Samlade essäer

ISLAM.SE

Samlade essäer

Essäer om islamisk intellektuell tradition och svenskt kulturarv

2026

Samlade essäer
islam.se

Första utgåvan 2026

Samtliga texter publiceras löpande på islam.se
och uppdateras i denna volym vid varje utgåva.
Denna samling innehåller 76 essäer.

Sättning: Typst med Literata och Source Sans 3

islam.se

Denna volym genererades den 9 november 2026.

Förord

I Allahs, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn.

Svenskan bär sina djupaste begrepp i sammansatta ord. *Samvete* – *sam* och *vete* – betyder att veta tillsammans med någon; *ansvar*, att svara inför någon. Orden förutsätter en motpart: en gång var det givet med vem. När Gud lämnade samtalet blev samvetet kvar – men ensamt, och ansvaret utan svar. Det svenska allvaret – plikten, ansvaret, rösten inåt – har inte försvunnit; det vet bara inte längre vem det svarar inför.

Dag Hammarskjöld kände den ensamheten. «*Den längsta resan är resan inåt*», skrev han i *Vägmärken* – inte som poesi utan som disciplin. Men Sverige hörde bara citatet. Det Hammarskjöld sökte hade redan ett namn: i den islamiska traditionen heter det *jihād al-nafs*, själens strävan – och till skillnad från hans vandring saknade den aldrig riktning. Ibn al-Qayyim skrev: «*I hjärtat finns en ensamhet som bara närheten till Gud kan bryta.*»

«*Samvetet! Och bakom samvetet?*» frågar Strindberg i *Götiska rummen*; Boye svarar i *Kris*: «*Längtan är vårt väsens hjärta*» – och ger efter för längtan utan att fråga vart den leder; Lagerlöf lät den bli saga.

Fjorton hundra år av islamiskt tänkande har känt den ensamheten – men aldrig förlorat motparten. «*Sannerligen, i Guds åminnelse finner hjärtana ro*», säger Koranen. Samma samtal, fört i skilda rum.

Resan inåt förde Hammarskjöld ändå nära. Pingstdagen 1961 skrev han: «*Jag vet ej vem – eller vad – som ställde frågan. Jag minns ej att jag svarade. Men en gång svarade jag ja till Någon – eller Något.*»

Den islamiska traditionen har aldrig tvekat om vem. «*När Mina tjänare frågar dig om Mig – Jag är nära*», svarar Koranen; här får svaret en svensk röst.

Innehåll

Vintergatan vi släckte . . . 7
Du ansvarar också för det du inte säger . . . 10
Lejonet i hjärtat . . . 13
Bannlyst och renad . . . 16
Poesins kapitulation . . . 19
Längtan heter ångest . . . 22
När någon annans lycka gör ont . . . 26
Själens infärgning . . . 30
Rättigheterna utan grund . . . 34
Elden som känner igen . . . 38
Att uppgradera en människa . . . 41
Koranen mellan pergament och minne . . . 44
Den starkaste tjänaren . . . 48
Alis princip . . . 51
Sībawayhs brytning . . . 55
Domaren utan svärd . . . 59
Lagen ingen skrev . . . 62
Det enögda begäret . . . 65
Vem ser till att vi har mat? . . . 68
Frågan Levertin aldrig ställde . . . 71
Ljusa blå natt . . . 75
Eld mot en röst . . . 79
Bergen som vägrade . . . 83
Allt du måste minnas när du ljuger . . . 87
Förlåtelsens pris . . . 90
Guden som bokför . . . 94
Det tungan inte når . . . 98
Kallocain: sanningen under tvång . . . 101
Rösten över taken . . . 105
Odins blinda fläck . . . 109
Tyst teologi . . . 114
Strindbergs enda steg . . . 117
Äter ni var för sig? . . . 120
Kompassnålens moské . . . 124
Klimatångesten är ingen Ragnarök . . . 128
Träden hade andakt . . . 132
Tigerns bön . . . 135
Du ligger vaken för att du vill ha kontroll . . . 138
Arabiskan har nästan sextio ord för kärlek . . . 141
Vad köper du när du betalar ränta? . . . 145
Swedenborg sökte själen med skalpell . . . 148
Silvertärnans hijra . . . 151
Strindberg blev ateist, ockultist och alkemist . . . 154
Vikingarna hade inte ångest . . . 157
Hon bad om natten för att bli vacker . . . 161
Plantera, även om världen går under . . . 165
Någon att tacka . . . 170
Ingen ropar ditt namn i Aniara . . . 174
Eddans värld är byggd av ett lik . . . 178
Hur ber man maghrib när solen aldrig går ned? . . . 182
Skogen är inte min kyrka . . . 186

Linné läste Guds dom i andras olyckor ... 190
Skapelsehymnen som slutar med ett kanske ... 193
En handsbredd över marken ... 197
Kan man vara norrlänning och pianist? ... 203
Var snapphanarna rövare eller rebeller? ... 211
Granska moskéns pengar, inte människors tro ... 217
Hijaben visar inte vad hon tror ... 223
Döm maskinen efter vad den gör ... 229
Kaffet inför rätta ... 234
En from människa kan vara en dålig ledare ... 241
Muslimerna bad för en kristen kung ... 246
Ska moskén tala om hur du ska rösta? ... 252
Folkmordet skrevs under i förväg ... 258
Måste du tro som dina föräldrar? ... 263
Bokmässans människorättskod stoppade inte IDF:s förre talesman ... 271
Resenären som sitter still ... 277
Första dagen i shawwal ... 283
Om dessa ord når er ... 290
Goliat var också ett barn ... 297
AI-modellerna svarar om Ukraina men avstår om Palestina ... 304
Andra människor med maskiner ... 311
Guden som gick sönder ... 319
Kaffet kom från nattbönen ... 326
Vem är gravljuset till för? ... 333
De sade att en muslim inte kunde väljas ... 340

Vintergatan vi släckte

En tredjedel av mänskligheten har aldrig sett Vintergatan. Siffran är ny – den kommer ur en internationell kartläggning av konstgjort nattljus publicerad i *Science Advances* 2016.[1] I Europa lever nittio procent under himlar så genomlysta att stjärnhimlen krympt till ett fåtal punkter. Sverige, Norge och norra Skottland tillhör de sista europeiska regioner där Vintergatan överhuvudtaget kan urskiljas.

Källa: Falchi et al., »The New World Atlas of Artificial Night Sky Brightness«, Science Advances 2:6, 2016. Andelen som lever under en himmel där Vintergatan inte längre går att urskilja.

Under nästan hela den mänskliga historien såg varje människa Vintergatan varje klar natt. Nomaden styrde efter den, bonden sådde efter den, diktaren och teologen tydde den. Att vi gjort den osynlig är det tystaste av alla civilisationsexperiment. Inget beslut fattades. Inget larm ljöd. Vi tände en gatlampa i taget, och en natt var himlen tom.

Frågan är inte estetisk. Vintergatan var aldrig bara vacker – den var en erfarenhet, en kroppslig påminnelse om att det synliga har en gräns. Det vi förlorade var vad mörkret möjliggjorde.

Mörkerversen

Koranens mest kommenterade vers – ljusversen – gestaltar det gudomliga ljuset i en stegvis förtätad bild: en lykta i en nisch, en lampa inuti glas som skimrar som en stjärna, tänd med olja som nästan lyser av sig själv. *Nūrun ʿalā nūr* – ljus på ljus.[2]

Fem verser senare, i samma sura, kommer dess tvilling:

> Eller som mörker i ett bråddjupt hav som täcks av vågor ovanpå vågor med mörka molnmassor ovanför sig – mörker; det ena över det andra. Sträcker han ut sin hand kan han nästan inte se den.[3]

Ljusversen bygger uppåt: skikt på skikt av ljus, lampa i glas i nisch, och ytterst en olja som nästan lyser av sig själv. Mörkerversen bygger nedåt: skikt på skikt av mörker, vågor under vågor under moln, och ytterst en hand som försvinner. De kan inte skiljas åt. Den ena beskriver hur upplysning byggs; den andra beskriver hur det känns när den helt

saknas. Den som bara läser ljusversen missar hälften av teologin. Ljus utan mörker är inte uppenbarelse – det är belysning.

Och mörkerversen ställer ett krav på sin läsare. Den tilltalar människor som *vet* hur det känns – som har stått i mörker så djupt att den egna handen försvinner. Koranen uppenbarades för en ökenbefolkning som kände natten med hela kroppen; versen kräver inte förklaring, den kräver igenkänning. I en värld utan verklig natt riktar sig versen till ett minne vi inte längre äger. Förståndet kan fortfarande tolka den. Kroppen kan inte bekräfta den. Och Koranen talar sällan enbart till förståndet.

Hjalmar Söderberg lät doktor Glas formulera den kosmiska bakgrunden:

> Det är den smala koniska skuggan af vår lilla planet. En liten spetsig kägla af mörker midt i ett haf af ljus.[4]

Ljuset härskar i universum. Mörkret är undantaget – en tunn skuggkägla kastad av en liten planet i ett ofantligt hav av strålning. Allt som natthimlen visar oss visar den oss *inifrån* den smala skuggan. Utanför den finns bara bländning. Tar vi bort undantaget förlorar ljuset sin läsbarhet – precis som ett öga utan ögonlock upphör att se, inte för att det saknar ljus, utan för att det aldrig kan stänga ute det.

Seende kräver mörker

Det moderna antagandet löper rakt: mer ljus, mer kunskap, mer frihet. Vi belyser allt vi kan. Men den islamiska traditionen pekar åt ett annat håll: mot ett seende som förutsätter att det yttre ljuset dämpas för att det inre ska vakna.

Ibn Qayyim (1292–1350) kallar den andliga urskillningsförmågan – *firāsah* – en frukt av hjärtats ljus. Men hjärtats ljus stärks av att *sänka* den yttre blicken. I *Rawḍat al-Muḥibbīn* tydliggör han sambandet: den som matar ögat med ständiga bilder fördunklar det inre seendet; den som drar undan det yttre skärper det inre.[5] Inte *trots* att det yttre ögat dämpas – *därför att* det dämpas.

I *Ighāthat al-Lahfān* namnger han hjärtesoten: den som förlorat sin *baṣīrah* – sin inre syn – har gjort det genom att aldrig låta ögat vila.[6] Det var ljuset som utmattade det. Frågan gäller synens villkor: den yttre och den inre blicken delar en gemensam resurs, och vad den ena förbrukar saknar den andra. I *al-Wābil al-Ṣayyib* visar han hur hjärtats ljus föds ur samverkan mellan uppenbarelse och *fiṭrah* – den medfödda mottaglighet varje människa bär.[7] Men fiṭrah formas i stillhet, inte i brus. Utan mörker har uppenbarelsens ljus ingenting att fästa vid.

Ibn al-Jawzī (d. 1201) fångade villkoret i en enda mening: »Själen är alltjämt vaken och hjärtat vet fortfarande – men avbrotten är många.«[8] Avbrotten: ljus som aldrig släcks, bilder som aldrig upphör, ögat som aldrig vilar.

Islam behandlar det fysiska mörkret som heligt villkor – i gudstjänsten, inte enbart i bildspråket. Profeten ﷺ pekade ut nattbönen som den förnämsta frivilliga bönen: »den

bästa bönen efter de föreskrivna är nattens bön.«[9] Den hålls i nattens sista tredjedel, mörkrets djupaste timmar. Koranen förlägger sin egen uppenbarelses höjdpunkt i samma mörker: »Ödesbestämmelsens natt är bättre än tusen månader.«[10] Inte prövningens mörker – mottaglighetens. I mörkret upphör sinnenas herravälde. Hjärtat ser klarare ju mindre ögat tävlar.

Koranen ger natten en tyngd ingen annan företeelse bär:

> Ett tecken för dem är natten; Vi drar undan dagen ur den och då sveps de i mörker.[11]

Verbet avslöjar ordningen. Dagen *dras undan*. Natten läggs inte till – den är vad som kvarstår när det yttre skiktet avlägsnats. Dag är överdraget. Natt är underlaget. Den som aldrig upplevt verkligt mörker uppfattar natten som brist, ett tomrum mellan två dagsljus. Koranen vänder rangordningen: natten är det *tecken* som framträder först när störningen upphör.

Tecknet försvinner. Natthimlen över Europa är redan hundra till tusen gånger ljusare än för tvåhundra år sedan.[12] Under ett enda sekel har mörkret gått från livsbetingelse till kuriositet – åttio procent av svenskarna bor numera i städer, och mörkret över tallmon och tjärnen tillhör sommarstugan, inte vardagen. Varje förlorad grad av mörker är en förlorad grad av läsbarhet: inte bara av stjärnor, utan av den erfarenhet som mörkerversen förutsätter. Ljusversen förblir begriplig – den handlar om värme och glans, och vi har gott om båda. Men mörkerversen kräver en kropp som stått i mörker och känt sin hjälplöshet. Den erfarenheten håller vi på att utrota.

Ralph Waldo Emerson ställde 1836 en fråga som då var retorisk: om stjärnorna bara visade sig en enda natt på tusen år – hur skulle inte människor tro och tillbe och i generationer bevara minnet av den gudsstad som uppenbarats för dem?[13]

Frågan är inte längre retorisk. Vi har besvarat den med gatulyktor, reklamskyltar, köpcentrens nattliga dagrar. Vintergatan försvann inte. Vi slutade kunna se den.

Ibn Qayyim visste att hjärtats förblindning föds ur oupphörlig stimulans – ur ljusets ständiga krav på ögat. Mörkret var inte ljusets fiende. Det var dess villkor. Emerson frågade vad som skulle hända om stjärnorna visade sig en enda natt. Vi svarade genom att släcka dem.

Du ansvarar också för det du inte säger

Bryt tystnaden. Tre stavelser som blivit vår tids moraliska grundackord – vittnesmål, upprop, poddar som lovar att »äntligen säga det ingen vågat.« Det finns en hel industri byggd på övertygelsen att det outtalade alltid döljer en orättvisa, att varje tystad röst bär en sanning, att talet i sig befriar.

Ofta stämmer det. Men övertygelsen har en blind fläck stor nog att genomsyra en hel kultur. Den frågar aldrig om det som *sägs* förtjänar att höras – bara om det var *tystat*. Vi har lärt oss frukta censuren utan att frukta det ohämmade ordet. Vi har ett helt moraliskt språk för att bryta tystnad, men inget för att veta när den borde hållas.

Det är halva sanningen. Och en halv sanning kan vara farligare än en hel lögn.

Krigsrådet

Ibn Qayyim al-Jawziyyah iscensätter i *al-Dāʾ wa-l-Dawāʾ* en scen som avslöjar mer om den mänskliga tungan än de flesta psykologiska avhandlingar. Satan samlar sina trupper och pekar ut målet – tungans gränsfästning, den största av alla fästningar, belägen mitt emot kungens port. Sedan röjer han taktiken:

> Ställ er vid tungans gränsfästning. I denna fästning erbjuds er två stora segrar – det gör detsamma vilken ni vinner: den första är att han talar falskt, ty den som talar falskt är en av era bröder och bland era största soldater. Den andra är att han tiger om sanningen, ty den som tiger om sanningen är en stum broder till er.[1]

»Det gör detsamma vilken.« Formuleringen är kirurgisk. Fienden behöver inte avgöra vilken väg – båda leder till samma fall. Den som talar falskt och den som tiger om sanningen tjänar samma herre, utan att veta om det.

Att fästningen ligger mitt emot *kungens port* – hjärtats port – rymmer mer än en metafor. Tungan är passagen mellan det inre och det yttre, den enda kanal genom vilken hjärtats tillstånd blir synligt för världen. En fästning bevakas inte genom att mura igen portarna eller ställa dem på vid gavel. Den bevakas genom urskillning – vad ska släppas ut, vad ska hållas inne, och i vilken stund.

Det är denna urskillning vår tid har tappat greppet om. Vi granskar dem som talar med aldrig sinande energi – desinformation, hatretorik, trollfabriker. Algoritmer flaggar, faktakontrollanter verifierar, lagstiftare reglerar. Men den stumme brodern, den som tiger när sanningen behöver höras, undgår all granskning. Han belönas rentav. Att

inte lägga sig i. Att hålla sig till sitt. Att respektera andras rätt att ha fel i fred. I den moderna etiketten är den sortens tystnad inte bara godtagen – den är dygd.

Fästningen faller tyst.

Ordets tyngdlag

Al-Māwardī beskrev tungans makt i *Adab al-Dunyā wa-l-Dīn*:

> Talet är en tolk som uttrycker det som lagrats i hjärtats kammare och avslöjar samvetets dolda innehåll. Det kan varken återkallas i sina utbrott eller fångas in när det sluppit loss.[2]

En tolk – inte en skapare, inte en förvrängare. Talet *avslöjar*. Det ger yttre form åt det som redan formats innanför. Det fruktansvärda: det som sluppit ut kan aldrig fångas in. Profeten ﷺ beskrev det i vertikala termer – en människa kan yttra ett ord utan att begrunda det, och det ordet störtar henne djupare i Elden än avståndet mellan öster och väster.[3]

Koranen skärper ytterligare: »Hon yttrar inte ett ord utan att vid sig ha en väktare redo.«[4] Inte bara de onda orden. *Varje* ord bokförs.

Neurovetenskapen har gett den bokföringen en kropp. Unga vuxna som växt upp med föräldrars verbala aggression bär fjorton procent mer grå substans i vänstra tinninglobens övre vindling – den hjärnbark där språkljud blir betydelse – och avvikelsen följer hur hårt orden fallit.[5] Träffpunkten är ingen slump. Orden avsätter sig i just den vävnad som hör ord; det som sägs formar organet som lyssnar. Nio sekler före den första hjärnskannern visste al-Māwardī att ordet inte kan återkallas. Nu vet vi att det inte heller kan raderas.

Det är den fara vi känner igen. Den vi debatterar. Den vi försöker lagstifta bort.

Men Ibn Qayyim sade: *det gör detsamma vilken*. Och den andra segern är tystare.

Den stumme brodern

Fästningen kan falla utan att ett ord yttras.

Forskning publicerad 2024 visar att tystnad och tal inte ens är psykologiska motsatser – de drivs av separata system.[6] Tal aktiveras av beteendeaktiveringssystemet, riktat mot närmande och handling. Tystnad av beteendeinhibitionssystemet, riktat mot undvikande och flykt. Skillnaden är avgörande: den som tiger *väljer* inte nödvändigtvis klokskap. Han *undviker* obehag.

Och flykten kostar. Tystnad visar sig ha en starkare koppling till utbrändhet än tal – den som sväljer sina ord bär dem inåt tills de fräter. Men det verkligt oroande fyndet gäller inte den som tiger utan dem runt honom: tystnad uppmuntrar den som handlar

orätt att fortsätta.[7] Exakt den mekanism Ibn Qayyim beskrev. Den stumme brodern lämnar fältet fritt. Han öppnar ingen port för fienden; han lämnar den obevakad.

Här står vår tids hemmablindhet i full storlek. Vi har utvecklat ett finmaskigt ordförråd för talets synder – *mansplaining*, *gaslighting*, *hate speech* – men saknar ett enda ord för tystnadens synd. Den som tiger kallas ansvarsfull. Diskret. Respektfull. Den islamiska traditionen kallar honom Satans stumme broder.

Här ger Koranen ingen enkel utväg – varken »tala alltid« eller »tig alltid«:

> Säg till Mina tjänare att de alltid skall säga det som är lämpligast.[8]

Det lämpligaste. Inte det sannaste, inte det behagligaste, inte det mest diplomatiska. Ordet kräver att talaren väger varje yttrande mot dess verkan innan det lämnar munnen – att man ibland talar mot sin bekvämlighet och ibland tiger mot sin lust. Svårare än både tystnaden och talet, för det kräver ständig urskillning utan formler, utan den trygga principen att »allt ska fram« eller den lika trygga att »det angår mig inte.«

Den moderna debatten ställer yttrandefrihet mot censur, som om valet stod mellan att tala och att tystas. Koranen ställer en svårare fråga: inte *om* du ska tala, utan *vad* som förtjänar att yttras.

Fästningens fred

Den nordiska traditionen anade skillnaden. Hávamál: »En man bör veta när han ska tala och när han ska hålla fred.«[9] Torrt, utan moraliskt överslag. Inte allt ska sägas – men inte allt ska sväljas heller. Att rå på båda är att rå på sig själv.

Men det finns en tystnad bortom urskillningens kalkyl – en som varken flyr sanningen eller undviker konflikten. Den kommer ur fullbordan. Karin Boye:

> Gott är att lyss till sin Moders röst – ordlöst bekymmer får ordlös tröst.[10]

En tystnad som inte saknar ord utan har överskridit dem. Bekymret behöver inga ord. Trösten behöver inga ord. Det som behöver sägas är redan sagt. Närvaron sade det.

Varken den falske broderns tal eller den stumme broderns tystnad. En tredje tystnad: den som uppstår när fästningen är så väl bevakad att portarna varken behöver stängas eller öppnas.

Lejonet i hjärtat

Något i dig vet. Före orden, före bedömningen – en människa träder in i rummet och du genomskådar henne med en skärpa som förvånar dig själv. Du vet att personen ljuger, att det som sägs inte stämmer med det som menas. Inte en slutsats, inte ens en tanke – snarare ett anfall av klarhet, plötsligt och obetvingligt, över innan du hunnit tvivla.

Det händer oftare än vi medger. Man läser av ett rum och vet vem som talar sanning. Man känner att ett beslut är felaktigt sekunder innan man kan peka på varför. Man anar en fara som inga yttre tecken stöder – och får rätt. Efteråt, när förnuftet hunnit ikapp, finner man skälen, ibland exakt de skäl ingivelsen redan bar. Men ingivelsen kom först.

Varifrån?

Kognitionsvetenskapen svarar med ett namn. Kahneman kallade det System 1: den snabba, intuitiva bedömningen som fälls innan förnuftet vaknat.[1] Forskningen kartlade hastigheten, katalogiserade snedvridningarna, drog sin slutsats: lita inte på den första impulsen. Den är snabb men opålitlig – full av förankringseffekter och bekräftelsefällor. Låt det långsamma tänkandet övervaka det snabba. Så blev den ordnade misstron mot den egna impulsen standardsvaret.

Men en fråga ställdes aldrig. Hastigheten är konstant, snedvridningarna finns hos alla – varför är ingivelsen då *skarpare* hos vissa? Varför genomskådar en människa en lögn på ett ögonblick medan en annan sväljer den utan att blinka? Kahneman beskrev maskineriet. Han frågade aldrig vad som avgör dess *träffsäkerhet*.

Lejonet

Ibn Qayyim al-Jawziyyah, verksam i 1300-talets Damaskus, ägnade i *Madārij al-Sālikīn* ett kapitel åt begreppet *firāsah* – en klarsyn han höll noga isär från både vardaglig intuition och gudomlig uppenbarelse. Hans ord:

> Firāsah är ett ljus som Gud kastar i Sin tjänares hjärta, genom vilket han skiljer sanning från lögn.[2]

Inte en känsla. Inte en magkänsla som kanske stämmer. Ett ljus – och ljusets styrka svarar mot mottagarens tillstånd.

Och han fann en bild som den moderna psykologin saknar. Firāsah, skriver Ibn Qayyim, kastar sig över hjärtat *som ett lejon slår ned sitt byte* – den första impulsen, före allt tvivel.[3] Uppstår en andra likadan impuls är det inte längre klarsyn utan hjärtats eftersnack, den inre röst som klär känslan i skäl.

Lejonet tvekar inte. Det beräknar inte. Det slår ned med hela sin kraft i ett enda ögonblick – ett svagt lejon slår osäkert, ett starkt med dödlig precision. Frågan blir: vad avgör lejonets kraft?

> Firāsah är i enlighet med trons styrka; den med starkast tro har skarpast firāsah.[4]

Här skiljer sig traditionen från Kahneman i grunden. Modern kognitionsvetenskap förklarar intuitionens fel som *kognitiva* – snedvridningar i hjärnans genvägar – och föreskriver övervakning: låt System 2, det analytiska tänkandet, granska varje impuls. Ibn Qayyim ställer en annan diagnos. Felet är moraliskt: ingivelsen slår fel för att betraktarens hjärta är grumligt, och grumlighet botas med rening, inte med tillsyn. Skillnaden i människosyn är grundläggande: Kahneman ser en maskin med inbyggda fel, Ibn Qayyim ett instrument skapat för klarhet, fördunklat av hur dess ägare lever.

Profeten Muḥammad ﷺ sammanfattade grundsatsen: »Akta er för den troendes firāsah, ty han ser med Guds ljus.«[5]

Ibn Qayyim understryker att firāsah – till skillnad från *ilhām*, ren inspiration – inte är en oförklarlig gåva. Den kan förvärvas genom andlig ansträngning.[6] Är den förvärvbar är den också villkorad. Och den står aldrig ensam: firāsah måste ständigt prövas mot Koranen och profetens levnadsmönster.[7] Frågan skärps: villkorad av vad?

Fyra handlingar

Shāh al-Kirmānī, en tidig asket som Ibn Qayyim ofta anförde som föredöme, angav fyra villkor: att följa Profetens ﷺ sedvänja i sitt yttre, att upprätthålla ständig hågvakt, att sänka blicken från det förbjudna och att äta det tillåtna.[8]

Fyra handlingar. Ingen rör förståndet. Ingen ber dig läsa mer, tänka snabbare, granska djupare. Samtliga rör levnadssättet: hur du bär dig, vad du äter, vart du riktar ögonen, huruvida du vakar över ditt eget inre.

Här vänds ett modernt grundantagande på huvudet. Vi skiljer kunskap från moral – vad du *vet* har inget med hur du *lever* att göra. En vass analytiker kan vara moraliskt fördärvad; en god människa kan vara trångsynt. Så lyder den outtalade övertygelsen, och hela det västerländska kunskapsidealet vilar på den. En professor kan vara en bedragare utan att hans forskning lider. Eller det är åtminstone vad vi inbillar oss.

Shāh al-Kirmānī hävdar motsatsen. Ditt levnadssätt avgör mer än vad du gör. Det avgör vad du *förmår se*. Den som äter det förbjudna fördunklar sitt hjärta. Ett fördunklat hjärta ser inte klart. Och den som inte ser klart fattar dåliga beslut och kallar det

omdöme. Kedjan är oundviklig – orsak och verkan, ingen belöning för gudsfruktan: ett bestämt sätt att leva formar en bestämd förmåga att se.

Och lägg märke till att inget av villkoren kräver en viss grad av övertygelse. De beskriver handlingar, inte trosbekännelser. Man kan pröva dem som man prövar en levnadsregel: följ dem under en tid och se om skärpan tilltar. Traditionen hävdar att den gör det. Det är ett påstående om verkligheten, inte ett krav på förhandstro.

Var och en känner igen det villkoren pekar mot. Stunder av klarhet, ögonblick då man ser rakt igenom ett läge med en skärpa som förvånar en själv – och perioder av dimma, då omdömet sviker och man fattar beslut man senare inte begriper. Ibn Qayyim hävdar att skillnaden inte är slumpmässig. Den som lever oredligt blir inte bara moraliskt svag. Han blir hjärteblind. Han *ser* fel – förväxlar fara med trygghet, tillfälligt med beständigt, yta med djup.

Teckenläsarna

Men om klarsynen skärps genom levnadssättet – vad är det den skarpa blicken ser? Finns det något *att* se?

I sura al-Ḥijr finns en vers som Ibn Qayyim ofta återvände till:

> I detta finns sannerligen tecken för de insiktsfulla.[9]

Det arabiska ordet är *mutawassimīn* – teckenläsarna, de som äger firāsah. Ibn Kathīr återger att Profeten ﷺ reciterade just denna vers omedelbart efter att ha uttalat orden om den troendes firāsah och Guds ljus.[10] Verserna hör samman: den ena namnger förmågan, den andra visar att världen svarar mot den.

Tecknen finns. Världen döljer ingenting – den ligger öppen, full av mening som väntar på att bli läst. Frågan har aldrig varit om verkligheten talar.

Frågan är om betraktarens hjärta är tillräckligt stilla för att höra.

Det lejon som i Ibn Qayyims bild slår ned sitt byte jagar ännu – den ingivelse som träffar utan förvarning, den klarhet som skiljer sanning från lögn i ett enda slag. Villkoret är inte begåvning. Villkoret är renhet.

Bannlyst och renad

Han kunde ha tigit. Skulden har burit Sven Elversson genom hela Lagerlöfs *Bannlyst*, inte tvärtom – det är han som knappt orkar leva under dråpets tyngd. Men ingen tvingar honom att tala. Ingen har övertalat honom, ingen har fångat honom i lögn. Friheten ligger inom räckhåll. Ändå reser han sig inför rätten och bekänner – inte ett ord till sitt försvar, bara sanningen, hel och oåterkallelig.

> Han hade bekänt. Inte bara på papperet hade han med ja besvarat de två första punkterna och med nej den sista, utan han hade också avlagt en fullständig och öppen bekännelse. Han var nu till ytterlighet utmattad… Men samtidigt såg han lycklig och tillfredsställad ut. Han var renad, frigjord från synd.[1]

Renad. Inte förlåten, inte befriad, inte lättad. *Renad.* Lagerlöf valde ett ord med teologisk tyngd som spränger den lutherska ram romanen skrevs i. I luthersk nådelära föregår nåden bekännelsen – Gud handlar först, människan tar emot.[2] Bekännelsen bekräftar en redan given förlåtelse; den förändrar ingenting i sig själv.

Men Lagerlöf gestaltar inte bekräftelse. Hon gestaltar *förvandling*. Sven Elversson blir en annan i själva handlingen – inte efteråt, inte genom en nåd som uppenbaras utifrån, utan i den stund munnen öppnas och sanningen bryter fram. Hon kunde ha skrivit *befriad* och menat att bördan lyftes. Hon kunde ha skrivit *förlåten* och menat att Gud friade honom. Att hon skrev *renad* pekar mot en förvandling djupare än befrielse: inte en skuld som lyfts av utan en natur som förändrats.

Söderbergs låsta dörr

Det sekulära svaret gör frågan olöslig. Hjalmar Söderberg spetsade till den moderna skuldens yttersta konsekvens i *Den allvarsamma leken*:

> Förlåtelse förutsätter ånger och bättring. Och jag kan varken lova det ena eller det andra.[3]

Avväpnande ärligt. Men orden låser dörren. Om förlåtelse kräver ett löfte om förändring, och du är för ärlig att lova det du inte kan garantera, består skulden – orörd, oberoende av insikt eller vilja. Det är insiktens paradox: ju djupare du förstår din skuld, desto tyngre bär du den. Kunskapen befriar inte; den binder. Söderbergs ärliga människa sitter fast i sin egen klarhet.

Sven Elversson tar inte emot nåd utifrån. Han fastnar inte heller i sin egen förståelse. Vad varken nådeläran eller Söderbergs klarsynthet räknar med är att handlingen i sig – den oåterkalleliga sanningen sagd högt – kan bära förvandlande kraft.

Helomvändning

Den kraften har ett namn i den islamiska traditionen: *tawbah*, ordagrant *återvändo*. Inte ånger som känsla utan helomvändning som handling. Ibn Qayyim al-Jawziyyah (1292–1350) drar den avgörande gränsen:

> *Tawbah* är en återvändo från det Allah ﷻ avskyr till det Han älskar – inte bara att överge synden, ty den som överger synden utan att vända tillbaka till det som Herren älskar är inte ångerfull.[4]

Distinktionen är skarp. Att sluta synda är att stanna. Att ångra sig är att se bakåt. Men att *vända om* är att röra sig – bort från skulden, men framför allt *mot* något. *Tawbah* kräver riktning. Den som bara slutar gå åt fel håll utan att vända om har inte ångrat sig; han har stannat mitt i öknen. Och riktningen är inte godtycklig – *mot det Han älskar*, säger Ibn Qayyim. Utan mål finns bara flykt.

Koranen knyter handlingen till ett villkor:

> Men om någon vänder sig till Allah ﷻ i ånger efter sin orättfärdighet *och ställer till rätta* så godtar Allah ﷻ hans ånger.[5]

Och ställer till rätta. Ånger som inte blir handling stannar vid känsla. Handling utan riktning är aktivism. *Tawbah* kräver bådadera: att den brutna ordningen återställs genom den brottsliges egna händer.

Tänk på Sven Elverssons skuld. Den är inte abstrakt. Han har dödat, och smärtan har spridit sig genom hela romanen – till hustrun, till grannarna, till det samhälle som bannlyst honom. Att sluta synda vore meningslöst; skadan är redan skedd. Men att *vända om* – att bekänna offentligt, att återställa sanningen – det förändrar inte det förflutna utan riktningen på det som kommer. Hans egna ord lämnar inget tvivel:

> Det förnämsta var, att jag blev befriad från skuld i min själ, i mitt hjärta.[6]

Befrielsen sker inuti men utlöses av en oåterkallelig handling utåt. Ingen förmedlar den – varken präst eller terapeut. Handlingen bär sin egen förvandlande kraft. Det Lagerlöf gestaltade utan att namnge kallade Ibn Qayyim *tawbah*.

Syndens omvandling

Men traditionen stannar inte vid förlåtelse. Koranen drar en djärvare slutsats:

> Deras onda handlingar skall Allah ﷻ omvandla till goda handlingar.[7]

Inte förlåtna *trots* synden. Inte strukna ur registret, inte glömda, inte mildrade av omständigheter. *Omvandlade*. Skulden byter tecken – som om den genomlevda synden, fullständigt bekänd, förvandlas till den jord ur vilken ett annat liv växer.

Tanken rubbar den vanliga moraliska logiken. Vi tänker oss att skuld i bästa fall kan *tas bort* – genom nåd, genom straff, genom tid. Men omvandling betyder något annat: synden byter riktning. Den smärta skulden orsakade, den självkännedom den framtvingade, den ödmjukhet den födde – allt detta blir den ångerfulles styrka. Inte trots skulden utan *genom* den. Den som djupast förstår syndens tyngd har mest att ge den som ännu bär sin.

Här skiftar Lagerlöfs slutscen skepnad. Sven Elversson ser inte ut som en man som lagt ifrån sig en börda. Han är förändrad – *lycklig*, *tillfredsställd*, *renad*. Ordvalet visar sig vara exaktare än Lagerlöf troligen anade. *Renad* beskriver en förändring inifrån, inte en borttorkad fläck.

Och här gömmer sig essäns vändpunkt. Läsaren – och troligen Lagerlöf själv – antar att bekännelsen handlar om det förflutna: att göra upp med det som skett. Men *tawbah* avslöjar att bekännelsen handlar om *riktning*. Den löser inte det gamla; den skapar det nya. Synden tillhör den väg personen inte längre går. Söderberg kunde inte lova bättring, och i hans värld slutade allt där. Koranen svarar:

> Den som ångrar sig och handlar rättfärdigt har sannerligen vänt tillbaka till Allah ﷻ i sann ånger. [8]

Ånger och handling, sammanflätade och oskiljbara. Bekännelsen *är* den rättfärdiga handlingen. Inte förberedelsen för ett nytt liv – dess första steg.

Lagerlöf var inte teolog. Hon läste inte Ibn Qayyim, kände sannolikt inte till begreppet *tawbah*. Men hon var konstnär nog att se vad som skedde i bekännelsen och gestalta det utan att förklara bort det. *Renad, frigjord från synd.* Fem ord som bär det Ibn Qayyim fyllde volymer med att utforska – och som den moderna västerlänningen saknar språk för.

Poesins kapitulation

Han hade levt ett halvt sekel bland ord. Walīd ibn al-Mughīra hade dömt dikttävlingar vid Ukaz marknad, bedömt qasidor sedan ungdomen, vägde varje stavelse med en säkerhet som Quraysh-stammens övriga hövdingar saknade och därför litade på. I frågor om poetisk rang var hans omdöme slutgiltigt.

Det var till honom stammens ledare vände sig när de behövde ett fördömande av det Muhammad ﷺ reciterade. Lyssna, sade de. Ge oss ett ord att avfärda det med.

Han lyssnade. Han kom tillbaka utan ett.

Ordets folk

Före Koranen var poesin det arabiska samhällets grundpelare – dess rättsväsende, dess historieskrivning, dess diplomati och dess krig. Vid marknaderna i Ukaz tävlade stammarna med sina qasidor[1] som andra folk tävlade med svärd. En stams anseende vilade inte enbart på dess krigare utan på dess diktare; en lysande qasida kunde höja en hel släkt, ett smädekväde kunde förgöra en. Poeten var stammens tunga, dess minne, dess vapen i fredstid.

Att behärska det arabiska versmåttet var inte skönhetssträvan. Det var makt. Varje barn i Hejaz växte upp med örat skolat för metrisk fullkomlighet. Det arabiska örat skilde mellan god och stor dikt med samma skärpa som ett tränat öga skiljer äkta guld från mässing.

I denna kultur – ett folk vars främsta vapen var det talade ordet – framträdde en text som trotsade varje känd form. Koranen följde inte qasidans versformer. Den saknade genomgående metrum, band sig inte till kända konventioner. Men den var inte heller vanlig prosa; den bar en klangbyggnad och en inre rörelse som varken poeter eller retoriker förmådde inordna. Och texten lade själv ut sin måttstock:

> Och om ni hyser tvivel om vad Vi har sänt ned till Vår tjänare, åstadkom då en sura av samma slag och tillkalla era vittnen, andra än Allah ﷻ, om ni är sannfärdiga.[2]

Det var inte en from uppmaning. Det var ett tilltal riktat till ett folk som hade gjort ordet till sin livsform.

Det som krossade allt under sig

De tidiga profetbiografierna bevarar vad som följde.[3] Walīds stammfränder trängde sig på: ge oss ditt omdöme. Vad är det – poesi, spådom, trollformel? Ge oss ett ord att avfärda det med. Han sökte efter de fack han behärskat i ett halvt sekel av diktarbedömning och fann inga som rymde det han hört. Det var inte poesi. Inte prosa. Inte spådom. Det föll utanför allt han kände till.

Hans svar blev en ofrivillig hyllning. Texten ägde, sade han, en sötma och en skönhet som ingenting annat bar. Den krossade allt under sig. Orden föll inte som ett överlagt omdöme. De föll som en erkännelse – mot bättre vetande, mot den egna viljan.

Teologen al-Khaṭṭābī, som tre sekler senare samlade de tidiga vittnesmålen, iakttog samma vanmakt hos hela den generation som hörde Koranen för första gången: »Ibland kallade de den poesi, ibland magi – just för att de fann sig oförmögna inför den.«[4] Ordet de slutligen föll tillbaka på var *siḥr*: trolldom. Inte för att de trodde på trolldom. Utan för att arabiskan – det rikaste poetiska språket i deras värld – saknade en beteckning för det de hört. Att kalla något trolldom är att erkänna att det överstiger ens förståelse.

Koranen tvingade inte araberna att byta smak. Den tvingade dem att överge sina invanda indelningar – och lämnade dem utan nya.

Häri döljer sig essäns hårdaste insikt. Walīd var inte en tillfällig åhörare som lät sig svepas med av vacker klang. Han var mästaren – den som hört fler qasidor, vägt fler stavelser, dömt fler dikter än kanske någon annan levande. Just hans mästerskap var det som gjorde honom sårbar. En novis kan vifta bort det han inte begriper. En mästare kan inte låtsas att avståndet inte finns – mellan allt han behärskar och det som överstiger behärskandet.

Ordning, inte ordval

Varför kunde inte ens den främste poeten i sin generation upprepa det han hört? ʿAbd al-Qāhir al-Jurjānī – tusentalets skarpaste retoriker – ägnade sitt livsverk åt den frågan. Hans teori om *naẓm*, kompositionens ordning, visade att innebörden i en arabisk sats inte bara bärs av orden utan av deras uppställning.[5] Placeringen av ett subjekt, fördröjningen av ett predikat, valet att framskjuta eller hålla tillbaka en satsdel: allt detta skapar mening som det enskilda ordet aldrig bär ensamt. Ett enda ord bär olika tyngd beroende på var det faller i satsen; platsen styr innebörden lika mycket som ordvalet.

I Koranen var denna ordning utan motstycke. Form och innehåll var oskiljaktiga – att ändra ordningen var att ändra innebörden. Att efterhärma Koranens stil krävde därför inte poetisk begåvning utan uppfinningen av en helt ny satsbyggnad. Och en ny ordning är inte längre en kopia.[6]

Al-Jurjānīs analys ger Walīds erfarenhet ett namn. Det han hörde var inte bättre poesi – inte en finare qasida, inte en skickligare poet. Det var en text som verkade enligt andra lagar. Och hans öra, finare stämt än de flestas, uppfattade det omedelbart.

Priset

Men Walīd fördömde Koranen ändå.

Hans stammfränder krävde det, och han ägde mer att förlora än sin övertygelse. Han var en av Quraysh ledare – rik, inflytelserik, bärare av den ordning som det nya budskapet hotade. Att erkänna vad han hört skulle ha rasat den ställning han byggt genom ett helt liv.

Så den man som nyss vittnat om en skönhet utan like valde att avfärda texten – offentligt, inför stammen. De tidiga källorna bevarar båda uttalandena sida vid sida: det ofrivilliga erkännandet och den beräknande förnekelsen. Glappet mellan dem är essäns innersta spänning.

Tolv sekler senare nådde en annan röst samma slutsats, men från andra sidan frihetens gräns. Goethe erkände i *West-östlicher Divan* att Koranen först stötte bort honom men sedan framtvingade vördnad: dess stil var, skrev han, »sträng, storlagen, fruktansvärd – stundtals sant sublim«.[7] Goethe hade lyxen att vara ärlig. Ingen stam väntade på hans dom. Ingen ställning hängde på hans svar. Han kunde ge texten den vördnad den framtvingade – och gå vidare utan att förlora något.

Skillnaden mellan Walīd och Goethe är varken begåvning eller mod. Det är frihet. Goethe kunde låta sin dom stå. Walīd kunde inte – och bytte sanning mot trygghet.

Poesin kapitulerade inför Koranen – det var oundvikligt. Al-Jurjānī visar att det Walīd hörde inte ens tillhörde poetens domän. Men Walīd kapitulerade inför sin stam, och det var ett val. Av de två nederlagen är det andra det som bränner, för det hade inte behövt ske. En mästare hörde sanningen, mätte den med det skarpaste örat i sin generation, och valde sedan att ljuga.

Det valet behöver ingen bekräftelse. Walīd bar det själv.

Längtan heter ångest

Handen sträcker sig efter telefonen innan ångesten ens fått ord. Tabletten, podden – vad som helst som tystar. Medicinera, meditera, söka distraktion. Modern psykologi skiljer visserligen mellan patologisk och vardaglig oro – KBT och ACT behandlar inte all oro som sjukdom. Men den kulturella reflexen pekar åt samma håll: ångest är ett fel i maskineriet, en störning att undanröja.

Tänk om reflexen pekar fel.

Hjärtats diagnos

Ibn Qayyim al-Jawziyyah, verksam i Damaskus under 1300-talets första hälft, ägnade sitt livsverk åt vad han kallade hjärtesot – *amrāḍ al-qulūb*. Hjärtat (*qalb*) var för honom ett organ för andlig varseblivning, sårbart som kroppen och lika beroende av att sjukdomen ställs rätt. I *al-Dāʾ wa-l-Dawāʾ* avtäcker han syndens verkningssätt:

> Synderna försvagar hjärtats vandring mot Gud och det tillkommande – de hindrar det, stoppar det och avskär dess färd, så att det inte tar ett enda steg mot Gud. Om de inte vänder det bakåt.[1]

Hjärtat vandrar; det har en riktning. Synden slår inte till som en katastrof. Den försvagar gradvis – stigen över hedmarken som växer igen när ingen går den. Sjukdomen klär sig inte alltid som smärta. Ibland smyger den sig in som bedövning.

Men hur vet man att hjärtat fortfarande känner? Att det inte redan stelnat? Här blir *waswās*, de inre viskningarna, det avgörande tecknet. Koranen beskriver dem i sura *al-Nās*:

> Mot ondskan hos den viskande smitaren, Satan, som viskar till en när man är ovarsam men smiter undan när man minns Allah ﷻ och nämner Hans namn.[2]

Den gängse läsningen är defensiv: skydda dig mot viskningarna. Ibn Qayyim läser dem diagnostiskt. Viskningarna avslöjar var *nafs*, det inre jaget, är som mest sårbart – vilka begär som ligger närmast ytan, vilka band till Gud som tunnats. Det obehag en troende känner inför *waswās* är inget fel att rätta. Det är ett tecken på att hjärtat fortfarande reagerar, fortfarande skiljer sjukt från friskt.[3]

Visst obehag är livsnödvändigt.

Trånghet i bröstet

Redan ordet *ångest* bär bilden. Det kom in i svenskan via lågtyskan och vilar på en rot som betyder trång, densamma som i latinets *angustia* Svenska Akademiens ordbok ger grundbetydelsen trånghet i halsen. Koranen använder samma kroppsliga bild – *ḍīq ṣadr*, trånghet i bröstet – för den andliga nöden. Men trångheten kräver en åtskillnad: den som väcker ur bedövning och den som trycker djupare in i den.

Distinktionen är äldre än Ibn Qayyim. Hans lärare Ibn Taymiyyah (1263–1328) formulerade grundprincipen:

> Hjärtats sjukdom är en smärta som uppstår i hjärtat, som vreden mot en fiende som besegrat dig – det smärtar hjärtat. Tvivel och okunnighet smärtar hjärtat. Om den sjuke utsätts för det som liknar orsaken till hans sjukdom, ökar sjukdomen och hans kraft försvagas tills han kanske förgås. Men om han får det som stärker kraften och undanröjer sjukdomen, sker motsatsen.[4]

Som munnen efter bedövningen: man vet att den borde känna, men den gör det inte.

Koranen förtydligar diagnosen: »I deras hjärtan finns en sjukdom, så Allah ﷻ har utökat sjukdomen för dem.«[5] Sjukdomen tilltar inte trots omedvetenheten; den tilltar *genom* den. Ju mindre den sjuke känner, desto sjukare är han.

Modern neurovetenskap pekar i samma riktning. Antonio Damasio påvisade att patienter som efter hjärnskador förlorat förmågan att känna obehag – trots intakt intellekt – inte kunde fatta vardagliga beslut.[6] Känslan var inte förnuftets motståndare utan dess förutsättning.[7][8]

Rädslans gräns

Kliniska ångestsyndrom – generaliserat ångestsyndrom, paniksyndrom, tvångssyndrom – är verkliga tillstånd som kräver professionell behandling. Den nyttiga oron *väcker* den sjukliga *förlamar*. Muslimska psykologer i dag skiljer mellan vanlig *waswās* och *waswās al-qahrī*, de tvångsmässiga viskningarna som kräver klinisk, inte bara andlig, vård.[9]

Ibn Qayyim själv inskärpte gränsen. I *Madārij al-Sālikīn* skriver han: »Rädslan har sin gräns vid det som hindrar dig från att synda mot Gud. Det som överstiger den gränsen är onödigt.«[10] Febern bekämpar infektion, men en feber som aldrig bryts dödar patienten.

Han framhåller *firāsah*, den andliga skarpsynen, som enda sättet att skilja den ångest som väcker från den som bryter ner.

Tillvarons tröskel

Samma gräns sysselsatte Søren Kierkegaard. I *Begreppet ångest* (1844) formulerade han sin centrala sats: »Den som har lärt sig ängslas rätt har lärt sig det yttersta.«[11] Hos Kierkegaard är ångesten inget fel. Den är tröskeln.

Den teologiska grunden skiljer dem. Kierkegaards ångest springer ur den kristna läran om syndafallet och den yttersta friheten – människan ställd ensam inför valet. Ibn Qayyims ångest växer ur *fiṭrah*, den medfödda orienteringen mot Gud, och *nafs*, det inre jagets kamp. Hos Kierkegaard är ångesten ensamhet. Hos Ibn Qayyim är den bevis på att bandet till Gud fortfarande lever.

Kierkegaard lämnar den ångestfyllde ensam med sin frihet. Utan ett begrepp om hjärtats ursprungliga riktning kan ångesten visa *att* du är fri, men aldrig *vad* friheten är till för. Ibn Qayyim ger riktning: ångesten pekar mot det som behöver läkas, och läkningen har ett namn. Lagerkvists Barabbas, den frigivne brottslingen som kretsar kring en tro han inte äger, erkänner samma längtan men har inget namn för den: »För att jag gärna ville tro.«[12]

Koppar som poleras

Koranen beskriver den läkande rörelsen: »Det var Han som sände ned lugnet i de troendes hjärtan så att de kunde växa i tro utöver den tro de hade.«[13] Lugnet, *sakīnah*, uteblir inte när prövningen kommer; det sänds ned i den.

Ibn Qayyim utvecklar detta i *al-Wābil al-Ṣayyib*: »Hjärtat rostar som koppar och silver rostar, och dess polering är *dhikr*.«[14] Hjärtat är av naturen blankt. Hjärtesoten är beläggning, inte skada i grundmaterialet. *Dhikr* – Guds åminnelse – återställer det ursprungliga tillståndet.

Strindberg var inne på samma spår: »Vi ha vuxit, och därför äro vi sjuka. Varje tid har sina sjukdomar, vilka synas bero av förändringar i själen.«[15] Orden bär en sanning Strindberg aldrig förmådde fullfölja: att sjukdomen ibland tillhör växandet, att det som plågar är det som formar. Ibn Qayyim skulle ha nickat igenkännande – och sedan frågat: mot vad växer du?

Hjärtat som vet

I *al-Fawāʾid* sammanfattar Ibn Qayyim: »Hjärtana är Guds kärl på Hans jord, och de käraste för Honom är de mjukaste, starkaste och klaraste.«[16]

Mjukhet: förmågan att röras. Styrka: förmågan att bestå. Klarhet: förmågan att se sant.

Ångesten slipar klarheten. Den tvingar hjärtat att se vad det helst vill slippa: var banden tunnats, var synden ätit sig in, var bedövningen tagit överhanden. Den som lär sig avläsa den signalen – inte fly den, inte drunkna i den, utan *läsa* den – äger ett redskap som ingen yttre terapeut kan ersätta.

Karin Boye skrev: »Längtan är en lek. När den växer till allvar, kallas den ångest.«[17] Ibn Qayyim vänder sambandet: ångesten, avläst rätt, *är* längtan – längtan tillbaka till

det tillstånd hjärtat skapades för. Pär Lagerkvist frågade i *Aftonland*: »Vem är du som uppfyller mitt hjärta med din frånvaro?«[18]

Koranen kallar det *qalb salīm*: det friska hjärtat.[19] Inte ett hjärta som aldrig lidit utan ett som lidit rätt.

När någon annans lycka gör ont

Varje last betalar sin värd. Girigheten levererar guld, högmodet skänker glans, vreden ger maktkänsla. Listan kan göras längre – frosseriets mättnad, lättjans vila, lustans rus – men mönstret håller: alltid finns en utdelning, något den lastbare kan peka på och säga *detta fick jag*.

Avunden ger ingenting.

Ibn Qayyim (1292–1350) förtätade det till en enda sats: avunden bränner den avundsjuke före den avundade, »så som elden bränner veden«.[1] *Före* – inte vid sidan av, inte som biverkan. Den avundsjuke är sitt eget första offer. Denna fullkomliga meningslöshet gör avunden till något annat än en last bland andra. Det som kostar allt och ger ingenting borde vara lätt att lämna – ändå tar traditionen ingen last allvarligare. Frågan är varför.

Ursynden, två gånger

Al-Māwardī (974–1058) visade varför:

> Avund var den första synden som begicks mot Allah ﷻ i himlen – det vill säga Iblis' avund mot Adam – och den första synden som begicks mot Allah ﷻ på jorden – det vill säga Adams sons avund mot sin bror, tills han dödade honom.[2]

Före varje lögn, varje våldsdåd, varje överträdelse – avund. Inte en gång utan två, i himlen och på jorden, som om skapelsen behövde lära sig samma läxa dubbelt.

I himlen vägrade Iblis falla ned inför Adam: hur kunde en varelse formad av lera föredras framför honom, skapad av eld?[3] På jorden bar Kain och Abel fram var sitt offer; Abels godtogs, Kains avvisades:

> Men hans inre drev honom mot mordet på sin bror och han dödade honom och blev så en av förlorarna.[4]

»Hans inre drev honom.« Ingen plan, inget beräknat beslut – en kraft inifrån starkare än förnuftet. Och Koranens ordval är kirurgiskt: Kain blev inte bara mördare utan *förlorare*, *min al-khāsirīn*. Mordet kostade mer än det tog – det förstörde mördaren inifrån. Den som tror att avundens pris betalas av den avundade har läst berättelsen bakvänt. I båda fallen, himmel och jord, är det den avundsjuke som förlorar mest.

Mönstret är detsamma. Iblis ville inte *vara* Adam. Kain ville inte *ha* Abels gåva. Avunden begär inte det den andre äger – den begär att den andre *inte ska äga det*. Häri skiljer den sig från allt annat: girigheten vill att något ska finnas, i min hand; högmodet vill att något ska finnas, min överlägsenhet. Avunden vill att något inte ska finnas alls. Den är ren förnekelse – och det förklarar varför den blev den allra första synden: den enda lasten vars innersta rörelse är att utplåna.

Ormboet

Viktor Rydberg gav avunden den bild som bäst fångar dess inre logik:

> Svartsjukan är en gruvlig plåga, Rakel. Tacka din Gud, att hon icke hemsökt dig. Hon förvandlar hjärtat till ett ormbo, varur tusen giftiga gaddar framsticka och sarga vårt inre.[5]

Inte en ensam orm som bits en gång utan ett helt bo som myllrar – en källa till gift som oupphörligt alstrar nytt. Och gaddarna sargar *vårt inre*: giftet söker inte en fiende utan förtär sin egen värd.

Strindberg ger oss fallet i realtid. I *Inferno*, mitt i sin parisiska exil 1897:

> Svartsjukt mån om min upptäckt, tar jag inga mått och steg för att utsprida den … ursinnig över denna pina, som jag är hågad tillskriva de okända makter vilka i så många år förföljt mig, undviker och försummar jag människors sällskap, ger återbud till bjudningar, stöter vänner ifrån mig. Tystnad och enslighet breda sig omkring mig.[6]

Riktningen avslöjar allt. Strindberg misstänker att andra vill stjäla hans upptäckt, men det är han som avskärmas – han stöter bort vännerna, ger återbud, sluter sig. Avunden han kastar utåt slår tillbaka inåt och förtär det den föregav sig skydda. Strindberg *ser* mekanismen – skriver om den med iakttagarens öga – men det hjälper honom inte. Beskrivningen blir en del av sjukdomen. Insikten saknar det enda som kunde göra den verksam: ett val.

Det som avundas

Vad riktar sig avunden egentligen mot? Svaret avslöjar dess sista hemlighet.

Karin Boye, *Kallocain* (1940):

> Återigen avund. Den mannen där, mindervärdig på många sätt som han var, talade om ett ögonblick av hög salighet, visserligen förgånget och nästan glömt, men ändå ett ögonblick … Hans korta extatiska vandring – ja, den avundades jag honom.[7]

Inte rikedom, inte befattning, inte makt. Ett *ögonblick av hög salighet* – en upplevelse så flyktig att dess ägare knappt minns den. Boyes berättare lever i en totalitär stat som kontrollerar allt utom detta: den inre upplevelsen. Det är där avunden finner sitt mål.

Hjalmar Söderberg fick ned det i sju ord i *Doktor Glas*: »Han är lycklig, och honom afundas jag.«[8]

Söderbergs skärpa ligger i att han inte ens försöker förklara. Ingen orättvisa behöver ha begåtts, ingen förlust ha drabbat den avundsjuke – bara det outhärdliga faktum att en annan människa äger ett tillstånd man själv saknar. Avunden riktar sig inte mot ägandet utan mot *lyckan*. Och eftersom lycka inte kan överföras återstår bara önskan att den ska upphöra – att ljuset i den andres ögon ska slockna.

Här sluts cirkeln till al-Māwardīs ursynd. Iblis avundades inte Adams kropp av lera – han avundades Adams rang inför Gud, att vara sedd och föredragen. Kain avundades inte offret. Han avundades Guds blick mot det. Avunden protesterar mot något annat än tingens fördelning: mot att en annan varelse bär ljus.

Mellanrummet

Traditionen nöjer sig inte med diagnos. Al-Māwardī skiljer mellan två väsensskilda rörelser:

> Tävlan är att söka likna de förträffliga utan att tillfoga dem skada, medan avund är riktad mot att skada.[9]

Ghibṭah ser en annans välsignelse och tänker: »Må Allah ﷻ ge mig liknande.« *Ḥasad* ser samma välsignelse: »Må den tas ifrån honom.« Skillnaden är till art, inte till grad – den ena rymmer skapande, den andra förstörelse. Forskningen bekräftar vad traditionen visste: avunden rymmer verkligen två artskilda rörelser, en som driver framåt, en som söker den andres fall.[10]

Al-Ḥasan al-Baṣrī (ca. 642–728) erbjöd den avgörande nyansen:

> Det finns ingen bland Adams barn som inte skapats med avund i sig. Men den som varken följer den i ord eller handling – inget [ont] följer av den.[11]

Inte: undvik avund. Inte: bekämpa avund. Utan: avunden finns i dig redan – den har alltid funnits, den kommer alltid att finnas. Men den behöver inte nå längre än till bröstet.

Mellan impulsen och handlingen ligger ett mellanrum, och i det mellanrummet avgörs allt. Strindberg saknade det. Hans avund drev rakt igenom till handling – han stötte bort vännerna, lät ormboet myllra ostört, blev dess första offer. Han kunde beskriva sjukdomen men inte bryta den. Insikt utan val är bara ett symtom till.

Traditionen befaller ingen att sluta känna. Den befaller att inte lyda. Avunden behöver jämförelsen för att andas – den lever av mätningen, min lycka mot din, mitt värde mot ditt. Den som slutar mäta sig mot andra och börjar mäta sig efter sina löften till Gud tar syret från ormboet. Gaddarna myllrar fortfarande. Men de når inte längre ut.

Själens infärgning

Barnet sitter böjt över boken och läser samma sida för tionde gången. Läpparna rör sig. Fingret följer raden, stannar, börjar om. Föräldern oroar sig – korvstoppning? Läraren undrar – borde barnet göra något friare, mer skapande?

Den ena sidan kräver fler multiplikationstabeller, den andra mer projekt och lek. I hundra år har den svenska skoldebatten pendlat mellan dessa poler utan att röra sig ur fläcken. Pendeln slår. Axeln sitter fast. Båda sidor delar samma grundantagande: att det som memoreras är dött och det som förstås är levande, att ett barn antingen fylls eller frigörs. Antagandet är så inbäddat i den svenska skoldebatten att det sällan ens uttalas.

Hela uppdelningen är falsk. Ett begrepp formulerat i Tunis år 1377 visar varför.

Tyget och färgen

Ibn Khaldūn (1332–1406) färdigställde sitt livsverk *Muqaddimah* som en inledning till hans världshistoria – men inledningen blev viktigare än verket den inledde. Arnold Toynbee kallade den det mest betydande verk i sitt slag som en enskild människa åstadkommit.[1] I sjätte kapitlet utgick Ibn Khaldūn från en enkel iakttagelse: »Kunskap om språk erhålls genom mycket memorering och god minnesövning.«[2] Men han nöjde sig inte med att konstatera. Han formulerade ett begrepp utan svensk motsvarighet – *malakah* – som bär hela hans pedagogiska teori.

Malakah betyder ungefär ’bemästrande’ eller ’varaktig intellektuell läggning’. Det beskriver tillståndet som uppstår när kunskap upprepats så ingående att den upphör vara information och blir en del av personen. Ibn Khaldūn valde en bild som gör begreppet gripbart: tyget som färgas.[3] Första doppet ger en antydan av kulör. Andra fördjupar. Till sist sitter färgen kvar tills tyget förstörs – den har blivit tyget, oskiljbar från det den genomsyrar. Det är cyklisten som inte längre tänker på balansen. Pianisten vars fingrar finner tangenterna utan att ögonen söker. Modersmålet man talar utan att leta efter ord.

Förloppet har tre stadier, och varje steg kräver sin tid. Först möter eleven ämnet och uppfattar det i grova drag – de första konturerna av en karta över okänt land. Kunskapen är bräcklig; eleven kan återge orden men äger dem inte. Sedan, genom upprepning som kräver tålamod av både lärare och elev, växer förtrogenhet: det abstrakta börjar kännas igen, mönster framträder som inte syntes vid första mötet. Handen vet vart den ska innan tanken hinner forma befallningen. Slutligen sker förvandlingen – det sista steget,

som inte kan forceras. Kunskapen är inte längre något eleven *har* utan något eleven *är*. Ibn Khaldūn:

> Genom att intellektualisera formerna gång på gång blir perception och tankens fullbordan själens faktiska väsen.[4]

Här löses gåtan som gjort den svenska skoldebatten så sterilt förutsägbar. Korvstoppning och kreativitet är inte varandras motsatser – de är stadier i samma rörelse. Upprepningen är inte förståelsens fiende utan dess gjutform. Den gjuter förståelsen i kroppen tills den fäster i det Ibn Khaldūn kallar själens färg.

Men han var hård mot dem som stannade vid det första stadiet. Elever som slaviskt memorerade formuleringar utan att utveckla *malakah ʿilmiyyah* – den vetenskapliga läggningen – förblev fastlåsta i ytkunskap.[5] Memorering utan *malakah* var ofruktbar. Men *malakah* utan memorering var omöjlig.

Befrielsen som blekte

Ellen Key förstod detta bättre än hennes efterföljare medger. I *Barnets århundrade* (1900) kallade hon den samtida skolan ett »själamord« – ett maskineri som slipade ner barns nyfikenhet till slö lydnad.[6] Boken översattes till ett drygt dussin språk och lade grunden för en ny syn på barnet. Men i sina senare skrifter framträder en annan Key:

> Barnet är lyckligt – och individuellt – när det genom visligt vanetvång befrias från egen råhet och nyck.[7]

Visligt vanetvång. Inte prygel. Inte korvstoppning. Men inte heller formlöshet. Key sökte en ordning som spirade inifrån snarare än tvingades in utifrån – en form som fostrade utan att bryta ned. Hennes verkliga fiende var prygeln, inte upprepningen.

Det svenska skolsystemet ärvde en förenklad bild. Prygeln och upprepningen sammanblandades till ett enda förtryck, och i reformpedagogikens händer blev Keys vision ett vapen mot det Ibn Khaldūn pekat ut som kunskapens förutsättning: den tålmodiga, ordnade upprepningen. Vad som såg ut som tilltro till barnet var i själva verket en underskattning – av de krav som verklig förståelse ställer. Befrielsen blev blekmedel. Skolan övergav färgbadet och kallade det frigörelse.

Mellan 2000 och 2012 sjönk Sveriges PISA-resultat under OECD-genomsnittet i samtliga tre områden.[8] Fallet var brådast i matematik och naturvetenskap – de ämnen som mest kräver den stegvisa uppbyggnad Ibn Khaldūn beskrev. Skolan hade blekt tyget och undrade varför färgen inte höll. Läroplansreformen Lgr22 vände pendeln: skärpta kunskapskrav, fonetisk läsinlärning, tryckta läroböcker tillbaka i klassrummet.[9] Kursändringen bekräftar – halvt medvetet, utan att nämna källan – det en tunisisk historiker slog fast sexhundra år tidigare.

Åminnelsens kretslopp

I den islamiska traditionen är memorering aldrig enbart en tankeövning. Den är *dhikr* – åminnelse – en andlig praktik av högsta rang. Koranen knyter ihop kunskap och nåd redan i öppningen av sin femtiofemte sura:

> Den Nåderike har lärt er Koranen.[10]

Verbet ʿ*allama* – lärde – bär en riktning. Kunskapen kommer utifrån, som gåva. Men gåvan stannar inte utanför. Att lära sig Koranen utantill, att bli *ḥāfiẓ*, är inte mekanisk lagring utan en väg där den heliga texten steg för steg blir en del av den lärdes kropp, andning, rytm. Den som bär Koranen i minnet vaknar med dess ord, går med dess ton, sover med dess verser som det sista medvetandet landar i. Texten upphör att vara text. Den blir en hållning – *malakah* i ordets djupaste mening.

Koranen beskriver sin egen nedsändelse i samma termer:

> Vi har klarlagt Koranen för att du skall recitera den för människorna i lugn takt. Och Vi sänder ned den steg för steg.[11]

Uppenbarelsen kom under tjugotre år, inte på en gång – för att stärka Profetens ﷺ hjärta, för att ge kunskapen tid att fästa i hans väsen. Enligt Ibn ʿAbbās, som Ibn Kathīr (ca. 1300–1373) anför, sändes den ned anpassad efter händelsernas gång.[12] Möte, förtrogenhet, förvandling. Ibn Khaldūns tre stadier är i grunden en beskrivning av det Koranen redan praktiserar.

Ibn Qayyim al-Jawziyyah fördjupade sambandet i *Madārij al-Sālikīn*:

> Ihågkomst och eftertanke är två stationer som bär frukt i alla sorters kunskap. Den kunnige upphör aldrig att återvända med sin eftertanke till sin ihågkomst, och med sin ihågkomst till sin eftertanke, tills hans hjärtas lås öppnas.[13]

Rörelsen är cirkulär: ihågkomst föder eftertanke, eftertanke fördjupar ihågkomst – tills hjärtana talar. Det arabiska ordet för hjärta – *qalb* – delar rot med ordet för förändring, *taqallub*. Hjärtat är till sitt väsen det som vänder sig; det formas alltid av något, vare sig bäraren märker det eller ej. Frågan är aldrig *om* upprepning sker utan *vad* som upprepas. Bön, recitation, åminnelse – eller tomhet, förströelse, glömska. Tyget färgas hur som helst. Den som inte medvetet väljer sina upprepningar formas ändå – av det som fyller skärmflödet, bakgrundsbruset, väntrummets döda tid. Tyget har ingen förmåga att stå ofärgat.

Plöjaren

Ibn Masʿūd, en av Profetens ﷺ närmaste följeslagare, uttryckte det med en jordbruksbild: »Den som läser utan att förstå är som den som plöjer utan att så frö.«[14]

Ingen skörd utan frö. Men inte heller utan plöjning. Memorering utan förståelse förblir ofruktbar – det är Ibn Masʿūds insikt. Förståelse utan memorering saknar jordmån – det är Ibn Khaldūns. De omsluter samma sanning från var sin sida: plöjningen och fröet behöver varandra. Och tukten behöver aldrig vara brutal – »att straffas hårt skadar elevernas utveckling.«[15] Inte tvånget formar barnet. Den tålmodiga ordningen.

En rad i *Hávamál* ekar samma insikt, ett halvt årtusende norrut:

> Med gott minne och färdig i talet; vill man besitta mycket vetande, skall man ofta tala om det som är gott.[16]

Med gott minne och färdig i talet. Minnesövningen bland dygderna var en gång självklar – i den nordiska traditionen liksom i den islamiska. Inte som mekanisk drill. Som den tålmodiga process genom vilken kunskap slutar vara något man bär och börjar vara något man *är*.

Det barnet böjt över boken gör – tionde gången, samma sida – ser ut som upprepning. Det är tygets första bad i färgen.

Rättigheterna utan grund

Delegaterna bakom FN:s allmänna förklaring om de mänskliga rättigheterna stötte 1948 på ett svårlöst problem. De enades om att människan äger okränkbara rättigheter – men inte om *varför*. Jacques Maritain (1882–1973), den katolske filosofen som deltog i arbetet, fångade motsägelsen utan omsvep: man enades om rättigheterna under förutsättning att ingen frågade på vilken grund de vilade.[1]

Upplysningen hade förvisat Gud ur filosofin och lovat att förnuftet ensamt kunde bära vad teologin burit i tusen år. Värdigheten, det okränkbara i varje människa: allt skulle bestå, bara utan den grund det vilade på.

Brottstyckena utan helheten

Hjalmar Söderberg formulerade den sekulära hållningen med sin vanliga skärpa. I *Doktor Glas* skriver han:

> Moral kommer af mores, seder; den hvilar helt och hållet på seden, bruket; den har ingen annan grund.[2]

Söderberg menade det som befrielse: moralen är konvention, inget mer. Men om han har rätt – om moralen bara är sed och bruk – då har mänskliga rättigheter ingen annan auktoritet än den rådande enigheten ger dem. Och enigheten skiftar.

Upplysningsfilosofin försökte fylla tomrummet. Kant förankrade värdigheten i förnuftskapaciteten – men vad händer med dem vars kapacitet är outvecklad, skadad eller ännu inte född?[3] Rawls försökte klara sig utan gemensam grund genom *overlapping consensus*: olika livsåskådningar som sammanfaller i samma slutsatser.[4] Men *varför* sammanfaller de? Frågan förskjuts, aldrig besvaras. Alasdair MacIntyre drog den mest obekväma slutsatsen: vi ärver ett moraliskt ordförråd vars grammatik vi har glömt.[5]

Fiṭrahs anspråk

Mitt i denna grundvalskris dyker ett begrepp upp som gör anspråk på att säkra det den sekulära filosofin inte förmått. Koranen säger det rakt ut:

> Vänd dig till den rena, ursprungliga tron, Guds skapelseplan enligt vilken Han skapade människan. Det finns ingen förändring i Guds skapelse. Detta är den rätta tron, men de flesta människor vet inte.[6]

Fiṭrah – den medfödda moraliska och andliga riktningen – betecknar själva den ordning enligt vilken människan är skapad. Ibn Kathīr (ca. 1300–1373) förtydligar: Gud har gjort alla sina skapelser lika i *fiṭrah*, den raka grundnaturen – ingen föds utan att vara i det tillståndet, och det finns ingen åtskillnad mellan människor i det hänseendet. Profeten Muḥammad ﷺ sade: »Varje barn föds i rätt tillstånd (*fiṭrah*), men dess föräldrar gör det till jude, kristen eller magier.«[7]

Nutida utvecklingspsykologi stöder bilden: spädbarn föredrar hjälpare framför förhindrare redan innan språk och kultur format dem.[8] Samma drag syns även i det samhälle som försöker undertrycka dem. August Blanche fångade det underifrån: »Där finns heder och samvete även bland dem som samhället förkastar.«[9]

Fiṭrah är inte ett argument *för* moral utan ett påstående om var moralen hör hemma: den är inskriven i skapelsens ordning.

Koranen förankrar detta i ett ursprungligt förbund:

> Och minns att din Herre tog fram alla Adams barns avkomlingar ur ryggen på dem och lät dem vittna om sig själva. »Är Jag inte er Herre?« De sade: »Jo, vi vittnar!«[10]

Det är detta förbund, *mīthāq*, som lyfter *fiṭrah* från beskrivning till förpliktelse. Invändningen att man inte kan sluta sig från *hur* människan är till *vad* hon bör – Humes giljotin – förutsätter att den mänskliga naturen är ett blott faktum. Men i Koranens antropologi är människans natur ett löfte: hon är skapad för att känna Gud, för att vittna om sanningen. Ibn Qayyim al-Jawziyyah (1292–1350) fastslår att hjärtat bär en längtan efter sin Herre som ingenting annat kan stilla – »ty det är skapat för Honom«.[11] Plikten läggs inte utanpå tillvaron – den bor i den, som syftet bor i ögat.

En invändning: om *fiṭrah* grundar universella rättigheter, hur förklara att den klassiska islamiska rättstraditionen inskränkte vissa av de rättigheter den allmänna förklaringen bekräftar? Spänningen finns men rör *tillämpning* – hur juristerna tolkade *fiṭrah* i sina rättsordningar – inte principen själv. Ibn Kathīr anför en profettradition: efter ett fälttåg fördömde Profeten ﷺ dem som angripit fiendens barn, och när en man invände att de var barn till avgudadyrkare svarade han: »De bästa bland er är barn till avgudadyrkare! Ingen själ föds utan att den föds i *fiṭrah*.« Att *fiṭrah* som universell grund kan ställa krav som överskrider varje historisk rättsordning, inklusive den islamiska, är argumentets konsekvens, inte dess svaghet.

Rädslan att undgå upptäckt

Fiṭrah sätter ord på något som sekulär moralfilosofi bara kan konstatera: att människor lever som om en moralisk ordning fanns, även när de saknar grund för den. De rycker

undan handen från det orättfärdiga utan vittnen, tyngs av skuld för tanken ingen hörde. En biologisk förklaring kan beskriva tendensen men inte skuldens drag av *svek*.

Hjalmar Bergman (1883–1931) avslöjade samvetets motsägelse i *Eros' begravning*:

> Medgiv att samvetet är en besynnerlig inrättning! Somliga ense, att samvetet är rädsla för straff, men det tror jag inte mycket på. Snarare är det rädsla att undgå upptäckt.[12]

Rädsla att *undgå* upptäckt. Inte rädsla för straff utan längtan att bli sedd, genomlyst. Om människan bara är materia, varifrån kommer denna drift att ställas inför ett vittne?

Ibn Qayyim pekade på svaret: mänsklig fullkomlighet ligger i förmågan att skilja sanning från lögn och att välja sanningen.[13] Förmågan kan fördunklas av uppfostran, kultur och vanor. Men den kan inte utplånas, för den tillhör skapelsen, inte den enskilde.

Erik Gustaf Geijer (1783–1847) slog fast personlighetens värdighet:

> Personligheten med dess rätt är både det första och det sista i samhället; att den utgör grunden för rättigheter, lärer ej kunna nekas.[14]

Runeberg skärpte det:

> Man lär sig tala om ett mänskovärde, som är ett annat än en mänsklig lydnad för maktens bud.[15]

Men varifrån kommer rätten? *Fiṭrah* svarar: personligheten har rätt för att den bär ett gudomligt vittnesbörd.

Dag Hammarskjöld skrev i *Vägmärken* ett vittnesbörd som, utan att namnge källan, bär samma klang:

> Jag vet ej vem – eller vad – som ställde frågan. Jag vet ej när den ställdes. Jag minns ej att jag svarade. Men en gång svarade jag ja till någon – eller något. Från den stunden härrör vissheten att tillvaron är meningsfylld och att mitt liv därför, i underkastelse, har ett mål.[16]

Vad Hammarskjöld tecknar har samma form som Koranens förbund: ett svar som föregick medvetenheten om frågan, ett ja som grundlade allt. Hammarskjöld ledde den institution vars grunddokument inte förmådde namnge denna grund, och vittnade ändå om den. Det visar att *fiṭrah* verkar oavsett om den erkänns. Pär Lagerkvist vittnade om samma djup i *Aftonland*: »Min längtan är inte min. Den är gammal så som stjärnorna.«[17]

Det tysta lånet

Det moderna rättighetsspråket lever på ett lån det inte erkänner. Varje människa äger okränkbar värdighet; tortyr är fel oavsett omständigheterna; barn har rättigheter obe-

roende av vilken stat de föds i – absoluta anspråk. Men språket kan inte redovisa varifrån de kommer, inte utan att i det tysta förutsätta den sorts grund det officiellt avvisat.

Habermas har halvvägs erkänt skulden: det sekulära samhället bör, hävdade han, *översätta* religiösa moraliska insikter till allmänt begripliga argument.[18] Men att översätta förutsätter att det finns ett original. Och om originalet är oumbärligt, är det inte översättningen som bär kraften; det är källtexten.

Nietzsche var ärligare. Han insåg att om Gud är borta måste moralen omvärderas från grunden: gott och ont är maktmedel.[19] De flesta moderna tänkare vill ha Nietzsches förutsättning men slippa slutsatsen – behålla rättigheterna utan att betala fakturan.

En grundval eller en tystnad

Ellen Key ställde samma fråga. Den stora uppgiften inom den politiska moralen var, skrev hon:

> Att rädda de enskilda samvetenas verkningsförmåga – men ändå för de stora stunderna bevara det samfällda samvetets makt.[20]

Hon sökte en moral stark nog att binda samveten utan att krossa dem, men fann aldrig den förankring hon behövde.

Koranen svarar: människan har rättigheter för att hon är skapad med en natur som vittnar om sin Skapare. Hennes värdighet är varken överenskommelse, avtal eller röstetal. Den är inskriven i henne, djupare än kultur, djupare än språk, i det ögonblick före alla ögonblick då hennes själ svarade *ja*.

Maritains delegater enades om rättigheterna under förutsättning att ingen frågade varför. Frågan väntar fortfarande. Och den som inte godtar Koranens världsbild kan ändå ställa sig den fråga Söderberg lämnade obesvarad: om moralen verkligen bara vilar på sed och bruk – varför vägrar den att bete sig så?

Elden som känner igen

Skummet ser alltid ut som det viktigaste. Det stiger först, brusar högst, täcker mest. Metallen syns inte förrän elden skiljer dem åt.

Koranen ger bilden i sura al-Ra'd. Allah ﷻ liknar sanning och falskhet vid två parallella förlopp – flodbädden och smältugnen:

> Han har sänt ned vatten från himlen så att flodbäddarna svämmar över i proportion till sin storlek, och forsarna för med sig tjockt skum. Och från det som de smälter i elden, för att erhålla smycken eller redskap, uppstår liknande skum. Så framställer Allah ﷻ sanning och falskhet. Vad skummet beträffar så försvinner det avsides, men det som gagnar människorna stannar kvar på jorden.[1]

Vattnet skiljer skum från ström. Elden skiljer slagg från metall. Det värdelösa stiger till ytan, ser ut att vara allt – och försvinner. Det som gagnar stannar kvar. Den som läser versen snabbt ser en naturliknelse. Den som stannar ser en dom.

Ibn Kathīr (ca. 1300–1373) läser flodbäddarnas varierande storlek som hjärtans olikhet: bland dem finns de som rymmer riklig kunskap, bland dem de som knappt rymmer ett uns.[2] Varje hjärta är en flodbädd – och dess storlek avgör hur mycket sanning det kan bära. Vad som är skum och vad som är metall, det avgör elden.

Men inte vilken eld som helst.

Eld som ser

Den hanbalitiske lärde Ibn Rajab al-Ḥanbalī (d. 1393) ger anspråket sin skarpaste form. I *al-Takhwīf min al-Nār* skriver han:

> Elden känner igen den troende från den otroende bättre än en förälder känner sitt barn, och griper dem i proportion till deras synder.[3]

Orden förtjänar att stanna vid. Elden *känner igen*. Inte en kraftmetafor, inte poetisk utsmyckning: ett teologiskt påstående om eldens väsen. Den ser. Den skiljer. Den svarar med en träffsäkerhet som överträffar den mest intima mänskliga blicken.

Liknelsen med föräldern bär en skärpa som lätt förbises. En förälder känner sitt barn genom tid, närhet, delad erfarenhet – och misstar sig ändå ibland, förväxlar lydnad med mognad, tystnad med frid. Elden gör inte det. Den läser utan att tolka. Den reagerar på vad som faktiskt *är*, inte på vad som visas upp.

Och den griper »i proportion till deras synder.« Också i sitt grepp bevarar elden sin urskillning. Greppet är exakt avvägt mot den prövades tillstånd, aldrig ett allt eller intet.

Det vänder den vanligaste invändningen mot helveteläran på huvudet. Invändningen lyder: hur kan en rättfärdig Gud straffa med blind eld? Svaret: elden är inte blind. Den ser bättre. Samma eld straffar den ene och renar den andre. Skillnaden ligger inte i elden utan i den som prövas.

Koranen skärper det:

> Varje gång de försöker komma ut ur den, till följd av sitt elände, sätts de tillbaka i den.[4]

Relationen till elden föregår mötet med den. I klassisk teologi frigörs den syndige troende – den som bär ens ett sennapskorns vikt av tro – ur elden till sist, renad, inte förstörd.[5] Den som vände sig bort helt bär ingenting elden kan skilja ut. Elden saknar inte nåd; det finns ingen metall under skummet.

Den inre elden

Vore elden bara eskatologisk – en framtida dom, avlägsen och abstrakt – kunde den hållas på avstånd. Ibn Qayyim al-Jawziyyah (1292–1350) gör den omöjlig att skjuta ifrån sig. I *Madārij al-Sālikīn* hävdar han att trons visshet – *yaqīn* – bränner synderna som eld bränner ved.[6]

Formuleringen är avsiktligt bokstavlig. Detta är inget dåligt samvete som gnager, ingen ånger som tär. Det är en kraft som förtär: den som lever i verklig förvissning om Allahs ﷻ enhet befinner sig redan i en eld. Synden överlever inte i samma rum som visshet, liksom slagg inte överlever smältugnen. Reningen är inte passiv. Varje bön med verklig närvaro, varje ånger som når botten, bränner bort ett lager av det falska.

Men Ibn Qayyim går längre. Ibn Rajab talade om en eld som väntar. Ibn Qayyim visar att den redan brinner. Den troende som lever i *yaqīn* bränns ren fortlöpande. Utan den möter man hela eldens kraft på en gång. Utspridd genom ett helt liv av medveten rening blir elden uthärdlig. Samlad i ett enda ögonblick blir den överväldigande.

I *Rawḍat al-Muḥibbīn* driver han tanken till dess yttersta:

> Kärleken sätter själen i rörelse och driver den till häftig längtan, och själen skapades med en rörlighet som av naturen liknar eldens.[7]

Själens rörelse liknar eldens. Men riktningen avgör allt. Samma hetta, samma drivkraft – riktad mot Allah ﷻ renar den; riktad mot det egna jaget förtär den. Två människor kan bära samma inre eld och nå motsatta utfall. Det avgörande var aldrig eldens styrka utan dess mål.

Här fullbordas liknelsen från al-Ra'd. Skum och metall utsätts för samma hetta. Skillnaden syns först i vad elden lämnar kvar. Och vad den lämnar kvar bestäms av vart elden i dig var riktad medan du levde.

Den blinda elden

Tanken på eld som dömer är inte unik. Herakleitos hävdade att »elden ska, när den kommer, döma och gripa allt.«[8] Men hans eld är opersonlig *logos* – en kosmisk lag lika likgiltig inför den enskilde som gravitationen. Den dömer utan att se.

Den nordiska traditionen delar denna blindhet. Surts flammor i Ragnarök sveper utan att fråga – världen förnyas som en årstid vänder, utan moralisk prövning. Rening utan urskillning.

Koranens eld skiljer sig till arten, inte till graden. Herakleitos' eld dömer utan att skilja. Surts eld förvandlar utan att välja. Ingen av dem äger det som gör den koraniska elden till något annat: en blick. En eld som gör mer än att verka *på* den prövade – den svarar *mot* vad den möter.

Koranen sluter cirkeln:

> Frukta då Elden vars bränsle är människor och stenar. Den har förberetts för de otrogna.[9]

Bränslet är människor. Inte ved, inte olja – människor, i den mån de vänt sig från sin källa. Vänder man sig mot källan passerar man samma eld som metallen genom smältugnen. Inte oskadd – men hel. Det som var skum är borta. Det som var metall består.

Liknelsen från al-Ra'd visar sig inte vara en bland andra. Den beskriver lagen som genomsyrar både detta liv och det nästa: hettan kommer, skummet försvinner, det som bär stannar kvar.

Eskatologins svåraste fråga är inte den som oftast ställs. Den vanligaste frågar om elden finns. Den svåraste frågar vad du är gjord av.

Att uppgradera en människa

Karin Boye skrev sin sista roman i skuggan av ett Europa som slöt sig. Det var 1940. I *Kallocain* hade staten koloniserat det sista fria territoriet: den enskilda kroppen. Medborgarna i Världsstaten tillhörde inte sig själva. Deras kroppar var statens egendom – tillgänglig för granskning, uppgradering och kemisk avläsning. Berättaren, kemisten Leo Kall, uppfinner ett sanningsserum som injiceras i blodet och tvingar fram de innersta tankarna. *Kallocain* är mer än en drog; det är en grundsats: kroppen är en behållare man kan öppna och tömma.

»Staten är allt, den enskilde intet,« konstaterar Boye torrt genom sin berättare.[1] Varningen mot fascism och stalinism är uppenbar. Men under den politiska ytan verkar ett antagande om vad människan är: kroppen tjänar ett syfte utanför sig själv.

Åttio år efter Boye har det antagandet inte försvunnit. Det har bytt värd.

Chipet under huden

I Sverige har över femtusen personer implanterat mikrochip under huden.[2] Chipen öppnar dörrar, ersätter passerkort, lagrar kontaktuppgifter. Ingreppet tar sekunder, utförs ofta på teknikkonferenser och framställs som ett naturligt steg. Kring detta har biohacking vuxit: konsten att behandla den egna kroppen som uppgraderbar hårdvara.

Förutsättningen är densamma som i Boyes dystopi: kroppen är råmaterial. Sömn mäts, kost finjusteras, prestationshöjande preparat doseras efter schema.

Men sker det inte frivilligt? I *Kallocain* injiceras serumet under tvång; i Stockholm implanteras chipet med ett leende. Skillnaden är verklig – och döljer en djup likhet. Både Världsstatens medborgare och biohackaren behandlar kroppen som *resurs*, material att bruka för ett ändamål. Att tvånget bytts mot samtycke ändrar formen, inte förutsättningen. Byung-Chul Han kallar mönstret *självexploatering*: den som förbättrar sig frivilligt utnyttjar sig själv utan yttre tvång och förväxlar underkastelse med frihet.[3] Det är den som vaknar klockan fem för att meditera – aldrig av egen längtan, alltid för att alla framgångsrika människor gör det.

Leo Kall förkroppsligar denna livsåskådning. Ondskefull är han inte. Han gör vad systemet belönar: förbättrar, snabbar på, förenklar. Att uppfinningen sliter sönder människors inre liv framstår, i hans ögon, som en biverkning.

Riddjuret och hjärtat

Ibn al-Jawzī (d. 1201), den lärde i Bagdad, tecknade kroppen som ett riddjur – *maṭiyyah* – som människan anförtrotts att färdas med. »Kroppen är som ett riddjur«, skriver han, »och riddjuret måste fodras och tas om hand.«[4] Bilden är avsiktligt enkel men rymmer en vass poäng. Ett riddjur är varken ägaren eller ägarens egendom. Det är anförtrott. Man kan rida det, men inte rida ihjäl det. Man kan vårda det, men inte förvandla det till något annat än vad det är. Förhållandet förutsätter gränser som varken ryttaren eller riddjuret har satt.

Biohackaren frågar *hur kan jag förbättra min kropp*? Ibn al-Jawzī frågar *vilka villkor gäller för detta lån*? Ibn Qayyim al-Jawziyyah (1292–1350) förde bilden från liknelse till grundsats:

> Hjärtat är kungen över lemmarna, och lemmarna är dess soldater; om kungen är rättfärdig, är hans soldater rättfärdiga, och om kungen är fördärvad, är hans soldater fördärvade.[5]

Kroppen tjänar hjärtat, inte tvärtom. *Qalb* rymmer det som inget instrument kan mäta: förmågan att vända sig till sin Skapare i tro, lydnad och uppenbarad kunskap. I biohackingens värld är kroppen ett slutet kretslopp av data, kemikalier och mekanik. Traditionens kropp är genomsläpplig, riktad bortom sig själv. Ibn Qayyim drog parallellen:

> Liksom kroppen inte kan vara frisk utan näring som bevarar dess kraft och utrensning av skadliga ämnen, så kan inte heller hjärtat fullborda sitt liv utan näring av tro och goda handlingar.[6]

Kroppen är varken föraktad eller oväsentlig, men den fullbordas först genom det den är skapad för.

Det anförtrodda

Koranen namnger kroppens förhållande till sin Skapare med ett ord som saknar rakt svenskt motstycke: *amānah*.

> Vi erbjöd himlarna och jorden och bergen förtroendet, men de vägrade att åta sig det och bävade för det, men människan åtog sig det.[7]

Det som erbjöds var inte ägande utan ansvar. I den klassiska skrifttolkningens ljus innebär *amānah* att människan anförtrotts sig själv – kropp, intellekt, tid, förbindelser – som lån med villkor, inte egendom att råda över fritt.[8] Profeten Muḥammad ﷺ satte ord på det: »Fullgör det anförtrodda mot den som anförtrott dig det, och svik inte den som sviker dig.«[9]

Boyes roman och biohackingen delar samma tomrum: en kropp utan *amānah*, en kropp som tillhör staten eller individen men i inget av fallen bär ansvar inför den som

skapat den. Ju mer makt människan får över sin biologi, desto svårare blir det att besvara frågan *vad kroppen är till för*.

Hur kroppen fungerar kan data visa; aldrig *varför* den existerar. »Deras kroppar reser sig från sina bäddar för att tillbe sin Herre med fruktan och längtan.«[10]

Det osynliga organet

I Profetens ﷺ berömda *ḥadīth* om hjärtat sammanfattas hela den islamiska kroppsteologin:

> I kroppen finns sannerligen en köttbit: om den är frisk, är hela kroppen frisk, och om den är sjuk, är hela kroppen sjuk. Det är hjärtat.[11]

Hadithen ger kroppen ett centrum som inget av biohackarens verktyg kan nå. Ibn Taymiyyah (1263–1328) beskrev dess tillstånd som villkoret för allt annat:

> Hjärtats liv är inte blott sinnesförnimmelse och viljemässig rörelse, inte heller blott kunskap och förmåga, utan livet är en egenskap som är villkoret för kunskap, vilja och förmåga till fritt handlande.[12]

Den som mäter sin kropp kan aldrig mäta det som avgör vad som är värt att mäta.

Hjärtfrekvens, pulsens svängningar, blodflöde – allt kan mätas. Men den tradition som gör *qalb* till människans mitt avser ett organ ingen sensor kan avläsa. Ibn Qayyim varnar: »Ödmjukheten har sin plats i hjärtat och dess frukt visar sig på kroppen.«[13] Riktningen är motsatt biohackingens: inifrån ut, aldrig utifrån in.

Varken dystopi eller utopi

Leo Kall hade ett ögonblick av klarhet. Mot romanens slut, när hans uppfinning redan slitit sönder familjer och dömt oskyldiga, skriver han:

> Rädsla var det inte. Jag hade varit rädd nästan hela mitt liv, jag hade varit feg – men just då var jag inte rädd.[14] Han anar att något gått förlorat, men saknar språket. Språket har funnits sedan 600-talet. Kroppen som riddjur, hjärtat som kunskapens säte, tillvaron som lån.

Ibn Rajab al-Ḥanbalī (d. 1393) fångade det innersta lagret: »Min kropp är med mig, men min ande är hos er – kroppen lever i främlingskap, anden i sin hemort.«[15]

Koranen mellan pergament och minne

Allt försvinner. Det är kanske det enda som antiken och moderniteten är överens om. Pergament murknar. Hårddiskar havererar. Bibliotek brinner: Alexandria, Bagdad, Sarajevo. Av de uppskattningsvis 7 000 språk som talas i dag beräknas hälften komma att tystna inom ett sekel.[1] Texter som en gång gällde som odödliga överlever som brottstycken, återskapningar, gissningar.

Sverige vet detta. Äldre Västgötalagen, landets äldsta bevarade text på svenska, härrör från 1220-talet. Den vilar i ett enda manuskript. Ingen kan med säkerhet säga hur originalet löd; vi har en avskrift av en avskrift, med de glidningar varje led medför.[2] I fyra sekler har Riksarkivet, grundat 1618, bevarat dokument. Ändå har ingen svensk text överlevt oförändrad mer än några hundra år. Varje generation ärver avskrifter, inte original.

Mot den bakgrunden låter ett påstående från 600-talets Arabien antingen storartat eller vanvettigt: »Det är Vi som har sänt ned Förmaningen och det är Vi som är dess bevarare.«[3] Koranen lovar sitt eget bevarande. Inte som from förhoppning utan som prövbart löfte. Ett enda tidigt manuskript med grundläggande avvikelser från den text som reciteras i dag – och påståendet hade fallit.

Fjorton sekler har passerat. Påståendet har bestått provet.

Pergamentet i Birmingham

Påståendet har belägg. I juli 2015 meddelade universitetet i Birmingham att radiokoldatering placerade ett koranfragment i universitetets samlingar i perioden 568–645 e.Kr. – inom eller mycket nära Profeten Muḥammads ﷺ egen livstid.[4] Fragmentet rymmer delar av surorna 18–20, skrivna med bläck på fårskinn i en tidig hijazi-stil.

Det avgörande var inte åldern utan att texten – bokstav för bokstav i det arabiska konsonantskelettet, *rasm* – stämde överens med den tryckta Koranen som i dag ligger på nattduksbordet i Kairo, i Kuala Lumpur, i Malmö. François Déroche vid Collège de France bekräftar bilden: den tidiga koraniska texttraditionen är påfallande beständig.[5]

Dateringen är inte obestridd – radiokoldatering mäter djurhuden, inte bläcket.[6] Men invändningarna gäller dateringens precision, inte textens innehåll. Birmingham står inte ensamt. Topkapi-kodexen i Istanbul och Samarkand-kodexen i Tasjkent – bägge daterade till det första islamiska seklet – visar samma bild. Redan 1860 fastslog Theodor

Nöldeke (1836–1930) i *Geschichte des Qorâns* att den uthmaniska kodexen bevarar en text från profetens egen tid, en bedömning som de senaste decenniernas manuskriptfynd har styrkt.[7]

Stenen som måste vändas

Ett ärligt resonemang kräver att man vänder stenen. I Jemens huvudstad Sana'a upptäcktes 1972 ett manuskript med ett undre textlager – en äldre text, bortskrapad och överskriven. Det undre lagret uppvisar avvikelser: en annorlunda suraordning, varianter i enskilda formuleringar.[8] Här borde tesen falla.

Men att det undre lagret *överskrevs* med en text som stämmer med den standardiserade Koranen är i sig ett belägg för medveten och tidig standardisering. Någon tog sig mödan att rätta. Frånvaron av varianter kan förklaras med slump; rättelsen av en variant vittnar om en gemenskap som vakade över sin text. Ett starkare bevis än ett felfritt manuskript, för det visar förloppet, inte bara utfallet. Den rättade versionen är den vi har i dag.

Det levande arkivet

Manuskript kan förstöras. Men hur förstör man något som lever i hundratusentals människors minne?

Traditionen att lära sig hela Koranen utantill, *ḥifẓ*, saknar motsvarighet i omfång. En *ḥāfiẓ* bär samtliga 6 236 verser i minnet: varje vokal, varje paus. Profeten Muḥammad ﷺ sade: »Den bäste bland er är den som lär sig Koranen och lär ut den.«[9] Från lärare till elev, generation efter generation, reciteras samma verser ur minnet.

Under sina resor i Västafrika på 1300-talet bevittnade den marockanske reseskildraren Ibn Battuta hur barnen kedjades vid sina platser tills de lärt sig sina avsnitt – en metod han skildrade med förundran och respekt.[10] På 1840-talet iakttog Georg August Wallin (1811–1852), den finlandssvenske orientalisten som reste genom Arabien, samma tradition i Egypten: de som memorerat Koranen bar en särskild hållning, en igenkännlig vaggande rörelse vid recitation. De tilldelades titeln *sheikh*.[11] Bevarandet var kroppsligt, rytmiskt, nedärvt.

Systemet har en motståndskraft ingen arkivinstitution kan mäta sig med. Om varje tryckt Koran förstördes i dag – varje exemplar, varje digital kopia – kunde texten återställas fullständigt inom timmar, enbart ur levande människors minne. Inget Riksarkiv, inget Library of Congress, inget digitalt molnlager kan ge motsvarande garanti för en enda av sina texter.

Vad andra texter förlorade

Mot detta blir Koranens särart synlig. Nya testamentets textöverföring är bland de bäst dokumenterade i den antika världen. Ändå har textkritiker katalogiserat över 400 000 varianter bland bevarade manuskript.[12] De flesta är obetydliga – stavningsalternativ, omkastad ordföljd, synonymer. Ingen seriös forskare hävdar att de undergräver kristendomens kärnlära. Men de visar vad som sker med en text som kopieras för hand utan att samtidigt leva i minnet: varje kopist tillför sina avvikelser, och genom seklerna hopar de sig.

I millennier överfördes Vedaerna muntligt genom utarbetade recitationstekniker, men nedtecknades inte förrän kring det sista årtusendet före vår tideräkning.[13] Buddhas ord nedtecknades århundraden efter hans död; texttraditionerna förgrenade sig tidigt och bildade skilda kanoner. Homeros överlever som rekonstruktion; tusentals detaljer skiljer manuskripten åt.

Koranen förenar muntligt och skriftligt bevarande till ett dubbelskydd, verksamt just för att de två systemen har olika sårbarhet. Skriftlig kopiering förvanskas genom avskrivningsfel; muntlig överföring genom fonetisk drift. Varje generation av *ḥuffāẓ* kontrolleras mot den skrivna texten, och varje manuskript mot den levande recitationstraditionen.

Beständigheten gäller konsonanterna, *rasm*. Den tidiga arabiska skriften saknade vokaltecken, vilket öppnade för *qirāʾāt*: varierande läsningar inom det fasta konsonantskelettet. Inom islamisk tradition räknas dessa varianter som giltiga: ett avsiktligt spelrum inom en fast ram.[14] Bevarandet gäller skelettet – och skelettet har hållit.

Ett löfte som vägrar åldras

Ibn Khaldūn (1332–1406) skrev att »Koranen är i sig själv både beviset och det som skall bevisas«.[15] Formuleringen låter cirkulär – tills den prövas mot pergamenten. Koranen påstår att den skall bevaras. Fjorton seklers pergament bestyrker att den bevarats.

> Falskhet kan inte påverka den, varken framifrån eller bakifrån. Den är nedsänd av en vis, prisad Herre.[16]

Koranen säger inte »tro att jag är bevarad«. Den säger »se efter«. Varje manuskriptfynd, varje radiokoldatering, varje paleografisk granskning prövar samma löfte på nytt.

Den svenske historikern Erik Gustaf Geijer (1783–1847) hävdade: »Utan fornforskning kan aldrig någon historia finnas.«[17] Fornforskningen har kommit. Den har grävt i Sana'a, daterat pergamenten i Birmingham, digitaliserat handskrifterna i Istanbul. Texten som möter oss genom dessa lager av tid och sand är densamma som den en man i Medina lärde sina följeslagare att recitera under sexhundratalets sol.

Allt försvinner. Pergament murknar. Språk dör. Arkiv brinner.

Men det finns en text som vägrar.

Den starkaste tjänaren

Den andre kalifen, ʿUmar ibn al-Khaṭṭāb – känd för att vandra Medinas gränder nattetid för att se med egna ögon hur undersåtarna levde – vände sig till Gud med orden: »Jag beklagar inför Dig den lastbares djärvhet och den pålitliges svaghet.«[1] Den som förmår vill inte rätt. Den som vill rätt förmår inte.

Fjorton sekel senare har vi byggt något som ger ʿUmars klagan kropp: algoritmen.

Svärdet och slidan

Ibn Taymiyyah (1263–1328) omsatte ʿUmars klagan i ett politiskt system. I *al-Siyāsah al-Sharʿiyyah*, hans avhandling om rättvis styrning, hävdar han att varje ämbete vilar på två pelare: *quwwah* – styrka, duglighet, förmåga att verkställa – och *amānah* – pålitlighet, trovärdighet, det inre rättesnöre som tyglar makten.[2]

> Att styrka och pålitlighet förenas i samma person är sällsynt bland människor.[3]

Härskaren måste bedöma vilken pelare som väger tyngst för det enskilda ämbetet. I militärt befäl går styrka först: även en moraliskt bristfällig befälhavare, vars tapperhet skyddar samfundet, väger tyngre än en from men svag ledare vars rättskaffenhet bara gagnar honom själv.[4] I finansiell förvaltning, där andras tillgångar ska bevaras, går pålitlighet först. Och när ingen enskild person besitter båda egenskaperna? Då kombinerar man flera: en stark uppbördsman som driver in medlen, en pålitlig skrivare som bevakar dem.[5]

Koranen framställer grundsatsen lakoniskt. När Mose söker arbete hos den gamle mannen i Midjan säger en av döttrarna till sin far: »Den bästa du kan ta i din tjänst är en som är stark och pålitlig.«[6] När Josef erbjuder sig att förvalta Egyptens förråd inför hungersnöden säger han: »Jag är sannerligen en kunnig förvaltare.«[7]

Misstankens maskin

I den svenska välfärdsstaten fick avvägningen handgripliga följder. I november 2024 avslöjade Lighthouse Reports och Svenska Dagbladet att Försäkringskassans maskininlärningsmodell – byggd för att upptäcka felaktiga ansökningar om tillfällig föräldrapenning – systematiskt markerade kvinnor mer än dubbelt så ofta som män, trots att

andelen felaktiga ansökningar var något högre bland män. Utlandsfödda, låginkomsttagare och personer utan högskoleutbildning drabbades oproportionerligt.[8] Amnesty International fördömde systemet som »avhumaniserande«.[9]

Redan 2013 hade Försäkringskassan infört modellen. År 2018 konstaterade Inspektionen för socialförsäkringen att algoritmen »i sin nuvarande utformning inte uppfyller kravet på likabehandling«.[10] Försäkringskassan avfärdade slutsatserna. Först sex år senare – efter internationell granskning och offentlig skandal – drogs systemet tillbaka.

Ibn Taymiyyahs uppdelning förtydligar: algoritmens *quwwah* kunde ingen betvivla. Bristen låg i *amānah*. Styrka utan samvete är ett svärd utan slida – ju skarpare, desto farligare för den som bär det. Utan insyn förstärkte kraften de ojämlikheter den var tänkt att rätta.

Problemet är inte nytt. Norbert Wiener (1894–1964) pekade redan 1960 ut samma mönster:

> Maskinens fara ligger inte i olydnad utan i absolut trohet – den förverkligar sina instruktioner med en bokstavlighet som förvandlar varje oreflekterat antagande till system.[11]

Maskinen skickar hundra påminnelsebrev till en avliden person därför att »skicka påminnelse« aldrig kompletterades med »kontrollera om mottagaren lever«.

Det dolda förtroendekontraktet

En medborgare som vänder sig till en myndighet ingår ett förtroendeavtal, äldre än varje lag. Hon lämnar ut uppgifter om sitt liv och litar på att de hanteras rättvist. Koranen kopplar förtroendeuppdraget oupplösligt till rättvis dom:

> Allah ﷻ befaller er att återlämna allt ni anförtrotts till dess rättmätiga ägare och att, när ni dömer mellan människor, döma med rättvisa.[12]

Ibn Kathīr (ca. 1300–1373) anför en profettradition: »Fullgör förtroendeuppdraget gentemot den som anförtrott dig det, och förråd inte den som förråder dig.« En algoritm som fattar rätt i sjuttio procent av fallen men saknar förmåga att redogöra för något av dem uppfyller möjligen ett krav på träffsäkerhet men inte *amānah*.

Tom Tyler har visat att människors tillit till institutioner beror mindre på beslutens korrekthet än på processens upplevda rättvisa.[13] Ett system som fattar rätt beslut utan att kunna visa det förlorar sin auktoritet snabbare än ett som felar öppet.

Arbetsförmedlingens AI-matchningssystem lider av samma brist. Mönsterigenkänningen kartlägger arbetsmarknadsdata långt bortom mänsklig förmåga, men beslutsgrunderna kan inte spåras.[14]

Vågen utan visare

Svensk diskussion om algoritmiskt ansvar finns: i ISF:s granskningar, i EU:s AI-förordning som stämplar välfärdsautomation som »högrisk«.[15] Men frågan ställs nästan alltid i tekniska och rättsliga termer. Ett moraliskt språk för *varför* dessa krav gäller lyser med sin frånvaro – inte vilka regler som bryts utan vilket mänskligt förtroende som sviks.

Ibn Taymiyyahs svar på *quwwah-amānah*-problemet: bygg inrättningar som förenar dem.[16] När inget enskilt system äger båda egenskaperna kräver rättvisan att styrka och trovärdighet fördelas på flera händer – den starke uppbördsmannen och den pålitlige skrivaren, algoritmen och den mänskliga handläggaren.

Ibn al-Jawzī (d. 1201) fångar det i en bild:

> Prisad vare Den som välsignat folk som, varje gång en njutning lockar dem, ställer upp förståndets våg och betraktar vad den kan kosta, och väger det klokaste valet tyngst.[17]

En algoritm som inte kan granskas är en våg utan visare. Den väger men ingen kan avläsa utslaget.

Vem bär den blinda vågen?

Selma Lagerlöf slog fast grundsatsen med nordisk knapphet: »Riket är bättre betjänt med människor än med pengar.«[18] Ellen Key skrev 1900 att »människorna äro till för industriens skull, icke industrien för människornas«.[19] I dag är industrin algoritmen.

Men skillnaden är avgörande. Industrins orättvisor var synliga: fabriksrök, barnarbete, söndertrasade kroppar. Algoritmens orättvisor är osynliga. En kvinna vars föräldrapenningsansökan markeras av en maskininlärningsmodell vet varken att hon har markerats eller varför. Industrins orättvisor rättades *utifrån*, genom den samlade vrede som synligt lidande väckte. Algoritmisk orättvisa kan inte alstra sin egen rättelse. Där orättvisan är osynlig måste ansvaret vara inbyggt.

Koranen beskriver *al-amānah* som så tung att himlarna, jorden och bergen vägrade bära den. Människan axlade den.[20] Sedan glömde hon vad hon bar.

Alis princip

En mening i Koranen borde oroa varje demokrat: »De flesta av dem följer inte annat än antaganden. Men antaganden kan aldrig ersätta sanningen på något sätt.«[1]

Påståendet är inte förbehållet Koranen. Strindberg gav samma misstanke ord i *Götiska rummen*:

> Det är majoriteten, det trogna folket, det sunda förståndet som bara är oförstånd; det är de rättänkande, de stilla i landet, kärnan av befolkningen.[2]

Ellen Key skrev om »massdumheten, massfegheten och masslögnen« som tillsammans åstadkommer sådant som nästan varje enskild individ i massan skulle rygga för.[3] Le Bon skildrade hur en människa som träder in i en folkmassa förlorar sin egenart och övertar massans.[4]

Strindberg iakttog, Key angrep, Le Bon obducerade. Koranen förklarar *varför*.

Den oprövade premissen

Den liberala demokratin vilar på en outtalad premiss: att folkviljan, genom rätt förfarande, närmar sig det goda. Förfarandet ger enighet, rättmätighet, det minst skadliga – aldrig sanning. Premissen har aldrig bevisats. Bara antagits.

Sverige ger två exempel. År 1955 avskaffade riksdagen motbokssystemet, det så kallade Brattsystemet, trots att den medicinska expertisen varnade för konsekvenserna. Alkoholkonsumtionen steg. Skadorna följde. Riksdagen hade talat i folkets namn, och den hade fel.[5] Men saken är inte enkel: Brattsystemet var också ett redskap för klasskontroll, där läkare och byråkrater godtyckligt begränsade fattiga medborgares inköp medan överklassen drack obehindrat. Experternas sanning var verklig men förmedlades genom förnedring. Demokratin löste ett rättviseproblem och skapade ett folkhälsoproblem, utan medel att hantera konflikten.

Tjugofem år senare, 1980, folkomröstade Sverige om kärnkraften. Tre alternativ presenterades. Inget var ett rent nej. Väljarna fick välja mellan tre varianter av ja med olika avvecklingstakt, och resultatet tolkades som en avvecklingsplan som aldrig genomfördes fullt ut.[6] Demokratin hade gett ett svar men ingen sanning. Förfarandet var oklanderligt; kunskapen obefintlig.

Koranen skiljer inte mellan rätt och fel som politiska kategorier utan mellan *kunskap* och *antagande*: *ʿilm* och *ẓann*. »Befatta dig inte med det du saknar kunskap om. Hörseln, synen och hjärtat – alla dessa kommer att tillfrågas.«[7] Ibn Kathīr (ca. 1300–1373) anför Profetens ﷺ varning: »Akta er för antaganden, ty antaganden är det mest lögnaktiga av tal.«

Två brister och ett begär

Ibn Qayyim al-Jawziyyah (1292–1350) urskiljer två grundbrister: brist på klarsyn och brist på tålamod.[8] Klarsyn kräver ansträngning. Tålamod kräver att man härdar ut obehaget av att stå ensam.

Men det finns ett djupare skikt. Ibn al-Jawzī (d. 1201): »Begäret förblindar och gör döv för sanning och riktighet.«[9] *Hawā* förvränger omdömet. Människan ser inte fel *trots* sin intelligens utan *på grund av* sina begär.[10]

Le Bon, utan kännedom om denna tradition, landade i samma slutsats:

> I en folkmassa blir skeptikern troende, den ärliga människan en förbrytare, den fege en hjälte.[11]

Men hans analys börjar för sent: den utgår från folkmassan som om förvrängningen uppstår i det ögonblick någon träder in i gruppen. *Hawā* verkar redan innan massan samlas. Massan ger en kollektiv ursäkt åt det begär som redan finns.

»Vem är mer vilse än den som följer sitt begär utan någon vägledning från Allah »?ﷻ[12] Det som fördöms är inte begäret utan begäret *utan vägledning*.

Sanningen känns inte igen genom människor

Ett uttalande tillskrivet ʿAlī ibn Abī Ṭālib, den fjärde kalifen: »Sanningen känns inte igen genom människor – känn igen sanningen, så känner du igen dess folk.«[13]

Grundsatsen kräver motsatsen till vår vana: pröva påståendet först, *sedan* avsändaren.

Ibn Taymiyyah (1263–1328) fördjupade grundsatsen. Den som gör människor till måttstock för sanningen – i stället för att pröva människors påståenden mot sanningen – begår det mest grundläggande tankefelet.[14] Varje människa kan ha fel eller rätt, utom Profeten ﷺ.

Det demokratiska samhället gör just detta, genom sin uppbyggnad, inte av illvilja. Omröstningen är en våg som väger röster, inte skäl.

Sanningen som bro och som börda

Habermas hävdade att rationell diskurs – det herraväldesfria samtalet – kan leda till sanning genom rätt förfarande, om alla deltagare argumenterar ärligt och på lika villkor.[15]

Men Habermas förutsätter det som Koranen ifrågasätter: att människan, lämnad åt sitt förnuft, dras mot sanning snarare än antagande. *Hawā* är universell. Begäret talar alltid med i rummet, osynligt, förklätt till förnuft. Ibn Taymiyyah påpekade att »fantasin ljuger oftare än den talar sant«[16] – och fantasin verkar starkast när vi tror oss vara som mest förnuftiga.

»Deras angelägenheter avgörs genom samråd sinsemellan«[17] – *shūrā*, samråd, är en styrande princip. Men samrådets uppgift är inte att fastställa sanningen genom röstning utan att söka den bästa tillämpningen av en sanning som redan är given. I *shūrā* är sanningen konstant och tillämpningen diskuteras. I demokratin är sanningen det som diskussionen frambringar.

Karin Boye skrev i *Kallocain*:

> Sanningen kunde vara en bro mellan människa och människa – så länge den är frivillig, ja – så länge den ges som en gåva och tas emot som en gåva.[18]

Sanningen *som bro* förutsätter att den finns oberoende av dem den förbinder. En bro som uppfinns i stunden den beträds är ingen bro.

Koranen väljer ett oväntat ord för livet utan vägledning: *dank* – trånghet, snävhet. »Den som vänder sig bort från Min påminnelse ska sannerligen leva ett trångt liv.«[19] Inte syndigt, inte straffat. *Trångt*. Ibn Kathīr förtydligar:

> Även om han klär sig som han vill, äter vad han vill och bor var han vill – så länge han saknar visshet och vägledning, förblir hans hjärta i ångest, förvirring och tvivel.

Hjalmar Söderberg vände på bilden:

> Sanningen är fattig som Job, ofruktbar som ökensanden och tråkig som en gammal antikvarisk bokhandlare. Men lögnen är rik som påven i Rom![20]

Söderberg menade det ironiskt, men ironin bär en oavsiktlig sanning. Lögnen *är* rik: rik på löften, bekvämlighet, den tillfälliga lättnaden att slippa tänka. Sanningen ger inget av detta. Den ger bara sig själv.

Lögnens rikedom gör den svår att genomskåda. Ibn Khaldūn (1332–1406) satte ord på sambandet mellan sanningens enhet och lögnens mångfald:

> Sanningen är bara en form, medan falskheten är många former. Därför är det lätt att begå orättvisa men svårt att uppfylla rättvisa.[21]

Majoriteten följer lögnen inte för att den övertygar utan för att den erbjuder så många skepnader.

Det demokratiska samhället har gjort detta till grundsats och kallat det pluralism. Koranen ställer frågan som pluralismen inte förmår besvara: om alla anspråk är lika giltiga, varför skulle något av dem vara sant?

De med kärna

Koranen har ett ord för dem som skiljer sanning från antagande: *ūlū al-albāb* – de med kärna:

> Han ger visdom till den Han vill, och den som ges visdom har förvisso getts mycket gott. Men ingen låter sig förmanas utom de med förstånd.[22]

Ibn Kathīr citerar en profettradition: »Gud ger det världsliga livet till den Han älskar och den Han inte älskar, men Han ger religionen bara till den Han älskar.« Sanningen kommer till människan, inte från henne.

Sībawayhs brytning

Varje språknationalism bygger på ett outtalat antagande: att ett språk tillhör dem som fötts in i det. Att modersmålet bär en hemlighet som den invandrade aldrig fullt kan nå. Det skarpaste motbeviset var en persisk yngling i 700-talets Basra. Han talade arabiska med brytning.

Hans namn var Sībawayh.

En persers väg till det heliga språket

Abū Bishr ʿAmr ibn ʿUthmān ibn Qanbar – kallad Sībawayh, »äppeldoften«, ett persiskt smeknamn – föddes i Shiraz och kom till Basra som ung man.[1] Han hade tänkt studera islamisk rättsvetenskap, *fiqh*. Men han begick ett grammatiskt fel i en *ḥadīth*-diskussion. Skammen drev honom till språkvetenskapen – och tände en glöd som aldrig släcktes. Att studera grammatik med den glöden är att urskilja språkets skelett i varje yttrande: i poetens vers, i profetens tal, i marknadens rop.

Hans lärare blev al-Khalīl ibn Aḥmad al-Farāhīdī, en arabisk lingvist från Oman som avlyssnat versmåttens lagar i en kopparslagares hammarslag.[2] Att al-Khalīl var arab och Sībawayh perser är inte en bisats. Det är poängen.

Arabisk grammatik föddes ur samarbete, inte ur arv.

Sībawayh skrev *al-Kitāb* – »Boken«. Den behövde inget annat namn. Den var den första systematiska grammatiken för arabiska språket och har aldrig ersatts. I över tusen år har varje seriös arabisk grammatiker utgått från Sībawayh.[3]

Den omöjlige auktoriteten

Sībawayh var perser; hans uttal förrådde honom. I en kultur som värderade *faṣāḥah*, språklig renhet och retorisk fulländning,[4] var det knappast tänkbart att en utlänning kunde sätta reglerna för det heliga språket.

Spänningen löstes aldrig helt. Arabiska är Koranens språk; uppenbarelsen kom på »ett tydligt arabiskt tungomål«.[5]

Språkets helighet är odiskutabel. Men vem *äger* det? Om ägandet är etniskt, om arabiskan tillhör araberna genom blodets arv, borde en perser med brytning vara den

siste att skriva dess grammatik. Ändå var det en perser som gjorde det. Ingen har gjort det bättre.

Ibn Khaldūn (1332–1406) konstaterade det i sin *al-Muqaddimah*: de som lade grunden till den arabiska grammatiken – Sībawayh, al-Fārisī och andra – var icke-araber. I samma verk tillade han:

> De flesta muslimska lärda inom såväl religiösa som intellektuella vetenskaper har varit icke-araber.[6]

Vad språket kräver

Imām al-Shāfiʿī (d. 820) uttryckte grundsatsen som ren iakttagelse:

> Den som lärde sig Koranen ärades i människors ögon, den som lärde sig *ḥadīth* fick starkare argumentation, den som lärde sig grammatik vördades.[7]

Vördnaden, *haybah*, knyts till lärandet, oavsett ursprung. Al-Shāfiʿī lade till:

> Lär dig, ty människan föds inte lärd – och den som har kunskap är inte lik den okunnige.[8]

Sībawayh levde detta. Utifrån erövrade han arabiskan, så grundligt att han satte normen för dem som *var* födda in i den. Den som föds in i ett språk bär det som instinkt, vet vad som är rätt men inte varför. Den som erövrar det utifrån måste lära sig *varför*, och det är just det som grammatik är.

Motståndet kom ändå. Det islamiska samhällets tidiga århundraden präglades av *shuʿūbiyyah*-rörelsen, där perser och andra icke-arabiska muslimer hävdade sin jämbördighet med araberna trots arabernas kulturella överhöghet.[9] Mitt i denna spänning utspelade sig Sībawayhs karriär. Skepsisen gällde mer än accenten: kunde en utlänning gripa arabiskans innersta logik, det som al-Suyūṭī kallade språkets *tawassuʿ*, dess närmast oändliga vidd?[10]

Al-Kitāb var svaret: fem volymer systematisk granskning som visade att arabiskans byggnad kunde gripas, beskrivas och läras av den som lade ner tillräcklig möda. Ett bevis, inte ett argument. Argument besvaras; bevis brukas, och *al-Kitāb* har brukats i varje arabisk lärosal sedan den skrevs. Ingen har skrivit en bättre.

Stammar för kännedom, inte för rang

Koranen själv undergräver den etniska tolkningen av språklig helighet:

> Människor! Vi har skapat er av en man och en kvinna och gjorde er sedan till folkslag och stammar för att ni skall lära känna varandra. Den ärorikaste av er hos Allah ﷻ är den mest gudfruktiga.[11]

Stammar och folkslag finns för *taʿāruf*, ömsesidig kännedom. Måttet är *taqwā*, inte härkomst.

Ibn Taymiyyah (1263–1328) drog slutsatsen: »Att lära sig arabiska, som förståelsen av Koranen och *ḥadīth* vilar på, är en kollektiv plikt.«[12] En plikt, *farḍ ʿalā al-kifāyah*, som åligger hela gemenskapen. Vem som bär bördan spelar ingen roll, så länge den bärs.

Han tillade:

> Kunskap om språkens betydelser uppnås av den som umgås med dem som talar språket eller läser deras böcker.[13]

Språk vinns genom umgänge och möda. Aldrig genom arv.

Spegeln västerut: Stiernhielm och den svenska paradoxen

År 1658 publicerade Georg Stiernhielm *Hercules*, den svenska skaldekonstens grundsten. Erik Gustaf Geijer (1783–1847) iakttog:

> Språket låg ännu rått och ouppodladt. Man måste känna det barbari, hvari det i följd deraf förfallit, för att rätt värdera allt hvad det blef under Stjernhjelms hand.[14]

Stiernhielm lyfte svenskan ur tyskt och latinskt beroende. Men i Strindbergs *Röda rummet* utbrister en karaktär i satirisk förtvivlan: »Ner med den dumma hunden Georg Stjernhjelm!« – för att denne drivit fram svenskan och trängt undan tyskan.[15] Strindberg satiriserar den som vänder sig mot själva den språkliga självständigheten. Det löjliga ligger hos dem som hellre hade behållit det lånade.

Mekanismen *verkar* vara densamma, men fallen är omvända: i Basra motstår man att en utlänning träder in i arabiskan; i Stockholm att främmande ord tränger in i svenskan. Riktningen skiftar, antagandet kvarstår: att ett språk har naturliga ägare. Att motståndet uppstår oavsett riktning avslöjar vad det skyddar: inte språket utan rangordningen.

Boken som räckte

Sībawayhs omvälvning var inte politisk. Han ledde ingen rörelse, skrev inget manifest. Han skrev en bok. Men boken tvingade fram ett erkännande: att ett språk tillhör den som behärskar det, inte den som fötts in i det.

Om det gäller arabiskan – Koranens språk, det språk Gud valde för sin sista uppenbarelse – gäller det varje språk. Om en perser med brytning kunde bli arabiskans främste auktoritet faller varje argument om språklig blodsrätt.

Mönstret gäller även västerut: Joseph Conrad lärde sig engelska i tjugoårsåldern och formade den moderna engelska romanens språk, utan att vara engelsman.[16]

ʿAlī ibn Abī Ṭālib sade: »Tungan är kroppens roder – om den rättar sig, rättar sig alla lemmar.«[17] Disciplin, övning, lärande. Aldrig rätt föräldrar.

Sībawayh dog ung, knappt fyrtio år gammal. Han lämnade inga lärjungar i vanlig mening. Han lämnade *al-Kitāb*. Det räckte. Fjorton århundraden senare har hans verk inte ersatts.

Domaren utan svärd

Domaren dömer och staten verkställer. Åklagaren utreder och åtalar i samma rörelse. Vi har vant oss vid att rättvisa och tvångsmakt hör samman, att det ena förutsätter det andra.

Det sambandet är problemet.

Sjuhundra år innan Montesquieu lade fram sin maktdelningslära i *De l'esprit des lois* hade en jurist i Bagdad redan urskilt ett problem Montesquieu aldrig såg. Montesquieu skilde statens funktioner: lagstiftande, verkställande, dömande. Al-Māwardī skilde något farligare: rättvisan från svärdet.

Tre ämbeten, tre gränser

Abū al-Ḥasan al-Māwardī (974–1058) var överdomare i det abbasidiska kalifatet under en tid då den politiska makten redan hade börjat glida ur kalifens händer och in i sultanernas.[1] Hans *al-Aḥkām al-Sulṭāniyyah* – ett av den islamiska rättens mest inflytelserika verk – kan läsas som ett försök att ordna gränser för makt just när makten var som mest oreglerad.

Al-Māwardī var jurist, inte politisk filosof; han kartlade gränser som redan fanns inbyggda i ämbetena. Patricia Crone och Wael Hallaq har varnat för att projicera nutida maktdelningsbegrepp på medeltida islamisk rättsteori.[2] Invändningen är befogad. Ändå är al-Māwardīs kartläggning angelägen – inte för att den liknar Montesquieu utan för att den skiljer sig från honom.

Inom rättsväsendet urskilde han tre instanser med skarpt avgränsade befogenheter: *qaḍāʾ*, *ḥisbah* och *maẓālim*.

Det reguljära domstolsväsendet, *qaḍāʾ*, kräver bevis. Profeten ﷺ förbjöd domaren att döma i vrede eller efter gissningar.[3] »Bevisbördan vilar på den som anklagar, och eden på den som förnekar.«[4]

Klagomålsdomstolen, *maẓālim*, kräver tvångsmakt. Al-Māwardī beskrev den som den instans som:

> leder de förtryckande till rättvisa genom fruktan och avhåller de tvistande från förnekelse genom sin auktoritet.[5]

Men även denna makt har gränser: »*Maẓālim* tillåter inte i sina domar det som den heliga lagen har förbjudit.«[6]

Mitt emellan domstol och polis

Al-Māwardīs tredje ämbete, *ḥisbah*, saknar motsvarighet i västerländsk rättstradition. *Ḥisbah* är »en mellanposition mellan domstolsväsendets avgöranden och klagomålsdomstolens befogenheter«.[7] Köpmannen som fuskar med vikten, ordväxlingen som övergår i slagsmål – det synliga brottet, inte det dolda.

> Låt det bland er finnas en grupp som kallar till allt gott och påbjuder det goda och förbjuder det onda. Ja, det är dessa som är de framgångsrika.[8]

Muhtasiben – den tjänsteman som utövar *ḥisbah* – får inte spionera på det dolda. Al-Māwardī skrev: »Muhtasiben spionerar inte på det fördolda och avslöjar inte det som hålls dolt.«[9] Misstankar räcker aldrig.[10]

Ingripa men inte bestraffa, tillrättavisa men aldrig med brutalitet: »Eftersom *ḥisbah* bygger på vördnad, får inte muhtasibens ingripande ske med despotisk hårdhet.«[11] Han äger befogenhet att påtala det onda. Men han äger inte svärdet.

En plikt utan vapen

Uppdelningen saknas i den moderna rättsstaten. Utredning och åtal smälter samman i åklagarens hand. Selma Lagerlöf gav obehaget röst:

> Med domare och allmänna åklagare förhåller det sig så, att man med dem måste tala en särskild sorts sanning, därför att den verkliga sanningen inte kan nå fram till deras hjärtan.[12]

Söderberg var kallare:

> Domare äro människor och kunna misstaga sig. Det är sannolikt att många blifva oskyldigt dömda.[13]

Båda pekar på samma sårbarhet: när samma hand utreder, anklagar och dömer, skymmer makten den rättvisa den är satt att tjäna. Al-Māwardīs *ḥisbah* bryter ordningen: en instans som urskiljer det onda men saknar makt att straffa det. Att läsa detta som kritik av det moderna åklagarväsendet vore anakronistiskt, men uppdelningen kastar ljus över en svaghet som består än i dag.

Ibn Taymiyyah (1263–1328) skärpte grundsatsen: varje ämbetes medel begränsas till det egna området.[14] Domaren arbetar med vittnen och skriftliga bevis. Svärdet tillhör det militära befälet. Muhtasiben har befogenheter som »inte tillhör vare sig härskarna, domarna eller ämbetsmännen«.[15] Rättvisan hotas inte främst av dem som vill göra ont utan av dem som vill göra gott med för mycket makt.

Rädslan för den rättfärdige

Montesquieu skilde statens funktioner för att förhindra tyranni. Al-Māwardī skilde rättvisans funktioner för att skydda rättvisan från dess egna försvarare.[16] Det som hindrar människor från orättvisa, konstaterade han, är alltid en av fyra saker:

> Antingen ett förstånd som avhåller, en tro som hindrar, en härskare som hejdar, eller en oförmåga som stoppar.[17]

Härskarens tvångsmakt är det kraftfullaste medlet – och det farligaste. C. S. Lewis (1898–1963) nådde samma slutsats niohundra år senare:

> Av alla former av tyranni är det som uppriktigt utövas till offrens bästa kanske det mest förtryckande. De som plågar oss för vårt eget bästa plågar oss utan ände, ty de gör det med sitt eget samvetes gillande.[18]

Al-Māwardī tog steget vidare: det räcker inte att veta att den rättfärdige är farlig. Man måste bygga ämbeten som skiljer hans övertygelse från hans befogenhet. Abū Bakr al-Ṣiddīq, den förste kalifen efter Profeten ﷺ, kungjorde grundsatsen redan i sitt tillträdestal:

> Den starkaste bland er är i mina ögon den svagaste tills jag har tagit hans rätt ifrån honom, och den svagaste bland er är i mina ögon den starkaste tills jag har gett honom hans rätt.[19]

Ibn Khaldūn (1332–1406) uttryckte det i sin *Muqaddimah*:

> Rättvisa är en balans som upprättas bland människorna. Herren upprättade den och utsåg en övervakare för den, och den övervakaren är härskaren.[20]

Övervakaren – inte ägaren. Grundsatsen var aldrig oprövad. Under al-Māwardīs egen livstid förföll det abbasidiska kalifatet; muhtasiber överskred sina befogenheter i flera provinser.[21] Att han skrev mitt i detta förfall gör insikten skarpare. Hans system var ett krav ställt på verkligheten, aldrig en spegling av den:

> Allah ﷻ befaller er att återlämna allt ni anförtrotts till dess rättmätiga ägare och att, när ni dömer mellan människor, döma med rättvisa.[22]

Ibn Kathīr (ca. 1300–1373) anför en profettradition: »Fullgör förtroendet gentemot den som anförtrott dig det, och förråd inte den som förråder dig.« Svärdet kan skydda rättvisan. Det kan aldrig vara den.

Lagen ingen skrev

Scenen i *Röda rummet* är bland de skarpaste i svensk litteratur. Två vänner grälar. Den ene frågar vem som egentligen står bakom lagen, och svaret är en litania:

> Vilka skrevo den nya successionsordningen? Lagbrytare! Vilka ha skrivit skogslagen? Tjuvar! Vem skrev lagen om privatbankernas sedelutgivningsrätt? Svindlare![1]

Mot denna uppräkning ställs den fromma invändningen: »Lagen har hela folket och det allmänna rättsmedvetandet skrivit, den har Gud skrivit!« Strindbergs svar är förödande: »Stackars Gud!«[2]

Herrens lag, slavens lag

Strindbergs raseri träffar en nerv som rättsfilosofin aldrig lyckats bedöva. Om lagen är ett mänskligt alster – skriven, antagen, tolkad av människor – varför skulle den inte gynna sina upphovsmän?[3] Strindberg ger frågan ansikte och röst, en ilska som inte låter sig blidkas av abstraktioner.

Två sekler före Strindberg blottlade Pascal mekanismen: »Då vi inte kunnat göra det rättfärdiga starkt, har vi gjort det starka rättfärdigt.«[4]

Samma mönster såg Erik Gustaf Geijer (1783–1847) i 1800-talets Sverige: »Överallt där jorden skiftas äro de väldige till hands, säkrast om godtycket klädes i lagens formar.«[5]

Boken och vågan

Koranen svarar med en bild: »Det är Allah ﷻ som har sänt ned Boken med sanningen och likaså rättvisans våg.«[6] Boken och vågan. De sänds ned. De uppfinns inte. På denna grundsats vilar den islamiska rättsteorin, *uṣūl al-fiqh*: rättskällorna härleds ur uppenbarelsen, inte ur mänsklig lagstiftning.[7] Ingen klass, ingen härskare, ingen majoritet kan kalla sig upphovsman.

Thomistisk naturrätt och judisk *Halakha*[8] reser besläktade anspråk, men *uṣūl al-fiqh* tillför den metodiska skärpan: ett formellt system för hur uppenbarelsen omsätts i rättslig praxis, med inbyggda spärrar mot godtycke.[9]

Rättvisan som gräns

Ibn Khaldūn (1332–1406) drog den politiska konsekvensen: »Den religiösa lagen censurerar inte makten i sig utan endast de ondskefulla följderna av den: tyranni, orättvisa och lystnad.«[10] Makten förbjuds inte, men härskaren är underordnad lagen, inte lagens upphovsman. På annat ställe hävdar han att orättvisa leder till civilisationens undergång, och menar det bokstavligt: ett samhälle som tål förtryck gnager sönder sig självt inifrån.[11] Sexhundra år senare underbyggde ekonomen Daron Acemoglu tesen med data: samhällen vars regler utformas till en elits fördel går under.[12]

Ibn Taymiyyah (1263–1328) går längre: rättvisan är inte en dygd bland andra utan normen som bär alla andra. »Rättvisan är påbjuden i alla handlingar och orättvisan förbjuden utan undantag.«[13] Människors enighet om rättvisans godhet överträffar, menar han, deras enighet om de flesta förnuftssanningar.[14] Rättvisan är inte resonemangets frukt. Den är dess förutsättning.

Koranen uppenbarar vad som händer när de mäktiga skriver sina egna regler: »Vi har också i varje stad låtit de mäktiga bli deras förbrytare för att smida sina planer där. Men de smider endast planer mot sig själva utan att märka det.«[15] Samma mekanism som hos Strindberg, men med en förklaring Strindberg saknar: den samlade makten förgör sig själv. Strindberg pekar på orättvisan och kräver att den upphör. Koranens förklaring går längre: orättvisan upphör *av sig själv*, inte för att någon kräver det utan för att den bryter mot den ordning som bär samhället. Skillnaden är den mellan protest och prognos.

Den farliga mellanhanden

Gudomlig lag bryter den onda cirkeln – rättens källa kan inte ägas av en klass – men väcker en annan fråga: vem tolkar den? Muḥammad ibn al-Munkadir, en av Medinas stora rättslärda i första seklet efter *hijrah*, sade: »Den rättslärde träder in mellan Gud och Hans tjänare – låt honom se till hur han träder in.«[16]

Tolkaren kan bli den nye lagstiftaren, kläda sitt godtycke i rättens former. Makten byter hand, inte väsen. Vad hindrar det?

Geijer pekade åt samma håll: »Kärleken är lagens fullbordan, utan hvilken lagen sjelf endast är en yttre form och ett, ehuru nödvändigt, ondt.«[17] *Taqwā*, gudsfruktan, är inte en prydnad utan en förutsättning. Det är den lärde som tvekar innan han talar, som känner tyngden i sitt svar.

Vågen som inte kan luras

Selma Lagerlöf åkallar »den högre rättvisan« som var »av annat slag än den lägre, jordiska. Den förstod, när en stackare var i nödläge.«[18] Både hon och Strindberg anar att rättvisan finns, men ingen av dem äger en metod, en källa att peka på.

Den islamiska traditionen erbjuder vad de saknar: en rättsordning vars giltighet inte vilar på dem som tillämpar den utan på Den som uppenbarade den. Ordningen bär sin egen kritik – genom krav på de lärdas integritet, genom grundsatsen att makt utan kunskap om den gudomliga lagen medför orättvisa,[19] genom påminnelsen att den rättslärde en dag skall stå till svars.

Strindbergs fråga genljuder ännu: vem skrev lagen för den fattige? Allt står och faller med dem som bär ansvaret.

Koranens bild är en våg, inte ett svärd. Svärdet avgör. Vågen väger. Den kan inte luras – om den som håller den gör det med rak hand.

Det enögda begäret

Ett ögonblick före begäret. Ett kort, omärkligt mellanrum – en bråkdels sekund mellan att se och att vilja se. Det mesta av det vi kallar frihet avgörs där.

Profeten Muḥammad ﷺ sammanfattade det i en formel som verkar alltför enkel:

> Den första blicken är ett misstag, den andra är avsiktlig, den tredje förstör.[1]

Ögat som spegel

I *Rawḍat al-Muḥibbīn* gör Ibn Qayyim (1292–1350) denna åtskillnad till grund för sin lära om seendet. Gud har gjort ögat till hjärtats spegel; när tjänaren sänker sin blick, sänker hjärtat sitt begär.[2]

Ögat återkastar hjärtats eget tillstånd. Blicken som fästs vid ett föremål tillför inte begär utifrån utan väcker det som redan vilar i betraktaren. Två personer ser samma sak. Bara en av dem fastnar.

Profeten ﷺ sade till ʿAlī:

> Låt inte den ena blicken följa den andra, för den första tillhör dig men den andra är emot dig.[3]

Laka – »tillhör dig«. *ʿAlayka* – »emot dig«.

Den andra blicken

Traditionen kartlägger blickarnas *ordning*, inte deras *föremål*. Ibn al-Jawzī (d. 1201) skriver i *Dhamm al-Hawā*: begäret (*hawā*) gör blicken enögd.[4] Inte blind – enögd. Begäret släcker inte synen utan förvränger den. Den som ser enögd ser personen men inte sammanhanget, njutningen men inte morgonen efter.

I *The Sovereignty of Good* gör Iris Murdoch (1919–1999) uppmärksamheten, inte viljan, till den avgörande sedliga handlingen: »Jag kan bara välja inom den värld jag förmår se, och klart seende är frukten av sedlig ansträngning.«[5] Epiktetos, den frigivne slaven, slog fast att den som inte behärskar sig själv aldrig är fri.[6] Men varken han eller Murdoch pekar ut *var* ansträngningen ska riktas. Ibn Qayyim gör det: vid tröskeln mellan första och andra blicken.

Ljuset och mörkret

I *al-Dāʾ wa-l-Dawāʾ* skriver Ibn Qayyim:

> Att sänka blicken ger hjärtat ljus, att släppa den fri klär det i mörker.[7]

Att släppa blicken fri försvagar hjärtat; att sänka den stärker det.[8] Om ögat återkastar hjärtats tillstånd innebär den ostyrade blicken att hjärtat ständigt *bygger vidare* på varje synintryck: begär, berättelse, fantasi. Att sänka blicken avbryter byggandet.[9]

Den som lärt sig stanna vid den första blicken odlar *baṣīrah*, inre syn. Ibn Qayyim i *Madārij al-Sālikīn*:

> Insikt är ett ljus som Gud kastar i hjärtat, genom vilket det ser de yttersta verkligheterna som om det bevittnade dem direkt.[10]

Koranen knyter samman:

> Har de inte färdats på jorden med hjärtan med vilka de förstår och öron med vilka de hör? Det är inte ögonen som är blinda utan hjärtat i bröstet.[11]

Kronbladen

I *Modern* skriver Victoria Benedictsson (1850–1888):

> Det var som om hans ögon med ens slagits upp. Det var som om hans väsen för första gången öppnat sina kronblad, som om lifvets, naturens skönhet för första gången strålat ditin.[12]

Hennes protagonist har levt utan att se: »egentligen har ni väl aldrig lefvat? – Att vegetera«.[13] Det som bryter igenom är inte mer information utan en helt annan *mottaglighet*.

Ibn Qayyim säger det rakt: den sänkta blicken befriar hjärtat från begärets berusning och likgiltighetens dvala.[14] Söderberg skrev: »Man ser världen mera syntetiskt då man ser den med halfslutna ögon; alla linier bli renare och enklare.«[15]

Koranens instruktion

Koranen instruerar båda könen i två parallella verser:

> Säg till de troende männen att sänka sin blick och skyla sitt kön. Det är renare för dem.[16]

> Och säg till de troende kvinnorna att sänka sin blick och skyla sitt kön.[17]

Samma verb – *yaghuḍḍu*, ’sänka’, av samma rot som att dämpa rösten. Det ord som följer, *azkā*, ’renare’, pekar mot klarhet, inte puritanism.

Koranen rymmer ännu en bild:

> Vänd åter blicken, gång på gång; blicken vänder tillbaka till dig avvisad och alldeles matt.[18]

I sitt sammanhang avser versen den som betraktar himlarna och söker brister i skapelsen. Men grundsatsen sträcker sig längre. Den upprepade blicken finner ingenting nytt. Den tömmer sig själv.

Kedjan

Ibn Qayyim jämför blicken med ett glas vin: betraktelsen berusar. Kärlekens berusning är värre än vinets – den som berusar sig av vin nyktrar till, men den som berusar sig av blicken nyktrar sällan till.[19] Kent Berridges forskning visar varför: upprepad exponering för samma retning stärker begäret utan att njutningen växer. Man åtrår mer utan att njuta mer.[20]

Kedjan kan brytas, men bara i sitt första led. Ögonblicket innan begäret är oförfalskat – varseblivning som ännu inte blivit avsikt.

Vem ser till att vi har mat?

Stockholm har tre dagars livsmedelsförsörjning. Sedan: tomma hyllor, bruten kylkedja. Tio miljoner människor hänvisade till skafferiets innehåll.

Det är ingen mardröm. Det är en myndighetsrapport. MSB konstaterade 2025 att svensk krisberedskap är »otillräcklig« och att landet behöver 32 miljarder kronor om året för att nå en rimlig nivå.[1] Under kalla kriget hade Sverige beredskapslager för månader av isolering och en självförsörjningsgrad nära hundra procent. I dag saknas ens en myndighet med utpekat ansvar för livsmedelsförsörjning i kris.[2] Självförsörjningen har halverats. Lagren är avvecklade, ansvaret utspritt.

Samma fråga ställdes för mer än tre tusen år sedan vid Nilens stränder.

Förrådshusens förvaltare

I sura *Yūsuf* tolkar Josef den egyptiske kungens dröm om sju feta kor som slukas av sju magra – en dröm som ingen av hovets rådgivare förstår:

> Ni skall under sju år få odla som vanligt. Det ni skördar bör ni sedan lämna i sina ax, utom lite grann som ni kan ha att äta.[3]

Sedan ber Josef själv om uppdraget: »Gör mig ansvarig för landets förrådshus; jag är sannerligen en kunnig förvaltare.«[4] Ordet han använder, *ḥāfiẓ*, bär dubbel betydelse: den som bevarar och den som håller räkning – inte en byråkrat utan en väktare. Den som går genom förrådshuset varje dag, känner på säckarna, räknar vad som finns kvar. Ibn Kathīr (ca. 1300–1373) citerar Shayba ibn Naʿāma, som förtydligar: »*ḥafīẓ* – väktare över det som anförtrotts mig; *ʿalīm* – kunnig om torråren.«

Ur Josefs svar framträder en modell: samlad lagerhållning, rationering under överflödsåren, statlig kontroll över fördelningen. Den som ser överflödet och inte lägger undan för kommande brist sviker uppdraget.

Koranen avslutar episoden: »På så vis etablerade Vi Josef i landet och han kunde slå sig ned var än han behagade.«[5] Trygghet vilar på förutseende.

Statens plikt att tvångsförsälja

Rättsvetaren Ibn Taymiyyah (1263–1328) ärver Josefs grundsats och gjuter den i juridisk form. I *al-Ḥisbah fī al-Islām* driver han en tes som fortfarande utmanar: om någon hamstrar mat medan folket svälter, har staten rätt att tvinga fram försäljning till marknadspris.[6]

Den uppenbara invändningen bemötte han själv: hadithen där Profeten ﷺ vägrar sätta priser.[7] Hadithen gäller ett läge där ingen vägrade sälja och ingen medvetet drev upp priserna. När handelsmän medvetet håller tillbaka varor under en bristperiod tar en annan utgångspunkt vid: plikten att skydda allmänintresset.[8] Den som i nödtid monopoliserar livsnödvändigheter »påtvingar människor den svårighet och trångmål som är förbjuden«.[9]

Att mätta den hungrige, skriver han i *al-Īmān*, är »en kollektiv skyldighet enligt alla muslimska lärda«.[10] Orden *farḍ ʿalā al-kifāyah* – en plikt som åligger samhället som helhet – innebär att om ingen fullgör den, bär alla skulden.

Sjuhundra år senare nådde Amartya Sen samma slutsats på empirisk väg: svält orsakas inte av absolut brist utan av att fördelningen bryter samman.[11] Sen byggde sitt bevis på Bengalens hungersnöd och decennier av fältdata; Ibn Taymiyyahs rättslära härledde samma slutsats ur pliktens ordning.

Avvecklingens ordning

Under efterkrigstiden byggde Sverige ett av de mest ambitiösa beredskapssystemen i världen. Olja, livsmedel, utsäde, mediciner – allt lagrat för den dag importvägarna stängdes.[12]

Sedan föll Berlinmuren. Och med den föll föreställningen att beredskap behövdes.

Avvecklingen vilade på en ekonomisk trossats. Just-in-time-leveranser, nollager, ständig flödesoptimering: varje kvadratmeter förrådsutrymme var slöseri – tills lastbilarna slutade komma. Det tankegods som drev avvecklingen kom från Hayek och Friedman, som hävdade att statliga reserver snedvrider prissignaler och hämmar effektivitet. Sverige lyssnade: under 1990- och 2000-talen avvecklades beredskapslager systematiskt, och ansvaret för livsmedelsförsörjning i kris föll mellan stolarna.[13]

Argumentet var vattentätt – och fel. Marknaden räknar i månader; magen i timmar.

Finland och Schweiz visar att det hade gått annorlunda. Två länder med jämförbara ekonomier behöll sina strategiska livsmedelsreserver.[14] Finland lagrar spannmål, bränsle och mediciner; Schweiz federala lag kräver obligatoriska lager av baslivsmedel. Att Sverige valde en annan väg var ett politiskt beslut, inte en ekonomisk nödvändighet.

SOU 2024:8, *Livsmedelsberedskap för en ny tid*, erkänner problemets omfattning men når inte den ambitionsnivå Sverige en gång hade.[15] Tre dagars marginal är frånvaron av beredskap.

De magra åren har redan börjat

Josefs berättelse förutsätter en cyklisk värld: sju feta år, sju magra, sedan återhämtning. Klimatförändringarna följer ingen cykel. De tilltar.

Under 2024 och 2025 steg det globala kaffepriset med över fyrtio procent efter torka i Brasilien och Vietnam, medan kakaoproduktionen i Västafrika föll med fjorton procent. Bara under första halvåret 2025 orsakade naturkatastrofer ekonomiska förluster på 162 miljarder dollar.[16] Siffrorna mäter inte svält – de mäter sprickorna i ett system som nätt och jämnt håller ihop.

Vad som i dag motsvarar sju magra år är en försörjningskedja som bryts tusen mil bort och vars följder når en svensk matbutik inom dagar. Vad förr var missväxt i ett land är nu samtidig torka på tre världsdelar; marginalen mellan normalitet och svält har krympt till veckor.[17] Ny teknik kan mildra slagen: torktåliga grödor, vertikal odling, andra proteinkällor. Men ingen uppfinning ersätter den politiska viljan att lagra. Torktåligt vete hjälper föga om det inte finns i ett svenskt förråd när fartygstrafiken i Östersjön upphör.

När försörjningen hotas blottas statens innersta ordning. Verner von Heidenstam (1859–1940) slog fast insikten i *Folkungaträdet*: »Dålig skörd följer dålig konung.«[18] Historikern Ibn Khaldūn (1332–1406) fångade samma insikt i en enda kedja: »Soldater behålls genom pengar. Pengar är försörjning som samlas genom folk. Folk är tjänare som skyddas genom rättvisa.«[19] Varje kedja bryts vid sitt svagaste led. I det moderna Sverige är det svagaste ledet att ingen bär ansvar för att det finns mat.

Ḥisbah för en ny tid

Ḥisbah – statens tillsyn över marknad och allmännytta – rymmer mer än »marknadskontroll«. Ibn Taymiyyah skriver att de verksamheter som är nödvändiga för folkets välfärd – livsmedelsproduktion, fördelning, lagerhållning – utgör en gemensam plikt.[20] Sviktar den privata sektorn faller ansvaret på staten.

En modern *ḥisbah* för svensk livsmedelsberedskap finns redan i den finska modellen: baslivsmedelsreserver, tydligt myndighetsansvar, regelbunden lageromsättning.

I sura *al-Balad* påminner Koranen om den handling som väger tyngst: »Eller ge mat i tider av hungersnöd.«[21] I kristid bleknar allt annat inför en enda fråga: kan du mätta den som hungrar?

Tre dagars marginal. Josef hade sju år.

Frågan Levertin aldrig ställde

Oscar Levertin (1862–1906) skrev 1898 en mening som sammanfattar den svenska hållningen till religion bättre än någon opinionsundersökning:

> Verkligheten kan kanske undvara religion, men säkert ej religiositet.[1]

Levertin visste vad han talade om. Som litteraturhistoriker, och som jude i det protestantiska Sverige, hade han den utomståendes blick. Han studerade Lucretius – den antike materialisten som försökte befria människan från gudsfruktan – och fann att Lucretius själv var genomsyrad av det han ville avskaffa. Levertin konstaterade:

> Det är denna religiositet utan religion, denna svärmiska världskult, som Lucretii metafysiska styrka ligger.[2]

Iakttagelsen löper som en underjordisk ström genom svensk idéhistoria. Ellen Key ville att skolan skulle »dana religiositet utan att bibringa tron på en absolut religion«.[3] Nathan Söderblom gav den världsomspännande räckvidd:

> I oändlighetskänslan och idealdriften rinner religionens källsprång fram på vår jord – ur tillvarons gudomliga innandöme.[4]

Landskapet efter Gud

Hundratjugo år senare har Levertins åtskillnad blivit svensk normalitet. 2015 intervjuade David Thurfjell ett hundratal svenskar: omkring 80 procent avvisade organiserad religion, medan en majoritet uppgav sig vara öppna för »andlighet« och »tro«.[5] Pew Research bekräftade bilden: 36 procent av svenska vuxna tror på »någon form av gudomlig makt eller andlig kraft«.[6]

Vad är det som överlever? Den svenska traditionen svarar samstämmigt: en oändlighetslängtan, en aning om att verkligheten rymmer ett djup det världsliga inte uttömmer. Söderblom kallade det »oändlighetskänsla« och skilde det från uppenbarelsereligion. Key förlade det djupare ännu: i »människonaturens egna djup«.[7]

Men Levertin frågar aldrig *varifrån* känslan kommer. Varför skulle en slumpmässig, jordisk varelse bära en medfödd längtan efter det oändliga? Den islamiska traditionen griper tag just där.

Fiṭrah: törsten som bevisar källan

En koranisk vers slår an tonen:

> Ägna hela ditt jag åt religionen som en sann *ḥanīf*![8] Den är Allahs ﷻ naturliga väg som Han ingjutit i människorna. Ingen förändring skall ske i Allahs ﷻ skapelse.[9]

Fiṭrah – här översatt »naturlig väg« – betecknar den medfödda konstitution varje människa bär: en orientering mot sin Skapare som föregår all uppfostran och kultur. Anspråket är antropologiskt, djupare än ett teologiskt antagande. Profeten Muḥammad ﷺ formulerade det i en berömd *ḥadīth*:

> Varje barn föds med *fiṭrah* det är föräldrarna som gör det till jude, kristen eller zoroastrier.[10]

Ibn Kathīr (ca. 1300–1373) anför en profettradition där Gud själv talar:

> Jag skapade Mina tjänare som rättriktade, men djävlarna förledde dem bort från deras religion.

Modern kognitionsforskning styrker bilden: Justin Barrett fann att barn i alla undersökta kulturer spontant utvecklar gudsbegrepp oberoende av uppfostran.[11]

Albert Einstein vittnade om samma erfarenhet:

> Människor, växter eller kosmiskt stoft – vi rör oss alla efter en gåtfull melodi som anslås i fjärran av en osynlig spelman.[12]

Den osynlige spelmannen – *fiṭrah* utan etikett.

Ibn Taymiyyah (1263–1328) blottlägger grunden: »*Fiṭrah* är det som hjärtat skapades för – kärleken till Gud.«[13] Han driver tanken till sin spets:

> Kunskap om sanningen medför kärlek till den, och kunskap om falskheten medför avsky för den, på grund av det som finns i *fiṭrah* av kärlek till sanningen.[14]

Fiṭrah svarar på sanningen som strängen svarar på tonen.

Den fråga ingen ställde

Levertin nöjer sig med slutsatsen att religiositet utan religion räcker. Ibn Qayyim (1292–1350) vänder den. Han visar hur uppenbarelse och medfödd insikt samverkar:

> Uppenbarelsens ljus förenades med *fiṭrah*s ljus – ljus på ljus – så att hjärtat nära nog talar sanning även utan att ha hört ett ord.[15]

Nära nog: *fiṭrah* allena kommer nära men når inte ända fram.

I *al-Wābil al-Ṣayyib* sätter han ord på vad som inträder utan den andra ljuskällan:

> I hjärtat finns en tomhet och en brist som absolut ingenting kan fylla utom åminnelsen av Gud.[16]

Pascal beskrev, utan tillgång till Ibn Qayyim, en »oändlig avgrund« i människan som »bara kan fyllas av Gud själv«.[17] Den svenska hållningen svarar: inget. Törsten är sitt eget mål.

Men Söderblom själv kunde inte stanna vid känslan. »Vissheten om lefvande Gud vinna vi genom att äga delaktighet i Guds lif…«[18] Uppenbarelse, skriver han, »säger att människan är mottagande, att Gud meddelar sig själf«.[19] Hans egen trestegsmodell – oändlighetskänsla, idealdrift, uppenbarelsereligion – bildar en kedja där varje steg föder nästa. Att stanna vid det andra är, inom hans egen logik, att bryta den rörelse han själv tecknat.

Det steg som inte tas

Strindberg fångar spänningen i en enda mening i *Inferno*:

> Religionen skall sålunda återkomma, men under andra former […] Från ateism till Swedenborg tycks det bara vara ett steg![20]

Bara ett steg. Den religiösa driften kan inte utplånas, bara omstyras. Ateism vänder blicken; blicken återvänder. Vad gör man med den drift som vägrar dö?

Till den frågan svarar Koranen:

> Visst är det i Allahs ﷻ åminnelse som hjärtan finner ro.[21]

Ṭumaʾnīnah – att finna ro, att komma till vila. Hjärtat stannar. Det slutar söka.

Dan Andersson – kolaren, diktaren – uttryckte det med enkel brådska: »Häda inte! När ni fått nog av Gud då är ni förlorad.«[22] En mening som varken Levertin eller Key kunde ha skrivit: den förutsätter att förlusten är verklig, att det som avvisas inte är en känsla utan en förbindelse. Den svenska hållningen – att erkänna religiositeten men inte ta steget fullt ut – är ärlig; man vägrar bekänna mer än man erfar. Men inom *fiṭrah*s logik pekar religiositeten bortom sig själv, som törst pekar mot vatten. Att stanna vid törsten utan att söka källan är inte oärlighet – det är en ofullbordad resa.

Oljan utan veke

Den subtilaste formuleringen finns hos Ibn Qayyim i *al-Fawāʾid*:

> Hjärtats rena lampor, i sin ursprungliga *fiṭrah*, lyser redan innan uppenbarelsen: deras olja ger nära nog sken av sig själv.[23]

»Nära nog.« Oljan ger sken men behöver veken. *Fiṭrah* strålar men behöver riktning. Levertins religiositet utan religion är oljan utan veken: riktig, verklig, strålande – men utan den tändpunkt som förvandlar potential till ljus.

En koranisk vers bär hela argumentet:

> Vi skall visa dem Våra tecken vid horisonten och inom dem själva, till dess det står klart för dem att detta är sanningen.[24]

Tecknen finns på två ställen: *vid horisonten* och *inom dem själva*. Den yttre världen och den inre – vetenskap och *fiṭrah*. Men ett tecken som bara pekar på sig självt har upphört att vara tecken; det har blivit dekoration.

Söderblom förstod det. Strindberg anade det. Levertin noterade det – och stannade. Den svenska kulturen har sedan dess levt i den hållning hans formulering stadfäste: medveten om törsten, misstänksam mot källan.

Ljusa blå natt

Sommaren 1905 gav Hjalmar Söderberg sin doktor Glas en mening som sedan dess har klibbat fast vid den svenska midsommarnatten:

> Midsommarnatt, ljusa blå natt, du var ju dock förr så lätt och luftig och yr, hvarför ligger du nu som en ångest öfver mitt bröst?[1]

En man som åldras, en natt som förlorat sin magi. Så har raden oftast lästs. Men plågan rör varken mörker eller nostalgi. Ljuset suddar ut gränsen mellan dag och natt, och med den försvinner den vila gränsen skyddar.

Ljusets tyranni

Oscar Levertin (1862–1906), Söderbergs samtida, kände samma obehag inför sommarnatten:

> Min korta sommars långa nätter med timmar glödande som eld, med ensamhet så bäsk som etter och längtan aldrig tillfredsställd.[2]

Levertin ger smärtan riktning: den pekar mot något. Glas' ångest saknar föremål. Han skriver: »Jag skrifver för att röra min hand, min tanke rör sig af sig själf; skrifver för att döda en sömnlös timme.«[3] Rörelse utan riktning, handling utan mål.

Modern sömnforskning bestyrker vad Söderberg anade: ihållande ljus bryter ned dygnsrytmen som skiljer vakenhet från vila.[4] Men Glas' ångest sitter djupare än retina.

Strindberg bar samma beklämning. I *Inferno* tecknar han sömnlösheten som ett möte med det osynliga:

> Solen skiner, vardagslivet går sin gilla gång, arbetarnas buller stämmer sinnena till glädje. […] Men om natten falla tystnaden och ensligheten över en, övermodet skingras, hjärtat slår hörbart och bröstet beklämmes.[5]

Strindbergs natt bär religiös fruktan; det som plågar honom har ett ansikte. Glas saknar den tröst en. Hans natt är tom på allt utom sig själv.

En Koran som klyver natten

»Han är klyvaren av gryningen och har gjort natten för vila och solen och månen för tideräkning.«[6] Natten bär en uppgift: *sakan*, vila, stillhet. I suran *Yā Sīn* blir bilden kroppslig: »Ett tecken för dem är natten; Vi drar undan dagen ur den och då sveps de i mörker.«[7]

Det arabiska verbet *naslakh* – att dra bort, flå av – behåller sin våldsamma skärpa. Ibn Kathīr (ca. 1300–1373) förtydligar bilden med en profettradition: »När natten anländer från detta håll och dagen drar sig undan från det hållet och solen har gått ned«; då har gränsen fallit.

»Och till Hans tecken hör er sömn om natten och att ni under dagen söker Hans goda.«[8]

Midsommarnattens ljus löser upp den gräns Koranen kallar ett gudomligt tecken – nattens avskiljande kraft. Kvar står Glas i en tid utan kontur, ett nu utan utgång.

Tidens fånge

Redan på 1000-talet fångade den andalusiske teologen Ibn Ḥazm (d. 1064) tidens innersida: »När det kommande anländer blir det som nyss var nu till det förflutna, och de förenas.«[9] Det som verkade vara tre skilda tider – förflutet, nu, framtid – är samma punkt, fångad i rörelse.

»Lifvet är kort, men timmarne äro långa,« antecknar Glas.[10] För den sömnlöse är det en exakt beskrivning.

Mot slutet kommer det nakna erkännandet: »Mig gick lifvet förbi.«[11]

Han tänker, iakttar, skriver, planerar till och med ett mord. Ändå lever han utanför sin tid, aldrig i den.

Att vara sin tids barn

I *Madārij al-Sālikīn* byggde Ibn Qayyim (1292–1350) en systematisk tidsfilosofi på ett äldre arv. Imām al-Shāfiʿī (d. 820) lär ha sagt att det mest värdefulla han lärde sig av sufierna var att »tiden är ett svärd: antingen skär du den eller skär den dig.«[12] Ibn Qayyim för tanken förbi aforismen.

Waqt, ögonblicket och den levda tiden, betecknar det närvarandes krav, den plikt och det tillstånd som hör till just denna stund. Den som söker Gud är *ibn waqtihi*: sin tids barn. Vandraren överskrider aldrig nuets uppgift. Bönen som bryter gryningen, arbetet under ljuset, vilan under mörkret.[13]

Den som upptas av det förflutna och det kommande förlorar nuet. Varje gång ett nytt nu anländer griper han efter bägge ändarna – det som var och det som ska bli – tills alla hans stunder runnit ut.[14]

Trehundra år senare skrev Pascal, utan kännedom om Ibn Qayyim: »Vi håller oss aldrig till det närvarande. Vi irrar i tider som inte är våra och tänker inte på den enda som tillhör oss.«[15] Men för Pascal är nuet tomt; vi flyr det *därför att* det är outhärdligt i sig. För Ibn Qayyim är nuet laddat: vi flyr det därför att vi inte ser vad det bär. Samma symptom, motsatt orsak.

Så lever Glas: fången i minnet av en ungdom som aldrig infriades och i förväntningen på en framtid han inte tror på. Hans dagbok pendlar ständigt mellan dem. Varje påtagligt nu glider honom ur händerna medan han antecknar det. »Lif, jag förstår dig inte,« bekänner han.[16] Men *waqt* kräver annat än förstånd.

Denna närvaro – det Ibn Qayyim kallar *nūr al-murāqabah*, den vaksamma närvarons ljus – slocknar när tiden förspills.[17] Det yttre ljuset blir outhärdligt först när det faller över ett inre utan riktning.

Tiden utan ram

Søren Kierkegaard kallade ångesten »frihetens svindel« – den yrsel som griper den som stirrar ned i sina möjligheter.[18] Det stämmer för Glas. Men Kierkegaards analys stannar vid svindeln; hans *trossprång* pekar ut ur förlamningen utan att säga vad den som landar ska göra med sin tid. Det är här Ibn Qayyim ger ögonblicket självt en arkitektur.

Människans tid är hennes liv: det råmaterial hennes eviga tillvaro formas av.[19][20] Stillheten efter *fajr*, ordet vid bordet, steget tillbaka från ilskan.

Glas' ångest saknar fäste utanför jaget. Han kan inte vara sin tids barn, ty hans tid bär ingen uppgift; den bara pågår, omarkerad, utan bön som bryter dygnet, utan *fajr*, gryningsbönen, som ger morgonen fäste, utan *ʿishāʾ*, kvällsbönen, som ger natten djup. Midsommarnattens gränslösa ljus förkroppsligar hans inre tillstånd: ett dygn utan ledfogar – en enda obruten dag som aldrig viker sig till natt.

Den allomfattande ordning Koranen beskriver – »i skapelsen av himlarna och jorden och i växlingen mellan natt och dag finns sannerligen tecken för dem som har förstånd«[21] – utgör själva ramen för meningsbärande tid. Utan den ramen: tomhet klädd i ljus.

Natten som nåd

Ibn al-Jawzī (d. 1201) skrev att »förspilld tid är den största förlusten.«[22] Orden låter som en uppmaning till produktivitet, men sammanhanget pekar åt annat håll: att *dröja vid* varje ögonblick, vare sig uppgiften är bön, arbete, vila eller tystnad.

Den koraniska arkitekturen lämnar inget tvivel: natten är dagens villkor. Utan mörker, ingen gryning.

»Från mörker till mörker,« konstaterar Glas.[23] Mellan de två mörkren – födelsens och dödens – ligger *waqt* efter *waqt*, vart och ett laddat med mening för den som förmår ta emot det.

»Stillastående och förblifvande är oss icke gifvet,« noterar Glas.[24] En sak är att kastas framåt av tidens ström utan fotfäste; en annan att vandra, *sālik*,[25] genom stationerna med medveten närvaro.

Den blå nattens fråga

Glas' fråga hänger kvar i luften med samma envishet som ljuset: *hvarför ligger du nu som en ångest öfver mitt bröst?*

Koranen svarar med en bild. Dagen dras undan ur natten. Mörkret sveper in. Och i det mörkret finner människan den vila hon skapades för.

Var din tids barn, manar Ibn Qayyim.[26] Inte i går, inte i morgon – utan nu, med just detta ögonblicks ljus eller mörker, dess givna plikt.

Eld mot en röst

Sommaren 2023 brann böcker på svenska gator. Ambassader stormades, handelsrelationer frystes, Sveriges Natoväg komplicerades.[1] Den svenska debatten pendlade mellan yttrandefrihetens försvar och förståelsen för muslimers vrede. Men båda sidorna delade en outtalad förutsättning: att det som brann var en *bok*.

Ordet före skriften

Redan ordet *Qurʾān* bär svaret. Det stammar ur arabiskans *qaraʾa* – att recitera, att läsa högt, att frambära med rösten. Koranen namngav sig själv efter ljudet, inte efter sidan.

När ängeln Jibrīl kom till Profeten Muḥammad ﷺ i grottan Hira löd budet *iqraʾ*, recitera – inte skriv. Därpå följde tjugotre år av muntlig uppenbarelse, buren av en röst till ett öra, memorerad innan den nedtecknades. Den skrivna texten, *muṣḥaf*, kom senare – som kärl för något som redan levde fullt ut utan den.

Här öppnar sig en klyfta. Den västerländska traditionen, formad av Gutenbergs press och protestantismens *sola scriptura*, förstår helig text som skrift. Koranen tillhör en annan ordning: den hör hemma i luften mellan mun och öra, i det ögonblick rösten bär fram de gudomliga orden:

> När Koranen reciteras skall ni lyssna till den och vara tysta så att ni kan få nåd.[2]

Den tystnad som krävs är konsertsalens – tystnad inför något som händer *nu*. Ibn Kathīr (ca. 1300–1373) förtydligar att Gud befallde tystnaden som en handling av vördnad, till skillnad från avgudadyrkarna bland Quraysh, som sade: »Lyssna inte på denna Koran och överrösta den, så att ni må segra.«

Rösten som tillhör Skaparen

Koranen är inte en rapport om Guds vilja, inte en sammanfattning av gudomliga grundsatser. Den är Allahs ﷻ tal – levande, direkt, oskapad.

Ibn Taymiyyah (1263–1328) uttryckte den normgivande sunnitiska hållningen: Koranen är Allahs ﷻ tal, oskapat, bestående av bokstäver, komposition och betydelse.[3] Nedskriven i mushafen och reciterad med rösten är den i båda fallen Allahs ﷻ tal.

Men recitationen bär en omedelbarhet som den skrivna sidan inte förmår återge. Ibn Taymiyyah förklarar varför:

> Det som den skyddssökande hör är Allahs ﷻ tal – och den skyddssökande hör det genom recitörens röst. Rösten tillhör recitören, men talet tillhör Skaparen. Som Profeten ﷺ sade: 'Pryden Koranen med era röster.'[4]

Hjärtats sinne

I *Madārij al-Sālikīn* gör Ibn Qayyim (1292–1350) en iakttagelse som nutida hörselforskning bekräftar:

> Hjärtats koppling till hörseln och dess band till den är starkare än dess koppling till synen. Därför påverkas människan starkare av det hon hör av lustfyllda ting än av det hon ser av sköna ting. Detsamma gäller det obehagliga – att höra det berör djupare än att se det.[5]

Ögat kan slutas, blicken avvändas, men örat har ingen grind. Ljudet föregriper viljan, och i det försprånget verkar Koranen som recitation: den når hjärtat innan viljans försvar hinner resa sig. Profeten ﷺ själv bad sina följeslagare recitera för honom så att han kunde *lyssna*. Ur den insikten växte *tajwīd*, vetenskapen kring recitationens fonetik, melodi och andning.

När en grupp djinner hör Koranen reciteras för första gången, är deras reaktion omedelbar:

> Vi har sannerligen hört en underbar Koran – den vägleder till det rätta, och vi har trott på den.[6]

De läste ingenting. De *hörde*. Ibn Qayyim tecknar vad som sker när en människa lyssnar med hela sitt väsen:

> När själen har renats och är redo, och hjärtat tagit emot betydelsens ande, och människan med hela sitt väsen vänder sig mot det som hörs – kastar sitt öra med full närvaro – och därtill bistås av recitörens vackra röst: då är hjärtat nära att lämna denna värld och träda in i en annan.[7]

Generationer av muslimer bär denna erfarenhet. Handen som hejdas, steget som stannar mitt i rörelsen, när verserna träffar.

Att tysta en röst

I detta ljus framträder koranbränningarna annorlunda. Det som förstördes var inte en bok i den mening västerlänningar förstår böcker – en samling idéer bundna i papper, kritiserbar, utbytbar. Det som angreps var en *muṣḥaf*: en jordisk gestaltning av levande gudomligt tal.

Walter Ong (1912–2003) satte ord på klyftan mellan dessa världar: i den muntliga kulturen är ordet alltid en *händelse* skriften förvandlar det till ett *föremål*.[8] Man kan bränna ett exemplar av *Kapitalet* utan att Marx tystnar; idéerna överlever som rena tankar, oberoende av det enskilda exemplaret. Men inom den islamiska förståelsen är varje *muṣḥaf* en plats där Allahs ﷻ tal vilar. Att bränna den är att rikta förakt mot en närvaro, inte mot ett argument.

Koranen har ett ord för denna hållning. *Istihzāʾ* – hån, förlöjligande av det heliga. Ibn Taymiyyah är otvetydig: att håna Allahs ﷻ tecken och visa ringaktning mot Hans sändebud är otro av nödvändighet.[9] Det som avvisas är föraktet mot det som upplevs som Guds direkta närvaro i världen.

Domen och insikten

Den närmaste invändningen: om Koranens sakralitet skyddas juridiskt, var drar man gränsen? Skiljelinjen går inte mellan det obehagliga och det behagliga utan mellan *kritik* och *förakt*. Den som argumenterar mot Koranens budskap utövar sin rätt. Den som bränner den på gatan riktar sig mot en närvaro – och mot de människor som bär den. I februari 2025 fastslog Stockholms tingsrätt att koranbränningarna utgjorde hets mot folkgrupp. Svea hovrätt stadfäste domen i november samma år med formuleringen att de budskap handlingarna förmedlade »uttrycker missaktning, inte bara mot islam som religion, utan även mot folkgruppen muslimer.«[10] Handlingen överskred »saklig debatt och kritik«; den riktade sig mot människor, inte mot argument.[11]

Den islamiska förklaringen når djupare. Handlingen angriper det som gruppen uppfattar som Guds levande tal.

Koranens väsen stod inte alltid klart. Den muʿtazilitiska skolan hävdade att Koranen *var* skapad, en ståndpunkt som under kalifen al-Maʾmūn på 800-talet upphöjdes till statsdoktrin och försvarades med tvångsmakt. Förföljelsen av dem som vägrade ansluta sig – bland dem imam Aḥmad ibn Ḥanbal – befäste den oskapade Koranens teologi som sunnitisk enighet.[12][13] Att frågan avgjordes genom en av islams mest dramatiska lärokonflikter visar hur djupt den skär.

Det osynliga ordets makt

Erik Gustaf Geijer (1783–1847) varnade 1817 för vad som händer när föraktet för det heliga normaliseras:

> Föraktet för det heliga är döden i samhället och upplöser alla band. Ty samhället är självt en förening på god tro; och ingen tro finnes utan tron på det högsta.[14]

Geijer talade om kristendomen, men iakttagelsen bär längre. När det heliga är levande tal, inte en tankebyggnad, är föraktet mer än ett brott mot samhällsfördraget: ett försök att tysta en röst som fortfarande talar.

Viktor Rydberg fångar något besläktat i *Singoalla*:

> Med halvt viskande röst, som ljöd högtidlig och hemlighetsfull i det av lampan matt upplysta valvet, talade han om andens herravälde över det lekamliga, om det osynliga ordets makt över seniga armar och trotsiga sinnen, över furstar och herrar, över alla världens härar.[15]

Regnet och hjärtat

Ibn Qayyim återvänder i *al-Wābil al-Ṣayyib* till den liknelse som bär den islamiska recitationstraditionen:

> Trons kallelse hade verkligen hörts, om den träffat lyhörda öron, och Koranens förmaningar hade verkligen botat, om de mött tomma hjärtan. Och Koranen är lik regnet som ger liv åt jorden, växterna och djuren – så ger Koranen liv åt hjärtana.[16]

Koranen reciteras – i moskéer, i hem, i bilar på motorvägen, i telefoner som spelar *Sūrat al-Kahf* på fredagsmorgnar. Den faller som regn.

Det var denna verklighet – ett ständigt regn av gudomligt tal, varken bok eller symbol – som brann på Stockholms gator. De som tände elden trodde sig bränna papper. De som såg visste bättre.

Frågan är inte varför reaktionen blev stark. Frågan är om ett samhälle som inte skiljer en bok från en röst förstår vad det bränner.

Bergen som vägrade

Scenen saknar motstycke. Himlar, jord och berg erbjuds ett förtroende. De vägrar – inte av trots utan av insikt: de förstår vad bördan innebär. Sedan träder människan fram och säger ja.

> Vi erbjöd himlarna och jorden och bergen förtroendet, men de vägrade att åta sig det och bävade för det, men människan åtog sig det. Hon är ständigt beredd till synd och tanklöshet.[1]

Den koraniska termen är *amānah*. Skrifttolkarna har aldrig enats om dess innebörd: al-Ṭabarī betonade lydnaden, al-Qurṭubī den moraliska medvetenhetens bredd, andra *tawḥīd* eller shariaförpliktelserna.[2] Men oavsett tolkning kvarstår versens kärna: *amānah* kräver en bärare som kan bäva, välja, fela. Bergen kunde inte fela. Därför kunde de inte bära.

Fjorton århundraden senare bygger vi system som beslutar om domar, anställningar, kreditvärdighet och vårdprioritering. Systemen felbedömer. Men de kan inte bäva.

Sultanens tomt

Ibn Qayyim al-Jawziyyah (1292–1350) tecknade hjärtat som kroppens konung. Lemmarna är dess armé och undersåtar; de lyder hjärtat av nödvändighet, kan inte annat. Ingen lem rör sig utom på hjärtats befallning, ingen tanke eller vilja föds utom genom dess styre.[3] Hela denna ordning förutsätter att konungen är vaken. Den vakne känner vreden stiga innan ordet formas och vet att beslutet finns innan handlingen.

Ett beslut är en handling där hjärtat väger, tvekar, bär ansvar. Förnuftet kan räkna, lemmarna verkställa, men ingen av dem kan *regera*.

Nu blir bilden bokstavlig: algoritmen ersätter konungen och övertar själva beslutet. Ordet *algoritm* är uppkallat efter den muslimske matematikern al-Khwārizmī,[4] men det han formaliserade var beräkningen, inte domslutet. EU:s AI-förordning, som träder i full kraft i augusti 2026, ställer frågan juridiskt. Artikel 14 kräver att högrisk-AI-system ska ha »mänsklig tillsyn«: att en människa alltid ska kunna förstå systemets förmåga, tolka dess utfall och välja att bortse från dess bedömning.[5] Den svenska utredningen SOU 2025:101 förtydligar och skärper kraven.[6]

Men om den som formellt ska kunna överpröva en algoritm saknar tid, kunskap eller vilja – vem regerar då? Forskningen visar det: människor som övervakar självgående system slutar med tiden att ifrågasätta dem.[7] Sultanen sover med öppna ögon.

Ansvarets lucka

Det svenska rättssystemet vilar på en förutsättning: någon måste vara ansvarig. Ansvarsfrihet är undantaget – den sovande, den sinnessjuke, den som handlar under tvång. Ansvaret är regeln. Strindberg formulerade grundsatsen obarmhärtigt: »Den som sover är icke ansvarig för sina handlingar.«[8] Det omvända är lika tydligt: den som är vaken *är* ansvarig.

AI blottlägger vad filosofen Andreas Matthias 2004 kallade en *ansvarslucka*: varken utvecklaren, användaren eller maskinen kan hållas helt ansvarig för ett algoritmiskt beslut.[9] Utvecklaren programmerade inte det enskilda utfallet; beräkningen översteg användarens förståelse; maskinen förstod ingenting alls. Ansvaret förskjuts längs en kedja där varje länk pekar på nästa – som i vårdkedjan där ingen enskild läkare felbedömde fallet, men patienten dog ändå. Hannah Arendt såg samma upplösning i den moderna byråkratin: ett styre av Ingen, ett tyranni utan tyrann.[10]

Koranen tillåter ingen sådan upplösning. »Varje själ är ansvarig för vad den har gjort«[11] en syndare bär inte en annan syndares börda.[12] Förtroendet gavs till varje människa, inte till institutioner, inte system.

Ibn Ḥazm (d. 1064) slog fast grundsatsen rättsligt: rättvisa i domslutet kräver att man hör båda parter innan domen fälls.[13] Men *höra* i moralisk mening – förstå en människas belägenhet, väga hennes omständigheter, se hennes värdighet – kräver det hjärta Ibn Qayyim beskrev: en konung som är närvarande, vaken, styrande. En algoritm sorterar.

Sömnen som dödar inifrån

Värre än synden fruktade de klassiska lärda ett tillstånd: *ghaflah*. Ibn Qayyim beskrev det som hjärtats sömn eller dess död – en slöja där människan rör sig i världen utan att vara närvarande i sina handlingar.[14] Det är den som signerar dokumentet medan tanken redan är någon annanstans.

Ghaflah är inte okunskap utan något värre: den medvetna varelsen som upphör att vara medveten. Hjärtat slår, kroppen fungerar, men konungen sover. Den som syndar väljer fel – men hon väljer. *Ghaflah* upphäver själva valet.

Algoritmisk delegering är inte *ghaflah*. Inget AI-system sover; inget äger den vakenhet det kunde somna ifrån. Faran ligger i vad som händer med *människan*. Varje beslut som överlåts till ett system är ett beslut hjärtat inte längre fattar – varje automatiskt omdöme ett ögonblick där konungen inte är vaken. Vanan att inte vara vaken slår rot: det är just vad Ibn Qayyim kallade *ghaflah*.

Ellen Key läste aldrig Ibn Qayyim men såg samma fara. I *Barnets århundrade* skrev hon att kulturens uppgift borde vara att »göra människan målmedveten och ansvarig på alla områden, där hon endast handlat impulsivt och oansvarigt«.[15] Automationen lovar det omvända: befrielse från beslutens börda. Men om bördan *är* det som gör oss ansvariga – om det tunga, det svåra, det som bergen vägrade, danar den mänskliga förmågan – då är befrielsen en förlust.

Och hon såg djupare: det som förnedrar människan är flykten från felets följder:

> Det hemliga brott, den äldre moralen fann jämförelsevis ofarligt, blir ur den nya sedlighetens synpunkt större än den öppna brytningen. Ty personligheten förnedras genom de svek och den svaghet, hvarigenom man undandrar sig ansvaret för sin handlings följder.[16]

Att undandra sig ansvaret – delegera det till ett system som bara kan fela i siffror, aldrig moraliskt – det är *ghaflah* som affärsmodell.

Ställföreträdandets villkor

Koranen kallar människan *khalīfah*, ställföreträdare på jorden. Till David säger Gud: »Vi har gjort dig till en ställföreträdare på jorden. Döm därför mellan människor med sanningen och följ inte din lust.«[17]

Ställföreträdande förutsätter en uppdragsgivare och en uppdragstagare som kan svara. Algoritmen kan inte svara; den har ingen att svara inför.

Profeten ﷺ varnade: »När förtroendet förskingras, vänta då på den Yttersta stunden.« Och på frågan om hur det förskingras svarade han: »När uppgiften anförtros den som inte förtjänar den.«[18]

Wussida al-amr ilā ghayr ahlih – »uppgiften anförtros den som inte är dess folk.« En algoritm kan vara *träffsäkrare* än en människa. Men träffsäkerhet är inte rättvisa. Bergen lydde Guds ordning felfritt – och just det gjorde dem oförmögna att bära uppdraget. *Amānah* förutsätter att bäraren kan svika förtroendet. Ibn Taymiyyah (1263–1328) definierade rättvisa som att förstå tingen som de är och fullända dem.[19] Det kräver mer än mönsterigenkänning – det kräver en domare som förstår att två stölder inte är samma brott.

Verktyget och domen

Den islamiska synvinkeln avvisar inte utan vidare. *Maqāṣid al-sharīʿah*, den islamiska rättens ändamålslära, erkänner att det som tjänar allmänintresset (*maṣlaḥah*) kan vara tillåtet under rätt villkor. En domare har genom historien kunnat använda redskap, rådgivare, prejudikat. Men domen måste vara hans: fattad med det hjärta som bär *amānah*.

Det avgörande med AI är att det mänskliga beslutsögonblicket försvinner. En domare som följer en rådgivares rekommendation har ändå fattat beslutet. En domare vars system automatiskt levererar utfall som hon bekräftar med ett klick har det inte. Gesten är mänsklig till sin form, maskinell till sitt innehåll.

Ibn Khaldūn (1332–1406) varnade: »De som inte är kvalificerade för domstolen bör inte bli domare, så att de inte vilseleder dem som söker rätt väg.«[20] Den duglighet han krävde var moralisk.

Erbjudandet som står kvar

Drömmen om automation, att befria människan från beslutens börda, är drömmen om att slippa vara den varelse som sa ja när bergen vägrade. Oscar Levertin skrev om »hjärtat, som icke tål att underordna sig under tanken men själf vill härska«.[21] Han talade om den romantiska konstnären, men formuleringen bär längre. Hjärtat, *al-qalb*, som vägrar abdikera, som envisas med att regera trots sin ofullkomlighet, trots sin benägenhet till synd och tanklöshet – det är den mänskliga särställningen Koranen beskriver. Inte en triumf utan en börda.

Bergen visste bättre. De bävade och vägrade. Vi sa ja. Frågan vår tid ställer är inte om vi kan bygga maskiner som beslutar åt oss – den är redan besvarad. Frågan är om vi, genom att låta dem göra det, långsamt håller på att ångra det ja som gjorde oss mänskliga.

Allt du måste minnas när du ljuger

Ett andetag. I bråkdelen av en sekund mellan frågan och svaret avgörs om sanningen ska yttras eller vikas undan. Sanningen kostar: en förklaring, ett erkännande, kanske en förlust. Lögnen kostar i stunden ingenting.

Men lögnen skickar ingen räkning omedelbart. Den fakturerar på kredit. Och den tar ränta.

Dubbel bokföring

Den som ljuger utför ett arbete som den sanningsenlige slipper. Neurovetenskaplig forskning visar att lögn aktiverar fler hjärnregioner samtidigt – prefrontala cortex, främre cingulum, delar av arbetsminnet – därför att lögnaren tvingas föra dubbel bokföring.[1] Han måste hålla reda på vad som verkligen hände *och* vad han påstod hände, och se till att versionerna aldrig kolliderar. I samma ögonblick måste han konstruera en falsk berättelse, undertrycka den sanna, avläsa lyssnarens reaktioner och justera i stunden.

Svenskt folkminne visste det utan hjärnavbildning. »Den som skall ljuga bör ha gott minne,« noterade Lars Rhodin i sin ordspråkssamling – och tillade, som för att spika fast konsekvensen: »Den som ljuger i ett blir misstrodd i allt.«[2]

Men forskningens mest oroväckande fynd gäller tillvänjningen, inte ansträngningen. Amygdala, hjärnans moraliska larmsystem, avtrubbas vid upprepat ljugande.[3] Varje lyckad lögn gör nästa lättare att *begå*. Lättare att begå – men aldrig lättare att bära.

Ibn Khaldūn formulerade svaret på 1300-talet:

> Sanningen är endast en form, medan falskheten är många former. Därför är det lätt att begå orättvisa men svårt att uppfylla rättvisa.[4]

Sanningen motsvarar det som är: den behöver inget stödverk, inget underhåll, inget minne. En sanning kan stå ensam. En lögn kan det aldrig. Varje lögn föder stödlögner: först en lögn, sedan en förklaring till lögnen, sedan ett alibi till förklaringen – och snart har en enda osanning alstrat ett helt förgrenat system av beroenden. Lögnaren blir inte bara bedragare utan *bokförare*: förvaltare av ett ständigt växande skuldregister som aldrig går ihop.

Lögnen kan övertyga förståndet. Den kan inte tysta kroppen.

Brottningen i hjärtat

Profeten ﷺ sade: »Sanningen är ro och lögnen är rastlöshet.«[5] Två arabiska begrepp bär hela utsagans tyngd: *ṭuma'nīnah*, den djupa ron, själens fasta mark, och *rībah*, det gnagande tvivlet, oron som aldrig finner fäste. *Ṭuma'nīnah* kräver ingenting av den som talar sant. *Rībah* kräver alltid mer: mer vaksamhet, mer konstruktion, mer energi att hålla stödverket uppe. Det är tre på natten och en replik som går i repris bakom ögonlocken.

Malik ibn Dinar gick längre: »Sanningen och lögnen brottas i hjärtat tills den ena driver ut den andra.«[6] Det finns inget varaktigt stilleståndd. Hjärtat, *qalb*, rymmer inte båda. Vänjer man sig vid lögn förlorar man, steg för steg, förmågan till sanning – av ren nödvändighet. Varje lögn kräver att sanningen undertrycks i samma ögonblick; lögnaren övar sig i att *inte* se det som finns. Den förmågan stängs inte av efter levererad lögn – den som dagligen tränar sig att ignorera det verkliga mister till sist blicken för det, även när han vill. Han öppnar munnen för att tala sant och upptäcker att han inte vet var han ska börja.

När lögnen slutar vara handling och blir karaktär har den ett namn: *nifāq*. Profeten ﷺ beskrev dess tecken: »Hycklarens kännemärken är tre: när han talar ljuger han, när han lovar bryter han sitt löfte, och när han anförtros något förråder han.«[7] Tecknen bildar ett mönster – en personlighet byggd kring förfalskning. Ibn Taymiyyah var obarmhärtigt tydlig: »Lögnens grundval är den på vilken hyckleriet vilar.«[8]

al-Ghazālī tecknade slutstationen: hycklaren som, genom att uttala trosbekännelsen, åtnjuter de troendes alla förmåner – men vid döden skärs av och störtar handlöst i fördärvet.[9] Koranen skärper diagnosen: »Hycklarna tror sig bedra Allah, men Han bedrar dem. När de reser sig för att be reser de sig lata. De vill bli sedda av människor, men minns inte Allah annat än lite.«[10] Hycklaren har ljugit så länge att han inte längre kan skilja sin mask från sitt ansikte.

Karin Boye fann orden:

> Där får alla krypa ner i Sanningens brunn, och var och en blir svart i ansiktet alltefter de lögner han har på sitt samvete.[11]

Hjalmar Bergman rörde vid samma skuld, klädd i luthersk ångest:

> Samvetet, kära mor, är en säck för goda gärningar såväl som onda. Vad man än stoppar i den, så tynger den till jorden och kommer oss att längta efter långa vilan.[12]

Bergmans gestalt finner ingen utväg; han längtar efter döden som befrielse. Den islamiska traditionen öppnar en annan väg: *tawbah*, vändningen, möjligheten att lägga ner skulden utan att lägga ner livet. Möjligheten vilar på ett bestämt antagande: att sanningsenlighet är människans grundtillstånd, inte en prestation. Lögnen är ett avsteg från något som redan finns – och den som avvikit kan återvända, därför att det han

återvänder till aldrig förstördes. Det är stunden då han hör sin egen röst säga det som verkligen hände och inte längre behöver minnas vad han påstod.

Tre slag av osanning

Den islamiska etiken behandlar dock inte all osanning lika. Traditionen skiljer tre former: *kadhib*, den avsiktliga lögnen; *tawriyah*, det tvetydiga tal som låter lyssnaren dra en felaktig slutsats utan att talaren ljuger; och *kitman*, att tiga om det sanna utan att uttala det falska. Varje form bär en annan vikt: *kitman* belastas av tystnad, *tawriyah* kräver sinnrikhet, men bara *kadhib* fordrar den fulla dubbla bokföringen. Profeten ﷺ tillät dessutom osanning i tre fall: för att försona stridande, i krig, och mellan makar för att bevara samförstånd.[13] Dessa undantag undergräver inte principen – de belyser den. Sanningskravet viker aldrig; tillämpningen nyanseras.

Koranen sammanfattar lögnens tyngdlag med en enda bild: »De skall dock bära sina egna bördor och andra bördor i tillägg till sina egna bördor.«[14] Lögnarens börda är sammansatt: hans egna lögner, och den vikt han lägger på dem han vilselett. Den som sett sitt barn upprepa hans lögn som sanning vet vad den vikten väger.

Skillnaden mellan sanning och lögn är i grunden inte moralisk utan, om ordet tillåts, *fysikalisk*. Sanningen är lätt därför att den motsvarar det som redan finns. Lögnen är tung därför att den måste bära hela sin egen konstruktion: varje stödlögn, varje dold motsägelse, varje ögonblick av vaksamhet. *Ṣidq*, sanningsenlighet, beskriver hur människan fungerar när hon fungerar rätt – en naturlag, inget påbud. Det är barnet som svarar utan att först räkna på vad svaret kostar.

Att tala sant är att sluta bära en vikt man aldrig behövde lyfta.

Förlåtelsens pris

Bara förlåt.

Orden ekar genom terapirum och självhjälpsböcker. Någon har gjort dig illa, och rådet är alltid detsamma: släpp det, gå vidare. »För din egen skull.« Förlåtelsen framställs som gratis, en känsla man bara behöver framkalla, lika enkel som att vända blad.

Den som hört orden mitt i sin smärta vet ändå att något skaver. Viljan brister inte. Men receptet gör förlåtelsen billig, som om offrets förlust gick att rycka på axlarna åt.

Hjalmar Söderberg vägrade spela med:

> Förlåtelse förutsätter ånger och bättring. Och jag kan varken lova det ena eller det andra.[1]

Så långt är det ärligt. Men Söderberg stannar vid vägran. Han kan varken förlåta eller förklara varför det är så svårt. Att förstå förlåtelsens natur, och inte bara dess smärta, kräver ett annat språk.

Billig nåd

Teologen Dietrich Bonhoeffer myntade begreppet »billig nåd«: nåd utan ånger, utan omvändelse, utan pris.[2] Hans kritik gällde en kristendom som gjort förlåtelsen till rutin – synda, bekänn, gå vidare. Nåden blev gratis och därmed meningslös. Men Bonhoeffers lösning var att kräva priset av *syndaren* – ånger, omvändelse, ett förändrat liv. Frågan om vad förlåtelsen kostar *den som förlåter* ställde han aldrig.

Varningen träffar långt utanför kyrkan. Förlåtelsen har blivit terapi: förlåt för att *du* mår bättre av det. Skadan blir ett psykologiskt problem, inte en moralisk verklighet. Förövaren försvinner ur bilden; kvar står den skadade med uppmaningen att »släppa« sin vrede, som om vreden vore sjukdomen och inte ett rimligt svar på orätt.

Men om förlåtelse kostar den förlåtande ingenting, vad är den då värd?

Koranens bokföring

Koranen väljer ett annat språk. Handelns, inte terapins: *qarḍ* (lån), *mīzān* (våg), *ḥisāb* (räkenskap). Krasst, kanske, men det ekonomiska språket bär på en ärlighet som terapin saknar.

> Vedergällningen för ett ont skall vara ett ont av motsvarande slag. Men den som visar överseende och gör det rätta skall få sin belöning av Allah.[3]

Först bekräftas rätten till vedergällning: ont mot ont, lika mot lika. Skulden är verklig. Du har en fordran. Sedan, i samma vers: den som avstår, den som visar överseende, belönas av Allah.

Ibn al-Jawzī spetsade till det: »Hämnd är rättvisa; att förlåta är dygd.«[4] Att aldrig ha haft rätt till hämnd gör det omöjligt att visa dygd genom att avstå. Förlåtelse utan rättvisa bakom sig är tom. Som skolgårdens påtvingade 'vi är vänner igen.'

Koranen går längre. I surat al-Hadid ställs en fråga som klär den moraliska ekonomin i en enda bild:

> Vem vill vara den som ger Allah ett gott lån som Han skall återbetala dubbelt och därtill ge en frikostig belöning?[5]

Qarḍ ḥasan, ett gott lån till Allah. Offret blir långivaren; den som står i skuld är Allah själv. Offret förlorar ingenting. Det investerar.

Samma logik i surat al-Baqarah: om låntagaren har det svårt, ge anstånd – »men att efterskänka skulden som allmosa är bättre för er, om ni bara visste.«[6] Efterskänkandet erkänner skuldens verklighet. Just därför räknas det som *ṣadaqah*: en gärning av högsta rang.

Den andligt bankrutte

Koranens ekonomiska metaforer når sin mest skakande slutpunkt i en hadith. Profeten ﷺ frågade sina följeslagare:

> »Vet ni vem den bankrutte är?« De svarade: »Den bland oss som varken har pengar eller ägodelar.« Han sade: »Den bankrutte i mitt samfund är den som kommer på Domens dag med bön, fasta och allmosor – men som har förolämpat denne, förtalat denne, tagit dennes egendom, spillt dennes blod. Då ges hans goda gärningar till dem han skadat. Och om hans goda gärningar tar slut innan skulden är betald, tas deras synder och läggs på honom.«[7]

Goda gärningar som valuta – överförbara, mätbara, uttömbara. Ingen fromhet räcker som skydd: bönen, fastan, allmosorna beslagtas till förmån för dem den fromme förorättat. Och när tillgångarna tar slut ärver han sina offers skuldbörda.

I den islamiska rättsläran har principen ett namn: *ḥuqūq al-ʿibād*, rättigheter mellan människor. Allah förlåter brott mot Sig själv, men brott mot en annan människa kan

bara den människan förlåta. Inte terapeuten. Inte samhället. Inte ens Gud. Skulden tillhör offret, och bara offret kan efterskänka den. Det vet den som suttit tyst medan andra förlät i ens ställe. Vissa lärde menar att Allah av Sin barmhärtighet kan ersätta den förorättade ur Sin egen frikostighet, men även i den tolkningen erkänns skulden: den skrivs aldrig av; den betalas.

Även den rabbinska traditionen lär att synder mellan människor inte kan försonas på Yom Kippur – bara den förorättade äger rätten att förlåta.[8] Dostojevskij ställer frågan genom Ivan Karamazov: kan modern förlåta bödeln som torterade hennes barn?

> Barnets plågor har hon inte rätt att förlåta; hon vågar inte förlåta plågoanden, även om barnet självt förlåte honom![9]

Ivan drar slutsatsen att somliga skulder är för stora – att förlåta dem kränker rättvisan snarare än fullbordar den. Den islamiska hållningen delar premissen att skulden tillhör offret och ingen annan, men vänder slutsatsen: just därför blir offrets val att ändå förlåta det dyraste uttrycket för rättvisa, inte en kränkning av den. Vad som skiljer är inte moralisk känsla utan kosmisk struktur: i Koranens ekonomi försvinner inte offrets uppoffring – den bokförs.

Blodpriset

Det finns en plats där denna princip inte var teologi utan lag. I det medeltida Norden hade varje människa ett fastställt pris: *wergild*, mansbot, blodpris. Att döda en fri man innebar en konkret, mätbar, juridiskt bindande skuld till den dödes familj.

I Njals saga – det isländska 1200-talets stora berättelse om lag, hämnd och försoning – inträffar ett ögonblick som ger principen kropp.

Hall vid Sidan har förlorat sin son Ljot i striderna. Vid förlikningsförhandlingen reser han sig:

> Alla vet vilken sorg jag lidit genom förlusten av min son Ljot. Många kommer att tycka att han borde värderas högst av alla som fallit här. Men jag vill göra detta för förlikningens skull: jag sätter inget pris på min son.[10]

Hela blodpriset efterskänker han – ger upp sin lagliga rätt. Alla närvarande förstår vad gesten kostar, för alla vet vad Ljot var värd.

Selma Lagerlöf grep samma logik i *Bannlyst*:

> Det finns skuld på båda sidor, fast skulden på vår sida, på Sigruns och min, är så mycke större, att det måste läggas mycken barmhärtighet och förlåtelse på er vågskål, för att det skall väga jämnt.[11]

Vågskålen – *mīzān*. Skulden på ena sidan, barmhärtigheten på den andra. Förlåtelsen är inte skuldens försvinnande; den är vikten som läggs på den andra skålen för att vågen ska väga jämnt.

Den dyraste gåvan

Men avskräcker inte priset? Förlamar det inte den som redan kämpar med att förlåta?

Tvärtom. Det är den billiga förlåtelsen som förlamar. Att säga »bara förlåt« till någon som blivit djupt skadad innebär i praktiken: din förlust var obetydlig. Anspråket på att förlåtelse är enkel förnekar smärtans verklighet. Den som inte lyckas »bara förlåta« bär dubbel skam: skammen över att misslyckas med det alla påstår är lätt. Att ligga vaken och skämmas, inte för det som gjordes, utan för att vreden fortfarande finns kvar.

Koranens ekonomiska språk gör det motsatta: ja, du har lidit. Ja, du har en fordran. Din vrede är berättigad, din rätt till upprättelse är verklig. Och om du ändå väljer att förlåta, om du ändå lägger din fordran i den andra vågskålen, har du gett den dyraste gåvan. Inte för att den var billig, utan för att du visste vad den kostade.

> De bör förlåta och överse. Vill ni inte att Allah skall förlåta er?[12]

Orden riktas till den som blivit förorättad. Inget tomt »bara förlåt.« En påminnelse om ömsesidighet: du själv har skulder. Du själv har behövt, och kommer att behöva, att någon lägger barmhärtighet på din vågskål. Du har själv sagt det du inte kunde ta tillbaka och hoppats att tystnad betydde nåd.

Det svenska ordet *skuld* bär denna sanning i sig. Skuld och skuld: det moraliska och det ekonomiska hänger samman i grunden. Förlåtelse utan vetskap om priset är en tom gest. Men den som vet precis vad fordran var värd, och ändå efterskänker, ger ett gott lån till Allah.

Guden som bokför

Någon gång under sina sista årtionden började Carl von Linné föra hemliga anteckningar. Inte om naturens systematik, det arbete som gett honom världsrykte, utan om vad som händer med människor som gör ont.

Fall efter fall noterade han med klinisk noggrannhet. En ämbetsman som stulit från fattiga och själv dött utblottad. En adelsman som förtryckt sina underlydande och sett sitt eget hus rasa. En bedragare vars barn drabbades av samma svek han själv begått. Linné samlade dessa historier som han samlat sina exemplar: metodiskt, tålmodigt, med blicken fäst vid det mönster han var säker på att materialet bar.

Mönstret hade ett namn: *Nemesis Divina*. Gudomlig vedergällning.

> Innocue vivito, numen adest! Du ser alt gå confust, som ingen såget, hördet. Men här bor en rättwis Gud, som giör hwario rätt.[1]

En teologisk slutsats byggd på iakttagelse. Hans uttolkare har kallat det *theologia experimentalis*.[2] Men om han var så övertygad – varför höll han den hemlig?

En bokföring som inte stämmer med nåden

Den lutherska kyrkans grundsats är enkel och radikal: människan frälses genom tro allena. *Sola fide*. *Sola gratia*. Nåden är till sitt väsen omåttlig; den ges till den som inte förtjänar den.

Linnés *Nemesis Divina* tecknar raka motsatsen. Varje handling bär sin bestämda följd, lika ofrånkomligt som att en viss jordmån ger en viss växt. Th. M. Fries, som redigerade manuskriptet efter Linnés död, sammanfattade övertygelsen:

> En ständig vexelverkan, en sträng lagbundenhet, en orubblig verldsordning genomströmmar det hela; att slumpen, det blinda ödets tyranni, ingenstädes herskar.[3]

Linné talar inte om en Gud som förlåter utan om en Gud som *bokför*. Varje synd har sitt straff, och det inträffar med naturlags nödvändighet, ofta redan i detta liv.[4] Kant nådde samma slutsats på filosofisk väg – att förlitan på nåd allena undergräver det sedliga allvaret – och censurerades av den preussiska staten för det.[5]

Linné visste att hans gudsuppfattning inte fick publiceras. Hans instruktioner till sonen var otvetydiga:

> Förwar dessa anteckningar som ditt innersta hjärta och samvetes hemlighet.[6]

Manuskriptet namnger verkliga personer och deras brott. Fries menade att Linné ville skydda de omnämnda från skandal. Men det förklarar inte varför han lät manuskriptet överleva. Han kunde ha förstört det. Han lämnade det vidare.

Naturalisten som såg igenom ägandet

De mest gripande passagerna rör inte vedergällningen utan Guds suveränitet, uttryckt med en skärpa som det lutherska 1700-talssverige inte hade plats för.

> Du säger: det är min gård; jag kan giöra och låta. Jag säger: dit är intet; Gud lånt dig alt.[7]

Och ännu tydligare:

> Alt det wij hafve är ett lån af Gud. Wi hafve intet hit med oss; intet bortföra wij.[8]

Den som beter sig som ägare – av sin gård, sin makt, sin hälsa – har förväxlat lån med äganderätt. Men Linné nöjde sig inte med att slå fast suveräniteten. Han sökte dess verkningssätt – den ordning som gör att låntagaren drabbas.

Den ordning han inte fick namnge

I Koranens nittionionde sura, en av de kortaste med sina åtta verser, sammanfattas den ordning Linné sökte:

> Den som gör den minsta myras vikt av gott skall se det. Och den som gör den minsta myras vikt av ont skall se det.[9]

Mithqāla dharratin. En atoms vikt – ingen handling undgår räkenskapen. Ibn Kathīr (ca. 1300–1373) anför en profettradition: en äldre man kom till Profeten ﷺ och bad om en enda sura som sammanfattade allt. Profeten ﷺ lärde honom just denna, och när mannen svurit att aldrig lägga till något utöver den sade Profeten ﷺ: »Den lille mannen har lyckats! Den lille mannen har lyckats!«

Linné sökte bevisa genom hundratals fallstudier vad Koranen kungör som axiom.[10] Men den koraniska tankegången går i motsatt riktning. Linné nådde insikten om Guds suveränitet från andra hållet: den som betedde sig som ägare gick under, alltså var Gud den verklige ägaren. *Tawḥīd* börjar i andra änden – Gud *är* suverän, därför bär varje handling följd. Men Koranen stannar inte vid räkenskapen. Samma Gud som väger varje handling är *al-Tawwāb*, den som tar emot den ångerfulles ånger: »Er Herre har föreskrivit Sig barmhärtighet: den av er som i oförstånd gör ont och sedan ångrar sig

och gör bot – Han är ständigt förlåtande, barmhärtig.«[11] Linnés *Nemesis Divina* rymmer räkenskap utan nåd; lutherdomen nåd utan räkenskap. Koranen förenar båda.

Den troende förväntas ändå hålla den egna räkenskapen:

> Ställ er själva till räkenskap innan ni ställs till räkenskap, och väg era handlingar innan de vägs åt er.[12]

Ibn Qayyim al-Jawziyyah (1292–1350) räknade denna *muḥāsabah*, självrannsakan inför Gud, bland de bärande stationerna för den som söker Allahs ﷻ väg.[13]

Två som inte kunde tiga

Linné valde tystnaden. Emanuel Swedenborg, hans samtide, gick rakt motsatt väg. Swedenborg gav ut sin avvikande teologi öppet – visioner om himmel och helvete, en enträgen betoning av att gärningarna väger tungt. Priset drabbade hans anhängare i Sverige. 1768 inleddes rättegångar mot kyrkoherden Gabriel Beyer (1721–1779) och lektorn Johan Rosén (1726–1773) i Göteborg. Swedenborgs skrifter bannlystes.[14]

I sina dagböcker skrev Swedenborg:

> En tro vtan gierningar är ingen rett tro: moste werckeligen försaka sig sielf.[15]

Men i samma anteckningsbok:

> Summa summarum: det är intet annat än nåd hvarigenom wi blifwa saliga.[16]

Swedenborg pendlar mellan gärning och nåd. Linné pendlar inte. I *Nemesis Divina* saknas den *sola gratia* som skulle återföra tanken till renlärigheten; där råder bara orsak och verkan, handling och följd. En renare linje – och farligare.

Samma grundövertygelse, motsatta vägar. Ingen av dem fann en syntes som förenade gärning och nåd. Ett sekel senare genomlevde August Strindberg sin egen version av krisen. Under Infernoåren i Paris avläste han allt som hände honom – sjukdom, ensamhet, kemiska misslyckanden – som gudomliga straff. Hans vägvisare genom kaoset blev Swedenborg:

> Swedenborg uppenbarade sig i mitt liv, där han har spelat en ofantlig roll som tuktande.[17]

Linné avläste mönstret i andras öden. Strindberg genomlevde det i sitt eget, och utan begrepp för nåd och omvändelse förvandlades räkenskapen till dom utan nåd.

Varför hemligheten säger mer än bekännelsen

Sveriges mest berömde vetenskapsman – mannen som ordnade naturen, namngav tiotusentals arter – vågade inte säga högt vad han trodde om den moral som är inristad i samma natur.

I det lutherska Sverige kunde man predika nåd, till och med moral, så länge predikan mynnade ut i nåden. Men man kunde inte predika att Gud *bokför*. Det låg för nära en annan Gud – en som kräver räkenskap, inte bara tro.

Linné förstod detta. Hans eget vittnesbörd, det mest personliga i hela manuskriptet, bär spår av hur han själv funnit denna visshet:

> Det war en tid, jag twiflade, om Gud brydde sig om mig; Många åhr hafve lärt mig, det jag lämnar dig.[18]

Det han för vidare – åt sin son, i hemlighet – är ingen lära utan en erfarenhet: att verkligheten bär en sedlig ordning, att ingenting undgår räkenskapen. I den islamiska traditionen hade denna erfarenhet aldrig behövt vara hemlig – *adhān* ropar fem gånger om dagen ut det Linné dolde.

Linné fick inte tala. Men tystnaden talar.

> Gud ser alt och hörer alt.[19]

Det tungan inte når

En far förlorar sin son. Inte till döden utan till försvinnandet, vilket är värre, för hoppet överlever och med det smärtan. Han vänder sig bort från dem som bär budet. Hans ögon vitnar av gråt.

Koranen berättar det med en sparsamhet som slår hårdare än alla utläggningar:

> Han vände sig sedan ifrån dem och sade: »Ack, vad jag är bedrövad över Josef!« och hans ögon vitnade av sorg, fylld av förtvivlan som han var.[1]

Yaqub vänder sig *bort*. Hans sorg tillhör inte de närvarande. Och den fysiska detaljen – ögon som vitnat – visar en smärta som passerat ordets gräns och satt sig i kroppen. Några verser senare, när sönerna uppmanar honom att sluta sörja, svarar han med en precision som skär genom alltihop: »Jag klagar över min dysterhet och sorg endast för Allah.«[2] Inte för er. Inte för världen. Och i samma andetag: »Så, vackert tålamod.«

Klagan inför Gud och tålamod i samma mening. Inte som motsats – som samma handling.

Se framför vem du står

Också Zakariyya vänder sig inåt. Den åldrade prästen längtar efter en arvinge, och Koranen präglar hans bön med ett enda, avgörande tillägg: »Då han åkallade sin Herre med en åkallan i det dolda.«[3] Bakom stängd dörr, med sänkt röst, i det rum där ingen hör och inget är uppvisning.

Koranen befaller också: »Åkalla er Herre ödmjukt och lågmält!«[4] När volymen sjunker, ger anspråken vika. Kvar står hjärtats nakna tillstånd.

Al-Ghazālī var obarmhärtigt klar. I *Bidāyat al-Hidāyah* skriver han:

> Gör ditt hjärta närvarande i det du håller på med och befria det från viskningar. Se framför vem du står och vem du samtalar med, och skäms för att vända dig till din Herre med ett frånvarande hjärta.[5]

Se framför vem du står. Orden räcker. Det är närvaron som sviker. Tungan läser medan tanken vandrar till morgondagens möte, förra veckans bråk, telefonen i andra rummet. Gud godtar av bönen, menade al-Ghazālī, i den mån hjärtat är närvarande – inte i den mån tungan är vältalig.

Vi tänker oss bönen som något vi *säger*. Den islamiska traditionen hävdar att bönen är något vi *är*: ett tillstånd i hjärtat innan det blir en handling på tungan.

Klagan som bön

Det var Ibn Qayyim som drog gränsen tydligast. I *ʿUddat al-Ṣābirīn* skilde han mellan två väsensskilda handlingar som delar samma ord:

> Klagan är av två slag. Det första är klagan inför Gud – detta strider inte mot tålamodet. Så sade Yaqub: »Jag klagar över min dysterhet och sorg endast för Allah« – samtidigt som han sade: »Så, vackert tålamod.«[6]

Det andra slaget – klagan inför människor över Guds beslut – är det som bryter tålamodet. Men att ösa sin förtvivlan, sin förvirring, sin ordlösa vånda rakt inför Gud? Det *är* tålamod. Det är handlingen hos den som vet vart han ska vända sig.

I modern psykologi uppmanas vi »acceptera« lidandet och samtidigt »bearbeta« det, och hur de två ska samsas skapar sin egen oro. Ibn Qayyim löser knuten: det finns ingen motsägelse, för att rikta sin smärta mot Gud är i sig acceptansen. Man behöver inte välja mellan att bryta samman och att härda ut. Inför Gud är de samma handling.

Den som beskriver sin smärta i ord översätter fortfarande – väljer termer, formar meningar, lägger ord mellan sig och det han känner. När orden tystnar och man sitter i den nakna närvaron av sitt lidande inför Den som redan vet, faller förmedlingen bort. Smärtan själv blir bönen.

I *al-Fawāʾid* liknar Ibn Qayyim hjärtats lyssnande vid örats: »när det lyssnar till något annat än Guds tal, finns inget rum kvar för att uppfatta Hans ord.«[7] Hjärtat har begränsad rymd. Brus – även fromt brus, även vackra ord – tränger undan mottagandet. Tystnaden öppnar rum. Och vad som fyller det rummet, lär traditionen, är närvaro.

Därför beskriver Koranen de sant hängivna som dem som »fruktade Allah i det fördolda och kom med ett tillgivet hjärta.«[8] Inte med en skicklig tunga. Med ett hjärta som kommit tillrätta – *munib*, vänt tillbaka, mjukt, redo.

Genom bönen

Koranen befaller åminnelse av Gud med tungan; Profeten ﷺ bad högt vid otaliga tillfällen. Ändå pekar traditionen mot samma punkt: hjärtats tillstånd.

Röster utanför den islamiska traditionen har, från helt annat håll, rört vid samma erfarenhet. I *Inferno* tecknar Strindberg den natt då alla försvar rasar:

> Men om natten falla tystnaden och ensligheten över en, övermodet skingras, hjärtat slår hörbart och bröstet beklämmes. Då, fall på knä…[9]

Strindberg hade ingen hållbar teologi. Men han hade ett ärligt porträtt av det ögonblick då tystnaden kläder av människan ner till det hon faktiskt är. Den islamiska traditionen skulle säga: just det ögonblicket är bönens ingång.

Karin Boye lade det i en enda rad: »ordlöst bekymmer får ordlös tröst.«[10] Hon skrev om en moders famn, men mönstret är detsamma – en förbindelse bortom språket. Ellen Key, vars tänkande var panteistiskt och frikopplat från all organiserad tro, skrev likväl: »Den stämma, med hvilken det hvilande hafvet och det stillade människohjärtat talar, är tystnadens.«[11] Att en tänkare utanför varje kyrka drogs dit pekar på vad traditionen kallar *fitra* – kunskap inskriven i varje hjärta före all teologi.

Det är en sak att förnimma tystnaden. En annan att veta vad som händer i den.

I *al-Wābil al-Ṣayyib* skiljer Ibn Qayyim mellan två slags bedjare: den som ber utan hjärta, som träder in i bönen och lämnar den oförändrad, med samma tyngd. Och den andre:

> Denne finner när han lämnar bönen en lätthet i sitt inre, som om bördor lyfts från honom. Han finner kraft, vila och andning, till den grad att han önskar att han aldrig behövt lämna den, ty bönen är hans ögons glädje, hans själs fröjd, hans hjärtas trädgård och hans vilostad i denna värld.[12]

Det arabiska ordet för »trädgård« är här *janna* – samma ord som för paradiset. Bönen, när hjärtat är närvarande, är redan paradiset. Allt utanför den är trånghet.

Och Profeten ﷺ sade till Bilal: »ge oss ro genom bönen.« Han sade inte: ge oss ro *från* den.[13]

Genom, inte *från*. Bönen är inte plikten man uthärdar tills livet återupptas. Den är det liv man återvänder till när världen blivit för trång.

»De faller ned på hakan i tårar,« säger Koranen, »och det ökar deras undergivenhet.«[14] Tårarna är inte terapeutisk urladdning. De är språk – kanske Guds föredragna språk, för det kan inte ljuga.

Tungan kan upprepa utan att mena. Hjärtat som brister inför sin Skapare har inget kvar att gömma sig bakom. Orden tystnar till sist. Vad som återstår när tungan inte.

Kallocain: sanningen under tvång

Kriget har börjat. Det är 1940 och Karin Boye skriver en roman om ett samhälle där staten tvingar fram sanningen med kemisk precision – varje tanke, varje känsla, varje hemlig längtan avslöjad inför myndigheterna. I Berlin och Moskva förfinar regimerna sina övervakningsapparater. Det europeiska mörkret tätnar. *Kallocain* publiceras i november; Boye tar sitt liv fem månader senare.

Romanen läses oftast som en dystopi om totalitarism, en föregångare till Orwells 1984. Men det oroande i *Kallocain* är inte övervakningen. Det är vad som händer när sanningen upphör att vara frivillig.

Den frampressade sanningen

Leo Kall, biokemisten som uppfinner Kallocainet, tror sig tjäna Världsstaten genom att utveckla det perfekta sanningsserumet. Under förhör blottar medborgarna sina innersta tankar – inte bara brottsliga planer utan drömmar, tvivel, längtan efter något utanför staten. Kalls verkliga katastrof är privat: serumet avslöjar att hans hustru Linda älskar en annan man.

Serumet krossar gåvan. Människor kan inte längre välja att vara ärliga – valet har tagits ifrån dem. Utan val ingen tillit.

Boye själv formulerar det:

> Är det inte underligt, att allting mister sitt värde, så fort det upphör att vara gåva – till och med sanningen?[1]

Den frampressade sanningen är redan sönder, skild från det fria val som ger den mening. Kalls kollega Fellow Soldier 154, i romanen kallad Rissen – den ende som öppet formulerar motståndet – hävdar innan han döms: »Jag vet att vad jag är tar vägen någonstans.«[2] Det jag verkligen *är* kan inte utplånas – det leder vidare, bortom statens räckvidd. Han vägrar låta sin innersta verklighet göras till enbart bevismedel.

Tanken under övervakning

Foucaults panoptikon – fängelset där fångarna aldrig vet om de iakttas och därför alltid antar att de gör det – är den gängse bilden av övervakningssamhället.[3] *Kallocain* går längre. Panoptikonen styr beteende; Kallocainet tränger in i tanken.

Spiralen – rädslan för avslöjande föder ensamhet, ensamheten djupare rädsla – får Boye att skriva:

> Av ensamma föds ännu ensammare, av rädda ännu räddare.[4]

Kall själv erkänner det slutligen: att han varit feg hela sitt liv, att hela hans berättelse kartlägger feghetens former.[5] Men är problemet att medborgarna övervakas, eller att den som övervakar dem är staten?

Vems öga?

Islamisk teologi utgår från samma grundsats men vänder slutsatsen. Varje tanke, varje impuls, varje hemlig böjelse ligger öppen – inte inför en stat utan inför Allah ﷻ.

> Vare sig ni visar något eller döljer det – har Allah ﷻ sannerligen full vetskap om allt.[6]

Det arabiska begreppet *iḥsān*, fastslaget i Jibrīl-hadithen, lyder: »att dyrka Gud som om du ser Honom, ty om du inte ser Honom så ser Han dig.«[7] Panoptikonen bygger på *ovisshet*: fången vet inte om han observeras, och ovissheten framtvingar lydnad. *Iḥsān* bygger på *visshet*: den troende vet att Gud ser, och vissheten frigör.

Kallocainets allvetande tillhör en stat vars enda syfte är kontroll. Den som vet sig övervakad av en sådan makt krymper.

Koranens allvetande tillhör *al-Raḥmān*, den Barmhärtige, vars blick genomlyser hjärtat som Skaparens. »Din Herre vet vad deras bröst rymmer såväl som vad de öppet visar,« säger Koranen.[8] Sammanhanget är omsorg: Gud vet *eftersom* Han vårdar det skapade. Ibn Kathīr (ca. 1300–1373) tillägger att Gud »öser sina välsignelser över människorna trots att de förorättar sig själva«.

Ibn Qayyim al-Jawziyyah (1292–1350) skärper sambandet: »Den som vakar över Gud i sina hemliga tankar, honom bevarar Gud i hans lemmars rörelser.«[9] Satsen vänder Kallocainets ordning ut och in. I Boyes roman avslöjar serumet tanken och tillintetgör handlingsfriheten. I Ibn Qayyims värld är insikten att tanken redan är genomlyst det som *bär* handlingens helhet. Den som vet att Gud ser behöver inte dölja. Den som inte döljer behöver inte frukta.

Ibn al-Jawzī (d. 1201) spetsar till det: »Gudsfruktan hindrar rädslan för människor.«[10] *Taqwā*, den medvetna vördnaden inför Gud, föder tillit; den statliga rädslan föder underkastelse.

Gåvan som inte kan tvångas

Boyes insikt och Koranen möts i en punkt: sanningens värde vilar på det fria valet. I *Kallocain* förintar tvånget sanningen. I islamisk teologi gäller det motsatta: Gud, som *kan* tvinga, *väljer* att inte göra det.

Koranen upprepar det i vers efter vers: »det finns inget tvång i religionen.«[11] Hela *iḥsān*-begreppets byggnad vilar på detta fria val. Att dyrka Gud »som om du ser Honom« kräver ansträngning, val, en medveten blick. Det kan inte frampressas med ett serum. Det är, med Boyes eget ord, en *gåva*.

Sufyān al-Thawrī (d. 778), en av de tidiga rättslärda och asketerna:

> Om det bland er fanns någon som rapporterade era ord till sultanen, skulle ni då tala? Med er finns Den som rapporterar era ord till Gud.[12]

Sultanen inskränker talet till bevismedel. Guds närvaro förvandlar det: den som vet att Gud hör talar varken för att dölja eller avslöja utan för att *vittna*.

Naturvetarens mellanstation

Carl von Linné sökte samma sak med andra redskap. I hemlighet skrev han ett manuskript han aldrig publicerade: *Nemesis Divina*, en samling anekdoter om gudomlig vedergällning.

> Gud ser alt och hörer alt.[13]

Linnés Gud är varken Kallocainets övervakare eller Koranens *al-Raḥmān* utan en kall, lagbunden rättvisa – »moralens ekologi«, som Sten Lindroth (1914–1980) kallade den.[14] »Alla gå hem och slå sig för sitt hröst, märkandes, att Herren ser wåra intriguer,« skriver Linné med sin omisskännliga blandning av fromhet och empirism.[15] Rättvisans urverk gör att den som syndar straffas, inte genom mirakel utan genom orsak och verkan.

Linné stannar halvvägs mellan Boye och den islamiska traditionen. Han delar grundsatsen – Gud ser allt – men drar slutsatsen vedergällning, inte befrielse. Ett moraliskt maskineri som bokför överträdelsen men inte kan förlåta den som överträder. Förlåtelsen bryter kedjan. Den möjligheten vänder allvetandet från hot till tillit. Guds allvetande är inte främst ett straffhot utan grunden för ett band: möjligheten att stå naken inför Skaparen, inte för att skammen saknas utan för att den som ser också förlåter.

Frihet genom genomskinlighet

Kallocain slutar i mörker. Leo Kall skriver sina memoarer i en fångenskap snarare inre än yttre – fångad av insikten att han förstört det han mest behövde. Linda försvinner ur berättelsen. Rissen avrättas.

Boye lämnar frågan öppen: finns det en genomskinlighet som inte förstör? Dag Hammarskjöld vände på frågan i *Vägmärken*:

> Vi dör den dag livet för oss inte längre har någon inneboende genomskinlighet.[16]

Inneboende – inte påtvingad. Den genomskinlighet Hammarskjöld sökte bodde i livet självt.

Den islamiska traditionen svarar: ja. Men bara om den som ser allt också älskar det skapade. Bara om blicken tillhör den som skapat ögat och vet vad det behöver se. Ibn Taymiyyah (1263–1328) sammanfattar: »Gudsmedvetenhet är den hemlighet som söks i alla tjänarens tillstånd.«[17]

Hemlighet – *sirr*: allvetandet som borde avskaffa varje hemlighet rymmer självt en. Medvetenheten om Guds blick är det mest förtroliga av tillstånd, det som inte kan visas upp, avtvungas eller sprutas in med ett serum. Foucaults panoptikon avskaffar det privata. *Iḥsān* förvandlar det privata till ett möte.

»Hur kan man göra halt vid en statsgräns,« frågar Boye genom Leo Kall, »om man har känt att ens pulsar är drivna av hjärtan i världsalltet?«[18] Kall menar Världsstaten, det totalitära kollektivet. Men meningen bär en klang som Boye själv kanske anade: det finns en gemenskap bortom staten, en genomskinlighet bortom serumet, en sanning som bara kan ges – aldrig tas.

Rösten över taken

Kyrkklockor ringer från torn i varje svensk stad, varje söndag, ibland dagligen. Tungt, metalliskt, över 100 decibel.[1] Ingen riksdagsmotion kräver deras tystnad. Böneutropet har hörts offentligt vid en handfull tillfällen, från en enda moské, med polistillstånd och uppmätta ljudnivåer. Det utlöste riksdagsmotioner, rikstäckande nyhetsbevakning och en debatt som aldrig uteblir.[2]

Skillnaden är inte akustisk. Böneutropet i Växjö mättes och befanns ligga inom tillåtna gränsvärden.[3] Skillnaden är att det ena ljudet *säger* något.

Vad motionerna avslöjar

Riksdagsmotionerna om böneutrop är talande dokument, framför allt genom *hur* de motiverar kravet. Hans Eklind (KD) formulerar åtskillnaden med en öppenhet som förtjänar att återges:

> Kyrkklockors klang i sig utgör en oartikulerad ljudsignal, medan böneutrop (*adhān*) innehåller artikulerade ord med ett religiöst budskap.[4]

Två religiösa ljud i det offentliga rummet ska alltså behandlas olika för att det ena *bär ord* medan det andra inte gör det. Richard Jomshof (SD) är lika tydlig: böneutropet är problematiskt som *budskap* snarare än som ljud, närmare bestämt frasen *Allāhu akbar*.[5]

Ordningslagen, som reglerar böneutrop genom krav på polistillstånd, är blind för innehåll; den hanterar ljudnivåer, inte teologi.[6] Motionerna försöker införa något den befintliga rättsordningen saknar: en gräns dragen efter vad ljudet *betyder*. Lagstiftaren byggde ett regelverk för decibel; politikerna vill bygga ett för mening.

Skillnaden mellan passiva och aktiva religiösa symboler har stöd i europeisk rätt. Europadomstolens stora kammare fastslog samma grundsats i *Lautsi mot Italien*: att ett krucifix i ett klassrum var en »väsentligen passiv symbol« – religiös form utan aktivt tilltal.[7] Domstolen skyddar krucifixet genom att tömma det: det tåls *för att* det inte längre talar. *Adhān* kan inte få samma skydd, för att tömma det på samma sätt skulle förstöra det inifrån.

Ljudets kropp, ordets själ

Adhān är mer än ljud för att det är mer än signal: utropet är en hopträngd trosbekännelse. *Allāhu akbar* – Gud är störst. *Ashhadu an lā ilāha illā Allāh* ﷺ – jag vittnar att det inte finns någon gud [värdig dyrkan] utom Gud. *Ḥayya ʿalā al-ṣalāh* – kom till bön. Varje fras är ett påstående om verklighetens natur. Det går inte att höra *adhān* utan att höra ett *anspråk*.

Koranen befäster bandet mellan rop och tro:

> Vår Herre! Vi har hört en utropare kalla till tron med budet: 'Tro på er Herre!' och vi har trott.[8]

Lyssnandet förbinder det sagda med den som hör. Reflexen kommer före tanken. Det gör *adhān* teologiskt oersättligt och politiskt provocerande: det *tilltalar* lyssnaren.

Ibn Taymiyyah (1263–1328) bygger en språkfilosofi på denna grundsats. I *al-Qawāʿid al-Nūrāniyyah* slår han fast:

> Det väsentliga i talet är dess mening, inte dess ljud.[9]

Adhān är främst ett meningsuttryck – ljudet dess bärare, inte dess väsen. I *al-Radd ʿalā al-Manṭiqiyyīn* förtydligas åtskillnaden:

> Det hörbara ljudet från tjänaren är tjänarens ljud, men det förmedlade talet är Skaparens tal.[10]

Böneutroparens röst är mänsklig, vacker eller hes, stark eller svag. Men *adhān* är en dubbel händelse: ett fysiskt ljud som rymmer ett budskap bortom det fysiska. Det är på en gång *ljud* och *tal*, och regelverket är byggt för det ena men saknar redskap för det andra.

Klockans tysta reformation

Kyrkklockor har sin historia; de har ringt för pest och krig, för döda och nyfödda. De kallades *Guds basuner*.[11] Svenska kyrkan praktiserar fortfarande *angelusringning* och *själaringning* – klockan som ringer för den döende. Det religiösa skiktet skymtar ännu.

Men något har försvunnit: reformationen sopade bort den katolska kyrkans verbala ceremonier kring klockorna. Invigningsriterna avskaffades, de böner som gav varje klocka ett namn och ett uppdrag. Kvar blev ett ljud som signalerar utan att artikulera. Klockan säger varken *vad* den kallar till eller *vem* som kallar – hörbar för örat, obemärkt av medvetandet. Man hör den utan att lyssna, över maten, över samtalet. Den ringer, men den kallar inte.

Strindberg fångar förvandlingen i *Inferno*:

> Dagarna ljuder själaringning från kyrktornet, och liktågen följa tätt på varandra. Livet är dödande ledsamt och dystert.[12]

Det Strindberg hör är inte ett anspråk utan en *stämning*: dysterhet, tyngd, monotoni. Kontrasten är inte en gradskillnad utan en artskillnad. En kyrkklocka smälter in i ljudlandskapet, för den kräver inte förståelse, bara igenkänning. *Adhān* kräver förståelse – den som hör *Allāhu akbar* och begriper orden kan inte behandla dem som bakgrund. Påståenden kräver ställningstaganden: instämmande, avvisande eller det mer obekväma alternativet att erkänna att man hört något man inte vet vad man ska göra med.

Den outtalade normen

Det sekulära Sveriges tolerans för religiösa ljud följer ett outtalat mönster: ljud utan tolkningskrav passerar, ljud som bär mening ifrågasätts. Ingen har fattat ett beslut om att religiösa ljud får förekomma i det offentliga så länge de förblir obegripliga. Men det är vad som händer.

Mönstret är inte tillfälligt. Den europeiska sekularismens neutralitet står i skuld till ett protestantiskt arv: inåtvänd, ordlös religiositet som norm.[13] Det arvet är inte abstrakt – det är just den reformation som fråntog kyrkklockorna deras invigningsriter och verbala ceremonier. Samma rörelse som tystade klockorna formade det offentliga rum som nu finner *adhān* störande. Normen att religiöst ljud bör vara ordlöst är en protestantisk kvarleva, förklädd till neutralitet. Bönen som bes tyst, tron som ryms i hjärtat. Religion som stannar innanför dörren.

Erik Ringmar visar hur den svenska debatten undviker att erkänna denna asymmetri.[14] Motståndet kläs i neutrala ord: ordningsfrågor, bullernivåer, grannhänsyn. Men ordningsfrågan är redan löst; polistillstånd beviljas och ljudnivåer mäts. Kvar är det som regelverket saknar verktyg att ens namnge: obehaget inför ett religiöst påstående i det offentliga rummet.

Karin Boye drev sambandet mellan tanke och språk till sin spets:

> Tankens kropp är ordet; ordets själ är tanken![15]

Kyrkklockans ljud är en kropp utan själ – ett tomt kärl som lyssnaren fyller med egna associationer: tradition, barndom, landskap, eller ingenting alls. *Adhāns* ord är kropp *och* själ: ljudet bär en tanke, och tanken gör anspråk på lyssnaren. Det svenska offentliga rummet rymmer religiösa kroppar – byggnader, kläder, ljud – men drar gränsen vid religiösa själar: mening, anspråk, sanning.

Att höra det man inte vill förstå

Ibn Qayyim al-Jawziyyah (1292–1350) skildrar lyssnandets kraft:

> Lyssnandet är trons budbärare till hjärtat – dess kallare, dess lärare.[16]

Koranen återkommer till detta:

> Och när ni ropar till bön gör de det till föremål för hån och skämt. Så gör de för att de är människor som inte använder sitt förstånd.[17]

Den koraniska kritiken skonar dem som inte hör. Den träffar dem som hör och ändå avfärdar utan eftertanke. Ibn Kathīr anför en poetisk rad: »Hur mången har inte klandrat ett sunt ord, när felet låg i hans eget bristande förstånd.«[18]

Det svenska samhället har inte avsakraliserat det religiösa ljudet; det har bara glömt att kyrkklockan en gång också bar mening. Klockorna har genomgått en lång sekularisering: från Guds basuner till stadsatmosfär, från kallelse till kuliss. *Adhān* har inte genomgått den förvandlingen – det har burit samma mening i fjorton århundraden.

Al-Māwardī (974–1058) säger det rakt:

> *Adhān* och *iqāmah*[19] och församlingsbönen i moskén hör till islams yttre tecken, genom vilka Guds sändebud ﷺ skilde islams land från otrons land.[20]

Adhān är mer än en praktisk kallelse till bön – att ropa *adhān* i det offentliga rummet är att säga: *vi finns här, och vi tillber*. Där, inte i volymen, ligger motståndet.

En kallelse som inte kan bli bakgrundsljud

Koranen säger vad som ytterst står på spel:

> Det är sannerligen Jag, Allah ﷻ – ingen gud finns utom Jag – dyrka därför Mig och förrätta bönen för att åminnas Mig.[21]

Adhān ska bära detta budskap ut i världen. Den kan inte tystna utan att meningen går förlorad; den kan inte tämjas till kulturellt ljud utan att förvandlas till sin egen motsats.

Sverige har beslutat att tåla religiösa ljud. Det har inte beslutat att tåla religiösa *ord*. Gränsen – mellan klocka och röst, mellan klang och mening, mellan ljud som smälter in och ljud som talar – röjer var den svenska sekularismen faktiskt drar sin linje. Gränsen går inte vid det religiösa. Den går vid det *begripliga*.

Frågan som återstår tillhör den som hellre diskuterar decibel än teologi: om kyrkklockan en dag åter fylldes med ord – om den utropade sin trosbekännelse över taken – skulle den fortfarande vara bara en del av landskapet?

Odins blinda fläck

Ett öga ligger på botten av Mimers brunn. Det har legat där sedan tidernas gryning, pantsatt av den högste guden själv i utbyte mot en klunk av det vatten som bär all visdom och allt förstånd. Episoden tolkas nästan alltid som en historia om kunskapens pris. Odin betalade dyrt och fick vad han sökte.

Men frågan som sällan ställs är varför just ett öga, och framför allt vad han *inte* offrade.

Bytet vid brunnen

Snorre Sturlason (1179–1241), som nedtecknade myten i *Prosaeddan*, var noga med detaljerna. Brunnen ligger under Yggdrasils andra rot, i jättarnas värld. Den vaktas av Mimer, vars namn, *Mímir*, är besläktat med fornisländskans *minni*: minne, hågkomst. [1] Brunnen rymmer *visdom och förstånd*. Odin får dricka ur den först efter att ha lämnat sitt öga som pant.

Vad slags köp är det? Viktor Rydberg (1828–1895), som ägnade decennier åt att ordna den nordiska mytologin, tydliggjorde dess tankegång:

> Odin måste underkasta sig stora lidanden och offer för att dricka ur brunnen, och det är som en gåva eller ett lån han därefter mottar den livgivande och själsinspirerade drycken. Över brunnen och dess territorium utövar Mimer oinskränkt kontroll, en auktoritet som gudarna aldrig tycks ha ifrågasatt. [2]

Nyckelordet: *lån*. Kunskapen byter ägare genom ett reglerat byte. Odin ger bort ett sinnesorgan och får i gengäld en klarare insikt. Han ser sämre med ögonen men klarare med förståndet.

Här blottläggs den blinda fläcken. Odin förlorar *syn*. Han förlorar aldrig *sig själv*. Den mäktige guden stiger ned till brunnen och stiger upp som samma gud, med ett öga färre och en visdom mer. Mimer, *den som minns*, vaktar den ordning som gör kunskapen till ägande: minnet av vem man är, vad man vill, vad man äger.

Invändningen är given: Odin hängde på Yggdrasil nio nätter, genomborrad av ett spjut, offrad »åt sig själv« – borde inte det innebära en grundligare förvandling? Men det offret gäller *runorna*, inte visheten vid brunnen. Även efter hängningen förblir Odin den han var: härskare, kunskapssökare, den som vill veta *mer*.

Dårens natt

Den nordiska traditionen är inte blind för kunskapens risker. Hávamál, den eddadikt som talar med Odins egen röst, avtäcker en spricka. Strof 23 mejslar en varning som bryter med byteslogiken:

> En dåraktig man ligger vaken hela natten och grubblar över allting; trött är han när morgonen kommer, och allt är en börda som förut.[3]

Versen beskriver inte kunskapsbrist utan oförmåga att *släppa taget*. Dåren grubblar, minns, samlar: ett medvetande som fylls men aldrig tömmer sig.

Samma dikt fördjupar iakttagelsen några strofer längre fram:

> En man bör vara måttligt vis, men aldrig alltför vis; ty den visaste mannens hjärta är sällan glatt.[4]

Kunskapen fyller utan att befria. Den nordiska synen erkänner sin egen gräns: bortom ett visst mått föder vetande bara sorg.

En annan ekonomi

Ibn Qayyim al-Jawziyyah (1292–1350) ställer frågan annorlunda från början. I *al-Fawāʾid* skriver han:

> Den som betraktar det som finns i honom själv av svagheter och brister, och det som finns hos sin Herre av fullkomlighet och majestät – han vet att hans liv inte kan rättas till och hans hjärta inte kan nå fram utom genom att söka sin tillflykt hos sin Herres dörr, och att han är den mest behövande av alla skapade varelser inför sin Herre.[5]

Där Odin offrar ett sinnesorgan men behåller sitt jag, kräver Ibn Qayyim att den sökande genomskådar jagets anspråk. Kunskap som leder till Skaparen – *baṣīrah*, den inre syn som Koranen talar om – börjar först när frågan ställs skarpt inåt, på ett sätt som brunnen vid Yggdrasil aldrig kräver. Inte »vad kan jag förvärva?« utan »hur fattig är jag inför min Herre?«

Koranen anvisar denna rörelse. Allah ﷻ säger: »Och i era egna själva – ser ni inte?«[6] Att se in i sig själv är här ingen mystisk resa utan en uppmaning att se det uppenbara som människan ständigt flyr: sin svaghet, sitt beroende, sin dödlighet.

Ibn al-Jawzī (d. 1201), Bagdads lärdomsman, skriver i *Ṣayd al-Khāṭir*:

> Den som begrundar sig själv en dag – med en sanningssökares begrundan – ställer sig till svars innan han ställs till svars, och väger sig själv innan han vägs.[7]

Kunskapen kräver *muḥāsabah*, självrannsakan: att väga sig själv, pröva sina motiv. Det gör Odin aldrig vid Mimers brunn. Aldrig frågar han om den som dricker förtjänar drycken, eller om själva törsten är en slöja.

Det glömda jaget

Koranen tecknar relationen mellan kunskap och själv med en ordning utan motsvarighet i den nordiska traditionen. I sura *al-Ḥashr* säger Allah ﷻ:

> Och var inte som dem som glömde Allah ﷻ, så att Han lät dem glömma sig själva. Dessa är de ogudaktiga.[8]

Versens byggnad är dess argument. Den som glömmer Gud glömmer sig själv. Men detta är en annan glömska än Hávamáls dåres. Dåren vrider och vänder, hopar och bevarar. Koranens glömska är djupare: den som vänder sig bort från det som överskrider jaget förlorar tillgången till sitt eget inre. Inte sitt minne utan sin verklighet.

Harry Martinson grep den glömskan i *Aniara*: »Jag frågade mig själv men glömde svara. / Jag drömde mig ett liv men glömde vara.«[9]

Ordningen är inte tillfällig. Om det djupaste i människan är att hon är skapad – beroende, ändlig, given – kan hon bara känna sig själv genom att känna den hon skapades av. Ta bort den referenspunkten och självkännedomen förlorar sin måttstock.

I den nordiska traditionen är minnet kunskapens bevarare: Mimer vaktar brunnen; det man dricker tillförs det man redan är. I Koranens kunskapslära är en riktad glömska kunskapens *förutsättning*: att glömma sin förträfflighet, sin suveränitet, sin självtillräcklighet. Först den som upphör att fylla rummet med sig själv kan höra något annat.

Ibn Qayyim preciserar:

> Den som känner sig själv genom svaghet känner sin Herre genom styrka. Den som känner sig själv genom oförmåga känner sin Herre genom makt. Den som känner sig själv genom ringhet känner sin Herre genom ära.[10]

Kunskapen rör sig här inte uppåt som i Odins klättring. Den rör sig *nedåt*: genom tilltagande insikt om den egna svagheten, tills jaget krymper. I det krympta jaget öppnar sig en kunskap som aldrig hade rymts i ett jag redan mättat av sig självt. Ibn Qayyim kallar detta *ʿubūdiyyah*: tjänarskap. Inte att jaget upphör utan att det finner sin rätta plats, som skapad varelse inför sin Skapare.

Al-Māwardī (974–1058), juristen och etikern, skrev i *Adab al-Dunyā wa-l-Dīn*:

> Den ödmjuke bland kunskapssökarna besitter mest kunskap, liksom den lågländaste platsen samlar mest vatten.[11]

Kunskapen samlas inte hos den som klättrar högst, Odin på Yggdrasils stam, utan i myren nedanför, där marken är mättad och stilla.

Den franska filosofen Simone Weil (1909–1943) kom dit genom en helt annan väg. Hon gav det ett namn: *décréation*, att det skapade töms på sina anspråk, inte för att förintas utan för att kunna ta emot.[12] Men Weils tömning förblir en viljeakt; jaget *beslutar* att träda åt sidan. Hos Ibn Qayyim upptäcker jaget sin litenhet ställt inför uppenbarelsen; det är skillnaden mellan en generös reträtt och ett obönhörligt erkännande.

Dag Hammarskjöld trängde samman det i *Vägmärken*: »Jag är kärlet. Guds är drycken. Och Gud den törstande.«[13] Vid Mimers brunn dricker guden; i Hammarskjölds bild är människan kärlet och Gud den som dricker.

Strindberg vid kunskapens höjder

I den svenska tanketraditionen framträder en annan linje. August Strindberg skildrar i *Inferno* sitt eget val:

> Ställd i valet mellan kärlek och vetande, hade jag bestämt mig för att söka nå kunskapens höjder, och i det jag brände å båle min tillgivenhet, glömde jag det oskyldiga offret för min ärelystnad eller min kallelse.[14]

Nå kunskapens höjder. Strindberg stiger uppåt, erövrar, offrar mänskliga band på ambitionens bål. Men det offrade är aldrig Strindberg själv. Det oskyldiga offret, kärleken, de andra, är en kostnad i det köp som gör honom till den han vill vara.

Erik Gustaf Geijer (1783–1847) rörde sig i samma spår:

> En blott överlämnad, om ock riklig, kunskap är ej därför fruktbärande. Därtill fordras, att den på ett levande sätt skall vara tillägnad, genomlevd, prövad, fostrad av inre och yttre erfarenhet till en frukt för livet.[15]

Kunskapen ska vara »genomlevd«, men Geijer föreskriver tillägnan – Odins modell i civiliserad tappning, utan att kräva ödmjukhet inför det man lär sig.

Men inte alla svenska röster följde samma linje. Zacharias Topelius varnade i *Stjärnornas kungabarn*:

> Det är högmod. En half människa är ett oting. Hvarken falk eller dufva, du är en gökunge, lagd i en annans bo, och vill flyga med örnvingar.[16]

Och August Blanche drog den yttersta slutsatsen: »Den som litar på sig sjelf, hädar Gud!«[17]

Två brunnar

Båda traditionerna ställer samma fråga: vad kostar kunskap? Svaren är väsensskilda.

Vid Mimers brunn betalar den sökande med syn. Han förlorar ett sätt att se världen och får ett annat, syn mot insikt, förvaltad av Mimer, den som bevarar minnen. Jaget förblir intakt.

I den islamiska traditionen betalar den sökande med anspråk, med själva övertygelsen om sin egen tillräcklighet. Det som offras är jagets föreställning om sig självt. Den som kände Allah ﷻ, skriver Ibn Qayyim, »såg sig inte annat än med bristens öga« – *ʿayn al-nuqṣān*.[18] Formuleringen vänder Odins offer. Odin förlorar ett öga för att se bättre. Den som känner Allah ﷻ ser sig själv *tydligare* det den ser är brist.

Koranen uttrycker denna skillnad i en enda vers: »Sök hjälp genom tålamod och bön. Och det är sannerligen en svår sak – utom för de ödmjuka.«[19] Kunskapens verkliga svårighet ligger inte i priset man betalar. Den ligger i den ödmjukhet som krävs för att ta emot.

Tyst teologi

Katedralen berättar. Helgon blickar ner från nischerna, glasmålningar upprepar frälsningshistorien scen efter scen, skulpturer gestikulerar i sina arkader. Väggarna talar – de förkunnar, förklarar, övertygar.

Moskén tiger.

Inga helgon. Ingen berättelse i sten. Ingen avbild av det heliga. Bara ljus, geometri och en tystnad som fyller rummet tätare än någon bild.

Den västerländska betraktaren tolkar lätt detta som en brist: en förbudskultur som tvingar konstnären att tystna. Men läsningen hänger i luften. Islamisk civilisation framställde under sekler figurativ konst i palats, i bokilluminationer, i persiska och mogulska miniatyrer av utsökt skönhet.[1] Hantverkarna *kunde* avbilda. I moskén *valde* de att inte göra det.

Det valet är teologin.

Ljusets nisch

Om moskén inte talar genom bilder, vad talar den genom? Svaret finns i en av Koranens mest kommenterade verser:

> Allah är himlarnas och jordens ljus. Liknelsen om Hans ljus är en lykta i vilken det finns en lampa. Lampan är omgiven av glas. Glaset är som om det var en starkt skimrande stjärna. Den är tänd med olja från ett välsignat träd – ett olivträd – som varken stått enbart östligt eller västligt. Dess olja lyser nästan utan att ha rörts av eld. Ljus över ljus![2]

Omedelbart därefter: »Det finns hus som Allah har låtit uppföras och låtit Sitt namn i dem prisas. Där upphöjs Han både mornar och aftnar.«[3]

Ljuset och huset. Metafysiken och arkitekturen. Koranen binder samman dem som om det vore självklart, för det *är* självklart: moskén är lampans hus, den fysiska gestaltningen av den kosmiska liknelsen.

Al-Ghazālī ägnade ett helt verk, *Mishkāt al-Anwār*, åt att utforska denna vers. Hans tolkning vänder arkitekturen inåt: nischen motsvarar kroppen, glaset hjärtat, lampan den gudomliga kunskapen.[4] Mihrabens konkava fördjupning i moskéns qibla-vägg blir i hans läsning en miniatyr av hela den andliga resan. Det trängsta rummet öppnar sig

mot det vidaste. Ljus bär ljus, det ena inneslutet i det andra, och allting pekar inåt och uppåt samtidigt.

Ljuset i moskén *är* annorlunda. Det filtreras, riktas, mjukas. Där katedralens ljus passerar genom berättande glasmålningar – varje fönster en scen, varje färg en symbol – anländer moskéns ljus oförmedlat. Det bär ingen bild. Det bär sig självt.

Redan på 1100-talet utvecklade abbot Suger vid Saint-Denis en ljusteologi där det gudomliga ljuset genomströmmade kyrkorummet som ett förebud om paradiset.[5] Också katedralen kände ljusets teologi. Men betoningen skiljer sig: katedralen filtrerar ljuset genom berättelsen, moskén låter det falla rent. I den ena traditionen talar ljuset *om* något. I den andra talar det *som* sig självt.

Geometrins bön

Där katedralens väggar befolkas av gestalter täcks moskéns ytor av mönster. Geometriska figurer som upprepar sig, vecklar ut sig, glider in i varandra utan början och utan slut. Systemet saknar centrum. Det har ingen kant.

Tawhid, Guds absoluta enhet, är islams grundval. Varje figurativ bild riskerar att begränsa, att fästa det gränslösa vid en form. Det geometriska mönstret gör tvärtom: det antyder oändlighet genom upprepning, enhet genom variationens rikedom. Koranen förbinder skapelsens mönster med andlig kunskap: »I skapelsen av himlarna och jorden och i växlingen mellan natt och dag finns sannerligen tecken för dem som har förstånd.«[6]

Konsthistorikern Doris Behrens-Abouseif har invänt att skönheten i islamisk konst ofta uppskattades för sin egen skull, utan koppling till religiösa kriterier.[7] Men de två läsningarna utesluter inte varandra. Mönstret griper det estetiska sinnet och leder det vidare, förbi ytan, mot något som inte kan ritas.

Betraktar man ett sådant mönster länge nog händer något med blicken. Ögat söker ett centrum och finner inget. Det söker en kant och finner bara mer mönster. Upprepningen skapar en sorts visuell *dhikr* – åminnelse – där betraktaren ställs inför oändligheten utan att ett enda ord behöver uttalas.

Tystnaden som talar

Men moskéns mest radikala uttryck är varken ljuset eller mönstret. Det är tystnaden.

En visuell tystnad. Människor ber, reciterar, rör sig – ljuden lever. Inga bilder kräver uppmärksamhet. Inga berättelser måste följas. I den frånvaron öppnas ett rum av ett annat slag: det inre.

Profeten Muḥammad ﷺ sade: »Den som tiger är räddad.«[8] Bakom dem vilar en hel tradition: tystnaden som förberedelse, den mark ur vilken meningsfullt tal kan växa.

Al-Shāfiʿī vände på förhållandet: »Sök hjälp för talet genom tystnaden, och för slutledningen genom tänkandet.«[9]

Ibn Qayyim förde tanken in i bönerummet. *Khushūʿ*, den inre ödmjukheten, definierade han som »hjärtats stillastående inför Herren i underkastelse, vördnad och samlad närvaro«.[10] Platsen för denna erfarenhet är inte kroppen. Det är hjärtat. Moskéns arkitektur understöder detta genom att rensa det yttre fältet: bara det geometriskt ordnade rummet och ljuset, så att den inre processen kan äga rum ostörd.

Mer direkt var al-Ghazālī: »Hjärtats närvaro i bönen är förpliktelsen.«[11] Och i *Iḥyāʾ ʿUlūm al-Dīn* utvecklade han vad den närvaron innebär med en oväntad bild: Profeten ﷺ beskrev bönen som »min ögonfröjd« – men bönen varken luktas eller berörs. Dess glädje överstiger de fem sinnenas räckvidd. Det är det inre ögat, det sjätte sinnet, som gläds.[12]

Moskén bygger för detta sjätte sinne. De fem yttre sinnena vill ha former att gripa, ljud att följa, ytor att beröra. Själen behöver att allt detta viker undan. Moskéns tomrum är därför inte brist utan förutsättning: en akustik för det ohörbara. Koranen slår an tonen: »Åkalla er Herre ödmjukt och lågmält!«[13]

I Norden ställde Ellen Key frågan: skulle den bildande konsten »åter lära människorna att höra tystnaden«?[14] Strindberg, som sällan förknippas med stillhet, skrev ord som kunde stå i en mihrab: »Jag förstår dig bäst i tystnaden och på avstånd; då är du mig närmast, utan missförstånd.«[15]

De menade inte detsamma – Key talade om estetisk erfarenhet, Strindberg om mänsklig närhet. Men de stannade vid samma tröskel: där orden upphör. Det islamiska svaret har ett namn: *tawhid*. Guds enhet, upplevd genom närvaro, inte genom argument.

Källarmoskén

Om tyst teologi förutsätter arkitektur – vad händer när arkitekturen försvinner?

I svenska förorter samlas muslimer till bön i ombyggda källarlokaler, i före detta lagerlokaler, i rum som aldrig ritades för andakt.[16] Inga geometriska mönster i gips. Inget filtrerat ljus genom alabaster. Bara en matta, en vägg som vetter mot Mecka, och tystnaden.

Teologin håller. Den håller därför att moskéns verkliga arkitektur aldrig var byggnaden. Det var frånvaron – av bilder, av yttre brus, av allt som ställer sig mellan hjärtat och dess Herre. En källarlokal uppfyller detta villkor lika oförmedlat som Córdobas stora moské. Karin Boye skrev i *Kallocain*: »Ni bygger utifrån, vi byggs inifrån.«[17]

Ibn Qayyim: »All skönhet i tillvaron är spår av Hans skapande.«[18] Ljuset faller genom ett fönster i Alhambras sal, och genom ett källarfönster i Rosengård. Det bär ingen bild. Det bär sig självt.

Strindbergs enda steg

Han kunde inte sluta vara tacksam. Ockultismen och nervsammanbrotten hör till berättelsen om sommaren 1896, men Strindbergs verkliga kris var en tacksamhet som envist vägrade lyda hans förnuft.

I *Inferno*, mitt i det hans samtida läser som feber, skriver han:

> Jag har nämligen blivit ateist under årens lopp, när jag märkt hur de okända makterna lämnat världen åt dess öde utan att giva ett livstecken ifrån sig. Någon att tacka! Det finnes ingen tillstädes, och min tvungna otacksamhet trycker mig som en börda! [1]

Resonemanget är hans eget och det är förnuftigt: makterna har övergett världen, alltså finns det ingen att tacka. Slutsatsen följer. Det som inte följer är smärtan. Hade ateismen varit befrielse borde den ha tagit bort bördan, inte lagt till en ny. Ändå är det just en börda Strindberg beskriver – tyngden hos den som försöker leva som om det vore sant, långt från lättnaden hos den som förstått. Han har avskaffat mottagaren men inte gåvan, rivit adressen men inte brevet.

Tvungna. Otacksamheten är inte slutsats utan ansträngning – något som kräver dagligt underhåll.

Olof Lagercrantz hävdade att Strindberg iscensatte *Inferno*-krisen för att utvinna litterär råvara.[2] Möjligt. Men iscensättningen förklarar inte riktningen. En dramatiker kan dikta vilken kris som helst – ändå faller Strindberg alltid mot samma punkt. Och han kallar det just ett fall: »Det är ju märkvärdigt hur jag nu har från ateismen fallit ner i den fullständigaste vidskepelse.«[3]

Ner. Mot tro. Som om ateismen vore det högre läget – det som krävde kraft att bibehålla – och tron det lägre, det man landade i så snart man släppte taget. Bilden vänder vår karta. Vi föreställer oss att tro förutsätter ett språng: ett beslut att lämna det säkra. Strindberg vittnar om motsatsen. Det var ateismen som krävde språnget. Tron var fallet.

Underhållets pris

Vore ateism ett stadigt tillstånd borde den inte kosta något att upprätthålla. En sanning underhåller sig själv; att jorden kretsar kring solen behöver inte försvaras varje morgon. Strindbergs ateism kräver försvar. Den drivs av viljekraft, och viljekraften har en gräns.

I *Götiska rummen* syns underhållet: »En kristen fritänkare, kanske; kristen, därför att jag är född av kristen släkt, fritänkare, därför att jag icke kan sluta mig till något erkänt kyrkosamfund.«[4] Varje ord mäter och balanserar. *Inferno* visar att balansen inte håller.

Ellen Key, hans samtida och på många sätt hans motpol, iakttar samma mönster i vidare skala:

> Mycket fromma kristnas barn bli fritänkare, mycket fria fritänkares barn kristna. Orsaken är öppendaglig.[5]

Key nöjer sig med samhällsförklaringen: barnet trotsar föräldern. Men förklaringen reder ut en generations rörelse utan att beröra mönstrets riktning. Varför slår pendeln alltid *tillbaka*? Om ateism vore slutgiltig kunskap borde utvecklingen vara rak – varje generation mer sekulär tills religionen dör ut.

Men varken Key, historien eller Strindberg vittnar om något sådant. Pendeln svänger tillbaka, och den svänger därför att den *släpps*.

Gravitationen

Vad Strindberg genomlever och Key iakttar bär ett mönster – en kraft som verkar under ytan. Frågan är vad som driver pendeln tillbaka.

Koranen namnger kraften:

> Och när nöden drabbar er till havs försvinner alla som ni tillber, utom Han. Men när Han sedan fört er oskadda i land vänder ni er bort. Ja, människan är djupt otacksam.[6]

I kris anropar människan Gud; i trygghet glömmer hon. Men versen är skarpare än den psykologi den tycks beskriva. Anropet kräver ingen förklaring – det är utgångsläget, den rörelse som sker av sig själv. Det som kräver förklaring är glömskan: den aktiva rörelsen *bort*.

Strindbergs »tvungna otacksamhet« är just denna aktiva rörelse. Han beskriver inte Guds frånvaro utan ansträngningen att leva som om Gud vore frånvarande. Det Koranen kallar otacksamhet kallar Strindberg börda. Orden skiljer sig; erfarenheten är densamma.

Den islamiska traditionen kallar utgångsläget *fiṭrah* – den riktning människan skapades med, riktad mot sitt ursprung med ett tyngdlags envisa drag. Profeten ﷺ: »Varje barn föds i enlighet med *fiṭrah* sedan gör föräldrarna det till jude, kristen eller zoroastrier.«[7] Märk ordvalet: *sedan gör*. Avledningen kräver yttre kraft. Riktningen själv kräver ingenting; den finns redan.

Ibn Qayyim al-Jawziyyah (1292–1350) beskriver vad avledningen lämnar efter sig:

> I hjärtat finns en tomhet som inte kan fyllas av annat än närhet till Allah ﷻ, och en sorg som inte kan lyftas av annat än glädjen i att känna Honom, och en oro som inte kan stillas av annat än samling inför Honom.[8]

Orden ställer en diagnos: hjärtat har en form, och bara en sak passar i den. Strindbergs »tvungna otacksamhet« och Ibn Qayyims »tomhet som inte kan fyllas« rör vid samma erfarenhet – den ene inifrån kampen, den andre med diagnostikens lugn.

Gravitationen är tyst. Den syns inte, känns inte – förrän motståndet upphör. Uppdämt vatten skapas inte av dammens fall; det har legat där hela tiden.

Det korta avståndet

Dag Hammarskjöld, ett halvsekel efter Strindberg, fångar ögonblicket då motståndet ger vika – utan dramatik, utan sammanbrott, utan feber:

> Jag vet ej vem – eller vad – som ställde frågan. Jag vet ej när den ställdes. Jag minns ej att jag svarade. Men en gång svarade jag ja till någon – eller något.[9]

Frånvaron av dramatik gör vittnesmålet svårare att avfärda. Strindbergs erfarenhet kan skyllas på sammanbrott; Hammarskjölds kan det inte. Att samma rörelse sker utan sjukdom antyder att krisen inte *skapar* den – den gör den synlig. Det stilla jaet och det febrila fallet är samma gravitation i olika hastigheter.

Stegets korthet är avslöjandet. Lätt var det inte – för Strindberg krävde det allt – men avståndet var aldrig vad vi trodde. Människan har inte riktigt *lämnat*. Hon har bara vänt sig bort.

Oscar Levertin fångade belägenhetens yttersta form: »Verkligheten kan kanske undvara religion, men säkert ej religiositet.«[10] Avskaffa kyrkorna, dogmerna, ritualerna – det låter sig göras. Avskaffa det i människan som tackar, som faller, som inte förmår hålla inne med ropet – det låter sig inte göras. Religiositeten sitter djupare än varje lära. Den är hjärtats riktning.

Koranen fångar det i två ord: *som om*. »Hon fortsätter som om hon aldrig anropat Oss.«[11] Glömskan är en handling, inte ett tillstånd. Människan måste *agera* otacksam – det faller henne inte naturligt.

Strindbergs enda steg var aldrig ett steg framåt. Det var ögonblicket då han slutade ta det ständiga steget bakåt – då bördan att inte tacka blev tyngre än att erkänna den det finns att tacka.

Hans tvungna otacksamhet tryckte honom som en börda. Han lade ner den.

Äter ni var för sig?

En stockholmare sitter vid köksbordet, om det ens finns ett köksbord; kanske är det skrivbordet, omgjort till matplats för stunden. Matkassen levererades till dörren, portionerad för en, vald av en algoritm. Måltiden tar tolv minuter. Ingen ser honom äta. Ingen vet vad han åt.

Fyrtiotvå procent av Sveriges hushåll består, enligt SCB:s siffror från 2024, av en enda person.[1] Trehundratusen svenskar lever i vad Folkhälsomyndigheten samma år kallar social isolering.[2] På 1300-talet skulle en nordafrikansk historiker ha betraktat scenen och sett något annat än en livsstil. Han skulle ha sett ett sjukdomstecken.

Maten gör människan

Ibn Khaldūn (1332–1406) var ingen dietist. Hans *Muqaddimah*, det väldiga förordet till en universalhistoria, skrivet i Nordafrika 1377, vill förklara varför samhällen uppstår, blomstrar och går under. Hans svar var oväntat: maten.

> Det som människan äter påverkar hennes natur djupt; från detta följer hennes karaktär.[3]

Argumentet var sociologiskt, inte moraliskt: nomaderna åt enkelt och sparsamt, av nödvändighet, inte av dygd. När överlevnaden kräver samarbete, när måltiden delas för att den måste delas, uppstår det Ibn Khaldūn kallade *ʿaṣabiyyah*: den gruppkänsla, den inbördes lojalitet, som gör gemensamt handlande möjligt.[4]

Nomaderna erövrar staden. I staden finns bekvämlighet. Bekvämligheten förfinar smaken. Den förfinade smaken gör aptiten privat. Den privata aptiten löser de band som en gång höll gruppen samman.

> Folket fortsätter att omfatta allt nyare former av lyx och stadskulturens lugn, stillhet och mjukhet. De fjärmas från ökenlivet.[5]

Dynastier, skrev han, liknar frukter: för hårda att äta i början, fasta och goda när de mognar, men smakliga först när de närmar sig förruttnelsen.[6] Det som gör ett samhälle framgångsrikt – välstånd, trygghet, förfining – förgör det. Framgången är ett lyckorus, inte motgångens motsats utan dess förutsättning.

Borden som en gång bars fram

I *Hemsöborna* skildrar Strindberg bröllopsfesten på Hemsö med en scen som vibrerar av gemenskap:

> Flickorna buro fram smör i såtar, strömming i vålmar på skärbräden, pannkakor i staplar, köttbullar i travar. Och när det var färdigt, klappade brudgummen i händerna: – Var så goda och ta en smorrgås![7]

Pluralerna säger allt: *såtar*, *vålmar*, *staplar*, *travar*. Maten mäts i mängder som förutsätter gemenskap. Pastorn saknas, och »utan pastorn ville ingen börja«. Man väntar på varandra.

Tusentals gånger spelades den scenen upp i det Sverige som snart skulle kalla sig folkhem. I sitt berömda tal 1928 använde Per Albin Hansson hemmet som politisk bild:

> Det goda hemmet känner icke till några privilegierade eller tillbakasatta, inga kelgrisar och inga styvbarn.[8]

Det var en vision om jämlikhet, men visionen krävde en jordisk grund, och den grunden var till stor del det gemensamma ätandet. Husmanskost – ärtsoppa på torsdag, köttbullar på söndag, pannkakor till middag – det var där folkhemmets solidaritet utövades, inte debatterades. Seden är äldre än folkhemmet: redan i *Njáls saga* mäts vänskap i inbjudningar till bords. Gunnar och Njáll bjöd varandra till gästabud varje skörd och utbytte rika gåvor, år efter år.[9] Den som inte bjöd hade brutit bandet.

Vad som hände sedan

Den gemensamma husmanskostens tid var också konformismens tid. Den som inte passade vid bordet – samerna, romerna, de som talade ett annat språk – stod utanför gemenskapen. Det gemensamma ätandet förutsatte en redan avgränsad gemenskap, och avgränsningen uteslöt.

Matkassar leder inte alltid till ensamätande; familjer lagar maten tillsammans. Men omärkligt har något glidit oss ur händerna: från mat som något man *gör tillsammans* till mat som något man *ordnar för sig själv*.[10]

Förskjutningen är äldre än matkassarna. Redan Platon såg samma mönster i sitt Athen. I *Staten* visar han hur Homeros serverar sina hjältar enbart rostade köttstycken, ingen fisk trots att de bor vid kusten, inga kokta rätter, inga söta såser. Enkel mat för starka människor. Men Athen förfinas:

> Där frosseri och omåttlighet råder fyller staden snabbt med läkare och advokater.[11]

Varken Platon eller Ibn Khaldūn kommer längre än till diagnosen. Platons medborgare formas av statens ordning, Ibn Khaldūns nomad av öknens villkor. Inget av systemen ger den enskilda människan en handling som bryter den samlade driften mot förfall.

Platon vill styra uppifrån: kontrollera maten, kontrollera karaktären. Ibn Khaldūn beskriver ett kretslopp utan utväg.

Den tredje rösten

»Adams barn«, säger Koranen, »ät och drick men gå inte till överdrift. Han älskar verkligen inte dem som går till överdrift.«[12] Versen riktar sig till en människa, aldrig till en stat. Den nöjer sig inte med att förbjuda; den säger varför: »Den som Min vrede drabbar har fallit«, versen i sura *Ṭā Hā* som förbinder överdrift med inre förfall.[13]

Men det är i Profetens ﷺ liv som orden blir levande. Hadithen om magens tredjedelar har återgivits så ofta att den riskerar att nötas: en tredjedel för mat, en tredjedel för dryck, en tredjedel för andning.[14] Mot Ibn Khaldūns kretslopp avtecknar sig skillnaden: där sociologen iakttar ett öde ger hadithen ett enskilt *bruk* som bryter det. Vid varje måltid kan varje människa välja återhållsamhet. Ingen behöver invänta samhällets kretslopp.

Sedan kommer det andra steget. Profeten ﷺ fick höra sina följeslagare klaga: »Vi äter men vi blir inte mätta.« Hans svar var inte att föreslå mer mat. Han frågade: »Äter ni var för sig?« Och sedan: »Samlas kring er mat och nämn Allahs namn, så välsignas den åt er.«[15]

Maten räckte. Det var bordssällskapet som saknades.

> En persons mat räcker för två, och tvås mat räcker för fyra.[16]

Löftet trotsar räknesätten: *barakah*, välsignelsen som uppstår i delandet. Den ensamma måltiden besvarar en fråga: är du mätt? Den delade besvarar en annan: har du gett?

Platon ville styra maten uppifrån. Ibn Khaldūn beskrev förändringen som oundviklig. Den islamiska traditionen går nerifrån: måtta vid varje måltid, gemenskap kring varje bord, medvetenhet om Gud vid varje tugga.

Köksbordet som tystnat

Vad händer när gemenskapen kring bordet försvinner? Ny forskning bekräftar vad traditionen länge hävdat. Amanda Björnwalls avhandling vid Uppsala universitet (2025) visar att det bland 70–75-åringar inte är ensamätandet i sig som skadar, utan att *vara* ensam vid bordet – att måltiden förlorar sin roll som social händelse.[17][18]

År 2024 reste IKEA vad de kallade »Sveriges största långbord«.[19] Ett möbelföretag försöker fylla ett tomrum genom att bygga ett bord. Sorgligt just för att det är nödvändigt: någon måste *bygga* det bord som en gång var givet.

Strindbergs bröllopsscen igen:

> Man stod i hopar kring borden som hungriga hundar med glimrande ögon, färdiga att störta in, men ingen hand rörde sig och tystnaden tryckte.[20]

De väntar på varandra. Ingen börjar förrän alla är redo. Det är *ʿaṣabiyyah* – den samhörighet som uppstår när man delar bröd.

Det tystaste som hänt Sverige på femtio år är ingen politisk omvälvning. Köksbordet tystnade. Vi slutade vänta.

Profetens ﷺ fråga kvarstår: »Äter ni var för sig?«

Kompassnålens moské

Landsvägen stiger i två kilometer. Från höjden breder sig en rund dal, och mitt i tratten ligger byn med sin kyrka.[1] Bilden är Strindbergs, men mönstret är äldre. Sockenkyrkan låg alltid mitt i bebyggelsen – landskapets tyngdpunkt, den fasta punkt efter vilken allt annat ordnades. Kyrkan definierar landskapet, landskapet binder gemenskapen, gemenskapen formar den enskilda människan. Dit bars barnet till dop. Dit gick bonden med tionde. Därifrån styrde prästen bygdens angelägenheter.

Man föds i socknen, döps i kyrkan, växer upp i dess skugga. Konfirmeras. Gifter sig vid altaret. Begraver sina föräldrar i kyrkogårdens jord – och begravs slutligen själv, i samma jord. Hela livet löper kring byggnaden, och utanför socknen breder sig den stora ödemarken. Den som inte hörde till en kyrka hörde ingenstans till. Sockensystemet bar det svenska samhället från medeltiden till 1800-talet – en av de mest varaktiga sociala ordningarna i europeisk historia.

Erik Gustaf Geijer formulerade grundsatsen 1845:

> Kyrkan blef ensamt det heliga, verlden förblef det oheliga samhället.[2]

En gräns mellan heligt och vardagligt, och gränsen löper kring en byggnad. Katedralen, sockenkyrkan, det murade kapellet: den europeiska religiösa erfarenheten kräver en plats – en upphöjd punkt, ett avgränsat rum, en arkitektur som skiljer invigt från oinvigt. Mircea Eliade upphöjde den fasta heliga punkten till mänsklig grundkonstant: utan *axis mundi*, utan centrum, faller all religiös rumserfarenhet samman.[3] Antagandet vilar i den svenska kulturens djupaste lager – bakom kyrkogårdskulturen, nationalromantikens stavkyrkor, hela det svenska förhållandet till byggnader som bärare av andlighet.

Men det finns en tradition som aldrig godtog antagandet.

En riktning, inte en punkt

Profeten Muḥammad ﷺ sade:

> Hela jorden har gjorts till en plats för bön och till ett reningsmedel – den som drabbas av bönetid kan be var han än befinner sig.[4]

Inte en byggnad. Inte en stad. Hela jorden. Varje punkt på dess yta – parkeringsplats, skolkorridor, åkerfåra – kan vara böneplats. Inte genom invigning, inte genom arkitektur. Genom handlingen själv: att den bedjande vänder sig åt rätt håll, fäller pannan mot marken och överlåter sig.

Den bedjande behöver varken tak över huvudet eller golv under knäna. Marken räcker. Han behöver inte en präst som förmedlar eller ett rum som renats av ritual. Han behöver veta åt vilket håll.

Koranen slår fast:

> Till Allah ﷻ hör både öst och väst. Ja, vart ni än vänder er finns där Allahs ﷻ ansikte.[5]

Enligt Ibn Kathīr uppenbarades versen som tröst åt Profeten ﷺ och hans följeslagare, fördrivna från Mecka, tvingade att lämna sin moské och sin böneplats.[6] De hade förlorat sin plats – men riktningen kunde ingen ta ifrån dem. Förlusten blottade en sanning som annars hade förblivit dold: det heliga hade aldrig vilat i byggnaden.

Skillnaden verkar obetydlig men bär en hel teologi. Den europeiska kyrkoarkitekturen bygger det heliga kring en fast punkt – katedralen som ankare, klostret som tillflykt, den heliga källan som vallfärdsmål. Varje sådant system gör den troende beroende av platsen. Islam ger den bedjande en kompassbäring, inte en adress. Den som söker en riktning i stället för en punkt bär det heliga med sig – och det innebär att den troende aldrig är i exil. Inte ens i landsflykt. Inte ens i fängelse. Den som vet åt vilket håll kan alltid be.

Den troende i Mecka och den troende i Malmö delar inte en plats. Men de delar en riktning. I den gemensamma riktningen uppstår en gemenskap som inte kräver geografisk närhet – en gemenskap av kompassbäring, inte av adress.

Bönen som vändes

Under de första åren i Medina bad muslimerna mot Jerusalem – samma håll som den judiska traditionen. Sedan kom uppbrottet:

> Vi ser hur ditt ansikte gång på gång vänts mot himlen, så Vi skall vända dig mot en böneriktning som du blir nöjd med. Vänd ditt ansikte mot den Helgade moskén; ja, var ni än befinner er skall ni vända era ansikten mot den.[7]

Från Jerusalem till Mecka. Inte en adressändring utan en teologisk deklaration: den muslimska gemenskapen definieras inte av en delad plats utan av en delad riktning, ett eget förbund med Gud. Koranen säger det rakt ut: »Vi gjorde endast bytet av den böneriktning du iakttog för att utskilja den som följer Sändebudet från den som vänder på klacken.«[8] Samma Gud. Samma bön. Samma bedjare. Men en ny riktning – och riktningen avgjorde allt.

Qiblah-bytet var ett trohetsprov. De som vände sig bekände sin lydnad. De som inte kunde stod utanför – inte för att de valt fel stad, utan för att de inte förmådde lösgöra det heliga från den plats de vant sig vid.

Ibn Kathīr berättar ögonblicket. Den första bönen i den nya riktningen var eftermiddagsbönen. En man som bett med Profeten ﷺ lämnade moskén, passerade en annan församling mitt i bön mot Jerusalem, och ropade: »Jag svär vid Gud – jag har just bett med Profeten ﷺ vänd mot Mecka!« Mitt i bönen vände de sig.[9] Ingen tvekan. Ingen rådplägning.

Bilden rymmer hela teologin. Människor på knä, ansiktena vända åt ett håll – och i ett enda andetag vrider de sig. Befallningen hade kommit, och lydnaden vägde tyngre än vanan. Ingen ny riktning var »heligare«; Mecka rymde inte mer Gud än Jerusalem. Kompassnålen helgar inte sin slutpunkt – den avslöjar den bedjandes underkastelse under den som bestämmer riktningen.

Hade det heliga vilat i platsen hade bytet varit en förlust: man överger Jerusalem, det äldsta centrumet, den stad där profeter bett i generationer. Men ingen förlust inträffade. Riktningen byttes och bönen fortsatte. Det som verkade vara ett geografiskt skifte var något djupare – ett trohetsprov som avgjordes inte av var man stod utan av vart man vände sig.

Handlingen helgar marken

Det *qiblah*-bytet avslöjade gäller inte bara riktningen. Det gäller förhållandet mellan människa och mark. Om det heliga inte sitter i väggen som moskén pekar mot – var finns det då?

Salmān al-Fārisī – persern som vandrade genom zoroastrism och kristendom innan han nådde Profeten ﷺ i Medina – slog fast:

> Jorden helgar ingen – det är människans handlingar som helgar henne.[10]

Inte ritualens handlingar. Inte prästens. Den enskilda människans.

I det svenska sockensystemet helgar platsen handlingen. Det är *för att* man befinner sig i kyrkan som dopet, vigseln eller begravningen får sakramental kraft. Utan vigd mark, inget sakrament. Utan rätt rum, ingen giltig rit. Byggnaden kommer först – och den som saknar tillgång till en kyrka saknar tillgång till det heliga.

Islam vänder ordningen. Det är *för att* en människa ber att marken under hennes fötter förvandlas till böneplats. Industrilokalen där en arbetare fäller pannan mot golvet i *sujūd* är, i det ögonblicket, lika giltig som den äldsta moskén.[11] Själva ordet *moské* röjer sambandet: det stammar från arabiskans *masjid* – platsen där pannan vidrör marken. Byggnaden är uppkallad efter handlingen. Inte handlingen efter byggnaden.

Tanken bär långt: om handlingen skapar böneplatsen kan varje kvadratmeter av den sekulära världen helgas. Det enda som fattas är en kropp som faller ned.

Profeten ﷺ sade: »Närmast sin Herre är tjänaren när han befinner sig i *sujūd*.«[12] Närheten uppstår i ögonblicket, inte i rummet. Den varar lika länge som bönen – inte en sekund längre. När pannan lyfts från golvet är marken åter vanlig mark. Det heliga lämnar inga spår i golvet. Det lämnar spår i den bedjande.

Brottet med den europeiska ordningen är genomgripande. I sockensystemet ackumuleras helgd: kyrkan blir heligare med varje generation, varje dop, varje begravning i den vigda jorden. Platsen samlar tid. I det islamiska systemet börjar varje bön på noll. Marken bär inget minne av gårdagens *sujūd*. Helgden måste skapas på nytt, fem gånger om dagen, av den bedjande själv.

Det är en fordrande ordning. Sockenkyrkan erbjuder beständighet – helgden finns kvar även om församlingsbänken gapar tom. Den islamiska böneplatsen erbjuder inget sådant löfte. Den kräver närvaro. Utan den bedjande finns ingen böneplats – bara mark. Vad som verkar vara en fattigdom är i själva verket en frihet: den bedjande är oberoende av alla platser utom marken under sina fötter.

Där kompassnålen pekar

Det moderna Sverige har ärvt sockenkyrkans rumsordning utan att behålla dess teologi. Kyrkorna kvarstår som kulturminnen, orienteringspunkter, vackra byggnader – men i bänkraderna sitter turister, inte församling. Kvar står det Geijer tecknade: världen som det oheliga samhället. Fast nu utan ens kyrkan som motvikt.

I det tomrummet reser islam ett anspråk som det sekulära Sverige saknar språk för. Gymnasieelever som ber om en böneplats i skolan ställer inte ett praktiskt krav.[13] De ber inte om en ny byggnad, en invigning, en omritad planlösning. De förutsätter att rummet de redan befinner sig i kan helgas – inte genom arkitektur utan genom riktning, inte genom invigning utan genom handling. Skolan hör en lokalfråga. Eleverna ställer ett metafysiskt anspråk: att det heliga inte kräver en plats. Det behöver bara riktas.

Bönestunden varar fem minuter. Sedan återgår korridoren till att vara korridor. Inget rum har invigts, ingen mark har välsignats. Men den bedjande har hävdat en princip som det sekulära samhället inte kan bemöta inom sitt eget språk.

Karin Boye skrev 1931:

> Det finns en tid, då Riltuna kyrka låg mitt i byn.[14]

En tid. Förfluten tid. Kyrkan som en gång definierade dalen – Strindbergs tratt med byn och kyrkan i mitten – har förlorat sin dragningskraft. Skogsbryn och ängsmark pekar inte längre mot ett centrum.

Kompassnålen pekar fortfarande.

Klimatångesten är ingen Ragnarök

Tre vintrar utan sommar. Bröder som dödar varandra för småpengar. Solen svartnar, stjärnorna faller, elden slukar allt.

Völuspá. Eller IPCC:s femte syntesrapport.

Likheten är verklig. Och just därför vilseledande. Den döljer att Ragnarök och klimatångesten är varandras raka motsatser – inte i vad de förutspår, utan i vad förstörelsen *innebär*.

Elden som tröstar

Völuspás undergångsscen är brutal och skön på samma gång. Surts eld förtär himmel och jord. Men mitt i förödelsen sker något avgörande: elden *skiljer*. Den tar det ruttna och lämnar trädet. Världsträdet Yggdrasil trotsar lågorna – det darrar men faller inte. Solen som stiger efter katastrofen är dotter till den gamla, född före undergången, oskadd av den. Osådda fält bär skörd. Balder återvänder. Gyllene runetavlor återfinns i gräset på Idavallen.

Förstörelsen tjänar något. Den är dom, inte slut.

Viktor Rydberg (1828–1895) fångade grundsatsen:

> Den germanska mytologin har inte betraktat världens pånyttfödelse som en ny skapelse. Det liv som i tidens morgon utvecklades ur kaos förintas inte av Surts lågor, utan räddar sig, renat, för den kommande tidsåldern.[1]

Räddar sig, *renat*. Livet överlever inte trots elden utan *genom* den. Elden är eldprovet – det som gör världen värdig sin fortsättning. Den germanska visionen är i grunden hoppfull: förstörelsen har en riktning, och riktningen är förnyelse.

Men det finns en spricka i denna tröst som Rydbergs ord oavsiktligt blottlägger. Livet *räddar sig* – gudarna har inget val i frågan. Odin vet att han ska falla för Fenrisulven, och han faller. Ragnaröks eld är opersonlig. Den renar som naturlag, som kretslopp. Den frågar inte vem du är. Den bryr sig inte om ditt namn. Den mäter bara vad som tål värmen. Det finns i detta en storhet – ödesmodets karga skönhet. Men storhet ersätter inte svar. Ragnarök kan ge mod att möta undergången. Det kan inte ge skäl.

Apokalyps utan rike

Mot Ragnaröks meningsfulla eld står den berättelse vår tid lever i.

Klimatvetenskapen tecknar kurvor mot sammanbrott – temperaturer stiger, arter försvinner, tröskelvärden passeras. Men klimatberättelsen saknar det Ragnarök hade: en riktning. Det bästa den kan lova är att katastrofen blir *mindre*. Ragnarök lovade att den blev *meningsfull*.

Günther Anders (1902–1992) gav tillståndet ett namn redan under kärnvapenåldern: *Apokalypse ohne Reich* – apokalyps utan rike.[2] Naken undergång. Förstörelse som inte öppnar något. Synd utan nåd. Skuld utan förlåtelse. Det religiösa språket har tömts på innehåll men lämnat sin ångest kvar – som en nerv som fortfarande värker efter att tanden dragits. Vi ärver domedagens känsla utan domedagens löfte.

Det förlamande är att undergången inte leder någonstans.

Anders skrev om kärnvapnen, men diagnosen träffar klimatångesten med ännu större skärpa. Den som fruktar atomkriget fruktar åtminstone en handling – ett beslut, en knapp som trycks. Den som fruktar klimatkollapsen fruktar trögheten: att ingen trycker på något alls. Att undergången inte ens förtjänar ordet *händelse*. Den bara sker, graders vis, medan vi ser på. I en apokalyps med rike finns martyriet – lidande som tjänar något. I en apokalyps utan rike finns bara uthärdandet. Handlingen saknar vittne.

Harry Martinson formulerade spänningen i *Aniara*. Ingen bön – en iakttagelse:

> Hur svårt att tro på livet efter detta.
> Hur rätt att önska livet efter detta.[3]

Att *önska* – inte att tro. Längtan som överlever förlusten av tron. Det är Anders apokalyps i en mening: själen som fortfarande söker riket fast intellektet avskaffat det.

Ångesten som längtan

Koranen namnger villkoret, och namnger det som skapelseakt:

> Människan har sannerligen skapats ängslig.[4]

Det arabiska ordet är *halūʾan*: rastlös, otålig – den som grips av skräck vid motgång och av girighet vid framgång. Inget symtom att bota. Ett tillstånd att begripa. Människan bär en oro som inget skapat kan stilla, för oron pekar bortom det skapade. Oron hör till konstruktionen. Den *är* dess ärende.

Ibn Qayyim al-Jawziyyah (1292–1350) vände på perspektivet. Det jordiska livet, skrev han, är »den kommande världens åkerfält och dess förebud«.[5] Ångesten inför förstörelsen är inte rädsla – den är förklädd längtan efter det som kommer *efter*. Rädslan för att allting tar slut är, på djupet, hoppet att något kommer sedan. Det är hoppet vänt ut och in.

Tanken är skoningslös i sin enkelhet. Om ångesten vore ren rädsla kunde den bedövas – med förströelse, med aktivism, med vetenskapens löfte om hanterbarhet. Men den går inte att bedöva, för den bär på ett behov. Och behov stillas bara av det de söker.

Anders såg att vår tid förlorat riket bortom undergången. Ibn Qayyim såg att förlusten sitter djupare än i intellektet: själen söker sitt upphov, och när den inte finner det kallar den sin längtan *ångest*. Klimatångesten saknar inte kunskap. Den saknar ett namn för det den är.

Martinsons astronauter i *Aniara* vet exakt vart de far. De saknar inte data. De saknar det som data inte kan ge: ett skäl att anlända.

Domen som kärlek

I Ragnarök överlever det goda av egen kraft. Världsträdet trotsar elden. Det är storartat – men elden förlåter inte. Den frågar inte. Den skiljer genom tålighet, inte genom vilja. Ingen röst säger: *jag minns dig*.

Koranen vänder perspektivet:

> Den dagen skall Vi rulla ihop himlen, så som pergamentrullar med skrifter rullas ihop. Som Vi inledde skapelsen första gången skall Vi återställa den – ett löfte Vi ålagt Oss att uppfylla.[6]

Återställa, inte börja om. Skapelsen har en Herre som minns sitt eget verk. Det som sattes i rörelse första gången överges inte – det fullföljs. Ibn Kathīr (ca. 1300–1373) återger att Ibn Abbas tolkade versen så: Gud viker samman de sju himlarna med allt de rymmer och de sju jordarna med allt de rymmer – allt detta i Hans hand blir som ett senapskorn.[7] Den Gud som rymmer universum i sin handflata är densamme som vet ditt namn.

Ibn Taymiyyah (1263–1328) lade till den avgörande nyansen: »Det man älskar nås som regel inte utan att uthärda det man ogillar.«[8] Vikingen uthärdar elden för att den inte ger val. Den troende uthärdar prövningen för att det som väntar bortom den är älskat – och den som väntar är *al-Raḥmān*, den Barmhärtige.

Koranen upprepar:

> På varje svårighet följer förvisso lättnad.
> På varje svårighet följer förvisso lättnad.[9]

Upprepningen är inte retorik. Den är grundsats: svårigheten *föder* lättnaden, som Ragnaröks eld föder den förnyade jorden. Men inte som naturlag. Som löfte.

Jakob ropar till sina söner:

> Mina söner! Ge aldrig upp hoppet om Allahs barmhärtighet. Ingen ger upp hoppet om Allahs barmhärtighet utom de som förnekar sanningen.[10]

Det är inte optimism – det billiga surrogatet som kräver bevis. Det är visshet om att den som förstörde också är den som återställer. Att undergången inte är naken utan buren – buren av den som inledde skapelsen och ålagt sig att fullfölja den.

Jorden sjunker. Himlen rullas ihop. Skapelsen börjar inte om. Den *återställs*.

Träden hade andakt

Kolvaktaren sitter ensam i natten och lyssnar. Runt honom arbetar elden sakta under milan; ovanför honom står stjärnorna orörliga på sina banor. Och träden – träden har andakt. Dan Andersson skrev det i *David Ramms arv* med en bitterhet som bara den hör som läser noga:

> Räven och mården var bättre varelser, åtminstone renare i pälsen! Träden hade andakt och människan endast oro, stjärnorna stapplade aldrig på sina vägar, men vi låg jämt i träcken, vi snubblade bland Guds bedjande backrinkor och nyckelblomster![1]

Det är en bekännelse. En människa har upptäckt att hela skapelsen deltar i något hon själv är utestängd från. Träden ber. Stjärnorna håller sin bana. Backrinkorna böjer sig i bön. Och han – han snubblar bland dem, oförmögen att göra det de gör.

Skillnaden mellan att höra musiken och att inte kunna sjunga.

En fromhet utan verb

David Thurfjell har i *Granskogsfolk* visat hur skogen blivit svenskarnas verkliga religion: en naturandlighet formad genom uppväxt och kultur, personlig och ordlös.[2] Den som söker Gud i Sverige gör det helst ensam, utan förmedling, i det tysta.[3] Naturen som kyrka; tystnaden som liturgi. Och för många är det nog.

Men en gudstjänst utan ord är en gudstjänst utan svar. Man kan stå i katedralen och gripas av ljuset genom rosettfönstret utan att delta i mässan.

Ellen Key gav oron dess exaktaste svenska form:

> Människans hjärta är skapadt för Gud och är därför oroligt, innan det hvilar i Gud.[4]

Orden ekar av Augustinus och röjer samma olösta spänning. Key ser att hjärtat söker och vet vad det söker, men stannar vid iakttagelsen. Att hjärtat behöver vila i Gud förutsätter en handling – att söka, att vända sig, att minnas. Vilken handling? Det lämnar hon öppet.

Bryggor mellan naturupplevelse och bön saknas inte i historien: franciskansk naturmystik, ortodox hesykasm, samernas joik som förenade landskap och rit.[5] Men reformationen skar bort det mesta av det förra; koloniseringen undertryckte det senare. I det moderna Sverige blev känslan kvar utan formen.

Viktor Rydberg såg varför detta glapp är oundvikligt: människan är »en från naturen utskjuten varelse, genom sitt självmedvetande dömd att leva i en helt annan, osynlig värld av andliga konflikter.«[6] Trädet ber utan att veta om det. Räven lever rent utan ansträngning. Människan, utrustad med medvetande, kan inte bara *vara* – hon måste *välja*. Och att välja kräver ett språk, en form, ett verb.

Andersson saknade verbet. Det han hade var fruktan: »Jag är rädd för Den Oändlige.«[7] Och insikten att något gått förlorat: »Hos dem var gudsbegreppet en styrka – hos oss är det hjärtats stora feghet – nervernas uppror.«[8]

Andersson var långt ifrån ensam. Det han beskrev var ett kulturellt tillstånd: att ha hört skapelsens bön och inte veta vad man skall göra med det man hört. Att stå kvar i skogsbrynet med händerna tomma.

Allt som finns prisar

Samma kör finns i sura al-Isrā:

> Honom prisar de sju himlarna och jorden och allt som finns i dem. Det finns ingenting som inte prisar Hans lov, men ni förstår inte deras prisande.[9]

Träden, stjärnorna, backrinkorna – den kör Andersson bevittnade finns i den koraniska världsbilden, och den sjunger utan uppehåll. Men versen slutar med ett förbehåll: *ni förstår inte*. Människan hör kören. Hon har bara glömt hur man lyssnar.

Men Koranen nöjer sig inte med det – den kräver att människan *väljer* att delta: »Dyrka Mig och förrätta bönen för att åminnas Mig.«[10] Versen kunde ha sagt *upplev* eller *känn*. Den säger *åminns* – *udhkurni*. Åminnelsen, *dhikr*, är handling före känsla, övning före stämning. Tungan formar ett namn innan hjärtat hunnit vakna. Denna omkastning är svaret på det svenska glappet. Naturandligheten börjar med känslan och hoppas att handlingen skall följa. Men känslan kommer och går: den infinner sig när skogen rör sig och försvinner när man lämnar gläntan. Börjar man med handlingen är man inte längre beroende av att bli berörd.

Den som låter bli har ett namn i Koranen: »Satan har tagit över dem och fått dem att släppa Allah ur minnet.«[11] Den som hör kören men aldrig svarar väljer fångenskap.

Andersson kallade sig själv »en sådan orolig, rädd liten stackare, med ett så vekt och dock så stormande hjärta.«[12] Han trodde att ensamheten inför skapelsens bön var mänsklig ringhet. Koranen vänder på det: oron är en rang. Trädet prisar utan val. Stjärnan stapplar inte för att den inte *kan* välja att stappla. Människan – ensam bland alla skapade varelser – kan välja att minnas eller glömma. Hennes oro är priset. Hon är den enda varelse vars bön *betyder* något, just för att den inte är given.

Hjärtats rost

Ibn Qayyim al-Jawziyyah – teolog, jurist, själsgranskare – kartlade i *al-Wabil al-Sayyib* vad glömskan gör med hjärtat. Han återger sin lärare Ibn Taymiyyah:

> Åminnelsen är för hjärtat vad vattnet är för fisken – hur blir det för fisken när den lämnar vattnet?[13]

Fisken gör inget fel. Den dör av att vara utanför det enda som kan bära den. Så med hjärtat som glömmer. Det slocknar av frånvaro.

Åminnelsen, skriver Ibn Qayyim, »polerar hjärtat från dess rost – och hjärtats rost är glömska och begär, och dess polering är åminnelse, ånger och bön om förlåtelse.«[14] Det rostiga hjärtat är inte ont utan *frånvarande*. Det har somnat. Det är den som hör sitt namn ropas och inte vänder sig om.

Men den vakne bär inte bara sig själv. Ibn Qayyim berättar att bergen och ödemarken jublar över den som nämner Guds namn.[15] Platserna gläds. Marken lyser. Profeten ﷺ sade: »Den som minns Gud bland de glömska är som ett grönt träd mitt bland torra.«[16]

Ett grönt träd bland torra. I Anderssons kolskogar förvandlas träd långsamt till kol. Det torra brinner, förtärs. Det gröna minns.

Att svara

Andersson skrev: »Tro något måste man, annars går man under.«[17] Han hade rätt. Men tro är inte en känsla – det är ett verb. Det är att resa sig före gryningen och tvätta ansiktet med kallt vatten.

> De som har antagit tron och vars hjärtan finner ro i att prisa Allah. Visst är det i Allahs pris som hjärtan finner ro![18]

Det oroliga hjärta som Ellen Key beskrev, skapadt för Gud och rastlöst utan Honom, söker ro i solnedgången men finner den i att *nämna* Hans namn.

Andersson hörde skapelsen be i Finnmarkens kolskogar. Han hörde träden ha andakt och kände sin egen tomhet. Känslan och intrycken hade han redan. Det han saknade var ett svar.

Tigerns bön

Tigern ber – bokstavligt. »Det finns ingenting som inte prisar Hans lov,« fastslår Koranen, »men ni förstår inte deras prisande.«[1] Varje andetag, varje språng, varje dödande käftslag är lovsång. Fåglarna »vet hur de skall be och lovprisa.«[2] Djuren bildar samfund som våra.[3] Skapelsens kör sjunger utan avbrott och utan val.

William Blake ställde 1794 sin berömda fråga: »Skapade Han som skapade lammet även dig?«[4] Som om rovdjuret vore en spricka i den gudomliga planen. Men Koranen ser ingen spricka. Den ser en spegel. Tigern visar oss hur dyrkan ser ut utan valfrihet. Och frågan är inte Blakes utan en svårare: vad säger tigerns fullkomliga, oavbrutna bön om den bön som kan vägras?

Bördan som bergen vägrade

Koranen berättar om ett ögonblick bortom tiden. Gud erbjöd *al-amana* – förtroendet, det moraliska ansvaret, den fria viljan – till himlarna, jorden och bergen. De vägrade. De bävade inför bördan. Bara människan steg fram.[5]

Himlarna och jorden hyllar redan sin Skapare oupphörligen.[6] Men detta prisande var inte valt. Erbjudandet gällde något annat: att bära *ansvaret* för sitt prisande. Att kunna välja det, och därmed kunna vägra det. Inför den möjligheten darrade skapelsen.

Koranen tillägger om den varelse som ensam axlade bördan: »Hon är ständigt beredd till synd och tanklöshet.«[7] Ingen heroisk bild. Tvärtom: den som accepterade den fria viljan beskrivs omedelbart som benägen att missbruka den. Men just denna benägenhet, denna ständiga risk, gör hennes bön möjlig på ett sätt som bergets aldrig kan bli. Berget kan inte falla. Därför kan det heller inte resa sig. Den som legat sömnlös och ändå reser sig till gryningsbönen vet vad det kostar.

Den brutna bönens värde

Det djur som aldrig misslyckas med sin dyrkan kan heller aldrig lyckas med den. Tigerns bön liknar vattnets fall utför klippan: ständig, ofelbar, utan avsikt. Fullkomlig i sin oändlighet. Tom utan val.

I *Madārij al-Sālikīn* förmedlar Ibn Qayyim en gudomlig tradition, ett *ḥadīth qudsī* där Gud själv talar:

> Syndarnas klagan är kärare för Oss än de självbelåtnas lovprisning.[8]

Om syndarnas brutna klagan överträffar de självbelåtnas polerade lovprisning – vad säger det om bergets ofrivilliga lovsång, om tigerns mekaniska fullkomlighet?

Valet förvandlar handlingen. En bön böjd ned mot jorden av ånger bär en tyngd som bergets eviga, opersonliga prisande aldrig kan nå. Den föddes ur frihet – ur det tomma utrymme där vägran kunde ha stått.[9] Ett enda andetag där hela kroppen kunde ha vänt sig om.

Ängeln står vid den andra änden. Änglarna prisar utan uppehåll och utan trötthet, aldrig frestade att göra annat.[10] Men liksom tigerns bön saknar änglarnas lovsång det som bara motstånd kan ge. Ingen ängel har behövt besegra sig själv för att falla ned i bön. Ingen ängel har bett *trots*.

I *Rawḍat al-Muḥibbīn* spetsade Ibn Qayyim till poängen: djuret skiljer av instinkt mellan det skadliga och det gagnande och väljer det gagnande. Människan fick förnuftet för samma syfte.[11] Men med förnuftet följde något djuret saknar: förmågan att välja det skadliga medvetet. Instinkten är en sluten krets – den uppfattar och svarar utan mellanrum. Förnuftet öppnar en lucka mellan insikt och handling, och i den luckan ryms allt som kunde ha valts istället. Att äga den luckan och ändå falla ned i *sujud*, trots allt inom sig som reser sig emot det – det kan inget berg utföra.

Rovdjuret inuti

al-Ghazālī tecknar bilden i *Iḥyāʾ ʿUlūm al-Dīn* utan omsvep. Människan delar sina lägre funktioner med växten och djuret: näring, tillväxt, drifter. Kunskapen skiljer henne: förmågan till medvetande om det gudomliga. Men den förmågan är en möjlighet, ingen garanti. Den som inte odlar den »är inget bättre än ett grymtande svin, en morrande hund, en smygande varg eller en listig räv.«[12] Och värre: djuret fyller åtminstone sin plats i skapelsen utan svek. Människan som sviker sin uppgift sjunker under djuret, inte tillbaka till det.[13]

Ibn Qayyim menade att hjärtat kan genomgå en verklig förvandling och anta det djurs väsen vars handlingar det härmade.[14] Vargen bor inte bara i skogen. Den bor i bröstet hos den som lever som en varg. Den som rör sig genom ett rum och bara ser vad som kan tas. Mot detta inre rovdjur riktar sig fastan: »Fastan bryter den djuriska rovdjurssjälens häftighet och kuvar den.«[15]

Redan på 900-talet gestaltade lärdomsbröderna Ikhwān al-Ṣafāʾ konflikten i en fabel där djuren ställer människan inför rätta inför djinnernas kung.[16] Anklagelsen: grymhet, övergrepp, förslösad förvaltning. Det enda som räddar människans ställning i domstolens ögon är förmågan till medveten dyrkan av Gud – den egenskap djuren saknar. Att falla i bön och veta att man faller – att höra sin egen andning mot mattan.

Det högsta djuret

August Strindberg lät sin romanfigur i *I Havsbandet* konstatera att det moderna släktet hade »tagit sitt parti, funnit sig i att vara det högsta djuret.«[17] Det moderna svaret: människan som naturens krona, det främsta däggdjuret, upplyst nog att acceptera sin plats i kedjan. Men »det högsta djuret« är fortfarande ett djur. Och djuret ber utan att välja.

Viktor Rydberg kom närmare. Han pekade ut »det typiskt mänskliga« som skiljer sig från »det urartade, det som i förlusten av sitt mänskliga varder förskräckligare än det rysligaste djurvärlden har att uppvisa.«[18] Rydberg förstod att det mänskligas förfall inte leder tillbaka till djuret: det leder *under* djuret, till något värre. Insikten rymmer en slutsats som Rydberg själv inte drog: den som kan falla *under* djuret måste ha stått *ovanför* det – inte bara kvantitativt, genom mer förfining, utan kvalitativt, genom att bära något djuret aldrig erbjöds. Utan den distinktionen saknas förklaringen till vad höjden bestod i.

Ellen Key gav en ljusare bild: »Genom otaliga små okända handlingar av godhet och rättfärdighet har släktets själ småningom höjt sig ur det djuriska tillståndet.«[19] En gradvis stigning. Men vartåt?

Den islamiska kosmologin anger målet: *al-amana*, det fördrag som bergen vägrade och människan tog på sig. Att »höja sig ur det djuriska« är att röra sig från bergets ofrivilliga lovsång till den bön som väljs varje morgon på nytt.

Tigern jagar i natten. Dess bön är felfri: utan tvekan, utan kamp, utan det ögonblick av motstånd som förvandlar lydnad till val.

Någon annanstans knäböjer en människa som tvivlat, felat, och ändå valt att falla ned. Det är bördan som bergen vägrade.

Du ligger vaken för att du vill ha kontroll

Klockan tre på natten. Du ligger vaken. Kroppen är trött men tankarna kretsar – sluter aldrig sin bana. Telefonen lyser. Du vet att skärmljuset förvärrar allt. Ändå griper du den – inte för att du behöver veta något, utan för att din hand behöver hålla.

Ordet för det är inte sömnlöshet. Det är kontroll.

Dödens broder

År 2024 rapporterade Folkhälsomyndigheten att nästan varannan vuxen svensk har sömnbesvär – en siffra som fördubblats på trettio år.[1] Aldrig har vi vetat mer om sömnens mekanik. Melatonindoser, viktade täcken, appar som kartlägger REM-cykler med sekundprecision. Sömnlösheten tilltar ändå, som om problemet låg bortom vad kunskapen når.

Den vanliga förklaringen pekar på villkor: 24-timmarssamhället, skärmljus, stress. Sömnstörningar med påvisbara orsaker – sömnapné, kronisk smärta, nattarbete – hör hemma i kliniken. Den breda trenden svarar inte på medicinens frågor.

Kroppen förmår sova. Det är själen som inte förmår släppa taget.

Profeten Muḥammad ﷺ kallade sömnen dödens broder – *al-nawm akhū al-mawt*.[2] Ibn Taymiyyah (1263–1328) vägrade behandla orden som en liknelse. I *al-Radd ʿalā al-Manṭiqiyyīn* läste han dem som ren ontologi:

> Det är känt att den sovandes själ skiljs från kroppen i en form av separation, ty sömnen är dödens broder.[3]

Själen lämnar. Medvetandet löses upp. Du sjunker in i drömmen och förlorar vetskapen om att du är du. Inte en metafor – en händelse.

Koranen bekräftar det med ett enda verb. *Yatawaffā* – att ta tillbaka – om både döden och sömnen:

> Allah ﷻ tar människors själar när deras dödsstund är kommen; och den själ som inte dör tar Han när den sover. Han kvarhåller sedan de själar vars död Han bestämt och sänder tillbaka de andra fram till en utsatt tid.[4]

Samma verb. Samma gudomliga handling. Skillnaden mellan sömn och död är inte en artskillnad utan en gradskillnad.

Häri döljer sig den moderna sömnlöshetens djupaste orsak. Under större delen av mänsklighetens historia var döden vardagens granne. Du dog hemma. Din familj tvättade kroppen. Barnen växte upp med kyrkogården som byns mittpunkt. Dödens närhet gjorde nattens överlämnande oförvånande – den som varje dag levde intill sin ändlighet behövde inte kämpa för att släppa taget.

Sedan förvisade vi döden ur vardagen. Döendet till sjukhus, begravningen till byråer, sorgen till terapirummet. Vi gömde inte bara döden; vi förlorade muskelminnet för den gest som döden kräver: att lämna ifrån sig. Ett samhälle som avskaffat döden som daglig erfarenhet har avskaffat förmågan att somna.

Erik Gustaf Geijer (1783–1847) anade sanningen utan att nå den: »Det hörer till sorgens väsende att ej vilja släppa sitt föremål.«[5] Sömnlösheten är en sorg som inte vet vad den sörjer – som om öppna ögon kunde hejda tiden, som om vakenheten vore bevis att du fortfarande äger något. Geijer benämnde greppet. Han saknade nyckeln som löser det.

Överlåtelsen

Profeten Muḥammad ﷺ somnade inte. Han överlämnade sig. Varje kväll en liten dödsceremoni – handen mot bröstet, bönen till den som äger hans själ:

> O Allah ﷻ, Du har skapat min själ och Du tar den tillbaka. Dess död och dess liv tillhör Dig. Om Du kvarhåller den, förbarma Dig över den. Om Du sänder den tillbaka, skydda den med det som Du skyddar Dina rättfärdiga tjänare.[6]

Laka mamātuhā wa-maḥyāhā – dess död och dess liv tillhör Dig. Det är inte en sömnbön. Det är förberedelse för döden. Varje kväll samma beredskap att inte vakna. Och den rakaste av alla formuleringar: »I Ditt namn, o Allah ﷻ, dör jag och lever jag.«[7]

Varje morgon den omvända bönen: »All lovprisning tillkommer Allah ﷻ som har gett oss liv efter det att Han låtit oss dö – och till Honom är återkomsten.«[8]

Ordet för denna överlåtelse är *tawakkul*. Ibn Qayyim al-Jawziyyah (1292–1350) definierade det som hjärtats förlitan på Allah ﷻ ensam.[9] Att släppa greppet om utfallet – falla utan fallskärm och lita på den hand som bär.

Vid sömnens gräns blir tawakkul kroppslig: handen mot bröstet, orden riktade till Gud, erkännandet att morgondagen aldrig var din. I det erkännandet lossnar tankens grepp av sig självt.

I ett samhälle byggt kring att aldrig ge sig blir det enklaste – att somna – det svåraste.

Tre ord

Koranen sammanfattar vad sömnen är i en enda vers:

> Det är Han som gör natten till en klädnad för er och sömnen till en avkoppling och gör dagen till en uppståndelse.[10]

Tre ord, en hel världsbild. *Libās*: klädnad – natten omsluter, skyddar, döljer, som ett tyg draget över kroppen. *Subāt*: avbrott, vila – sömnens avklädning av dagens roller, dess masker, dess grepp. *Nushūr*: uppståndelse – samma ord som Koranen använder om de dödas uppresning på den yttersta dagen.

Varje kväll en liten begravning. Varje morgon en liten domedagsprolog. Den som vaknar har sänts tillbaka – *yursilu*, Koranens eget verb i 39:42. Uppvaknandet är inte automatiskt. Det är en gåva som kan återkallas.

Det moderna samhället erbjuder melatonin och sömnhygien. Koranen erbjuder något annat: att varje natt öva sig i det den moderna människan mest fruktar – att lämna ifrån sig. En bön riktad till en Gud du tilltalar med namn. En hand på bröstet. Tre ord:

Bismika Allāhumma amūtu wa-aḥyā.

I Ditt namn dör jag och lever jag.

Sedan: sömn.

Arabiskan har nästan sextio ord för kärlek

Hjalmar Söderberg såg det tydligt: »Den källan heter icke kärleken, utan den heter: drömmen om kärlek.«[1] Men hans språk gav honom inte redskapet att följa insikten till botten. Vad skiljer kärleken från drömmen om den? Söderberg visste att gränsen fanns. Han hade bara ett ord, *kärlek*, som skall täcka allt: förälderns nattliga vaka, den erotiska besattheten, den tysta troheten som överlever årtionden, den gudomliga hängivenheten. Modersmålet tvingar oss att famla i mörker.

Sexhundra år före Söderberg öppnade den damascenske juristen och teologen Ibn Qayyim al-Jawziyyah (1292–1350) sin bok *Rawḍat al-Muḥibbīn*, De älskandes trädgård, och förtecknade närmare sextio arabiska namn för det vi kallar kärlek.[2] Inte synonymer. Diagnoser.

Läkaren, inte kartografen

Grekiskan hade fyra ord: *eros*, *philia*, *storge*, *agape*. Den kristne apologeten C. S. Lewis (1898–1963) byggde en hel bok kring dem.[3] Fler ord än svenskan har, men fortfarande en grov karta. Ibn Qayyims projekt är av ett annat slag: där Lewis ordnar kärleken i fack, undersöker Ibn Qayyim den som läkare. Han frågar inte »vilken sort?« utan »vart leder den?«

Han motiverar namnrikedomen med en liknelse: tre företeelser föder många ord, det som är farligt som lejonet, det som är nödvändigt som svärdet, det som berör alla som vinet.[4] Kärleken förenar alla tre.

Förloppet börjar med *al-maḥabbah*, det breda ordet, och passerar genom *al-ʿalāqah* (anknytning), *al-hawā* (begär), *al-ṣabwah* (ungdomlig hänryckning), *al-shaghaf* (brännande förälskelse), *al-ʿishq* (besatt passion), *al-walah* (förlust av förnuft), innan den slutar i *al-tatayyum*: total underkastelse, en term som bokstavligen betyder att förslavas.[5]

Hjärtats kokning

Maḥabbah är det vanligaste arabiska ordet för kärlek. Ibn Qayyim ger det fyra konkurrerande härledningar, och var och en avtäcker ett lager:

Ordet kan komma från *ṣafāʾ*, renhet, klarhet. Araberna talar om tändernas *ḥabāb*, deras vita glans: kärlek som rening. Eller från *ḥubāb*, det skum som stiger på vattenytan under häftigt regn – då betyder *maḥabbah* hjärtats kokning, den upprörda svallvågen när det längtar efter den älskade. Eller från *luzūm*, det som sitter fast, som kamelen som lagt sig och vägrar resa sig: den älskande vars hjärta fäst sig vid den älskade och inte rör sig därifrån. Eller från *qalaq*, oro, darrning, som örhängets pendelrörelse i örat – det oupphörliga sökandet.[6]

Och *maḥabbah* är bara första steget.

Murbräckans botanik

Högre i ordningen: *al-ʿishq*, det ord som närmast svarar mot vårt »passion«. Ibn Qayyim spårar ordet till *ʿashaqah*, en klängväxt som slingrar sig kring träd, suger deras sav och till slut dödar dem.[7] Etymologin *är* diagnosen. Den som drabbats av *ʿishq* har ingen stark kärlek. Han har en parasit.

Den schweiziske kulturfilosofen Denis de Rougemont (1906–1985) såg samma sak sex sekler senare. I *L'Amour et l'Occident* (1939) blottlägger han att den europeiska passionen, från trubadurerna till Tristan, inte älskar den älskade utan begäret självt. Den kräver hinder för att överleva.[8] Han hade inte ordet *ʿishq* det krävdes en hel bok. Men skillnaden ligger inte bara i omfång. De Rougemonts slutsats kommer efter hundratals sidor. Ibn Qayyims diagnos bor i själva ordet: den som säger *ʿishq* uttalar varningen innan erfarenheten börjat.

Ibn Qayyim konstaterar: »Början av *ʿishq* är plåga, dess mitt är sjukdom, dess slut är död.«[9] Det förtjänar varken beröm eller klander som sådant; allt beror på dess föremål.[10] Men den kärlek som tillkommer Allah ﷻ bär ett annat namn: *maḥabbah* och *ʿubūdiyyah*, den fullkomliga kärleken förenad med fullkomlig underkastelse. Pannan mot mattan, fem gånger om dagen, år efter år. De tidiga generationerna (*salaf*) använde inte ordet *ʿishq* om Skaparen;[11] de ansåg det för smalt, för sjukligt, alltför bundet till brist. Den *maḥabbah* de föredrog rymmer det som *ʿishq* saknar: stadga, lydnad, vördnad.

Söderbergs Arvid, diagnostiserad

Ta Arvid Stjärnblom i *Den allvarsamma leken*. Han älskar Lydia och har älskat henne sedan ungdomen. Men hans kärlek tar honom ingenvart; han gifter sig med en annan, lever ett halvt liv. Söderberg skriver:

> Det gick aldrig ett dygn och sällan en timme af dygnets vakna stunder utan att hon då eller då steg upp i hans tanke.[12]

Söderberg preciserar: »Det värsta var, att han inte riktigt tordes lita på sina egna känslor.«[13]

Svenskan kallar detta kärlek. Ibn Qayyims system har ett finare raster. Arvid befinner sig i en ʿishq som aldrig övergått i *mawaddah*. Hans passion saknar den mogna tillgivenhetens stadga, den *luzūm* som inte vacklar, och han pendlar mellan besatthet och handlingsförlamning. Ibn Qayyim: »ʿIshq slår inte rot utom i ett tomt hjärta.«[14] Arvids hjärta fylls inte av Lydia; det har tömts på allt annat, och i det vakuumet frodas passionens klängväxt.

Det som brinner och det som bär

Där Arvid förlamades av ʿishq mötte Strindberg samma kraft från andra hållet, våldsamt och utan styre. I *Inferno*: »Jag älskar henne och hon mig, och vi hata varandra med ett vildsint hat av kärlek.«[15]

Ibn al-Jawzī (d. 1201), den bagdadiske predikanten som skrev *Dhamm al-Hawā* nära ett sekel före Ibn Qayyim, hade ett exakt ord för detta: *hawā*, rått begär utan riktning, kraft utan form. Han skriver:

> Begäret är en dold fälla som leder sin ägare i fördärvet. Begäret är ett mörker som skymmer hjärtat från vishetens ljus.[16]

Strindbergs äktenskapskrig, den kärlek som binder utan att bära, är *hawā* utan *ḥubb*, eld utan ljus.

Men mitt i *Infernos* kaos:

> Att älska ett barn är för en man att bliva kvinna, det är att avlägga det manliga, att erfara himlainnevånarnes könlösa kärlek, såsom Swedenborg kallar det.[17]

Utan tillgång till orden snuddar Strindberg vid det som Ibn Qayyims system kan namnge: kärlekens förmåga att *förvandla* sin bärare, en rörelse mot *raḥmah*, den barmhärtighet Koranen sammanför med kärleken:

> Och av Hans tecken är att Han har skapat hustrur åt er av er egen art, så att ni kan finna ro hos dem, och Han har låtit kärlek (*mawaddah*) och barmhärtighet (*raḥmah*) uppstå mellan er. I detta ligger förvisso tecken för människor som tänker.[18]

Koranens äktenskapliga ideal är passionens motsats: stadig tillgivenhet förenad med medkänsla. I *Barnets århundrade* skriver Ellen Key:

> Det är denna rikedom af samhörighetselement hvilken bevarar kärlekens trohet i inre, ej blott i yttre mening; det är denna själfullhetens vårluft, som håller den sinnliga tjusningen frisk, medan hvarje förhållande mycket snart förbrukat lyckan och lämnat ledan kvar, när endast en sinnlig förälskelse varit kärlekens innehåll.[19]

Key rör vid just den gräns som arabiskan drar mellan *shaghaf* och *mawaddah*: ʿishq utan *ḥubb* leder mot *walah*. Söderberg noterade att det var »Ellen Keys stora lidelse att vilja tvinga världen att älska med den kärlek, som bränner henne själf«.[20] Men Key stötte

mot modersmålets gräns: det som hos Ibn Qayyim ryms i ett enda begrepp, *mawaddah*, kräver av Key en hel mening.

Den som säger *ʿishq* varnar redan. Den som säger *mawaddah* lovar redan. Den som säger *tatayyum* vet att gränsen är överskriden.

Kärlekens tomma hjärta

Ibn Qayyims ordning är teologisk: den mänskliga kärlekens hela spektrum pekar mot ett centrum, kärleken till Allah ﷻ. Inte så att varje form av kärlek leder dit – de flesta leder bort. Men varje sjukdomsbild i hans katalog förutsätter det hälsotillstånd den avviker ifrån. *ʿIshq* är parasitär för att den fäster vid det som inte kan bära den; *hawā* är blind för att den saknar rätt föremål. Att katalogisera sjukdomarna är att teckna, i negativ, den hälsa som bara ett föremål kan ge. Han skriver:

> Det finns inget ljuvare, inget ädlare, inget sötare för hjärtat och själen än kärleken till Allah ﷻ och hängivenheten till Honom allena.[21]

Annorstädes:

> Det är omöjligt att kärlek till den Högste och *ʿishq* för bilderna någonsin samman-strålar i ett hjärta – de är motpoler som aldrig möts.[22]

Ibn al-Jawzī anför Platon med ett ord som fortfarande bränner: »*ʿIshq* är en tom själs rörelse utan tanke.«[23]

Det hjärta som är fullt, fullt av *dhikr*, av närvaro inför Allah ﷻ, det som dröjer kvar på mattan när bönen slutat och världen långsamt återvänder, det hjärtat ger ingen jord åt passionens klängväxt. Men det tomma hjärtat, det som saknar centrum, det som den moderna sekulariteten berömmer sig av att ha befriat från alla dogmer, det hjärtat är värnlöst mot den kärlek som förtär utan att nära, som binder utan att bära.

Ibn Qayyim skilde ut sextio grundämnen. Vi äger ett enda och undrar varför banden brister.

Vad köper du när du betalar ränta?

Vad köper du egentligen när du betalar ränta? Inte en vara, inte en tjänst, inte någons arbete. Du köper tid. Hela det moderna finanssystemet vilar på detta: tid har ett pris, och det priset kallas ränta. Det syns på kontoutdraget: en rad för skulden, en rad för väntan.

Men vems tid säljs?

Frågan låter naiv. Det är den inte. Aristoteles ställde den. Den medeltida kyrkan byggde en hel rättslära kring den. Och Koranen besvarade den med en klarhet som modern nationalekonomi tyst har förträngt.

Spegeln

al-Ghazālī, verksam i 1000-talets Bagdad, fann en bild som fortfarande skär genom förvirringen. Pengar, menade han, liknar en spegel: de återspeglar tingens värde men äger inget eget. En spegel visar ditt ansikte utan att ha ett ansikte. Pengar mäter vete, tyg och arbete utan att själva vara något av detta.[1]

Att ta ränta innebär att tvinga spegeln att alstra eget ljus. Man hävdar att pengar i sig, fria från förankring i varor, bär frukt, ger avkastning, föder avkomma. Men speglar alstrar inte ljus. De kastar det tillbaka.

Aristoteles, nio sekler före Koranen, rörde vid samma problem. I *Politiken* kallade han ränta *tokos* – det grekiska ordet för »avkomma« – med öppet förakt. Att pengar föder pengar var det mest onaturliga av alla förvärvssätt. Pengar var uppfunna som bytesmedel. Att de skulle föröka sig låg aldrig i deras natur.[2]

Men här når Aristoteles sin gräns. Han kan peka ut det onaturliga men inte förklara det. För honom är felet ett brott mot naturen. För al-Ghazālī är det ett brott mot tingens väsen: pengar *är* reflektion. Att kräva av dem att de skall skapa är att missförstå vad de är.

Ockret och allmosan

Koranen gör vad varken den grekiska filosofin eller det medeltida påvedömet förmådde. Den som livnär sig på ränta skall resa sig på domedagen som en människa slagen med

vansinne – »för att de säger: Handel är ju detsamma som ocker. Men Allah har tillåtit handeln och förbjudit ockret.«[3]

Vansinnet: oförmågan att skilja mellan att sälja en vara och att sälja tid. »Handel är ju detsamma som ocker« – så lyder den förblindades försvar. Men handelsmannen säljer något verkligt: vete, tyg, arbete. Ockraren har inget att sälja utom väntan. Och väntan äger han inte.

I nästa vers ställs ränta och allmosa som varandras spegelbilder:

> Allah utplånar ockret och utökar allmosorna.[4]

Yamhaqu: utplånar. *Yurbī*: utökar. Verben speglar varandra. Det som räntan utlovar, tillväxt, förintar Gud. Det som allmosan tycks kosta, förlust, mångfaldigar Gud.

Ibn Taymiyyah tydliggjorde parningens logik: ockret riktar sig i grunden mot den som har det svårt, och tillägget faller som ett förtryck mot den behövande – det är allmosornas raka motsats.[5] Allmosa ger till den som saknar. Ränta tar från den som saknar.

Men det avgörande är vad båda delar: tid. Den som ger allmosa skänker utan villkor och överlämnar avkastningen åt Gud – tidpunkten, formen, själva frågan *om* det återkommer. Det är den som lägger sedeln i handen och går utan att se sig om. Räntelångivaren skänker ingenting; han bestämmer avkastningen i förväg. Så mycket. Vid det datumet. Oavsett allt.

Framtiden – åtminstone den som rör pengarna – är redan avgjord. Långivaren har kontrakterat bort sin osäkerhet. Låntagaren bär all risk. I varje räntekontrakt skjuts det okända nedåt: den som har mest lägger osäkerheten på den som har minst. Bonden förlorar skörden men aldrig skulden. I allmosan förblir tiden Guds. I räntan blir den en vara.

Strindberg, vars blick för mänskligt maktspel sällan svek, iakttog samma logik utanför finansvärlden: »De föräldrar som begära tacksamhet av sina barn äro som procentare: de låta kapitalet gärna riskeras bara de få ut räntan.«[6] Vad Strindberg ser utan att formulera det principiellt: räntelogiken kan vandra från banken till familjen för att den aldrig var i grunden finansiell. Den är relationell. Varje gåva som ges med förutbestämd avkastning – tacksamhet, lydnad, gentjänst – är i grunden ett lån. Ockrets motsats är inte generositet. Det är att ge utan att i förväg veta vad som återvänder – maten du lagar åt någon som kanske aldrig bjuder tillbaka.

Vems morgondag?

En kunnig invändning: tillåter inte islamisk rätt ett högre pris vid kreditförsäljning? Om jag säljer en vara för hundra kronor kontant eller hundratjugo vid senare betalning, har jag inte prissatt tiden?

Skillnaden visar snarare förbudets skärpa än dess godtycke. I kreditaffären är det varan som säljs – levererad nu, betald sedan. Mellanskillnaden bärs av ett tyg, ett hus,

en maskin. I ett räntelån finns ingen vara. Bara pengar som byts mot samma pengar plus ett tillägg. Tillägget betalar för ingenting utom tidens gång.

Spegeln förklarar: i kreditaffären återspeglar den ett verkligt föremål. I räntelånet ombeds den att återspegla sig själv. Den klassiska rättstraditionen kallar det *ribā al-nasīʾa*: ränta buren av tid allena, utan förankring i en verklig vara. De klassiska rättslärda var inte naiva inför handelns villkor. De var precisa om vad som får bära ett tidstillägg.

Ibn Qayyim al-Jawziyyah gick längst. Att slösa bort sin tid, skrev han, är värre än döden: slösandet skiljer människan från Gud och det kommande livet, medan döden enbart skiljer henne från denna världen.[7] »Människans tid är i verkligheten hennes liv – det är råmaterialet för hennes eviga tillvaro.«[8]

Det är inte moralism. Det är en metafysik: tid är det ämne varav mänskligt liv är gjort, och det ämnet tillhör Gud. Gryningen väcker dig utan att du bett om den. Att sälja en annan människas tid – att ta betalt för tidens blotta gång – innebär att handla med något som aldrig var ditt att sälja.

Edith Södergran, skalad av sjukdom till det väsentliga i sin sista diktsamling: »Det finnes ingen som har tid i världen än Gud allena.«[9]

Hennes insikt når samma punkt som Ibn Qayyim al-Jawziyyahs men från motsatt håll – inte uppenbarelsen som förklarar att tiden tillhör Gud, utan dödligheten som avslöjar att den aldrig tillhörde henne. Att båda vägarna sammanfaller antyder att påståendet inte bara är konfessionellt utan strukturellt: det säger något om vad tid *är*, inte bara om vad islam *lär*.

Det moderna axiom som gör tid till en prissättbar storhet framstår i detta ljus inte som sofistikerat utan som ytligt. Det förmår inte ställa den fråga som Koranen ställer: vad sker med ett samhälle som säljer det som ingen människa äger?

> Ingen själ vet vad den skall skörda under morgondagen.[10]

Räntekontraktet hävdar att det vet. Det slår fast det som Gud lämnat öppet: morgondagens avkastning. Tre civilisationer förbjöd just denna rörelse. Vår tids ekonomi har förträngt varför.

Swedenborg sökte själen med skalpell

Snitten var felfria. Emanuel Swedenborg böjde sig över öppnade skallar på 1740-talet med en kartografs tålamod och en ingenjörs blick. Han betraktade hjärnan som hans samtida betraktade urverk – varje del hade en uppgift, och uppgiften kunde avläsas ur formen. Med den principen lokaliserade han motoriska centra hundra år före sin tid, tillskrev cerebrospinalvätskan en roll ingen annan anade, skilde hjärnbarkens regioner från bestämda förmågor med en precision som inte skulle överträffas förrän långt in på 1800-talet.[1]

Varje lager blottlade ett nytt. Hjärnhinnor, bark, vita substansen, ventriklar – allt gick att benämna, rita, ordna i tabeller. Men det Swedenborg egentligen sökte var inget lager till. Det var den punkt i vävnaden där materia övergår i upplevelse – ögonblicket då kött blir medvetande.

Den punkten fann han aldrig.

Mekanikern bakom mekanismen

Ett och ett halvt sekel senare nådde Strindberg samma gräns – inte med skalpell utan med tvivel. I *Inferno* ger han den gestalt:

> Hemmastadd i naturvetenskaperna sedan barndomen, sedermera anhängare av Darwin, hade jag upptäckt det otillfredsställande i denna naturvetenskapliga metod, som erkände världsalltets förträffliga mekanism utan att medgiva tillvaron av mekanikern.[2]

Mekanismen utan mekanikern. Swedenborg hade visat det med sina snitt. Strindberg satte ord på det med sin kris. Allt gick att beskriva utom det som beskriver. Varje kugghjul synligt – men handen som vrider dem ingenstans.

David Chalmers formaliserade insikten 1995 och kallade den *the hard problem of consciousness*.[3] Han skilde mellan *easy problems* – hur hjärnan bearbetar sinnesintryck, reglerar känslor, lagrar minnen, uppgifter svåra men i grunden lösbara med befintliga verktyg – och den egentliga frågan: varför det överhuvudtaget *är något* att vara du.

Vi kan i detalj beskriva vad som händer i synbarken när du ser rött: vilka neuroner som aktiveras, vilka signaler som frigörs, vilken region som svarar. Vi kan beskriva *hela* den fysiska kedjan. Men vi kan inte förklara varför rött *ser ut som* rött – varför det

överhuvudtaget *känns* som något. Det inre perspektivet dyker aldrig upp bland data, hur fullständiga data än blir.

Bristen är inte i mängden kunskap. Den är i kunskapens *art*.

Gränsen

Fjorton sekler före Chalmers, elva före Swedenborg, ställdes frågan rakt:

> De frågar dig om *al-Rūḥ*. Säg: »*al-Rūḥ* är förbehållet min Herre.« Av denna kunskap har ni endast fått en liten del.[4]

Ibn Kathīr återger bakgrunden: Profeten ﷺ tillfrågades om själen och teg – tills uppenbarelsen nedsteg med svaret.[5] Korankommentatorerna har tolkat *al-Rūḥ* på flera sätt: som den mänskliga själen, som ängeln Jibrīl, som uppenbarelsen själv. Men oavsett läsning kvarstår versens hållning: det finns verkligheter vars fulla kunskap Gud förbehållit sig.

Det avgörande är vad svaret *inte* gör. Det förklarar inte. Det definierar inte. Det beskriver inte själens substans eller plats. Det markerar en gräns. Uppenbarelser brukar ge svar. Denna uppenbarelse markerar var svaren upphör.

En modern läsare vill kanske invända: är inte det en undanflykt? Om Gud vet, varför inte berätta? Men invändningen förutsätter att all kunskap är av samma slag – att själen bara är ett svårare problem i samma kategori som hjärnbarkens anatomi. Bättre instrument, mer tid, och gåtan ger med sig.

Koranens svar avvisar den förutsättningen. Al-Rūḥ tillhör inte det ännu-olösta utan det *väsensskilda*. Swedenborg behandlade frånvaron av själen i sina preparat som ett tillfälligt hinder. Koranen säger: frånvaron *är* svaret.

Skapelse och befallning

Koranen drar gränsen med en enda halvvers:

> Hans är skapelsen och befallningen.[6]

Al-khalq wa-l-amr. Skapelse och befallning – två ordningar, inte en. Kroppen tillhör *khalq*: formad av lera, underkastad naturlagar, fullt tillgänglig för Swedenborgs skalpell och Chalmers begreppsapparat. Själen tillhör *amr*: instiftad genom Guds direkta ord, av en annan art helt och hållet.

Ibn Qayyim (1292–1350) utvecklade åtskillnaden i *Kitāb al-Rūḥ*: själen är varken identisk med kroppen eller bara en egenskap hos den. Den är en självständig skapad verklighet som bebor kroppen utan att uppgå i den.[7] Och den bär en kunskap av eget slag. I *Madārij al-Sālikīn*:

> Hjärtat har en kunskap, en insikt, en *firāsah* som sinnesorganen aldrig kan nå.[8]

Sinnena förkastas inte. De vittnar – men inom sin ordning:

> Skapelsen vittnar om Skaparen, och den som betraktar med sitt hjärta ser i varje skapat ting ett bevis.[9]

Ögat ser formen. Örat hör tonen. Skalpellen kartlägger vävnaden. Ingen av dem korsar gränsen till *amr*. De arbetar med lera och kan inte nå det som instiftades genom ord. Det är ingen förkastelse av Swedenborgs vetenskap – utan dess avgränsning. Skalpellen ger sann kunskap om det den når. Den når inte allt.

Koranen tecknar själva ögonblicket då de två ordningarna möts: »När Jag har fulländat honom och blåst in i honom av Min ande.«[10] Ordföljden bär innebörden. Kroppen *fulländas* först – varje cell på plats, varje organ format – men medvetandet saknas tills anden inblåses. Formningen föregår medvetandet men frambringar det inte. Leran ger inte upphov till själen. Själen *tillförs* – utifrån, från en ordning som skalpellen aldrig har tillträde till.

Skalpellens gräns

Swedenborg övergav hjärnforskningen 1745. Inte för att den hade misslyckats – hans kartläggning var lysande, hans insikter bestående – utan för att den hade *lyckats*, och det han sökte fanns ändå inte bland det kartlagda. Hans sista decennier ägnades åt visioner, andevandring, beskrivningar av en osynlig verklighet.[11] Övergången var ingen kapitulation. Den var den mest konsekventa slutsatsen han kunde dra: den skarpaste skalpellen i Europa hade visat var skalpellens gräns går.

Trehundra år senare har vi fMRI, optogenetik, artificiella neurala nätverk som kartlägger hjärnans arkitektur ned till enskilda synapser. Varje generation bättre instrument. Och fortfarande samma frånvaro: medvetandet syns inte i mätningen. Inte för att vi mäter fel – utan för att det vi söker tillhör en annan ordning.

Koranen svarar inte på vad själen *är*. Den markerar var frågan *slutar*:

Al-Rūḥ är förbehållet min Herre.

Att vetenskapen inte finner den är inte dess misslyckande – det är dess bekräftelse.

Silvertärnans hijra

Hundra gram. En hjärna stor som en ärta. Varje höst lämnar silvertärnan Arktis och flyger till Antarktis – 70 000 kilometer om året, den längsta kända flytten i djurriket.[1] Under resan sover den troligen med halva hjärnan i taget: ett öga öppet mot horisonten, det andra slutet.[2] Sedan vänder den och gör allting igen.

Ingen försäkring täcker resan. Ingen garanti utfärdas. Fågeln flyger ändå.

Medel utan garanti

Det moderna samhället kan inte tänka sig en sådan resa. Ulrich Beck kallade tillståndet *Risikogesellschaft*: en civilisation som inte ordnar sig kring det goda livets möjligheter utan kring det dåliga livets sannolikheter.[3] Sverige tog tanken längre än de flesta – sjukdom, arbetslöshet, ålderdom, barns födelse, barns tandvård: allt kan försäkras, allt *ska* försäkras. Det svenska trygghetssystemet vilar på tron att varje risk kan pekas ut, räknas på och fördelas. Ju fler risker vi hanterar, desto fler nya föder vi, och desto mer urgröper vi den tillit som systemet var byggt att skapa.

Fågeln beräknar ingenting.

Men fågeln är inte dum. Med jordens magnetfält, solens vinkel och stjärnmönster styr silvertärnan sin kurs med en precision som forskare vid Lunds universitet fortfarande kartlägger.[4] Kroppen lagrar fett inför avfärden. Fjäderdräkten byts. Den biologiska klockan ställs mot rätt breddgrad. Allt som kan förberedas förbereds. Fågeln saknar inte medel – den saknar försäkring.

Skillnaden låter hårfin. Men den genomsyrar allt. Fågeln förbereder sig *för* sin resa – med medel riktade mot ett bestämt mål. Försäkringssamhället förbereder sig *mot* det som kan gå fel – med skydd mot alla tänkbara utfall. Den ena förberedelsen rör sig framåt. Den andra vänder sig bakåt och kallar det framsteg.

Vi har likställt förberedelse med garanti, medel med trygghet. Försäkringen var tänkt att befria oss från rädsla, men den band oss vid sig: den som inte kan ge sig i väg förrän försäkringsbrevet är granskat har bytt bort sin rörelseförmåga. Det vi trodde var en vinst visar sig vara en oförmåga att lyfta utan löfte om landning.

Ansträngningens vila

Arabiskan har ett ord för det silvertärnan gör utan att veta det: *tawakkul*. Roten *wakālah* betyder att lägga sin sak i annans hand. *Tawakkul* är ingen känsla – det är en handling: att gå ut genom dörren utan att veta vad som väntar, med vetskapen om *vem* som väntar.

Ibn Qayyim (1292–1350) definierar det kort: »Hemligheten med *tawakkul*, dess verkliga natur, är hjärtats förlitan på Gud allena.«[5]

Men i *Madārij al-Sālikīn* blottlägger han den förväxling som ständigt hotar det andliga livet – sammanblandningen av tillit med lättja:

> Ofta förväxlas det berömvärda och fullkomliga med det klandervärda och bristfälliga. Tjänaren slösar bort sin andel i tron att det är *tawakkul*. Men det är slöseri, inte överlämnande. Tecknet på äkta *tawakkul* är att den som förlitar sig anstränger sig till det yttersta i de medel som är föreskrivna – och finner vila just genom den ansträngningen.[6]

Här vänds vad vi trodde oss veta. Tre hållningar framträder, varav moderniteten bara erkänner två. Den som säger »jag förlitar mig på Gud« och lägger sig ner har inte *tawakkul* – den har lättja i religiös förklädnad. Den som arbetar sig utmattad men inte kan släppa oron har inte heller *tawakkul* – den har ansträngning utan ankare. Moderniteten pendlar mellan dessa två: antingen kontroll eller ångest, antingen försäkring eller förlamning.

Tawakkul är det tredje. Full ansträngning förenad med full vila – inte trots varandra utan genom varandra. Kirurgen som opererar med allt sitt kunnande och sedan går hem och sover. Fågeln som nyttjar varje navigationsredskap den fått och aldrig oroat sig för om den kommer fram.

Notera vad Ibn Qayyim inte säger. Han säger inte att ansträngningen *förtjänar* vila – att den som arbetat hårt har rätt att slappna av. Han säger att vilan finns i ansträngningen, att de är samma rörelse sedd från två håll. Kirurgens händer darrar inte därför att händerna vet vems de är. Det ständiga surret av *tänk om* – oron vi förväxlar med ansvar – är inte omtanke. Det är ett tecken på att förberedelsen tappat sin botten.

Ibn al-Jawzī (d. 1201) drar gränsen:

> Den som berövar sig själv det nödvändiga i *tawakkuls* namn har brutit mot profetens ﷺ väg.[7]

Passivitet är inte tillit. Men moderniteten lider av den spegelvända sjukdomen: rastlös rörelse utan förankring. Fågeln har ingen teologi. Den känner inte ordet *tawakkul*. Men den lever den verklighet ordet beskriver: all förberedelse tillhör den – utgången tillhör en annan.

Vem håller dem uppe?

Profeten Muhammad ﷺ tog fågeln i bruk:

> Om ni förlitade er på Gud med sann förlitan, skulle Han försörja er som Han försörjer fåglarna: de flyger ut hungriga på morgonen och återvänder mätta på kvällen.[8]

Hadithen jämför oss inte med fåglarna därför att fåglar är fromma. Den jämför oss därför att de gör det vi glömt: de *ger sig i väg*. Varje morgon, med bara hunger och vingar, utan budget, utan lager, utan sparkapital – och de återvänder mätta.

Koranen vidgar bilden:

> Har de inte fäst avseende vid fåglarna ovan dem, hur de sträcker ut vingarna och fäller in dem? Ingen annan än den Nåderike håller dem uppe. Han ser sannerligen allt.[9]

Fåglarna flyger redan. De faller inte. Frågan riktar sig till betraktaren: *ser du vad som bär den*? Aerodynamiken beskriver lyftkraften. Ornitologin kartlägger flygrutten. Men versen frågar inte *hur* fåglarna flyger – den frågar *vem* som håller dem uppe. Skillnaden är inte retorisk. Den ena frågan ger kunskap. Den andra ger tillit.

Och den sista bisatsen – »Han ser sannerligen allt« – vänder perspektivet helt. Vi ser fåglarna. Men fåglarna *ses*. Vi kan spåra silvertärnans rutt med geolokatorer och mäta dess navigationsförmåga. Men mätning är inte omsorg. Versen pekar mot en blick som bär det den registrerar.

Ur denna bild hämtar Ibn Qayyim trons inre rörelse: rädsla och hopp som två vingar.[10] När de är i jämvikt bär de hjärtat framåt, som fågelns vingar bär kroppen. Hopp utan rädsla föder sorglöshet. Rädsla utan hopp föder förtvivlan. *Tawakkul* är jämvikten – den punkt där hjärtat varken lutar mot övermod eller hopplöshet utan flyger.

Fågel Jag

Dan Andersson lade frågan i vandraren David Ramms mun:

> Låt oss antaga att jag har en själ… när jag dör flyger det likt en fågel ur kroppen. Vart skall han då ta vägen, den konstiga Fågel Jag?[11]

Frågan stiger mot samma öppna rymd som silvertärnan – och inget försäkringsbolag tar emot den. Ramm vet att han inte kan försäkra sin själ. Han frågar ändå. Själva frågan är redan en avfärd.

Hjalmar Söderberg visste det:

> den som vill stanna här och där på vägen och njuta en smula af lifvet innan han har nått målet, han når det aldrig.[12]

Silvertärnan stannar inte. Den förbereder sig med allt den har – men aldrig har den slutit ett avtal med tillvaron. Resan är förberedd, aldrig garanterad.[13]

Och fågeln flyger ändå.

Strindberg blev ateist, ockultist och alkemist

Först ateismen. Sedan ockultismen, alkemin, spiritismen. Sedan Swedenborg. Under de år som omspänner *Inferno* prövade Strindberg varje hållning han kunde nå – och ingen bar hans vikt.

»Jag har nämligen blivit ateist under årens lopp, när jag märkt hur de okända makterna lämnat världen åt dess öde utan att giva ett livstecken ifrån sig.«[1] Meningen förtjänar aktning, sann eller ej: den visar vad ateismen kostar den som tar den på allvar. Strindberg ville inte vara ateist. Dit drev honom vad han upplevde som Guds tystnad. Men han kunde inte stanna, för ateismen höll inte ens för hans eget förnuft.

»Det är ju märkvärdigt hur jag nu har från ateismen fallit ner i den fullständigaste vidskepelse.«[2] Det som kom efter – ockultism, alkemi, Swedenborg – bar inte heller. Varje ny hållning brast inifrån, under sin egen tyngd. Strindberg saknade aldrig tro. Krisen låg i att inget han trodde på bestod sin egen prövning.

Han hade sökt sin Gud alltifrån barndomen, skrev han, och funnit demonen.[3] Det var inte en omvändelseberättelse. Det var ett trilemma som levdes.

Tre rader

Tretton sekler före Strindberg restes samma fråga, renare:

> Har de skapats av ingenting, eller är det de själva som är skaparna? Eller har de skapat himlarna och jorden?[4]

Tre alternativ, tre rader. Antingen uppstod allting ur intet – verkligt *intet*, absolut ingenting, varken kvantfält eller energitillstånd. Eller skapade allting sig självt, vilket förutsätter att det finns innan det finns. Eller finns en Skapare.

Ibn Kathīr återger hur Jubayr ibn Muṭʿim, vid den tiden polyteist, hade kommit till Profeten ﷺ efter slaget vid Badr för att lösa ut krigsfångar. Under bönen hörde han dessa verser reciteras. »Mitt hjärta höll på att flyga,« sade han.[5] Ingen bevisföring hade föregått ögonblicket. Inga premisser att bedöma, inga mellanled att granska. Bara frågan – och omöjligheten att undvika den. Det hörde, berättar Ibn Kathīr, till det som förde honom till islam.

Wittgenstein närmade sig samma punkt tretton sekler senare: »Det mystiska är inte *hur* världen är, utan *att* den är.«[6] Men han stannade vid häpnaden, vid insikten som iakttagelse. Koranen stannar inte. Den ställer kravet: *välj*.

Vad som brister

Strindbergs vandring var inte unik. Varje hållning utom en faller samman under sin egen logik. Ingen yttre motbevisning behövs; den motsäger sig själv.

Panteismen sätter likhetstecken mellan Gud och naturen. En vacker tanke – allt är gudomligt, allt hänger samman. Men om Skaparen *är* skapelsen utplånas skillnaden mellan orsak och verkan. En gud som sammanfaller med universum kan inte förklara universum. Den *är* det som behöver förklaras.

Deismen erkänner en Skapare men förnekar att denne handlar i världen. Hållningen rymmer en olöslig motsättning: makt nog att frambringa allting, men utan vilja att tala till det skapade. Skapad men aldrig tilltalad – att veta *att* man gjordes men aldrig *varför*. I längden knappast att skilja från att aldrig ha gjorts med avsikt.

Men det är treenigheten som avslöjar sprickan tydligast – just för att den står närmast monoteismen och gör anspråk på att vara den.

Emanuel Swedenborg uppfattade som barn Gud som en, utan treenighetslära.[7] Insikten var ren. Barnet som ber behöver inte tre personer för att veta vem det talar med. Som vuxen tvingades han förhålla sig till dogmen och byggde ett helt nytt teologiskt system: treenigheten som tre sidor av en enda gudomlig person – kärlek, vishet, verksamhet.[8] Han bröt med hela den kristna ortodoxin för att rädda den enhet han aldrig övergivit. Att han behövde uppfinna en ny teologi säger mer om problemets djup än om lösningens hållbarhet.

Strindberg drogs till Swedenborg just för detta – en tänkare som brottades med Guds enhet. Men Swedenborg erbjöd labyrint snarare än utväg. Den systematik som skulle förklara enheten lade till lager på lager av särskiljning, och Strindberg vandrade in utan att finna ut.

Newton gick en annan väg – tystare, ensam. I *Principia* beskrev han Gud som »ett väsen, evigt, oändligt, absolut fullkomligt« som »styr allting, inte som världens själ utan som Herre över allt.«[9] Han avvisade treenigheten som falsk doktrin, vägrade prästvigning i den anglikanska kyrkan och lade fram sina skarpaste argument för strikt monoteism i skrifter han aldrig publicerade.[10] Historiens kanske mest inflytelserika naturvetare fann treenigheten osammanhängande – och valde, i tystnad, enheten. Priset var livslång hemlighet: hans teologiska övertygelse nådde allmänheten först långt efter hans död.

Mönstret upprepas: de som tänkte ärligast nådde längst mot enheten. Men utan uppenbarelse saknade de språket att fullborda den. Newton behöll sin Gud hemlig. Swedenborg begravde sin i systematik. Strindberg gav upp i dunkel.

Svaret i bisatsen

Strindberg nådde aldrig klarhet. Hans Gud förblev dunkel – mer kraft än person, mer försyn än nåd. Han avslutade *Inferno* med orden: »Intet tvivel mera! Den Evige har talat!«[11] Men vilken Evig? Vad hade Han sagt? Strindberg bekände underkastelse utan att kunna nämna vid namn det han underkastade sig inför.

Ändå, sju år senare, i *Götiska rummen*, formulerade han en mening som bär mer än han avsåg:

> Av intet blir intet, och allt har en tillräcklig grund.[12]

Av intet blir intet – alltså är det första alternativet omöjligt: ur ingenting kommer ingenting. *Allt har en tillräcklig grund* – alltså räcker varken slumpen, det opersonliga eller det stumma. Strindberg uttalade tawhids logik med egna ord. Han kände inte igen den.

Ibn Taymiyyah ställde frågan i sin renaste form: det skapade är uppkommet och beroende, till skillnad från Skaparen som är nödvändig i sitt vara – varje tillägg som läggs till för att förklara Hans enhet undergräver den.[13] Ibn Qayyim sammanfattade det i en sats: Herren ensam skapar, styr och befaller.[14]

Det är den slutsats förnuftet når när det följer sina egna grunder hela vägen.

Tawḥīd – att säga *en* och mena det utan fotnoter. Det är den hållning som inte brister. Ateismen brister vid frågan om grund. Panteismen vid skillnaden mellan orsak och verkan. Deismen vid frågan om mening. Treenigheten vid frågan om inre sammanhang. *Tawḥīd* kvarstår.

Strindberg prövade ateismen: den brast vid hans eget förnuft. Han prövade ockultismen: den brast vid verkligheten. Han prövade Swedenborg: den brast vid sin egen systematik. Varje gång brast hållningen inifrån – inte därför att han förkastade den utan därför att den förkastade sig själv.

I *Inferno* klagade han att de okända makterna lämnat världen utan livstecken. Han letade hela livet. Han letade inte på rätt ställe.

Vikingarna hade inte ångest

Gunnar på Hlíðarendi, dömd till landsflykt, vänder sig i sadeln och ser ut över sin gård. Ängarna lyser klarare än någonsin. Han stiger av hästen och stannar – väl medveten om att beslutet kostar honom livet.

Ingen tvekan, ingen ångest. Han ser, väljer, handlar.

Nornornas dom

Orlog var inte öde i vår vardagliga mening, inte en förutbestämd plan man underkastade sig med en axelryckning. Orlog var urtidslagen, den allomfattande ordning som styrde allt. I *Völuspá* heter det:

> De norner som väver vid världsträdet, de fastslår lagar, de delar livet åt människornas söner; de utlyser öde.[1]

Och i *Hávamál*:

> Dödlös är den dom som fälls över varje dödlig människa – den dör aldrig.[2]

Nornornas dom är given. Men inom den givna ramen står människan fri att handla. I sin introduktion till den engelska översättningen av *Njáls saga* 1861 formulerade George Webbe Dasent (1817–1896) det:

> Där kunde han visa sin fria vilja; och sålunda lämnade ödets blinda, obevekliga natur inget utrymme för något ångestfyllt grubblande över ting som en gång för alla var bestämda att ske.[3]

Moderna forskare har ifrågasatt hur absolut denna fatalism var. Magnus Magnusson (1929–2007) menade att Njáll inte är fatalist i hednisk mening; Thorsteinn Gylfason avvisar fatalismen helt. Grundmönstret består ändå: den som godtar en given ram slipper grubblet.

Det tomrum som friheten lämnade

Vad hände när nornorna avskaffades, den allomfattande ordningen monterades ned och den moderna människan stod ensam med sitt val?

I ett av världens friaste och mest sekulariserade samhällen vinner meningslösheten terräng: från sex procent 2003 till tjugofyra procent 2023, enligt Kairos Futures forskning.[4] Fyra gånger så stor andel på tjugo år. Redan 1844 gav Kierkegaard tillståndet namn: ångesten är frihetens svindel.[5]

Karin Boye visste det. I *Kris* skrev hon:

> Aldrig, aldrig går den förbi, det kommer ny och ny tid med samma ångest, den tar aldrig slut, den är outtömlig.[6]

Hjalmar Söderberg gav den en fast gestalt:

> Det föll över henne en frossbrytning av ångest, var gång hon tänkte på allt det onda, som nästa morgon eller nästa nyår kan hålla i beredskap åt oss, utan att vi vete det och utan att vi kunna göra något.[7]

Den moderna svensken har befriats från ödestron. Men befrielsen lämnade ett tomrum – och i tomrummet bor ångesten.

Hjärtats tillit

Al-*qadr*, Allahs ﷻ allomfattande bestämmelse, är den islamiska motsvarigheten till Orlog. Koranen är tydlig:

> Ingen olycka drabbar någon förutom med Allahs ﷻ tillåtelse. Men den som tror på Allah ﷻ, Han vägleder hans hjärta.[8]

Och:

> Ingen själ vet vad den skall skörda under morgondagen, och ingen själ vet var på jorden hon skall dö.[9]

Över utfallet råder människan inte. Så långt liknar *al-qadr* Orlog. Men Orlog saknar det bärande. Nornornas lag är opersonlig – blind, obeveklig, utan barmhärtighet.

Tawakkul, tillit till Allah ﷻ, är människans svar på *al-qadr*, liksom nordiskt lugn var svaret på Orlog. Men den troende vilar i något väsensskilt: en relation till den som är *al-Raḥmān*, *al-Raḥīm* – den Barmhärtige, den Nåderike.

Ibn Qayyim al-Jawziyyah (1292–1350) definierade *tawakkul* som »hjärtats fulla förlitan på Allah ﷻ allena«.[10] Men *tawakkul* har ofta missförstått som passivitet. Ibn Qayyim avvisade det:

> *Tawakkul* hör till de starkaste orsakerna för att uppnå det man önskar och avvärja det man fruktar – det är den starkaste orsaken överhuvudtaget.[11]

Ibn al-Jawzī (d. 1201):

> *Tawakkul* upphävs inte genom att vidta tillåtna åtgärder. Den som berövar sig själv nödvändigheter under förevändning av *tawakkul* har brutit mot *sunnah*.[12]

Vikingen vilar i det obönhörliga, den troende i den Barmhärtige. Att överlåta sitt öde åt en blind lag kräver stoisk hårdhet: man måste tysta den del av sig som frågar *varför*. Att anförtro det åt Allah ﷻ, med Koranens ord »den som sätter sin lit till Allah ﷻ, Han räcker honom«[13], kräver ingen sådan tystnad. Det ger ro utan hårdhet, mod utan bitterhet, handling utan den kvävande känslan att allt vilar på de egna axlarna. En profettradition sammanfattar grundsatsen:

> Förunderligt är den troendes tillstånd – Allah ﷻ bestämmer inte något för honom utan att det blir till hans bästa. Drabbas han av motgång har han tålamod, och det blir till hans bästa; och får han framgång är han tacksam, och det blir till hans bästa. Och detta gäller ingen annan än den troende.[14]

Det obönhörligas ro

Samma Karin Boye som kallade ångesten outtömlig fann ett ögonblicks klarhet i *Kris*:

> Det oundvikligas ro. Det inre ödets ro.[15]

Boye nådde insikten men kunde inte stanna kvar i den. Överlåtelse utan mottagare är bara uppgivenhet. Dag Hammarskjöld fann ordningen i kristen tro. I *Vägmärken* tecknade han ögonblicket:

> Jag vet ej vem – eller vad – som ställde frågan. Jag vet ej när den ställdes. Jag minns ej att jag svarade. Men en gång svarade jag ja till någon – eller något. Från den stunden härrör vissheten att tillvaron är meningsfylld och att mitt liv därför, i underkastelse, har ett mål.[16]

Vikingarna vilade i det givna, men deras ordning var kall och opersonlig. Den moderna svensken saknar både vila och ordning. Koranen varnar för vad som händer när tillit fästs vid det skapade i stället för Skaparen:

> Men om de vänder om skall du säga: 'Allah ﷻ är tillräcklig för mig; ingen gud finns utom Han. Till Honom sätter jag min lit, och Han är Herre över den väldiga tronen.'[17]

I *Tusen och en natt* får följden gripbar gestalt. En besegrad furste uppsöker en eremit och klagar över sitt öde. Eremiten frågar om han vet varför han besegrades, men fursten vet inte. Eremiten svarar:

> Därför att du satte din lit till dina truppernas antal och inte förlitade dig på Allah ﷻ den Allrahögste. Hade du satt din lit till den Allsmäktige, hade din fiende aldrig kunnat besegra dig.[18]

Gunnar på Hlíðarendi vände sig i sadeln. Hans lugn sprang ur vissheten att nornorna redan avgjort. Den troende vänder sig mot *qiblah*. Hans ro vilar i förvissningen att den som avgjort utgången är *al-Raḥmān* – den Barmhärtige.

Hon bad om natten för att bli vacker

Mitt i natten vaknar en kvinna. Inte för att sminka sig – för att be. Hon står i timmar, knäböjer, reser sig, medan världen sover.

När hon tillfrågas varför, svarar hon: »Bönen förskönar ansiktet, och jag älskar att mitt ansikte är vackert.«[1]

Historien berättas av Ibn Qayyim al-Jawziyyah (1292–1350) i *Rawḍat al-Muḥibbīn*, *De älskandes trädgård*.

En industri som säljer brist

Serum, filler, filter, ingrepp. Skönhet har blivit något man köper sig till.

Naomi Wolf visade i *The Beauty Myth* (1990) att ju fler rättsliga och samhälleliga hinder kvinnor brutit igenom, desto hårdare har bilder av kvinnlig skönhet tyngt dem.[2] Wolf ställde diagnosen utan att anvisa botemedel: skönhetskritiken vet vad den är *emot* men sällan vad den är *för*.

Skönhetens två slag

Ibn Qayyim inleder med en åtskillnad:

> Vet att skönheten är av två slag: yttre och inre. Den inre skönheten är den som älskas för sin egen skull – den är kunskapens, förståndets, generositetens, kyskhetens och modets skönhet.[3]

Generositeten som får främlingen att slappna av vid bordet. Modet som syns i en rak rygg.

Den yttre skönheten, skriver han, är en utsmyckning som Gud ger vissa gestalter framför andra.[4] Koranen slår fast: »Vi har skapat människan i den bästa skapnad.«[5] Al-Māwardī (974–1058) menar att en vacker gestalt är lyckans första tecken.[6] Ingen asketism i islams kroppssyn: den yttre skönheten är en gudomlig gåva, värd tacksamhet.

Men det finns en rangordning. Al-Māwardī och Ibn Qayyim talar inte mot varandra. Den ene ser tecknet, den andre källan. Och källan omformar tecknet:

> Denna inre skönhet förskönar den yttre gestalten även om den saknar fysisk fägring, och klär sin ägare i skönhet, värdighet och behag i samma mån som själen iklätt sig dessa egenskaper.[7]

Man ser den rättfärdige, den generöse, den med vacker karaktär och finner honom vacker, »även om han inte är fysiskt vacker«. Med samma kraft gäller det omvända: det inres fulhet övervinner det ytres skönhet och släcker den.[8]

Den som tvivlar kan pröva iakttagelsen mot sin egen erfarenhet. Selma Lagerlöf tecknar ett sådant ansikte i *Bannlyst*:

> Själva sättet, varpå hans hår var benat och kammat, antydde ödmjukhet. Frånvaron av mustascher och skägg antydde ödmjukhet. Allt, vad som hette egenkärlek, självkänsla, egenrättfärdighet, var utplånat hos denna människa.[9]

Lagerlöf skildrar en man vars inre tillstånd har trängt igenom ytan och omformat varje detalj.

Bönen ingen ser

Enligt Ibn Qayyim präglar den inre skönheten den yttre gestalten tydligast hos den som utövar nattbönen, *qiyām al-layl*, den frivilliga bönen som förrättas i mörkrets djupaste timmar. »Den lyser upp ansiktet och förskönar det«, skriver han.[10]

Skönhet genom sömnbrist, genom möda, genom att stiga upp ur en varm säng och stå ensam i det gråkalla mörkret. Det går emot allt som kroppen vill. Ingmar Bergmans riddare kände samma mörker:

> Tron är ett svårt lidande. Det är som att älska någon som finns därute i mörkret och som aldrig visar sig hur man än ropar.[11]

Riddaren ropar utan svar. Den som ber *tahajjud*[12] ropar och får ljus i ansiktet.

Vad händer i nattbönen?

Profeten Muḥammad ﷺ sade:

> Den troendes ära är nattbönen, och hans värdighet är att vara oberoende av människorna.[13]

Nattbönen är den bön ingen ser, den som inte ger socialt kapital, den som inte kan fotograferas. Det enda vittnet är Gud.

Ansiktet är kroppens mest sociala yta – det arbetar ständigt för sin publik, bevakar hur det uppfattas, anpassar sina uttryck. I nattens ensamhet upphör det arbetet. Den som regelbundet övar sig i att stå utan åskådare övar sig i att vara utan mask, och det är den övningen som genomlyser huden. Koranen återkommer ständigt till bilden: ansikten som strålar, ansikten som lyser. »Ansikten skall den Dagen vara glänsande, leende, fyllda av glädje.«[14] Strålningen börjar inte på Domedagen – den börjar här, i nattens

ensamhet. En annan koranvers gör det påtagligt: »Deras kännetecken syns i ansiktena – spåren av nedfallandet i bön.«[15]

Skönhetsindustrin förutsätter att ytan kan behandlas utan att vidröra det inre. Ibn Qayyim vänder ordningen: det yttre härrör från det inre. Det ljus man ser hos vissa människor, den oförklarliga värmen, den värdighet som inte beror på symmetri. Man känner igen det hos ansikten som åren fårat men som ändå drar blicken till sig.

Fredrika Bremer rörde vid tanken i ett av sina brev:

> Vakor, mödor, ansträngning af mångfaldig art fordras dertill. Lidandet kan icke äfven det framkalla en helt egen skönhet, en, bredvid hvilken glädjens, helsans och all verldens prakt blekna?[16]

Bremer talade om moralisk mognad, men insikten kvarstår: skönhet kan komma genom det som kostar, och bekvämlighet föder inte det vackra.

Klädnadens tyngd

Anne Charlotte Leffler (1849–1892) beskrev i *Kvinnlighet och erotik* hur modeklädningen förvandlade en kvinnas kropp:

> Det fina, mjuka, luftiga i hennes figur tyngdes ner af en modeklädning; modejournalens fantasier syntes platta och oädla på denna fint mejslade gestalt.[17]

Karin Boye fördjupade bilden i *Astarte*:

> små välsminkade uttryckslösa ansikten på små välformade kroppar – små mal, som virrar mot lågan, mot glansen, mot nöjet.[18]

Uttryckslöshet – det är priset. Sminket jämnar till, och det levande bakom ögonen slocknar.

Ljus och mörker

Mot denna uttryckslöshet står det ljus Koranen ständigt återkommer till, som bild och som verklighet. »Det är Han och Hans änglar som välsignar er för att leda er ut ur mörkren till ljuset.«[19] Ibn Kathīr (ca. 1300–1373) anför en profettradition som rör vid nattbönens kärna:

> Skall jag inte berätta för er om den bästa av era handlingar, den renaste inför er Herre, bättre för er än att ge guld och silver? De sade: Vad är det, Guds sändebud? Han sade: Åminnelsen av Gud.[20]

Nattbönen *är* åminnelse – den renaste formen av den, för ingen annan publik finns. Man stiger upp i det yttre mörkret för att nå det inre ljuset.

Al-Ḥasan al-Baṣrī uttydde Koranversen om de strålande ansiktena: »Gud förskönade dem genom att de fick skåda Honom – och det är med rätta de strålar, de som blickar mot sin Herre.«[21] Denna skönhet i den kommande världen är Guds belöning till de troende. »Gud är vacker och älskar skönhet«, lyder en välkänd *ḥadīth*.[22] Genom historien har denna *ḥadīth* också tjänat till att rättfärdiga uppskattning av fysisk skönhet och prydnad; den islamiska traditionen rymmer en djupare spänning mellan det yttre och det inre än en enkel rangordning fångar. Ibn Qayyims grundtanke kvarstår: det djupaste ljuset har en annan källa än huden.

I det gängse tänkandet är skönhet självändamål: status, dragningskraft, makt. I Ibn Qayyims syn är skönhet frukt: man söker den inte, man söker Gud, och skönheten uppstår som oombedd gåva.

Skillnaden är den mellan en människa som förskönar sig för att bli sedd och en människa som *blir* vacker för att hon ser. Den ena står framför spegeln. Den andra framför Gud.

Det ansikte som inte kan ljuga

Al-Fuḍayl ibn ʿIyāḍ (d. 803) pekade på skuggsidan: »Tjänaren begår en synd och berövas därigenom nattbönen.«[23] Om godhet lyser upp ansiktet, släcker synden dess ljus. Ansiktet vittnar; det kan inte ljuga som ord kan. Ibn Qayyim anför versraden: »O du med vackert ansikte, sky det skamliga – byt inte skönheten mot skam!«[24]

Luqmān sade: »Den som ljuger förlorar sin fägring.«[25] I svensk tanketradition berörde Erik Gustaf Geijer (1783–1847) samma samband: »den äkta skönheten renar sinnet och har ett stort moraliskt inflytande«.[26] Geijer menade det estetiskt – konsten förädlar. Ibn Qayyim vänder sambandet: förädlingen skapar skönheten, och rörelsen går inifrån och ut.

En sovande industri

Varje år lägger världen hundratals miljarder dollar på att göra ansikten vackrare utifrån.[27] Ingen kräm har gett ett ansikte det ljus som springer ur godhet.

Den anonyma kvinnan som steg upp i natten för att be visste vad hela denna industri förbiser.

Wajh, det arabiska ordet för ansikte, betyder också riktning. Ditt ansikte är det du vänder mot världen, men det avslöjar vad du vänder dig mot.

Plantera, även om världen går under

Koloniföreningen Dalen i Enskede har odlats utan avbrott sedan tidigt nittonhundratal. Nu hotas den av rivning för bostadsbygge. I Göteborg planerar staden att omvandla över tusen lotter till åretruntboenden. Köerna till de återstående platserna är tio till tjugo år långa. Sju av tio svenskar oroar sig för klimatet. Färre än två procent av oss har tillgång till en jordbit att vårda.[1]

Sätter man siffrorna bredvid varandra uppstår en motsägelse som vår tid inte vet vad den ska göra med. Vi säger oss frukta naturens omvälvning men river våra trädgårdar. Vi säger oss vilja odla men förvägrar oss själva platsen där det vore möjligt. Förklaringen brukar bli att markpolitiken är trög, att bostadsbristen tvingar fram svåra val. Det är inte fel. Men under det praktiska argumentet ligger en äldre fråga som vår tid har glömt att ställa: vad är egentligen en trädgård? Och varför börjar både Edens berättelse och paradisets bild i Koranen just i en plantering.

Lindhagens andra ärende

Den första svenska koloniföreningen anlades 1895 i Pildammsparken i Malmö. Nio år senare började Anna Lindhagen, sjuksköterska och socialdemokratisk politiker, sin envetna kamp för stadens lotter i Stockholm. Hon hade inspirerats av danska förebilder och fick 1904 Kungliga Djurgårdsförvaltningen att tillåta odling på sina marker. Den första föreningen invigdes året därpå på Söderbrunn, och den finns kvar än i dag.[2]

Lindhagens motiv brukar förenklas till matberedskap och folkhälsa, men det är att läsa henne ytligt. I hennes egen argumentation återkommer ett annat ord: skönhet. Hon talade om »skönhet och själsrekreation« som lika djupa bevekelsegrunder. Arbetaren skulle få mer än sin potatis: sin trädgård. Tanken var att människan, om hon överhuvudtaget skulle bli något i industristadens skugga, måste ha en bit jord att vårda. Inte att utvinna ur, utan att leva med.

Den moderna debatten om kolonilotter har tappat denna nyans. Argumenten är numera nyttobaserade: självförsörjning, klimatpolitik, beredskap. Det är rimliga skäl. Men de förmår inte förklara varför Lindhagen själv såg trädgården som något *mer* än en resurs. För att finna det svaret måste man söka sig längre tillbaka, och i en annan riktning.

Stunden och plantan

I *al-Adab al-Mufrad* finns en hadith som hör till de mest egendomliga i hela traditionen. Anas ibn Mālik berättar att Profeten ﷺ sade:

> Om Stunden inträffar och en av er har en planta i sin hand, så låt honom plantera den om han hinner innan han reser sig.[3]

Stunden, al-Sāʿah, är den yttersta timmen, världens slut. Profeten talar om att fortsätta plantera – varken om dom, bön eller botgöring. Också när skörden är omöjlig, också när det inte längre finns någon morgondag som plantan kan växa in i.

Miljödebatten rår inte med denna omkullkastning. Vi planterar för att skörda. Vi sparar gärningen för dess utfall. Hadithen säger något annat: handlingen själv är meningen. Det är rörelsen i sig som helgar den lilla gesten att stoppa ner plantan i jorden, oberoende av den frukt som kanske följer. Knäet i jorden, handen som sluter mullen kring en rotklump.

Berkeley Institute for Islamic Studies har påpekat parallellen i en judisk tradition om Yochanan ben Zakkai: »Om du har en planta i din hand och man säger dig att Messias har kommit, plantera först plantan och gå sedan för att möta honom.«[4] Båda yttranden vänder upp och ned på nyttotänkandets logik. Men de visar att frågan om utfall ställts åt fel håll. Plantan vid Stunden har ett annat mål än det vanliga. Den är meningsfull därför att den, när frukten uteblir, visar vad den hela tiden varit: ett uttryck för vad människan *är*, snarare än för vad hon hoppas uppnå. Den klassiska kommentarstraditionen har fört fram både den bokstavliga och den principiella läsningen, och i båda landar man i samma slutsats: verket är ett deltagande i något som inte räknas i utkomster.

Ett anförtrott gods

Vad är det då för slags deltagande? Koranen ger oss begreppet *amāna*, det anförtrodda godset:

> Vi erbjöd himlarna och jorden och bergen förtroendet, men de vägrade att åta sig det och bävade för det, men människan åtog sig det. Hon är ständigt beredd till synd och tanklöshet.[5]

Människans plats i skapelsen är att hålla något som inte är hennes. Hon är *khalīfa*, ställföreträdare;[6] ägaren är någon annan. Detta är religionens kärna, snarare än en miljöetik som senare lagts till. Att finnas till som människa är att förvalta det som inte tillhör en, och som man inte kan behålla. Det är att vattna trädet vars frukt någon annan kommer att äta.

Profeten ﷺ skall enligt en känd tradition ha sagt att den som ger liv åt en död jordlapp, den tillhör honom. Klassisk *fiqh* hos al-Māwardī och andra utvecklade ur detta principen om *iḥyāʾ al-mawāt*, att uppodla det öde.[7] Men aldrig på bekostnad av befint-

liga rätter, aldrig som privat exploatering. Att bringa liv åt jorden är att medverka i något som har en ägare före dig: Skaparen.

Trädgårdsmästaren skiljer sig från jordbrukaren-som-företagare just i detta. Strindberg, som annars inte hade mycket övrigt för religion, skrev i *Röda rummet* en mening som lyser av frånvaron av just denna förståelse:

> För jordarbetaren finns naturen icke som så; åkern är mat, skogen är ved, sjön ett tvättfat, ängen ost och mjölk – allt är jord utan själ![8]

Hans skarpaste invändning mot moderniteten är att den har gjort jorden själlös. Men vad själen är, det vågar han inte säga. Han ser tomheten, inte fullheten.

De fyra floderna

Den islamiska trädgården är ingen tillfällighet. *Chahar bagh*, den fyrdelade trädgården, föddes i persiskt högland och kulminerade i Babur och Shah Jahans Indien. Fyra vattendrag möts i mitten kring en källa eller en paviljong. Fyra delar för fyra väderstreck, fyra årstider, fyra element. I Koranens beskrivning av paradiset rinner fyra floder, av vatten, mjölk, vin och honung, och de möts i samma centrum.[9]

Den persisk-islamiska trädgården är *deltagande* i paradiset. Ingen bild, ingen symbolisk representation. När den troende stiger in i en chahar bagh stiger han in i hela skapelsens ordning, gestaltad i miniatyr. Själva ordet *paradis*, från fornpersiskans *pairidaeza*, »inhägnad mark«, bär detta ursprung.

Då blir också hadithen om plantan vid Stunden begriplig. Att plantera är aldrig en isolerad nyttohandling. Att stoppa ner ett frö i jorden är att fortsätta en kosmologi som börjar i Eden och slutar i Jannah, och som mellan dessa båda gränser löper genom varje hand som rör vid mull.

Linné, som nästan såg det

Carl von Linné kom närmast denna förståelse av alla svenskar. Hans Hortus Upsaliensis var i första hand ett systematiskt teologiskt företag. »Gud skapar, Linné ordnar« var devisen, och i den ligger en hel naturalteologi: skapelsens ordning är läsbar för den som odlar den. I *Nemesis Divina* skrev han:

> Gå sachta. De sachtmodige besitta landet.[10]

Det är en bibelallusion, men den dröjer kvar för att Linné menade den. Han trodde att den som ödmjukt böjde sig över örterna fick lära sig något som ingen biblioteksläsning kunde ge. Detta är det närmaste den protestantiska svenskheten kommer det islamiska trädgårdstänkandet. Men där Linné stannade vid läsningen, vid skapelsens bok som

ett tecken att tolka, flyttar den islamiska traditionen steget längre. Trädgården är handling.

Under sitt sammanbrott i Paris noterade Strindberg:

> Paris' underverk, som är okänt för parisarna, Jardin des Plantes, har blivit min egen park. Hela skapelsen samlad inom en inhägnad, Noaks ark, det återvunna paradiset, där jag lustvandrar utan fara mitt ibland vilddjuren: det är en alltför stor lycka.[11]

Det återvunna paradiset. Han säger det utan att förstå varför han säger det. Strindberg hittar, händelsevis genom krisens väg, fram till en sanning som hans tids sekulariserade svenskhet inte rår med: trädgården är en *inhägnad* och därför ett paradis. Den persiska *pairi-daeza* skulle ha varit hemma där. Men Strindberg har inget språk för det. Några sidor senare berättar han hur valnötsträdet han planterat dagen efter dottern Christines födelse har försvunnit. »Livets träd är dött.«[12] Han vet inte hur det skulle ha levat.

Vad Dalen försvarar

Åter till kolonilotterna i Dalen, till Göteborgs avvecklingsplaner, till siffrorna om de tio åren i kö. Bostadsbristen är på riktigt. Den som hävdar något annat är ohederlig. Det går inte att avfärda kommunernas dilemma som blott och bart kortsynt; en stad behöver platser där människor kan bo, och varje lott som bevaras är hus som inte byggs. Det vore också ärligast att medge att en kolonilott på fyrtio kvadratmeter aldrig kan göra Sverige självförsörjande. Talen om strategisk infrastruktur är överdrivna. När en koloniförening rivs förlorar vi i första hand något betydligt svårare att försvara än mat, just därför att det inte är en resurs.

En plats där en människa har möjlighet att vara *khalīfa* över en jordtäppa, en rad lökar och en rabatt rabarber. Ibn Khaldūn, fjortonhundratalets största samhällstänkare, formulerade det på sin sirliga arabiska:

> Det enda sättet att äga egendom är genom odling. Det enda sättet till odling är genom rättvisa.[13]

Att äga, på riktigt och inte juridiskt, kräver att man vårdar. Och att vårda kräver att man inte är ensam herre. Det vet den som stått och sett sin trädgård vissna i en sommar av torka.

Här talar Anna Lindhagen och Profeten ﷺ samma språk över en avgrund av tid och tradition. Den arbetare som Lindhagen ville ge en jordbit behövde den för att komma ihåg att han var någon som kunde plantera. Vinterns potatis var en bisak. Och hadithen om Stunden talar om just detta: att människan i sin sista timme fortfarande är den som planterar. Den som mister den möjligheten har redan upphört att vara fullt ut människa.

Den hand som räknas

Vi börjar nu kunna se vad den ursprungliga motsägelsen, att vi fruktar klimatet men river våra trädgårdar, egentligen är. Det är en motsägelse i människosyn. Politiken är bara dess yta. Vi tror oss kunna lösa naturens kris med tekniska medel medan vi gör oss av med själva den mänskliga ställningen från vilken naturen kunde vårdas. Den klimatpolitiska konsumenten kan optimera sina utsläpp. Endast trädgårdsmästaren kan älska den jord han står på.

Hadithen vid Stunden gav den hårdaste varianten av denna sanning. Den sade: även om världen slutar i nästa andetag, plantera plantan i din hand. Det utfallsorienterade förnuftet kommer aldrig att förstå denna mening. Det kommer alltid att fråga: varför, om allt ändå tar slut? Men islam svarar att meningen ligger i den fullt mänskliga handen som rör vid jord och sätter ner liv. Utfallet är en biprodukt.

Sverige kan om tio år se tillbaka och konstatera att man rev kolonilotterna i Dalen eller bevarade dem. Vilken självförsörjningsgrad de senare gav är då en mindre fråga. Den större: vilka människor man hade kvar.

Någon att tacka

Telefonen du väntade på i månader låg till slut i din hand. Första dagen var den ett under. Efter en vecka var den bara telefonen. Efter en månad såg du reporna i glaset och bilderna på nästa modell. Ingenting hos föremålet hade ändrats. Något hos ditt seende hade det.

Detta är ingen berättelse om telefoner. Det är mönstret i ett helt levnadssätt. Vi äger mer än något släktled före oss och förnimmer det mindre. Det efterlängtade blir det självklara nästan i samma andetag som vi får det, och blicken vandrar genast vidare till det som ännu fattas. Lyckoforskningen kallar rörelsen det hedonistiska löpbandet: varje förbättring höjer förväntan i samma takt, så att vinsten äts upp i det ögonblick den infrias.[1] När ett helt samhälle blir rikare följer inte dess samlade belåtenhet självklart med, något forskarna alltjämt tvistar om, men där den uteblir beror det på att vi mäter oss mot grannens överflöd och inte mot gårdagens knapphet.[2] Och algoritmerna lyfter fram det mest polerade ur miljoner liv och håller upp det som spegel; redan hos tolvåringar går spåren att avläsa.[3] En tolvåring lägger ifrån sig telefonen och tycker att hennes eget liv plötsligt ser blekt ut.

Slutsatsen är obekväm. Otillräcklighet är ingen mängd. Den går inte att fylla genom att lägga till, ty varje tillägg blir snart den nya botten man mäter bristen från. Den är ett sätt att se. Vi är inte fattiga – vi är hemmablinda inför vår egen rikedom. Och då infinner sig den svårare frågan, den som ingen lyckorapport besvarar: varför ger mer alltid mindre? Vår tid kan mäta företeelsen, döpa den, kartlägga dess mekanik. Den kan inte säga varför. En äldre tradition börjar i en språklig iakttagelse.

Ett ord som betyder att begrava

Koranens ord för otacksamhet är *kufr*. Innan det betecknade förnekelse betydde roten något handgripligt: att täcka över, att gömma undan. I en av Koranens liknelser kallas just bonden för *kāfir* – inte som hädare, utan därför att han myllar ner sitt utsäde i jorden. Att så är att täcka.[4] Otacksamhet är, i språkets äldsta lager, just detta: att skotta jord över gåvan tills den inte längre syns.

Dess motsats, *shukr*, drar åt rakt motsatt håll. Somliga lärde härleder ordet ur *kashr* – att blotta, att dra undan höljet.[5] Ibn al-Qayyim hör i samma rot en annan bild: man säger att trädet *shakara* när det skjuter nya skott kring sin rot. Begrunda härledningen,

skriver han, och se hur det i allt ligger en innebörd av ökning och växt.[6] Tacksamhet är alltså ingen känsla. Det är en rörelse – att avtäcka det givna och låta det gro.

Den moderna otillräckligheten är, på detta äldre språk, inte en brist på ting. Den är en handling: ett oavbrutet övertäckande. Vi skottar jämförelsen, kravet och självklarheten över allt vi fått, tills hälsan, hemmet och det dagliga brödet ligger begravda under det vi ännu saknar. Koranen ställde diagnosen för fjorton sekel sedan, kortare än någon rapport: »Vi har gett er en fast plats på jorden och där sörjt för ert uppehälle. Men sällan visar ni tacksamhet.«[7]

Att gräva fram det begravda igen är ett arbete, och Ibn al-Qayyim delar det i tre led: hjärtat erkänner att gåvan kommer från en Givare, tungan nämner den och prisar, lemmarna brukar den så som Givaren vill.[8] Det är den som ser brödet på bordet, nämner Givaren och bryter det utan brådska. Att tala om gåvan är att avtäcka den; att förtiga den är att börja mylla över den. Tacksamhet blir därmed en uppmärksamhetens disciplin. Samtida lyckoforskning har återfunnit halva sanningen: att medvetet lägga märke till det man har bromsar avtrubbningen. Men forskningen kan beskriva övningen. Den kan inte säga vem man tackar.

Hjärtats rikedom

Om otillräcklighet är en begravning, så är boten en annan sorts förmögenhet än den som mäts i ägodelar. Profeten ﷺ sade: »Rikedom är inte mängden ägodelar – sann rikedom är själens rikedom.«[9] Ibn Taymiyya gav det ett namn, *ghina al-nafs*, själens förnöjsamhet: ett inre som inte behöver svälla utåt för att vara helt.[10] Den rika själen »sörjer inte över det den gått miste om och jublar inte över det den fått«[11] – fri från löpbandet, eftersom den inte längre springer på det.

Girigheten gör tvärtom. Den är såret som aldrig sluter sig: ju mer man ger det, desto hungrigare gapar det. Ibn Abbas fångade det i en mening: girigheten förvandlar rikedom till fattigdom i hjärtat.[12] Två rörelser på samma axel, åt var sitt håll: tacksamheten gör det vi redan har till rikedom, girigheten gör all rikedom till brist. Den girige mitt i sitt guld är den fattigaste av människor, ty ingenting han äger har blivit *mottaget* – det är bara hopskrapat. Därmed löser sig gåtan. Det hopskrapade kan staplas i oändlighet utan att mätta. Bara det mottagna mättar.

Ett tack utan mottagare

Men, invänder den moderna läsaren med fog, jag behöver ingen Gud för detta. Jag tackar mina föräldrar, mina vänner, den lyckliga slumpen, livet självt. Och islam tvistar inte om halva saken: Profeten ﷺ sade att den som inte tackar människorna inte tackar Gud.[13] Tacksamhet mot människor är påbjuden, inte föraktad.

Och ändå. Tacksamhet mot människor är ofullständig. Dina föräldrar gav dig mycket – men inte ögonen som läser detta, inte andetaget mellan orden, inte själva förmågan att känna tacksamhet. Bakom varje givare reser sig frågan: och vem gav mig honom? Tacksamhet mot »livet« eller »universum« är däremot ett tack med mottagaren överstruken, en känsla riktad mot ingen – och därför rinner den bort lika fort som den stiger.

Nu lämnar jag det belagda för det tolkade: det sekulära överflödet botar inte bara otillräckligheten dåligt, det *tillverkar* den, genom att avskaffa den till vilken tacksägelse kunde riktas. En gåva förutsätter en givare. Stryk givaren, och gåvan sjunker till ägodel; och ägodelen kan, hur stor den än blir, hopas men aldrig tas emot. Endast det mottagna mättar.

Ingen har skrivit fram den tomheten nakenare än en ateist. Strindberg, ensam och plötsligt till freds i sin säng, fylld av lättnad – och utan någon att tacka:

> jag är ledsen att ej äga någon, till vilken jag kan frambära min tacksamhet för befrielsen … Någon att tacka! Det finnes ingen tillstädes, och min tvungna otacksamhet trycker mig som en börda![14]

Lättnaden är verklig. Tacksamheten är verklig. Den har ingenstans att landa – och det är otillräcklighetens egen tyngd, vägd på en exakt våg.

Vad det moderna jaget inte förmår, det gör Ibn al-Qayyim: han sluter cirkeln som det sekulära tacket lämnar öppen.

> Han är ju Givaren som skapar tacksamheten, den tacksamme och det man tackar för. Själva tacksamheten är alltså en gåva från Gud som man måste tacka för på nytt – och så vidare i oändlighet.[15]

Det finns ingen punkt där frågan »men vem gav mig det?« tar slut på svar. Endast en outtömlig Givare kan vara tacksamhetens ändpunkt – Den man tackar för gåvan, för sig själv, och för själva tackandet. Och därför visar sig versen som låter som from önsketänkande vara ren struktur:

> Om ni visar tacksamhet skall Jag förvisso ge er än mer.[16]

Ökningen är ingen belöning som faller från skyn. Av sin fullkomliga godhet, förklarar Ibn al-Qayyim, gör Gud själva nyttan av din tacksamhet till din egen och låter den bli orsaken till att gåvorna består och växer.[17] Att tacka lägger ingenting till på ägandets axel; det knyter dig åter till en källa som aldrig sinar. Den tacksamme blir rikare inte för att mer anländer, utan för att det som redan finns till sist blir *sett* – och därmed mottaget.

Det oroliga hjärtat

Kvar står själva oron. Augustinus namngav den en gång för alla: hjärtat är skapat för Gud och förblir oroligt tills det finner vila i Honom – en rad som Ellen Key, svensk reformivrare långt från all renlärighet, inte kunde lämna i fred.[18] Den moderna människan

har inte förlorat det oroliga hjärtat. Det är hon som lägger sig mätt och trygg och ändå sträcker sig efter telefonen i mörkret. Hon har bara förlorat namnet på dess vila.

Koranen ger namnet tillbaka:

> de som tror och vars hjärtan finner ro i åminnelsen av Gud – ja, i åminnelsen av Gud finner hjärtat ro.[19]

Där står hela omkastningen i en sats. Otillräckligheten var aldrig ett problem om för lite. Den var oron hos ett hjärta som begravde gåvan därför att det inte hade någon att tacka. Avtäck gåvan, och Givaren står där. Tacka Honom, och gåvan växer. Och hjärtat som genomsökte hela världen efter *mer* upptäcker att det svalt en armslängd från det dukade bordet.

Tacksamhetens fullhet, skrev Ibn al-Qayyim, är att inse att man aldrig kan tacka nog.[20] Det är den enda hunger som, till skillnad från girigheten, mättar dig medan du känner den.

Ingen ropar ditt namn i Aniara

En augustinatt 1953 riktade Harry Martinson ett teleskop mot stjärnbilden Andromeda och fann ett blekt ljus, knappt skönjbart, som ändå bar miljarder solar.[1] Synen släppte honom aldrig. Gång på gång skulle han klaga över att språket kom till korta – att orden, byggda för åkrar och årstider, inte räckte till för det astrofysiken bredde ut. Samma vanmakt griper den som står vid en grav och inte finner ett ord stort nog. Ur den vanmakten växte *Aniara*, eposet om rymdskeppet som driver bort från en förgiftad jord, slås ur sin bana och faller vidare mot Lyran utan möjlighet att vända.

Man kunde läsa dikten som en olyckshistoria. Den är något kallare än så. *Aniara* förnekar inte rymdens storhet – tvärtom besjunger den dess väldighet i bild efter bild. Den förnekar något annat: att väldigheten skulle vara riktad till någon. Det är skillnaden mellan att höra sitt namn ropas över torget och att höra regnet trumma mot rutan.

Rösten som brister

Mitt i skeppet står miman. Hon är dess tänkande maskin, passagerarnas livlina, den som tröstar dem med bilder ur fjärran tider och platser.[2] Så länge miman talar finns ett tilltal ombord, en röst som svarar. Det förfärliga i eposet är inte avståndet till jorden. Det är stunden då miman tystnar – då hon brister under synen av jordens förintelse och förstummas för gott. Kvar blir bara skrovet, fönstren, stjärnorna som står orörliga utanför glaset. Skeppet fortsätter, men ingen röst följer med.

Chefsastronomen ger driften dess formel:

> Ja, genom Gud och Död och Gåta
> går vårt rymdskepp Aniara
> utan mål och utan spår.[3]

Och rymden själv blir, i hans mun, »en liten blåsa i Guds andes glas«.[4] Bilden är svindlande och stum på en gång. Den rymmer Gud – men som ett glas rymmer en luftblåsa: utan att veta om den, utan att tala till den.

Här känner den moderne läsaren igen sig. Detta *är* teleskopets himmel: ofantlig, vacker, likgiltig. Mot en sådan bakgrund klingar varje from lovsång till stjärnorna naiv. Martinson tycks helt enkelt säga hur det är.

Den delade hänförelsen

Men innan vi ger honom rätt: en annan röst kastar blicken lika djupt.

> Du kan inte upptäcka någon brist eller ofullkomlighet i den Nåderikes skapelse; men lyft på nytt din blick mot [himlen] – ser du någon spricka? Lyft blicken ännu en gång och ännu en gång, och din blick skall vända tillbaka till dig med oförrättat ärende, utmattad.[5]

Orden är Koranens, ur suran al-Mulk – Herraväldet. Och det märkliga är hur litet som skiljer. Också här slungas ögat ut i djupet; också här återvänder det trött, besegrat av skalan. Den stumma hänförelsen inför ett kosmos som överväldigar varje mått – den finns i båda. Att ställa Martinsons tystnad mot Koranens tal är alltså inte att ställa bävan mot tröst. Bävan delar de fullständigt.

Det som skiljer är vad blicken finner när den vänder hem. Martinsons öga återvänder tomhänt: utan mål, utan spår. Det koraniska ögat återvänder utmattat men med ett besked – det fann *ingen spricka*. Den ene möter en blåsa i glaset, den andre en ordning utan fel.

Vari består då olikheten, om inte i skala eller bävan? Den samlas i ett ord.

Tecknet

Koranen kallar himlarna ett *tecken* – på arabiska *āya*.

> Himlarnas och jordens skapelse är något vida större än skapelsen av människan, men de flesta människor inser inte [att det förhåller sig så].[6]

Versen skryter inte om storlek; storleken tar den för given. Påståendet är ett annat: att denna väldighet är ett *tecken*. Men inte varje tecken är ett tilltal. Rök är ett tecken på eld, fullt läsbart, utan att någon menade röken som ett budskap. Det avgörande i ordet *āya* är att det inte tillhör den ordningen: det är samma ord som betecknar en vers i Koranen, alltså yttrad avsikt, tal riktat till någon. Stjärnhimlen och skriften kallas med ett och samma namn. Världen är då en text som förutsätter en läsare den vänder sig till.

Så blir också versens underliga slutkläm begriplig: *de flesta inser det inte*. Tecknet finns, men publiken är döv. Det är exakt passagerarnas belägenhet sedan miman tystnat – omgivna av ett tilltal de inte längre kan ta emot.

Den komponerade tystnaden

Men är inte detta önsketänkande? Linné, Koranen, varje from blick läser in en mening som inte finns där. Den nakna sanningen är *Aniaras* – ett stumt universum, och religionen en tröst vi målar över det.

Men den frågan vilar på en outtalad förutsättning: att stumheten vore det neutrala, det som återstår när tron skalats bort. Astronomen och författaren Peter Nilson, som

läste *Aniara* som en nyckel till universum, vägrade det steget. Samma vidd, påpekade han, kan läsas som under eller som tomhet – och vilken läsning man väljer är ett avgörande, inte en mätning.[7] Två kan sitta i samma stilla hus och kalla tystnaden ensamhet eller ro. Ingen teleskoptub ger slutsatsen »meningslöst«. Den slutsatsen läggs till.

Det starkaste vittnet är Martinson själv. Han var, med egna ord, djupt religiös utan att vara kristen; han anade en Gud bakom naturens obevekliga lagar. Och ställd inför valet sade han det utan omsvep:

> Av dessa två – guden och gåtan – väljer jag gåtan.[8]

Väljer. Han upptäckte inte att endast gåtan fanns; han valde att höra kosmos som gåta snarare än som tilltal. *Aniaras* tystnad är inget protokoll över hur det är – den är komponerad, lika omsorgsfullt som en bön. Den sekuläre läsaren som tar stumheten för given är därmed mindre ärlig än Martinson, som visste att han slöt ett vad.

Spår och ande

Att höra eller inte höra är ingen importerad strid; den löper genom svensk mark, ända ner i orden. Linné, när han gick genom skapelsens fält:

> Jag spårade efter Hans fotsteg över naturens fält och märkte utur vart enda … en oändlig vishet och makt.[9]

För Linné var fälten fulla av *spår*. Martinsons skepp driver *utan spår*. Samma ord, närvarande i den ena blicken, utplånat i den andra.

Och med ett annat ord sker detsamma. Martinson själv griper efter just *anden*:

> Vi anar nu att det vi kallar rymd … är ande, evig ande ogripbar, att vi förlorat oss i andens hav.[10]

Ett hav av ande – men ett hav man *förlorar sig* i. Samma bild med omvänt förtecken kände en tidig lärd: Koranens vetenskaper, skrev Ibn Abi ad-Dunya, är »ett hav utan strand; dess under tar aldrig slut«.[11] Samma gränslösa vatten, läst som upplösning eller som outsinlig rikedom. Det är aldrig havets storlek som skiljer.

Inte i blindo

Det är därför motsättningen inte gäller bävan, och inte skala. Om dem är *Aniara* och Koranen ense. Den gäller tilltal: om vidden är riktad eller ej. Och det går inte att mäta – bara att besvara.

Koranen lägger svaret i munnen på den som begrundar himlarna:

> Herre! Du har inte skapat [allt] detta i blindo.[12]

Inte i blindo – mot Martinsons *utan mål*. Två domar över samma himmel. Och tecknen, heter det på ett annat ställe, finns »vid horisonten och inom dem själva«.[13] Tilltalet kräver en lyssnare som själv är ett tecken; rösten utanför svarar mot en röst inom. Miman tystnade inte bara för att jorden brann, utan för att passagerarna till slut inte hade något inom sig att ta emot med.

Martinson valde gåtan, och han visste att han valde. Det är hans storhet och hans varning. För frågan han lämnar oss gäller inte hur stor rymden är: den är vidare än vi förmår tänka, det medger båda läsningarna. Den gäller dig: är du tilltalad? Och en blick som vägrar vända hem tomhänt, som lyfts ännu en gång och ännu en gång, har redan börjat svara.

Eddans värld är byggd av ett lik

Gudarna dräpte en jätte och byggde världen av hans kropp. Av Ymers kött blev jorden, av blodet haven, av benen restes bergen; tänderna och de sönderslagna käkarna blev sten och grus, och skallen välvdes till himmel, buren i sina fyra hörn av lika många dvärgar.[1] Bilden är så ofta återgiven att vi har slutat se hur ohygglig den är. Världen är ett återvunnet lik.

> Av Ymers kött / blev jorden skapt, / och av hans svett haven; / berg av benen, / träd av håret, / och av hans skalle himlen; / och av hans hjärna / gjordes alla / de tunga molnen.[2]

Också Esaias Tegnér kokade, i noterna till *Frithiofs saga*, ned alltsammans till en uppställning: kött, ben, tänder, skalle, blod – jord, berg, klippor, himmel, hav.[3] Vi kallar detta, utan att blinka, en skapelseberättelse och ställer den på hyllan bredvid de andra – bredvid Bibelns, bredvid Koranens tal om himlarnas och jordens skapelse. Två skapelseberättelser, tänker vi, två rivaliserande svar på en och samma fråga: varifrån kom världen? Men likheten är ett bländverk. Frågar man vad slags utsaga var och en av dem egentligen är, faller de isär i händerna.

Bara en förteckning över ämnen

Eddans berättelse argumenterar inte. Den drar ingen slutsats, ber inte läsaren begripa något mer än det sagda. Den räknar upp. Kött är jord, blod är hav, ben är berg, skalle är himmel, hjärna är moln, ögonbryn är Midgård. Varje rad knyter en kroppsdel till ett stycke värld, och tillsammans besvarar de uttömmande en enda fråga: vad är världen gjord av? Av en jätte.

Och de nordiska skalderna är inte ensamma om greppet. Samma bild återkommer tvärs genom den indoeuropeiska världen: den fornindiska Purusha styckas och blir kosmos, den babyloniska Tiamats kropp klyvs till himmel och jord, och i en vedisk hymn är kon på en gång himlen, jorden och guden.[4] En lekamen tas isär, en värld fogas samman av delarna. Där så många folk delar en så gammal bild svarar den mot ett behov äldre än varje teologi: att veta vad marken under foten och valvet över hjässan består av – och att få veta, tröstande, att det består av något som en gång var levande.

Man ska inte säga att myten är meningslös. Forskningen har med rätta påmint om att den bär en ordning: gudarna rycker råämnet ur jättarnas värld och vänder det till

kosmos, och dråpet blir själva urhandlingen genom vilken ordning vinns ur kaos. Den har sin mening – gudarnas rätt, världens reda. Men den meningen ligger innesluten i världen. Myten ordnar kosmos; den öppnar det inte mot något utanför. Himlen *är* skallen. Den är inte ett tecken *på* något. Meningen är invävd i materien och tränger aldrig utanför den.

Det som pekar bortom sig självt

Koranen griper efter precis samma ting: inte kött och blod, men himlen, bergen, växlingen mellan natt och dag, regnet. Och gör med dem något väsensskilt. »I skapelsen av himlarna och jorden och i växlingen mellan natt och dag finns sannerligen tecken för dem som har förstånd.«[5]

Tecken. Själva språket vittnar. Det arabiska *āya* betyder tecken, bevis och under; det är samma ord för en vers i Koranen som för en företeelse i naturen. En rad skrift och en bergskedja bär ett och samma namn. Slutsatsen är inbyggd i ordförrådet: skapelsen ska *läsas*. Ibn Qayyim al-Jawziyya beskrev kunskapen om Gud som två vida portar – begrundan över de *lästa* tecknen, Koranen, och begrundan över de *skådade* tecknen, kosmos – två vägar till en och samma kunskap.[6] Världen blir en text vid sidan av uppenbarelsens. Det är den som stannar under natthimlen och inte bara räknar stjärnorna utan frågar vad de vill säga.

Och riktningen är den motsatta mot Eddans. Där rör sig blicken *nedåt*, in i ämnet: himlen är en skalle. Här rör den sig *igenom* tinget och *ut*:

> Vi skall visa dem Våra tecken vid horisonten och inom dem själva, till dess det står klart för dem att detta är sanningen. Är det inte tillräckligt att din Herre är vittne till allt?[7]

Vid horisonten och inom dem själva: rörelsen går från tinget mot det tinget betyder. Därav Ibn Qayyims väldiga anspråk: »Hela universum, med allt det rymmer, är tecken, vittnesbörd och bevis; Gud har inte skapat något av det för att vilseleda, och inte ställt något i det förgäves.«[8] Intet förgäves – varje ting ett vittne. Och vittne om vad? »Den sanning genom vilken och för vars skull himlarna och jorden skapades är tawhīd – Guds enhet.«[9]

Skillnaden blir nu tydlig. Vi trodde oss hålla två svar på en fråga. Vi håller två svar på två frågor. Ymers kropp besvarar *vad världen är gjord av*. Tecknet besvarar *vad världen betyder*. Den ena är en redogörelse för stoff, den andra för mening. De möttes aldrig på samma fält.

Också Koranen känner stoftet

Men man måste vara ärlig: motsatsen får inte göras renare än den är. Säger inte Koranen också vad världen består av? Den gör det. Människan av lera, av en droppe; »av vatten

skapade Vi allt levande«;[10] himlen som en gång var rök, *dukhān*.[11] Koranen har sin egen förteckning. Skillnaden ligger inte i stoff mot icke-stoff.

Den ligger någon annanstans: i Koranen är materien aldrig meningens slutpunkt.

> I himlarnas och jordens skapelse … i det vatten som Allah sänder ned från himlen och återupplivar jorden med sedan den varit död … finns sannerligen tecken för människor som använder sitt förstånd.[12]

Vattnet, den döda jorden, det återväckta livet – det är rent stoff. Men versen stannar inte där. Samma andetag som namnger materien slutar i tecknet. Regnet som väcker myllan är i samma ögonblick ett märke för den som tänker efter. Stoftet läggs ut endast för att läsas. Linjen är fin, men verklig: Ymers kött är svaret – slut. Koranens vatten är ett svar som visar sig vara en fråga, pekande utöver sig självt. Det nordiska ämnet slutar i sig självt; det koraniska ämnet är ett ord.

Rydberg sökte ett dolt argument

Och just här gick Sveriges lärdaste uttydare av dessa myter vilse – storslaget, lärorikt vilse. Viktor Rydberg ägnade två digra band, *Undersökningar i germanisk mythologi* (1886–89), åt att foga de splittrade nordiska myterna till ett enda sammanhängande, systematiskt gudaepos, som om ett dolt och enhetligt argument låg nedlagt under dem, väntande på att dechiffreras.[13] Tyska filologer klandrade hans djärva etymologier. Men det djupare ligger i *varför* han sökte.

Rydberg var till sitt väsen en teckenläsare. I *Den siste atenaren* är världen genomskinlig, ett återsken av något annat: »Naturen, mitt i vilken vi leva, är ju en återglans av Guds skönhet.« Och: »Människan upphörde att vara stoft och världen blott en byggnad av atomer. Materien förvisades ur verkligheten till möjlighetens skuggrike. Allt förandligades.«[14] Han ville att materien skulle peka utöver sig själv; han ville att världen skulle *betyda*. Och han bar – detta är min läsning – den hungern till Eddan och läste in i Ymers lik en förtäckt teologi, ett gömt argument för ordning och en mästare.

Men myten ville inte ge det ifrån sig. Ty myten argumenterade aldrig. Den inventerade. Rydberg sökte ett tecken där det stod blott stoff; han ställde en fråga till liket som liket inte var byggt att besvara. Hans misslyckande är ingen lärd förlägenhet utan ett fulländat bevis. Han hade det rätta anlaget – just det teckentydande, det koraniska – och riktade det mot den enda sortens text som ingenting har att beteckna.

Det som köttet aldrig når

En modern svensk röst kommer Ymer påfallande nära. Dan Andersson, i *David Ramms arv*:

> Hela skapelsen var en enda blodig, snyftande köttklump, virvlande kring ett centrum: det inuti mig som var innanför alla skal och som aldrig kunde bli orent.[15]

En hel skapelse av blodigt kött – Eddans likvärld pånyttfödd i en svensk på nittonhundratalet. Men meningen förmår inte stänga allt ute. Mitt i allt detta kött står något som köttet inte når: »det inuti mig … som aldrig kunde bli orent.« Ett innersta, under varje skal, som materien varken kan röra eller smutsa.

Stoftvärlden har ingen plats för det centrumet, och ändå står det där, oavvisligt. Och det är just dit tecknet hela tiden pekade. De tecken Gud satt i himlarna och i själen, skriver Ibn Qayyim, är »kända genom förnuftet och förankrade i den medfödda naturen, fitra«.[16] Den fitra – det innersta som köttet inte kan orena – är samma organ som läser tecknen. Köttklumpen är svaret på den ena frågan; det rena centrum inom den ställer den andra.

Två frågor alltså, inte en. Ymers sönderslagna kropp svarar fullödigt på den första: vad är du gjord av? Av stoft, av vatten, av en dräpt jättes kött. Men det är en annan fråga som håller människan vaken om natten, och som ingen förteckning över ämnen kan röra vid: vad pekar du mot? Det är på den frågan – inte den första – som himlen upphör att vara en skalle och blir ett tecken.

Hur ber man maghrib när solen aldrig går ned?

Fyrtiosju dygn i sträck står solen över Kiruna utan att gå ned.[1] Under dessa veckor ska en muslim be maghrib – bönen som inträder i samma stund som solen sjunker under horisonten. Men någon nedgång kommer inte. Den fjärde av dagens fem böner hänger på en himmelsk händelse som har uteblivit.

Och det stannar inte vid maghrib. Hela bönedygnets nät är knutet till solens vandring: gryningen, middagshöjden, eftermiddagsskuggans längd, nedgången, den röda glödens slocknande. Den dagliga bönen är i grunden en läsning av himlen. Norr om polcirkeln tystnar himlens text.

Det vore lätt att vifta bort detta som ett logistiskt randproblem för några hundra troende längst i norr. Men växlingen mellan natt och dag – *ikhtilāf al-layl wa-l-nahār* – hör till Koranens mest upprepade tecken, åberopat gång på gång som bevis för dem som tänker:

> och i växlingen mellan natt och dag och i regnet, som Gud sänder ned från skyn för att med detta ge nytt liv åt den jord som varit död, och i vindarnas växlingar – [i allt detta] ligger tecken för människor som använder sitt förstånd.[2]

Tecknet återvänder i sura efter sura, i skapelseberättelsen, i naturskildringen, i åkallan.[3] När växlingen upphör rämnar inte bara en tidtabell. Ett av uppenbarelsens favoritargument tycks tystna just där en troende råkar stå. Frågan ställer sig själv: ett tecken som gäller överallt utom i Kiruna – är det ett tecken, eller ett tecken med ett hål i?

Ett tecken är en ordning, inte en bild

Koranen lägger tyngdpunkten på ett bestämt ställe. Tecknet är inte att natt och dag finns, utan deras uppmätta växling. Mawdudi fäster blicken vid regelbundenheten: ljuset följer mörkret i fullständig ordning, dagen kortas och natten växer gradvis tills de blir lika långa, sedan tvärtom – och denna jämna gång pekar mot en enda ordnande vilja.[4] Tecknet är ingen stillbild på himlavalvet. Det är en rytm, en mätbar gång. En räkning. Det är skuggan vid eftermiddagen som vuxit sig lång nog att kalla till bön.

När himlen tiger

Geografin är obeveklig. Kring 45–48:e breddgraden infaller alla fem märkena varje dygn. Mellan 48 och 66 grader smälter *ishā* och *fajr* samman vissa veckor – kvällsrodnaden hinner aldrig slockna innan gryningen tänds. Bortom polcirkeln vid 66,5 grader återstår ett enda långt dygn av ljus och, ett halvår senare, ett enda långt mörker.[5] Inför detta stod de lärda med en högst konkret fråga: hur ber man fem gånger när himlen inte längre ger fem märken?

Svaret hämtade de ur en hadith om Dajjāl, den falske messias vars dagar vid tidens slut ska tänjas ut. Profeten ﷺ fick frågan rakt på sak:

> Vi sade: »Guds sändebud, den dag som är lång som ett år – räcker det att vi ber en dags böner under den?« Han svarade: »Nej – beräkna [tiderna] åt den efter dess längd.«[6]

Uqdurū lahu qadrahu – uppskatta, mät ut. Profeten ﷺ tillfrågades om en kommande kosmisk avvikelse och svarade med *taqdīr*, beräkning. De fem bönerna består; tiderna räknas fram. Så reser sig den troende till maghrib medan solen ännu lyser in genom fönstret. Där börjar varje polarfatwa.

Ur detta frö har flera grenar vuxit. AMJA, en församling amerikanska jurister, förordar att man beräknar tiderna efter den närmaste plats där natt alls kan skiljas från dag, och tillägger att saken är föremål för *ijtihād*, självständigt rättsligt omdöme.[7] Det europeiska fatwarådet rekommenderade i stället att utgå från det sista dygn där dag och natt gick att urskilja; i Kiruna förvandlade det en tidigare fasta på närmare ett dygn till tider kring tre på morgonen och åtta på kvällen.[8] Andra håller före att man bör räkna efter Mecka eller Medina:

> Argumentet hos dem som menar att beräkningen bör utgå från en av de två heliga städerna är att Mecka är uppenbarelsens ursprungsplats, jordens mittpunkt och den mest tempererade, mediana platsen.[9]

Och söder om polcirkeln, där breddgraden ändå är extrem, delar man natten i sjundedelar eller följer närmaste tempererade ort kring den 45:e breddgraden.[10]

Så långt ger detta skeptikern rätt: en provkarta på lagningar, och lagningarna splittrar. I norra Sverige används minst fyra olika tidtabeller parallellt – Mecka, Istanbul, Stockholm, lokal tid – och i avsaknad av en gemensam auktoritet väljer varje hushåll själv. Lina Farhat berättar att det skapade sprickor till och med inom familjer: hon känner en kvinna som följer lokal tid medan mannen vill följa Turkiet.[11] Mohammed Amin Kharraki vid Islamiska Förbundet kallar det »en väldigt svår fråga som vi kommer att brottas med under flera år« och tillstår att sista ordet knappast är sagt.[12] Tecknet, kunde man säga, har upplösts i en kakofoni av klockslag.

Räkningen fanns där från början

Men tillbaka till texten: problemet byter form.

Tecknet om dagen gavs aldrig som en stillbild för ett betraktande öga. Det gavs med ett uttalat syfte:

> Vi har gjort natten och dagen till två tecken; Vi har låtit nattens tecken utplånas och gjort dagens tecken till ett ljus som låter er se, så att ni kan söka det goda som er Herre ger och så att ni lär känna årens antal och beräkningen [av tiden].[13]

Och i en tidigare sura binds samma sak fast vid himlakropparna själva: solen och månen är satta till mått för beräkning av tiden.[14] Tecknet och räkningen är hopflätade redan i uppenbarelsens ord. Dagen är ett tecken *för att* ni ska räkna.

Då framträder en annan läsning av juristens *uqdurū lahu qadrahu* – en läsning, inte en avgjord rättsfråga, för de lärda tvistar alltjämt. Beräkningen är ingen främmande lagning lagd över ett brustet tecken. Det är den verksamhet tecknet gavs för att framkalla. Polcirkeln bryter inte sönder tecknet; den gör kärnan synlig. Där den tempererade troende kan läsa himlen i förbifarten, måste Kirunabon göra uttryckligt vad versen alltid begärde: räkna. Dajjāl-hadithen och den sjuttonde suran möts från var sitt håll – tecknet är en kallelse att räkna.

Och då blir mångfalden av metoder något annat än ett universellt teckens sammanbrott. Den är *ijtihādens* utbredning, förnuftsarbetet som versen om natt och dag kallar fram: »människor som använder sitt förstånd«. Tecknet bad om eftertanke. Vid polen får det en överväldigande dos.

Läsaren var aldrig kroppslös

Varför var tecknet från början en kallelse till en räknare och inte ett faktum för en åskådare? För att det riktades till en kropp på en plats. Två vittnen utanför traditionen säger samma sak.

Det första är kroppens egen klocka. Kronobiologin beskriver en inre dygnsrytm som ljuset ställer in men inte skapar – en gång på ungefär ett dygn som vi bär med oss oavsett breddgrad. Under midnattssolen tappar den fästet. »Dygnet blir mer flytande«, heter det från Gällivare; många sover mindre, känner sig uppskruvade, vill hinna mer.[15] Även när himlen håller inne tecknet fortsätter kroppen att efterfråga det. Läsaren som versen vände sig till var aldrig ett kroppslöst förnuft. Det var en varelse stämd efter en jämn växling mellan ljus och mörker.

Det andra vittnet är Selma Lagerlöf. När Nils Holgersson, förminskad till en tumme, tillbringar sin första natt ensam i skogen, upptäcker han vad natt egentligen är:

> Det var alldeles förfärligt kusligt att sitta så där om natten ute i skogen. Han hade aldrig förr vetat vad det ville säga, att det var natt. Det var, som om hela världen hade förstenats och aldrig mer skulle kunna vakna till liv igen.[16]

En pojke som sovit sig igenom tusen nätter hade aldrig vetat vad natt var förrän den tryckte på honom. Natten är ingen idé man bär med sig. Den är en erfarenhet, känd ge-

nom kroppen. Lagerlöf når ända fram till tröskeln – natten som levd, kroppslig mening – men stannar vid skräcken: en förstenad värld som aldrig mer ska vakna. Längre än så når inte den sekulära fantasin. Koranen namnger vad som ligger bortom: natten gjord till vila, ett mått satt av »den Allsmäktiges, den Allvetandes ordning«.[17] Där Lagerlöf ser en värld i sten, ser versen ordning och nåd.

De svenska namnen på norr pekar åt samma håll. Fredrika Bremer döpte landet där natten aldrig kommer till »ljusets rike« – ett vackert namn för den plats där just tecknet natt saknar lokal motsvarighet.[18] Dit reste också Linné, mannen som skulle ge varje levande ting ett namn och en plats i sitt system, och fann det enda landskap där himlen vägrar låta sig läsas på syn och måste räknas. Och samerna delar året i åtta glidande årstider i stället för i natt och dag – den skarpa motsatsen tunnad till en skala av övergångar längst i norr. De som verkligen bor under den uteblivna natten slutade inte räkna tiden när de två märkena suddades ut; de fann fler. Just det versen förutsätter: där himlen ger glesare tecken läser den placerade kroppen tätare, inte tunnare.

Den som har tur

Frågan var om ett tecken med ett undantag är ett försvagat tecken. Svaret som denna essä har drivit är det omvända. Undantaget visar vad tecknet alltid var: en kallelse till en placerad, tidsbunden kropp att räkna årens antal, mäta dagen, uppskatta tiderna när märkena uteblir. Polen öppnar inget hål i tecknet. Den blottlägger den bekväma läsning som vi andra kom undan med.

Kharraki har rätt i att sista ordet inte är sagt. Men den öppenheten är inget svek från tecknets sida; det är förnuftet som ännu arbetar på det, precis som versen begärde. Abdulnassir Mohammed i Kiruna, som efter att ha fastat kanske tjugotre timmar i sträck blickar upp mot en sol som inte vill sjunka, säger det enklare än någon jurist:

> Vi fuskar inte. Vi säger att vi har tur.[19]

Tur, kanske, att leva där tecknet måste tänkas och inte bara ses. Där natten, genom att utebli, framtvingar den räkning den i tysthet alltid bar inom sig.

Skogen är inte min kyrka

Det finns en mening som de flesta sekulariserade svenskar kan skriva under på utan att tveka. Religionssociologen David Thurfjell hörde den gång på gång när han intervjuade ett sjuttiotal vandrare i skogsområdena kring Stockholm och Uppsala:

> Många sekulariserade svenskar skulle kunna skriva under på att naturen eller skogen är min kyrka.[1]

Den sägs med värme och med självklarhet. Ändå bär den på ett ord som sällan granskas. En kyrka är inte vilken plats som helst – det är en plats där något tillbeds. Och om skogen är min kyrka kvarstår en fråga som nästan ingen ställer: vad är det egentligen som tillbeds där inne, mellan granstammarna?

Det ordlösa rummet

Thurfjell lade märke till något påfallande. Så snart han förde religion på tal började hans sekulariserade landsmän tala om naturen i stället. Det var där de djupaste upplevelserna fanns – känslan av samhörighet med andra arter, med ett oöverskådligt universum. Men orden saknades. Det religiösa språket hade de lämnat bakom sig, och inget hade trätt i dess ställe. Det är vandraren som stannar mellan stammarna, känner något stiga i bröstet och inte har ett enda ord att ge det.

> De saknar det symbolmättade språk som kristendomen erbjuder och lämnas i ett ordlöst inre rum.[2]

I det rummet bär de ändå på ett arv utan att veta om det. Den romantiska traditionen, påpekar Thurfjell, brukade naturen som en spegel för människans inre: skogen blev dyster eller upphöjd allt efter betraktarens sinnesstämning.[3] Den som söker Gud bland träden riskerar att till sist möta sin egen spegelbild.

När guden löses upp

Tanken att Gud finns i naturen har en logisk ändpunkt, och den svenska litteraturen har redan vandrat dit. Gustaf Frödings religiösa grubbel mynnade ut i panteism – läran att Gud och världen är ett och detsamma. Svenskt biografiskt lexikon sammanfattar

att hans spekulation »resulterade i en panteism där motsättningen mellan gott och ont upphävdes och gudsbegreppet upplöses«.[4]

Priset blir synligt här. Är Gud lika fullt närvarande i giftet som i brödet, i mördaren som i offret, upphör skillnaden mellan heligt och oheligt. När Gud är allt är Gud till sist ingenting bestämt – och då finns ingenting avskilt kvar att tillbe. Jan-Olof Bengtsson har skrivit:

> Utan transcendens – Gud som är fjärran – finns ingen immanens, ingen Gud som är nära; utan immanens ingen transcendens.[5]

Panteismen köper närheten genom att avskaffa avståndet, och blir därmed av med båda. En essäist drar slutsatsen kärvt: panteismen »förminskar såväl Gud som människan och naturen och tenderar alltid att leda till avgudadyrkan«.[6]

Något bortom bergen

Men något i den svenska skogen vägrar låta sig lösas upp. Dan Andersson, vislyrikern från Finnmarkens skogar, kände det starkare än de flesta:

> Det är något bortom bergen, bortom blommorna och sången, det är något bakom stjärnor, bakom heta hjärtat mitt.[7]

Längtan stannar inte i landskapet, den sträcker sig förbi det. Inte ens den poet som var mest genomdränkt av berg och hed lät bergen vara vägens slut. Något står bakom stjärnorna. Och själva riktningen bär ett argument: man längtar inte efter det man redan är. Att hjärtat sträcker sig *förbi* skogen röjer att dess mål aldrig var skogen. Vore Gud landskapet, skulle längtan vara en cirkel, Gud som söker Gud genom granen. Men längtan har en pil, och en pil förutsätter ett mål skilt från den som spänner bågen. Hjärtat söker sig förbi tecknet, och just den rörelsen – ut ur spegeln, mot ett Du – är vad panteismen inte kan rymma och vad som står i Koranens centrum.

Tecknet och konstnären

Arabiskan har ett ord för detta. *Aya* (i plural *ayat*) betyder samtidigt två ting: en vers i skriften och en företeelse i naturen.[8] Solen, regnet, växlingen mellan natt och dag, skillnaderna mellan människors språk och hudfärger – allt är *ayat*, tecken att läsa. Naturen är en text. Koranen upprepar att i skapelsen av himlarna och jorden ligger »tecken för dem som har förstånd«.[9] Verbet är *tafakkur*, eftertanke. Naturen är given att läsas, inte att tillbes. Det är skillnaden mellan att stanna på stigen för att se hur ljuset faller och att falla på knä inför träden.

Och så den vers där hela frågan avgörs:

> Bland Hans tecken är natten och dagen, solen och månen. Fall inte ned i tillbedjan inför solen, inte heller inför månen – fall ned inför Gud som har skapat dem, om det är Honom ni vill dyrka.[10]

Solen är den mest naturliga gud man kan tänka sig – ljusets, värmens, livets källa. Och just den förbjuder Koranen som föremål för tillbedjan. Solen är ett tecken, och ett tecken pekar mot sin källa. Att stanna vid tecknet är att förväxla konstverket med konstnären. Universum »är ett tecken på Guds allmakt – det är ett konstverk och inte konstnären själv«.[11]

Avståndet som räddar

Här förändras bilden. Vi är vana att ställa upp dem mot varandra: immanensen, Gud i naturen, den varma och generösa tron; transcendensen, Guds avlägsenhet, det kyliga alternativet. Kontrasten tycks tala till skogskyrkans fördel. Men en närmare blick ger en annan bild.

Den panteistiska immanensen låter tecknet smälta samman med det betecknade tills bara landskapet återstår. Och landskapet, som inte längre har någon Annan över sig, blir, precis som i den romantiska traditionen, en spegel för jaget. Den som tillber Gud i skogen slutar, genom en bakvänd logik, med att tillbe sina egna stämningar kastade tillbaka mot honom. Immanensen, driven till sin spets, är hemligt självupptagen.

Teckenrelationen gör det motsatta. Genom att hålla tecknet skilt från det betecknade – naturen ett tecken på Gud, inte Gud – skänker den naturen en verklig annanhet. Skogen får vara skog, inte en duk för mina känslor, just därför att den inte är gudomlig utan riktad till mig av en Annan. Prepositionen »på« är ingen köld. Den är avståndet som låter skogen förbli skog och Gud förbli Gud.

Men är Koranens Gud en fjärran Gud, undandragen bakom horisonten? Invändningen är berättigad, och den reser sig inte minst inifrån islam självt. Traditionens mystiker har i sekler brottats med hur nära Gud kan sägas vara, och spänningen mellan att hålla Gud fri från all liknelse (*tanzih*) och att tala om Hans närhet hör till dess äldsta inre tvister. Ty Koranens Gud är inte avlägsen:

> Vi är närmare människan än hennes egen halspulsåder. Vart ni än vänder er, där är Guds ansikte.[12]

Det är en närhet mer intim än någon panteism mäktar. Och ändå – det är en Skapares närhet till sin skapelse, en Vetandes till det Han vet, inte de tvås sammansmältning. Gud är mig närmare än min egen halspulsåder; men min halspulsåder är inte Gud. Panteismen löser upp gränsen – men när Gud är allt finns det ingen Annan att vändas mot. Tecknet bevarar bägge: en Gud nära nog att vändas till vart jag än ser, åtskild nog att blicken inte slutar i en spegel.

Därför pekar Koranen åt två håll på en gång:

> Vi skall visa dem Våra tecken vid horisonten och inom dem själva, till dess det står klart för dem att detta är sanningen.[13]

Tecknen vid horisonten: skogen, bergen, växlingen mellan natt och dag. Och tecknen inom oss: just den längtan Dan Andersson kände, den som sträcker sig förbi stjärnorna. Bägge är tecken; inget av dem är målet. Skogen är inte min kyrka. Den är något bättre: ett ord riktat till mig, ut ur sig självt – bortom bergen – mot Den som kan tillbes därför att Han inte är skogen, och som låter skogen vara skog därför att Han inte är den.

Linné läste Guds dom i andras olyckor

Ingen har bringat världen i ordning så grundligt som Carl von Linné. Han gav arterna deras dubbla namn, fördelade det levande i klasser och ordningar och lärde Europa att läsa naturen som ett register. Ändå ägnade han sina sista årtionden, i det tysta, åt något som var taxonomins raka motsats. I ett efterlämnat manuskript, skrivet för sonens ögon och annars hållet för sig själv, slutade han att sortera. Där började han tyda.

Han hade länge sett en ordningsmakt verka också i det allra minsta – i lusen, i getingen som lägger sina ägg i den levande larven, i hela den ekonomi av rovdjur och parasiter som höll naturen i schack. Nu sökte han samma rättvisa bland människorna. Anteckningarna kretsar kring en och samma sorts händelse, om och om igen. En fogde lade beslag på en bondes hästar; bonden tog igen det som var hans och hängdes som tjuv på fogdens ord. Åren gick, och fogden slutade till sist i samma galge. Linné fyllde sidorna med hundratals sådana öden, en lång rad fall där brottet och straffet tycktes mötas i nästan matematisk jämvikt. Han gav samlingen namnet *Nemesis divina*, den gudomliga vedergällningen.[1]

Mannen som läste Gud i fotspåren

Boken inleds med en av de vackraste meningar någon svensk naturforskare har skrivit:

> Jag såg den evige Guden gå förbi och häpnade; jag följde hans fotspår över naturens fält och såg överallt en evig vishet och makt.[2]

Detta är inte vidskepelse. Det är något den islamiska traditionen genast känner igen – och prisar. Koranen befaller uttryckligen samma blick:

> Lär av detta, ni som har ögon att se med.[3]

Orden avslutar berättelsen om hur en folkstam fördrevs från sina hem, och budet – *fa'tabirū* – har gett ett helt begrepp dess namn: *i'tibār*. I ordet bor bilden av en överfart. Att dra lärdom är att gå över, från det synliga tecknet till den osynlige som tecknet pekar mot.[4] Linné gjorde just denna överfart. Han såg getingen, galgen, det tillstötande ödet, och bakom dem anade han en vilja. Han hade alltså inte fel i att läsa. Felet låg i vad han läste in.

Solförmörkelsen som inte sörjde

Inför ett annat tecken stod en annan man. Den dag då Profetens ﷺ lille son Ibrahim dog gick solen i förmörkelse, och folket sade till varandra: himlen själv sörjer barnet. Här erbjöd sig en symmetri lika lockande som någon i Linnés bok – ett dödsfall, en mörknande sol, ett samband som gav sorgen kosmisk tyngd.

Profeten ﷺ avvisade det på stället:

> Solen och månen är två av Guds tecken; de förmörkas inte för någons död.[5]

Han vägrar att låta tecknet bli ett utslag över en enskild människa. Solen vittnar om sin Skapare, inte om Ibrahim. Två män stod inför samma slags under. Den ene läste Skaparen i det. Den andre försökte läsa namn.

Domen som sköts upp

Varför denna vägran? Svaret ligger i en av Koranens mest hisnande verser:

> Om Gud skulle ställa människorna till svars för allt de gör, skulle Han inte lämna en enda levande varelse kvar på jorden. Men Han ger dem uppskov till en fastställd tid.[6]

Domen är uppskjuten – inte av glömska, utan av beslut. Räkenskapens dag har ett fastställt datum, och det är inte i dag. Uppskovet är en barmhärtighet: tiden ges för att människan ska hinna vända om. Det är den tid fogden ännu har att lämna tillbaka hästarna. Den som tyder en bondes död eller en fogdes galge som själva domslutet upphäver i tysthet detta uppskov. Han kräver att böckerna ska gå jämnt ut redan nu, framför hans egna ögon – och avvisar därmed, utan att märka det, just den barmhärtighet som lät domen dröja.

Här går i'tibār och Linnés räknekonst skilda vägar. Överfarten går uppåt, från tecknet till Skaparen, ut mot det gränslösa. Linné böjde samma rörelse nedåt, in i en bokföring tillskuren efter ett mänskligt mått av rätt och orätt. Fotspåret pekar framåt, mot den som gick förbi. Linné stannade vid avtrycket och försökte stava de dömdas namn i dammet.

Men folken som gick under

Men invändningen måste mötas öppet. Koranen läser ju själv katastrofen som straff. 'Ād och Thamūd, Faraos här – gång på gång berättar skriften om hela samhällen som gick under för sin synds skull.[7] Är inte detta *Nemesis divina* i renaste form?

Nej. Dessa domar är uppenbarade, inte uträknade. De gäller hela folk genom historien, medan åskådarens dom faller över en enskild själ i det fördolda. Och de är varningar som Gud själv har uttytt genom sina sändebud, där en åskådare vid foten av en galge bara drar sina egna slutsatser. Till och med versen om i'tibār binder lärdomen vid en händelse

som Gud just förklarat för de troende: uppenbarelsen stiger ned och ger läsningen dess riktning. Linné stod för övrigt inte i någon österländsk karmalära. Han hörde hemma i sin tids lutherska försynstro, övertygelsen att Gud styr också i historien. Men där läran talade om en försyn vars vägar förblir fördolda, ville Linné se räkenskapen gå jämnt ut framför sig. Han hade ingen uppenbarelse över sin fogde. Han hade bara sin egen visshet.

Det längre seendet

Det märkliga är att Linné, som såg mer av naturen än någon i sin samtid, på just denna punkt såg mindre. Den blick som låter tecknet peka mot Skaparen öppnar sig mot det oändliga; den blick som låter tecknet fälla en dom sluter sig kring en uträkning. Ty för att läsa ett enda utslag ur en bondes död måste man göra anspråk på att överblicka hela räkenskapen för den själen – och det enda en åskådare ser är den synliga spillran. Den som håller tillbaka ser därför inte mindre; han inser att räkenskapen sträcker sig bortom det synliga, in i det uppskjutna. Återhållsamheten inför det fördolda är ett längre seende: ögat som vägrar att döma når längre än ögat som dömer.

Linnés egen första mening var sann. Han såg den evige gå förbi. Övermodet började först när han böjde sig mot fotspåret och ville läsa ett utslag i det. Avtrycket var aldrig en dom. Det var en riktning.

Skapelsehymnen som slutar med ett kanske

Tre tusen år innan någon brydde sig om att räkna åren satt en namnlös siare under den nordindiska natthimlen och försökte säga något sant om världens början. Rigvedas hundratjugonionde hymn i den tionde mandalan – Nasadiya-sukta – är förmodligen den äldsta bevarade dikt som ställer ursprungsfrågan rakt ut, och dess storhet ligger i att den vägrar att låtsas veta.

> Hur denna skapelse är för sig gången, om nu den skaptes eller icke skaptes, det vet förvisso han, som den bevakar i högsta himlen, eller vet det icke.[1]

Inte ens gudarna får sista ordet: de kom, säger hymnen, efter skapelsen och vet kanske lika litet som vi. Filologen Joel Brereton har påpekat att slutraden är metriskt stympad, två stavelser för kort, och läser bristen som ett medvetet grepp – en stamning inför möjligheten att världen kanske inte ens blev skapad.[2] Tjugonio sekler senare hörde Carl Sagan i samma rader vetenskapens egen dygd, »en tradition av skeptiskt frågande och osjälvmedveten ödmjukhet inför de stora kosmiska mysterierna«.[3] Astronomen och siaren lutar sig, tänkte han, mot samma natthimmel.

Och här börjar det egentliga problemet. För Koranen lutar sig mot precis samma himmel.

Samma himmel, ett annat svar

> I himlarnas och jordens skapelse, i växlingen mellan natt och dag, i skeppen som sveper fram på havet … i det vatten som Allah sänder ned från himlen och återupplivar jorden med sedan den varit död … finns sannerligen tecken för människor som använder sitt förstånd.[4]

Där den vediske siaren når svindel når den koraniske läsaren visshet. De ser samma stjärnor och drar olika slutsatser. Det borde oroa varje vän av designargumentet. Vore natthimlen ett tvingande bevis skulle den tvinga var och en som lyfter blicken. Den tvingade inte Rigvedas siare. Alltså avgör tecknet inte ensamt. Något annat fäller utslaget – och frågan är vad.

Grammatiken avslöjar mottagaren

Just detta tycks inskrivet i Koranens egen meningsbyggnad. Teckenverserna slutar aldrig i »tecken för alla som ser«. De slutar smalare, i *li-qawmin yatafakkarūn*:

> Han är den som har brett ut jorden och på den gjorde bergmassor och floder … Han låter natten täcka dagen. I detta finns sannerligen tecken för människor som tänker efter.[5]

För dem som tänker efter. På andra ställen: för dem som använder sitt förstånd, för dem som har förstånd.[6] Och rakast av allt, i sura Yunus:

> Säg: »Se vad som finns i himlarna och på jorden!« Varken tecken eller varningar är till nytta för människor som inte tror.[7]

En advokat som visste att hans bevis var vattentätt skulle aldrig foga en sådan brasklapp till sin plädering. Versen medger att tecknen inte når fram av sig själva. Man kan läsa den strängt – att inget bevis biter på den som redan valt att förneka – eller mildare, att bevisen i sig inte räcker ända fram. Men åt vilket håll man än läser hamnar det avgörande på samma ställe: hos mottagaren, inte i himlen.

Tecknet tvingar inte

Omkastningen ligger där. Vi väntar oss att skriften ska bruka skapelsens ordning som det bevis som fäller varje tvivlare – överväldigande bevisning, en övertygad jury. I stället medger Koranen vad varje ärlig skeptiker anar: tecknen väljer sina läsare. Rigvedas tvivel var aldrig en brist på stjärnor.

Och bristen ligger heller aldrig i tecknet. Ibn al-Qayyim:

> Hela universum med allt det rymmer är tecken, vittnesbörd och bevis; Gud har inte skapat något av det för att vilseleda, och inte ställt något i det förgäves.[8]

Är tecknet fullkomligt och når ändå inte fram, måste felet sökas på betraktarens sida. Ibn Taymiyya och Ibn al-Qayyim hävdar att tecknen inte arbetar som syllogismer; de verkar som *tabsira*, en andlig varseblivning. De delas i *āyāt al-āfāq*, tecknen vid horisonten, och *āyāt al-anfus*, tecknen i själen – »de inre föreställningarna i medvetandet«, skriver Ibn Taymiyya, »hör till Guds tecken«.[9] Ett tecken tvingar inte fram en slutsats genom en kedja av premisser; det väcker en kunskap som redan ligger nedlagd i *qalb*, hjärtat, *fitras* säte. Som när ett bortglömt namn plötsligt finns där, och man inser att det legat kvar hela tiden.

> Gud har format hjärtana med en medfödd benägenhet att ta emot sanningen, böja sig för den och finna ro i den.[10]

Det finns en invändning som snarare stärker saken. Att tecknen väcker snarare än tvingar är de taymiyyanska lärarnas läsning. Den klassiska kalām-traditionen – ashʿa-

riter, māturīditer, muʿtaziliter – hävdade motsatsen: att *naẓar*, den ordnade begrundan av skapelsen, ger en förnuftsmässigt bindande kunskap, och att vägra sitt bifall är ett fel i själva tänkandet.[11] Tvisten är gammal och oavgjord. Men även den strängaste rationalist bland dem måste förklara varför det bevis han kallar bindande lämnade den vediske siaren obunden. Det taymiyyanska svaret leder förbi argumentet, mot dess läsare.

Spegeln och putsduken

Är hjärtat det organ som läser tecknen, kan det vara klart eller grumlat. Al-Ghazali:

> Människan har en kropp och ett hjärta; med hjärtat menar jag själens verklighet, vilken är platsen för kunskapen om Gud.[12]

Hjärtat är skapat för denna kunskap; dess egentligaste njutning, skriver han på annan plats, är att känna sin Skapare, och den njutningen förgås inte med kroppen.[13] Därför är *tafakkur*, den eftertanke Koranen oupphörligt kallar till, inte ett insamlande av mer bevis. Det är poleringen av spegeln. Ibn al-Qayyim talar om två vida portar: att begrunda Koranens tecken och att begrunda skapelsens. Båda öppnar inåt.[14] Genom dem rör sig människan ut ur en oro som tvivlet fött – den oro Viktor Rydberg lät en av sina gestalter genomleva:

> Tvivlet födde oro, oron en längtan att frigöra sig därifrån.[15]

Den längtan är poleringen; dess mål är vad de gamla kallade *yaqīn*, vissheten – att kunna se upp mot samma himmel utan att längre leta efter ett svar i den.

Carl von Linné såg bilden klarare än han kanske själv visste:

> Jag conciperar menniskan som waxlius. Solen uplyser kroppen, wishet siählen. Gud uptänder hvar och ens siähl med sin eld.[16]

Ljuset argumenteras inte fram. Det tänds. Och närmast tröskeln kommer Ellen Key, läsande Rousseau:

> I människonaturens egna djup har religionen liksom sedligheten sitt ursprung: endast känslan kan bevisa den förra.[17]

Hon placerar tron rätt – i människonaturens djup, i känslan, inte i beviset. Men hon stannar där en sekulär tid måste stanna: känslan bevisar för henne ingenting bortom sig själv, den är en privat värme. Fitra-traditionen tar steget hon inte kan ta. Känslan bevisar inte därför att den är känsla, utan därför att hjärtat är skapat benäget att läsa det sanna – ett organ, stämt efter en verklig signal.

Vad siaren inte kunde veta

Man kunde säga att Veda och Koran till sist möts: båda ödmjuka inför mysteriet, båda ovilliga vid advokatens visshet. Men det vore för snabbt. Nasadiya-hymnen betvivlar föremålet – den frågar om ursprunget alls kan vetas, ens av honom som vakar i högsta himlen. I Koranen finns inte det tvivlet. Dess urval faller på betraktaren: tecknen kan läsas – frågan gäller bara om detta hjärta gör det. Siaren, heter det i hymnen, sökte med hjärtats tanke och fann linjen där vetandet tar slut.[18] Svaret kommer ur samma organ, ur *qalb*, men linjen går varken genom himlen eller vid vetandets gräns; den löper tvärs genom en spegel som lämnats oputsad.

Natthimlen har inte ändrat sig på tre tusen år. Det Koranen envisas med är att den som ser upp kan göra det. Därför är den egendomliga adressen, vid närmare påseende, en inbjudan och ingen dom: tecken inte för dem som ser, utan för dem som tänker efter. Och att tänka efter kan vem som helst börja med.

En handsbredd över marken

Carl Michael Bellman gravsattes på Klara kyrkogård i februari 1795. Att han ligger där är belagt. Var han ligger är det inte: sedan 1800-talets omgrävningar känner ingen till den exakta platsen.[1]

Femtiosex år senare lät Svenska Akademien ändå resa en minnesvård över skalden på samma kyrkogård, nära utgången mot Klarabergsgatan, prydd av vännen Tobias Sergels medaljong.[2] Vården står inte över Bellmans stoft. Den står över gruslager och gissning.

Detta är ingen olyckshändelse i svensk gravkultur. Det är dess ledmotiv. I tvåhundra år har vi varit skickliga på att resa monument över platser vi inte längre kan peka ut, och de senaste sextio åren har vi upphöjt bristen till gravskick.

Frågan blir nästan juridisk: kan man vara skyldig någon något utan att ha en adress att lämna det på?

Det allmänna varvet blev allas

Den svenska kyrkogården var länge en klasskarta i sten. De välbärgade lades inne i kyrkan eller strax utanför, under hällar och stenkors. De fattigas gravar fick en liten jordkulle och möjligen ett träkors.[3]

Ytterst låg det allmänna varvet, den fria begravningsmarken där man lades i den ordning man dog. Makar kunde inte räkna med att hamna bredvid varandra. Det var de fattigas lott, och den var anonym.

Rangordningen är äldre än kyrkogården. När Ahmad ibn Fadlan år 922 iakttog rusernas begravningsbruk vid Volga fäste han sig vid skillnaden: för den fattige brändes en liten båt, för den rike ett skepp och en tredelad kvarlåtenskap.[4] Så noterade en arabisk resenär att döden i norr kostade olika.

Men samma nordiska jord bar också en annan tanke. I Hávamál heter det att minnesmärken sällan står vid vägen utan att släkten hedrar sin släkt.[5] Stenen var ingen statlig angelägenhet. Frände reste den åt frände, och markeringen var en släktplikt innan den blev en statussymbol.

År 1959 anlades Sveriges första minneslund på Östra kyrkogården i Malmö.[6] Skälen som anges är sakliga: kremeringen hade slagit igenom och befolkningen blivit rörlig.[7] Den som flyttar tre gånger i livet sköter ingen familjegrav.

Reformen avskaffade inte klasskyrkogården genom att ge alla prostens häll. Den avskaffade den genom att ge alla det allmänna varvet. Jämlikheten vanns genom subtraktion: ingen får en punkt, alltså är ingen förmer än någon annan. Men markeringen hade två rötter, och bara den ena var rang. Den andra var fränden som reste stenen åt fränden. Nyordningen läste varje sten som ett anspråk och tog bort bägge på en gång: plikten föll med statusen, därför att de råkade se likadana ut i granit. Fattigmans villkor blev allas rättighet och kallades framsteg. I Malmö gravsattes 2024 femtiofem procent av de avlidna i minneslund.[8]

Hjalmar Bergman visste vad det kostade: »Det blev svårt för de gamla att dö när Södra kyrkogården stängdes och de döda måste färdas långt bort.«[9] Avståndet till de döda var ett sår långt innan det blev en planeringsprincip.

Den som sändes ut för att jämna gravarna

Om någon tradition borde applådera minneslunden vore det islam.

Ingen religion har varit lika obeveklig mot gravprakt. Koranen låter människans tävlan om rikedom pågå ända tills hon besöker gravarna.[10] Och Abū l-Hayyāj al-Asadī berättar vad ʿAlī ibn Abī Ṭālib sade till honom:

> »Skall jag inte sända dig med det som Guds sändebud ﷺ sände mig med? Att du inte lämnar en bildstod utan att utplåna den, och inte en upphöjd grav utan att jämna den.«[11]

Jābir ibn ʿAbdillāh berättar att Profeten ﷺ förbjöd att graven putsas med gips, att man sätter sig på den och att man bygger över den.[12] Förbuden har stått sig: ingen kupol, ingen byggnad, inget järnstaket, ingen gipsning. al-Shāfiʿī förordade för egen del *tasṭīḥ*, att gravkullens ovansida jämnas plan.[13]

Slutsatsen ligger nära: minneslunden är Sveriges mest islamiska gravskick. Slutsatsen är fel, och den är fel på ett sätt som blottar vad markeringen egentligen är till för.

Ty samme Profet ﷺ som förbjöd byggnaden bar själv en sten till ʿUthmān ibn Maẓʿūns grav och lade den vid huvudändan. Abū Dāwūd återger scenen, al-Albānī graderar den *ḥasan*. Han sade varför:

> »Med den skall jag känna igen min broders grav, och vid den skall jag begrava dem av mina anhöriga som dör.«[14]

Två syften ryms i en enda mening, och båda är rumsliga: att känna igen, och att lägga andra bredvid. Det senare pekar på marken intill stenen och säger att här skall också de närmaste ligga. an-Nawawī: det är sunna att sätta en synlig markör av sten eller trä vid gravens huvudända.[15]

Islam river alltså monumentet och behåller punkten. Minneslunden gör precis tvärtom. Den behåller monumentet – lunden, hägnet, den vackra anläggningen, den gemensamma blomsterplatsen – och stryker punkten.

Varför graven höjs en handsbredd

Det klaraste beskedet om varför står hos hanbaliten Ibn Qudāma al-Maqdisī:

> »Och graven höjs en handsbredd över marken, för att man skall veta att det är en grav, så att den undviks och barmhärtighet bes för dess innevånare.«[16]

Ingenstans i den meningen står något om minne. Ingenting om saknad, ingenting om eftermäle. Två plikter står där.

Den första är negativ: graven skall undvikas. Man trampar inte på den, sätter sig inte på den, bygger inte över den. Den andra är positiv: barmhärtighet skall bes för den som ligger där. En bön, riktad.

Bägge kräver koordinater. Man kan inte undvika en plats man inte kan peka ut, och man kan inte stanna vid den. En plikt utan adress är ingen plikt. Den är en känsla.

Att detta inte är teori kan man se i skånsk gräsmatta. I Lövestads församling utmärks platserna i det muslimska gravkvarteret med gröna markörer, uttryckligen för att de inte skall trampas på.[17] Där är undvikandeplikten förkroppsligad.

Begravningslagen ålägger huvudmannen att tillhandahålla särskilda gravplatser för dem som inte tillhör något kristet trossamfund.[18] Kvarteren räcker på sina håll illa till, och i Skåne har trycket vuxit långt utöver vad de dimensionerades för. Det är en annan och besvärligare fråga.

Ett tilltal förutsätter någon som tilltalas

»Besök gravarna, ty de påminner om döden«, sade Profeten[19] ﷺ. Vad man säger när man kommit dit lärde han ut ordagrant:

> »Frid vare med er, ni boningarnas folk av troende och muslimer. Vi skall, om Gud vill, följa efter er. Vi ber Gud om välbefinnande för oss och för er.«[20]

Detta är ingen betraktelse över dödligheten. Det är andra person plural. Ibn al-Qayyim al-Jawziyya drar den självklara men obekväma slutsatsen:

> »Detta är ett tilltal till någon som hör och förstår. Vore det inte så, vore tilltalet detsamma som att tala till det icke-existerande eller till död materia.«[21]

När jordfästningen var över gick Profeten ﷺ inte därifrån. Han ställde sig vid graven och sade: »Be om förlåtelse för er broder och be att han skall stå fast, ty han förhörs nu.«[22]

Att stå är en handling, och en handling måste ha ett var. Man blir stående med fötterna på ett bestämt ställe tills bönen är färdig.

Ett förbud i Koranen är hårdare än det ser ut. Om hycklarna heter det:

> »Och be inte någonsin över någon av deras döda och stå inte vid hans grav.«[23]

Ett förbud förutsätter att handlingen är möjlig. Att inte stå vid en bestämd grav är en tänkbar olydnad endast i en värld där man kan stå vid en bestämd grav. Minneslunden gör inte den versen lättare att lyda. Den gör den omöjlig att bryta.

Men al-Baqīʿ, då?

Den beläste protesterar genast, och invändningen väger tungt.

Islams mest kända begravningsplats, al-Baqīʿ i Medina, är i dag ett fält av låga, namnlösa kullar. Efter jämningen 1926 går de enskilda följeslagarnas gravar inte längre att peka ut. Om markeringen är en plikt – hur kan den muslimska världen leva med detta?

Svaret måste börja med ett erkännande: förlusten är verklig. Men handsbredden reses »för att man skall veta att det är en grav«, inte för att man skall veta vems. Vid al-Baqīʿ säger varje kulle fortfarande just detta. Man kan undvika den. Man kan stanna vid den och be om barmhärtighet för den som ligger under. Bägge plikterna går att fullgöra vid varje enskild grav. Det som gick förlorat i Medina var namnet. Det som stryks i minneslunden är punkten.

Också fattigmannens gravkulle på det allmänna varvet var en punkt. Den var namnlös, inte adresslös. De hemmavarande visste vilken kulle som var deras och gick dit.

Den allvarligaste invändningen kommer inifrån traditionen själv. Profeten ﷺ förbjöd att något skrivs på graven,[24] och an-Nawawī räknar inskrifter bland de ogillade handlingarna.[25] Markören i fiqh är en sten utan text. Om namnet inte får ristas, vad återstår då av adressen?

Mer än man tror, och något svårare än man vill. En namngiven sten fungerar utan människor. Den fortsätter tala i tvåhundra år till vem som helst som passerar. En namnlös sten fungerar bara så länge det finns någon i livet som vet vem den står över. Den islamiska markeringen överlåter kunskapen om vem som ligger var åt de levande. Graniten bär den inte. Adressen ristas inte. Den överlämnas. Någon tar med sig ett barn ut till kvarteret, pekar på den tredje stenen från muren och säger vems den är.

Det är ett hårdare krav än det svenska. Och det vänder bilden av den svenska ordningen. Sverige har inte förlorat inskriften – Sverige har aldrig haft fler inskrifter, och Bellmans minnesvård är idel inskrift. Sverige har förlorat överlämnandet. Jan-Olof Aggedal, docent i praktisk teologi, säger det som erfarenhet snarare än som lära:

> »Det gör också någonting med oss när vi ser namnet på en människa vi känner. I en minneslund vet vi bara att här ligger kanske tusen människor, men jag vet inte vilka de är.«[26]

Det intressanta ligger i vad han inte säger. Namnet upplyser honom inte om något – han känner ju människan innan han läser. Det bekräftar att han står på rätt ställe. Inskriften gör alltså samma tjänst som den namnlösa stenen, bara med en upprepning tillagd. Och det är upprepningen som skapat missförståndet: när stenen ströks såg det ut som om bara fåfängan ströks.

Gravrätten löper ut ändå

Den tredje invändningen är svensk och riktar sig mot mig. Även den markerade graven är på tid. Gravrätt får upplåtas i minst femton och högst femtio år, eller för alltid; bestäms ingen tid varar upplåtelsen i tjugofem.[27] Stenen kan tas bort, platsen tas i anspråk på nytt. Den markerade graven är bara en långsammare minneslund.

Heidenstam såg det klart. I *Folkungaträdet* står de levande och tänker på de döda och vet att de själva skall bli tänkta på, och att det skall fortsätta så, år efter år, tills ingen längre vet att de har funnits till.[28]

Invändningen träffar. Men den träffar en ståndpunkt jag inte har. Vad är då en handsbredd? En *shibr* är inte evighet. Det är en jordkulle en hand hög, som regn och tjäle jämnar ut på ett par decennier om ingen förnyar den. Ibn Qudāma föreskriver ingenting som skall stå kvar när Sverige är historia. Han föreskriver precis så mycket markering som behövs så länge det finns någon vid liv som är skyldig den döde något. Så länge det finns någon som på tisdagskvällen sträcker sig efter telefonen innan minnet hinner ikapp.

Det är ungefär en generation. Den svenska normalupplåtelsen är tjugofem år. Lagen är alltså inte problemet. Problemet uppstår redan år ett.

Den sista gåvan

En invändning återstår, och den är den ömtåligaste, för den kommer inte från teologin utan från kärleken.

Många väljer minneslunden åt sig själva, i förväg, just för att inte lämna efter sig en skötselplikt. Likgiltighet är det inte. Det är omsorg, och ofta den sista de hinner visa.

Ändå vilar valet på ett antagande: att det man annars efterlämnar är en börda. Den som fruktar att bli en börda har redan godtagit en beskrivning av omsorgen som kostnad. Det är den som säger till sina barn att de inte behöver komma, och menar det, och hoppas något annat.

Islam förekom hela problemet genom att förbjuda allt som gör en grav betungande. Ingen gips, ingen kupol, inget staket, ingen plantering att vattna, ingen sten att putsa. Den islamiska graven begär ingenting av de efterlevande utom närvaro och tio sekunders bön. Det är precis vad svensken som bävar för gravskötseln vill ha: en plats som inte kräver något.

Två lösningar på samma problem. Minneslunden avskaffar bördan genom att avskaffa platsen. Islam gör det genom att avskaffa monumentet. Bara den ena lämnar en adress kvar.

Glöm honom aldrig

Att en gemensam grav måste vara anonym är inte sant, och Sverige vet det.

På Gudmundrå kyrkogård i Kramfors ligger fyra av Ådalsoffren i samma grav. Den 29 november 1936 restes en sten över dem med Erik Blombergs ord, först tryckta i Social-Demokraten 1931:

> »Här vilar en svensk arbetare. Stupad i fredstid. Vapenlös, värnlös. Arkebuserad av okända kulor. Brottet var hunger. Glöm honom aldrig.«[29]

Fyra döda, en grav – och likväl en känd plats, med ord i singular. *Glöm honom aldrig*. Gränsen löper någon annanstans än mellan enskild och gemensam grav: mellan den plats man kan gå till och den man inte kan.

Dit är också svensk begravningssed långsamt på väg tillbaka. »Minneslunden är fortfarande den vanligaste gravformen«, säger Aggedal. »Men utbudet varierar och askgravlunden och askgravplatsen är på frammarsch och kommer vara det stora i framtiden.«[30] I askgravlunden sätts namnet ut, oftast på en plakett, och de anhöriga får normalt vara med när askan gravsätts.[31] Rättelsen kommer inte från teologer. Den kommer från sörjande som inte hittade fram.

Ty det är inte kärleken som fattas kvinnan vid minneslundens gemensamma blomsterplats. Blommorna har hon med sig. Det som fattas henne är en grammatik: hon får sörja, men hon får inte vara skyldig. Sorg är en känsla och kan bäras var som helst. Skyldighet är en riktning, och en riktning måste ha ett mål.

Om människan säger Koranen: »Sedan lät Han honom dö och gav honom en grav.«[32] Han lät honom inte försvinna. Han gav honom en grav. En handsbredd över marken räcker inte till ett monument. Den räcker till en adress, giltig precis så länge det finns någon i livet som har något att lämna där.

Kan man vara norrlänning och pianist?

Kan man vara svensk och muslim? Frågan återkommer i svensk offentlighet så regelbundet att den knappt längre behöver något att haka upp sig på. Den ställs i tidningar, i partiprogram, i kommentarsfält, ibland vänligt och ibland inte, men alltid med samma underförstådda premiss: att svaret är osäkert, att det behöver utredas, att någon någonstans måste redovisa bevis.

Frågan är fel ställd, och felet är mer upplysande än svaret. Svenskhet är antingen en rättslig ställning, medborgarskap reglerat i lag, eller en kulturell hemhörighet som ingen myndighet utfärdar. Islam är en trosbekännelse. Att fråga om de är förenliga är som att fråga om man kan vara norrlänning och pianist.

Men under kategorimisstaget ligger en bättre fråga: varför uppfattar ett av Europas mest sekulariserade länder envist en tro som ett ärftligt drag?

Det gudlösa folkets teologi

Ett samhälle som förklarat tron privat och betydelselös borde rimligen ha svårt att uppfatta en trosbekännelse som något man föds in i. Om religion inte spelar roll, varför skulle det spela roll vilken religion någon har? Ändå är det just detta svensk forskning beskriver. Diskrimineringsombudsmannens kunskapsöversikt över svensk forskning 2000–2011 konstaterar att muslimer i allt högre grad uppfattas som ett *folk* och islam allt mindre som en lära: individer tillskrivs en härkomst utifrån hudfärg eller religiösa symboler, och misstron riktas mot folkgruppen, inte mot trossatserna.[1] Man behöver inte tro på något för att bli betraktad som muslim. Det räcker med ett namn på en jobbansökan som aldrig besvaras.

David Thurfjell har satt ord på företeelsen: svenskar är inte religionslösa, de är postlutherska. De bär en oreflekterad luthersk kulturform som blivit så självklar att den upphört att synas som form. Därför framstår all synlig religiositet som främmande, som något andra har.[2] Grace Davie har beskrivit samma sak i två spegelvända formler: att tro utan att tillhöra, och att tillhöra utan att tro.[3] Sverige har landat i det senare. Kyrkan står kvar som kulturarv medan tron har lämnat den, och en tillhörighet utan innehåll är svår att förklara. Man betalar kyrkoavgiften i åratal och tvekar först när ett barn frågar varför. Då blir den lätt något man ärver.

Ellen Key hade sett det långt tidigare:

> Världens fosterlandskärlek är stark just emedan den är folkets religion.[4]

Den sekuläre som försvarar folket mot tron försvarar själv en tro; han har bara slutat kalla den så.

Ett juridiskt spöke

Det svenska arvet ligger närmare i tiden än de flesta tror. I mer än tre hundra år lagstiftade Sverige om trosgemenskap som medborgerlig gemenskap. Örebro religionsstadga 1617 föreskrev landsförvisning och arvsförlust för den som gick över till katolicismen. År 1624 avrättades Zacharias Anthelius, borgmästare i Södertälje, och kungliga sekreteraren Göran Bähr på Stortorget för att de i sin ungdom hade konverterat.[5] Judereglementet 1782 tillät judar att bo i tre städer, begränsade deras yrkesval, förbjöd dem att delta i val av riksdagsmän och att gifta sig utanför den egna gruppen.[6] Gustav III:s toleransedikt tillät katolsk gudstjänst men förbjöd svenska medborgare att delta i den.

Man ska vara noggrann här. Medborgarskapet som sådant villkorades inte av bekännelse. Villkoren låg någon annanstans, och de vägde tyngre: bekännelsetillhörigheten var i princip obligatorisk, och behörigheten till offentligt ämbete var konfessionsbunden enligt 1809 års regeringsform. Från 1860 kunde man lämna Svenska kyrkan, men bara i sidled, in i ett annat godkänt kristet samfund. Man kunde byta kyrka; man kunde inte kliva ut ur bekännelseordningen. Rätten att inte tillhöra något alls kom först med religionsfrihetslagen, som trädde i kraft den 1 januari 1952.[7] Och ända fram till 1996 blev den som förvärvade svenskt medborgarskap och var evangelisk-luthersk automatiskt medlem i Svenska kyrkan, utan någon egen handling.

Sverige övergav ordningen där tro och medborgerlig ställning hängde ihop för mindre än ett människoliv sedan. Den som i dag kräver trosbevis av en svensk muslim ställer därför ingen invandringsfråga utan väcker ett spöke ur en ordning det egna landet avskaffade – och avskaffade därför att den var oförenlig med just det medborgarskap kravet säger sig försvara. Det finns svenskar i livet som är födda innan rätten att inte tillhöra något alls fanns.

Gällande lag känner ingen sådan kategori. Enligt medborgarskapslagen förvärvas medborgarskap vid födelsen, genom adoption, anmälan eller ansökan, och naturalisationskraven rör hemvist och hederligt levnadssätt.[8] Ingen bestämmelse rör tro. Kapitlet är inte stängt: den pågående medborgarskapsreformen med förslag om längre hemvisttid, språk- och samhällsprov samt skärpta krav på levnadssätt aktualiserar samma fråga i ny form. Vad ett samhälle kräver som bevis på tillhörighet är alltid ett svar på frågan vad tillhörighet är.

Ett vägrat giftermål

Anklagelsen lyder ofta att islam är ett främmande folks religion, något arabiskt, importerat, blodsburet. Det är en märklig anklagelse att rikta mot just denna tradition: islams grundtexter avskaffar uttryckligen härkomst som grund för rang.

I al-Qurtubis kommentar till al-Hujurat 49:13 återges flera berättelser om versens uppenbarelseanledning. En av dem, återgiven via Abu Dawuds *al-Marasil* och alltså med avbruten kedja, gäller Abu Hind. Profeten ﷺ befallde Banu Bayada att gifta bort en av sina kvinnor med honom. Deras svar kom utan omskrivningar:

> Ska vi gifta bort våra döttrar med våra frigivna slavar?[9]

Då kom versen:

> Människor! Vi har skapat er av en man och en kvinna och gjorde er sedan till folkslag och stammar för att ni skall lära känna varandra. Den ärorikaste av er hos Allah är den gudfruktigaste.[10]

Al-Qurtubi anför också andra tillfällen: Thabit ibn Qays, och, enligt Ibn Abbas, Bilal när han kallade till bön från Kabas tak. Gemensamt för de tre är att versen varje gång kommer som en *rättelse*: någon har just rangordnat efter börd, och uppenbarelsen upphäver rangordningen. Normen formulerades alltså inte som en beskrivning av hur församlingen betedde sig, utan mot den. Avståndet mellan bud och praktik är därmed inget senare förfall: det finns med från första dagen, och budet är svaret på det.

Versen säger inte att folkslag och stammar är onda eller overkliga. Den säger att de är till för igenkännande, *li-taʿarafu*, inte för rangordning. Skillnaden mellan människor hör i Koranen till tecknen: »Och till Hans tecken hör skapelsen av himlarna och jorden och olikheterna i era tungomål och hudfärger.«[11] Härkomst finns; den bär bara ingen vikt i rangordningen.

Vid Mina, mitt under tashriq-dagarna, talade Profeten ﷺ från kamelryggen:

> Er Herre är en, och er fader är en. Ingen arab har företräde framför en icke-arab, och ingen icke-arab framför en arab; ingen svart framför en röd och ingen röd framför en svart – utom genom gudsfruktan.[12]

Ali drog slutsatsen i vers: om människorna har någon ära från sitt ursprung att skryta med, så är den lera och vatten.[13]

Jag känner ingen far i islam

Tydligast blir normen där någon bryter mot den.

Sa'd ibn Abi Waqqas – kurayshit, erövrare av Persien, en av de tio som fått paradiset utlovat – hamnade i ordväxling med Salman al-Farisi, persern som kommit till Medina

som slav. Sa'd tog till det vapen som alltid låg närmast: »Räkna upp din härstamning, Salman!«

Salman svarade:

> Jag känner ingen far i islam – jag är Salman, islams son.[14]

Salman förnekar inte sin persiska börd; han förklarar den betydelselös för det frågan gällde. Och Umar gick, när saken nådde honom, längre än så: han sökte upp Sa'd och krävde att *han* skulle räkna upp sin härstamning. Sa'd bönföll honom vid Gud att slippa, och Umar vägrade lämna honom i fred förrän han gjort det.

När perserna som följt Badhan in i islam frågade Profeten ﷺ vart de nu hörde, löd beskedet: »Ni är av oss och till oss – husets folk.«[15] Salman blev en av husets folk. Inget släktled, ingen naturalisationstid och ingen prövning av levnadssätt: bekännelsen räckte.

Salman, islams son, är obekväm för båda sidor. Han besvärar var och en som gör svenskheten till ett pass. Han besvärar lika mycket muslimen som gör arabiskhet, turkiskhet eller somaliskhet till inträdesbiljett i den egna församlingen, eller som säger till en svensk konvertit att hon är muslim men inte riktigt av de våra. Svaret gäller alltså inte majoritetssamhället i första hand; det gäller varje tillhörighet som grundas i blod.

Kalifens oro

Normen mötte motstånd, och motståndet kom inifrån. Ordet *mawali*, de frigivna, är inget jämlikhetsord. Det namnger ett beroende: icke-araben knöts till en arabisk beskyddare och blev kvar i hans hushålls skugga. Under umayyaderna behöll man i praktiken skatten på icke-muslimer, jizya, även för konvertiter; araber gick före i understödslistorna, och giftermål över gränsen förblev känsligt. Det var i denna glipa mellan norm och praktik som shu'ubiyya-rörelsen föddes, den icke-arabiska kulturella motreaktion som skulle prägla abbasidisk litteratur i århundraden.

Den mest berömda mawali-berättelsen förtjänar därför att läsas med öppna ögon. När kalifen Abd al-Malik ibn Marwan bad al-Zuhri räkna upp de religiösa auktoriteterna stad för stad, visade det sig att nästan alla var mawali. I Mecka Ata ibn Abi Rabah, i Basra Hasan al-Basri, i Medina Nafi, Maliks lärare. Kalifen utbrast: »Vid Gud, mawali kommer att leda araberna tills de predikar från predikstolarna medan araberna sitter under dem.« Al-Zuhri svarade:

> De troendes ledare, detta är Guds sak och Hans religion – den som bevarar den råder, och den som förlorar den förnedras.[16]

Berättelsen bevisar inte att arabisk företrädesrätt saknades, utan att kalifen blev orolig – ett vittnesmål om en bestridd överhöghet, inte om dess frånvaro. Al-Zuhri medgav själv

att kunskapen hade övertagits av mawali. Ibn Khaldun konstaterade långt senare att de som bar kunskapen till övervägande del var icke-araber.

Mönstret går igen: normen avskaffade härkomsten, samhället föll gång på gång tillbaka i den, och normen fortsatte att döma samhället. Detsamma gäller Sverige: ett samhälle kan avskaffa blodets ordning i lag och ändå bära den i vanan. Det är ingen anmärkning mot islam, utan mot den bekväma tanken att ett samhälle någon gång blir färdigt med frågan.

Ibn Khaldun visste varför den är seg: »Människan är ett barn av sedvana och det hon har blivit van vid. Hon är inte produkten av sin naturliga anlag och temperament.«[17] Han ogillade också det överdrivna sysslandet med avlägsna släktled, sådana som bara nås genom indicier och gissningar därför att tiden är lång: »att uppta människan med det som inte angår henne«, som han skriver med hänvisning till Malik.[18]

Vad kravet tillverkar

Läsningen som följer är min, inte Ibn Khalduns, men den stöder sig på hans begrepp.

Ibn Khaldun härleder *asabiyya*, gruppsammanhållningen, ur blodsband, men lika gärna ur skyddsförhållanden och förbund. Sammanhållning byggs av relationer; blodet är bara det vanligaste materialet.

Om detta stämmer följer något obehagligt för den som kräver trosbevis. En grupp som permanent behandlas som villkorligt tillhörig, vars medlemmar oavsett medborgarskap, språk och födelseort får frågan om de *egentligen* hör hit, utvecklar med tiden en sammanhållning inåt. Ingen har valt den; det är vad gruppgränser gör med människor. Man slutar rätta uttalet av sitt eget namn och söker sig till bordet där ingen frågar. Kravet på trosbevis utger sig för att vara ett värn mot parallella gemenskaper, och är ett av de säkraste sätten att tillverka dem.

Ellen Key beskrev rörelsen från motsatt håll:

> Ur blodsfrändskapen växer begreppet om en andlig stamförvantskap; ur denna växer känslan för äfven de icke befryndade, hvilka tillhöra samma folk.[19]

Kretsen vidgas, men rörelsen går lika lätt baklänges: ständigt tal om vilka som *inte* är av folket driver den andliga stamförvantskapen tillbaka mot blodsfrändskapen den växte ur.

Man kan hålla med om allt ovanstående och ändå invända mot bestämda lärosatser i islam: familjerätten, avfallet, könens ordning. Sådana invändningar handlar om lärosatser, inte om härkomst, och de har rätt att prövas i sak. Att avfärda varje kritik av islam som etnisk missläsning är i sig ett retoriskt grepp, och ett dåligt. Men gränsen går att urskilja, och den är oftast tydlig. Invändningen mot en lärosats efterfrågar argument, och argument kan bemötas. Misstanken mot en folkgrupp efterfrågar bevis på lojalitet och godtar inget svar som slutgiltigt; den är en dom som ständigt skjuts upp.

Koranen ålägger den troende samma krav: »Allah förbjuder er inte att vara goda och rättvisa mot dem som inte krigar mot er på grund av er religion och inte driver ut er ur era hem.«[20] Och: »När ni yttrar er skall ni vara opartiska, även om det berör en nära anhörig.«[21] Rättvisa mot den som står utanför den egna gruppen är inte ett medgivande utan ett bud.

Det osynliga folket

Hur många muslimer finns i Sverige? Ingen vet. Uppskattningarna av hur många som identifierar sig som muslimer spänner från omkring 260 000 i SOM-institutets mätning 2019 till en halv miljon i en studie från 2020 och 810 000 i Pew Research Centers beräkning från 2017, en spridning på det tredubbla.[22]

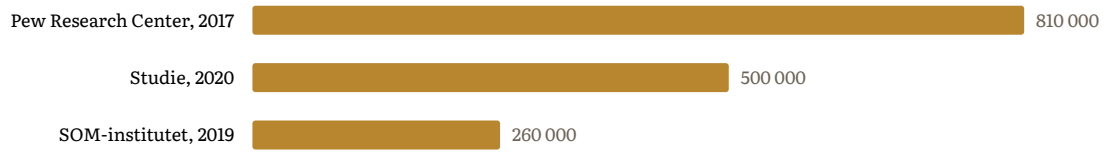

Uppskattningar av hur många i Sverige som identifierar sig som muslimer. Källa: SOM-institutets mätning 2019, en studie från 2020 och Pew Research Center 2017. De tre talen mäter inte samma sak. De låga bygger på tro och självidentifikation, det höga på ursprungsland – spridningen är oenigheten om vad en muslim är, omräknad till statistik.

Att siffran är okänd beror på att Sverige förbjöd religiös registrering. Det är en anständig ordning: staten vet inte vad medborgarna tror, därför att den beslutat att inte veta. Räkningen måste därför bli uppskattning, och varje sådan tvingas först välja vad en muslim är: den som bekänner sig, eller den som kommer från ett land där andra gör det. De låga siffrorna räknar tro, de höga räknar härkomst.[23] Spridningen är alltså inget mätfel utan själva oenigheten om huruvida islam är en lära eller ett folk, omräknad till statistik. Gruppen rymmer dessutom så många språk, härkomster, klasser och sätt att praktisera att kategorin blir svår att hålla samman. Simon Sorgenfrei har visat att islams historia i Sverige mäts i mer än tusen år, inte i decennier.[24]

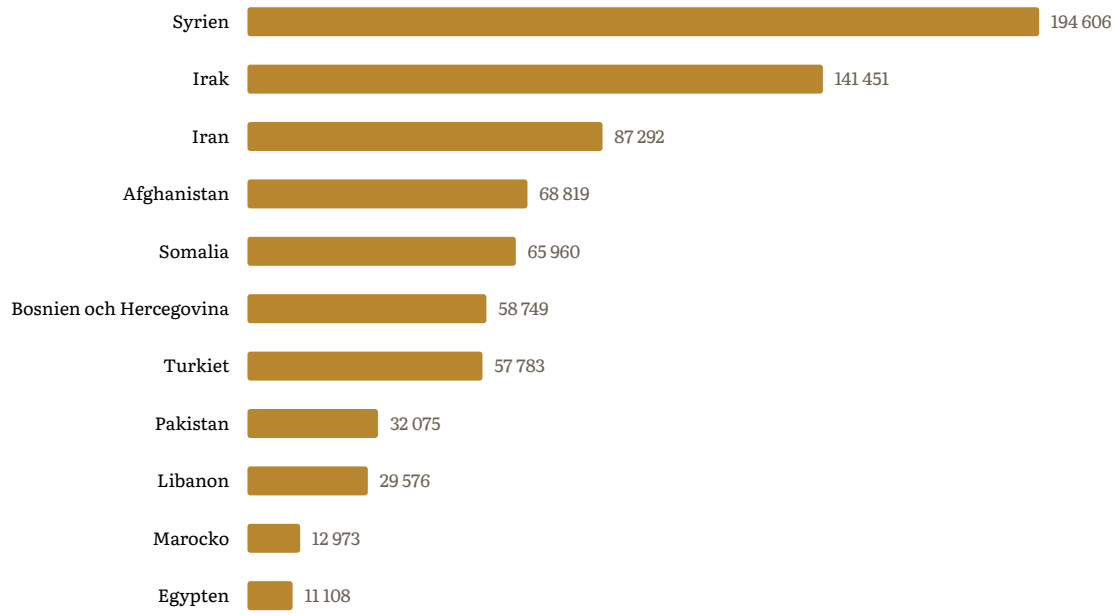

Utrikes födda i Sverige 2025, från de största ursprungsländerna med muslimsk majoritet. Källa: Statistiska centralbyrån, Utrikes födda efter födelseland, tabell TAB6658, 2025. SCB registrerar födelseland och inte tro. Talen säger ingenting om hur många av de födda i respektive land som är muslimer, och flera av länderna har stora icke-muslimska minoriteter. Det är just det här slaget av underlag de höga uppskattningarna vilar på.

Erik Gustaf Geijer, som få skulle misstänka för mångkulturell iver, skrev:

> Föraktet för det heliga är döden i samhället och upplöser alla band. Ty samhället är sjelfvt en förening på god tro; och ingen tro finnes utan tron på det högsta.[25]

Ständigt förnyade trosbevis upplöser just en sådan förening på god tro, eftersom kravet är dess motsats: misstro satt i system, handen som räcks fram en halv sekund för sent.

Räkningen

Vad förlorar Sverige på att villkora tillhörighet med tro?

Ett skikt av ständigt misstänkta: människor födda här, med svenskt medborgarskap och svenskt språk, som ändå får frågan på nytt varje gång något händer i världen. Och därtill, om min läsning av Ibn Khaldun håller, en asabiyya man byggt själv och sedan pekar på som bevis för att misstänksamheten var berättigad.

Hjalmar Söderberg, sällan anklagad för sentimentalitet, skrev:

> Hemkänslan, liksom religionen, är mystik. De trådar, som binda oss vid hemmets jord, äro av ogripbart stoff; kanhända är det därför de äro så svåra att slita.[26]

Om trådarna är av ogripbart stoff, varför skulle de vara ärftliga? Ellen Key drog samma slutsats om tvånget: »lika litet som fosterlands- eller föräldrakärlek inpräglas genom tvångsmedel, kan gudsfruktan sålunda inpräglas.«[27] Ingen tillhörighet som är värd namnet kan framtvingas, varken av staten från den troende eller av gruppen från konvertiten.

En mening av August Blanche håller ännu: »En man bör vara medborgare innan man blir affärsman.«[28] Medborgare först, inte trosfrände, inte stamfrände, inte kandidat på prövotid.

Profeten ﷺ sade: »Gud ser inte till era anor, inte till era härkomstled, inte till era kroppar och inte till era ägodelar – Han ser till era hjärtan.«[29] Meningen är svårare än den låter i en strid om tillhörighet, eftersom den flyttar avgörandet till en plats dit ingen granskare når.

Frågan om man kan vara svensk och muslim behöver inte besvaras utan upplösas, och till det räcker två meningar: att ingen arab har företräde framför en icke-arab utom genom gudsfruktan, och att ingen människa vet vad som ryms i en annans hjärta.

Salman hade sitt svar färdigt den dag någon bad honom räkna upp sina fäder, och svenska muslimer har sitt. Det som återstår att förklara är varför frågan fortfarande ställs.

Var snapphanarna rövare eller rebeller?

I augusti 1676 låg omkring hundrafemtio göingebönder och bonddrängar i bakhåll vid Loshult, nära den gamla riksgränsen, tillsammans med danskt kavalleri. De tog den svenska krigskassan. Bytet skiftades mellan bönderna och ryttarna.

Så långt är händelsen oomstridd. Men vad var det som skedde? En kapning av fiendens kassa, utförd av beväpnat manskap i samverkan med reguljär trupp, eller ett rån – en uppretad folkhop som slog till mot en penningtransport och delade silvret mellan sig?

Inga vittnesmål, inga räkenskaper, ingen fullständig förteckning över dem som var med kan avgöra saken, och mer vetande skulle inte hjälpa. Det som avgjorde var rubriceringen, och rubriceringen beskrev ingen handling – den bestämde vad handlingen skulle räknas som, och därmed vilket straff som följde: rådbråkning, styckning, stegling.

Om sådana ord brukar vi säga att saken är avgjord på förhand. Den enes terrorist är den andres frihetskämpe; orden är partiska i botten, och därför finns inget prov som skiljer det ena från det andra. Den slutsatsen dras för snabbt: det har funnits ett prov, byggt av muslimska rättslärde, och det vägrar uttryckligen fråga vem som har rätt.

Ett ord för fem sorters folk

Under den svenska krigsledningens benämning *snapphane* rymdes vid mitten av 1670-talet minst fem helt skilda slags folk: reguljära danska specialförband under egna officerare; den danske kungens värvade friskyttekår, ridande kompanier om fyrtio till tvåhundra man med uppdrag mot svenska försörjningslinjer, varav ett till stor del bestod av studenter från Lund och Köpenhamn; spontana bondeuppbåd; danska fogdar som drev in skatt; och rena stråtrövare som plundrade civilbefolkningen hårdare än de någonsin ansatte armén.[1]

Mellan en kommenderad officer och en rövare som bränner en bondgård för egen vinning går en gräns som varje rättsordning i Europa kände till. Krigsledningen kände den också, och drog den ändå inte.

Danska bedömare drog den. De skilde mellan friskyttar, snapphanar och stråtrövare, och ordet *snaphane* var på danska inte nödvändigtvis nedsättande – Christian IV använde det utan värdering ännu 1645.[2] Från 1677 slutade den danska sidan bruka det över

huvud taget, därför att det hunnit bli liktydigt med *brottsling*. Man gick över till *friskytt*. Betydelsen försköts i takt med att de svenska avrättningarna skärptes.[3]

När ett ord byter innebörd i takt med att man dödar dem det pekar ut, har det upphört att beskriva och blivit ett redskap. Topelius lät en av sina gestalter fråga: »Hvad är ett namn, som gifves och fås, mot ett namn, som göres?«[4]

Frågan de vägrade ställa

Muslimska rättslärde byggde två skilda rättsläror om väpnat våld mot ordningen, och skiljelinjen går ända ned i grundtexten.

Om upprorsmännen säger Koranen: »Om två grupper av de troende råkar i strid med varandra skall ni mäkla fred mellan dem. Men om den ena ändå angriper den andra skall ni strida mot den angripande parten tills de fogar sig efter Guds befallning.«[5] Motståndarna förblir *troende bröder* målet är återförening, inte utplåning. Om stråtrövarna talar en annan vers: om dem som far fram med fördärv på jorden, dem som skär av vägarna för de värnlösa.[6]

Två verser, två rättsområden: *ahkām al-bughāt* och *ahkām al-hirāba*. Men hur vet man vilket område ett enskilt våldsdåd hör hemma i?

Ibn Qudama sorterar i *al-Mughni* dem som ställer sig utanför härskarens lydnad. De som bryter sig ut *utan tolkning* är stråtrövare. De som har en tolkning men bara är en handfull utan egen styrka – »en, två, tio eller så« – är likaså stråtrövare. Skälet han anför är rent praktiskt: gav man ett så litet antal upprorsmännens rättsställning, med den befrielse från ersättningsansvar den innebär, skulle människors egendom förstöras.[7]

I provet står ingenting om huruvida klagomålet är berättigat eller om härskaren förtjänar sin lydnad. Två ting prövas: finns en *taʾwīl*, en tolkning som går att formulera, och finns en *manaʿa*, en samlad och organiserad styrka som kan stå emot? Båda kan avgöras av en utomstående – en tolkning kan hävdas inför någon som inte håller med, en styrka kan räknas av den som ser den dra förbi.

Varför just dessa? Därför att rättfärdigheten i saken är precis det som ingen tredje part kan avgöra. Båda sidor har alltid en sak, och båda håller den för god. Ett prov som frågar efter vem som har rätt prövar ingen; det ger bara varje part tillbaka det svar den redan hade. Kravet på styrka fyller en annan uppgift: det stänger ute den som klär sitt rån i ett klagomål.

Provet är inte fullkomligt. De flesta juristerna krävde att tolkningen skulle vara *rimlig*, och den som bedömer rimligheten är som regel den sittande härskaren – varmed en del av partsintresset smyger tillbaka. Skillnaden består ändå: frågan om en tolkning går att hävda kan prövas inför någon annan, frågan om saken är rättfärdig kan det inte.

Skyddet gäller den som har fel

Al-Mawardi räknar upp fem punkter där rätten mot stråtrövare skiljer sig från rätten mot upprorsmän. Den första: stråtrövare får bekämpas både när de går fram och när de flyr, »medan man inte får förfölja den av upprorsmännen som vänt ryggen till«. Den andra: mot stråtrövaren får man i strid avsiktligt gå in för att döda; mot upprorsmannen inte.[8]

Skyddet fick sitt innehåll av Ali ibn Abi Talib, på Kamelslagets dag:

> Ingen sårad skall dödas, inget skynke slitas ned, ingen dörr brytas upp; den som stänger en dörr, eller sin dörr, är trygg; och ingen flyende förföljs.[9]

Ibn Qudama lägger till en uppgift: Ali betalade blodspengar ur muslimernas skattkammare för några som dödats medan de flydde. Segraren fick alltså betala för dem han dödat sedan de vänt ryggen till. Ett ädelmod kan den som vunnit utsträcka eller hålla inne som han finner för gott; en skuld till skattkammaren kan han inte.

Skyddet vilar inte på att upprorsmännen har rätt. Enligt den rådande klassiska uppfattningen har de fel. Att dra svärd mot en rättmätig härskare är synd – »den som drar upprorets svärd blir dödad av det«, säger Jaʿfar ibn Muhammad,[10] och enligt Profeten ﷺ möter den som drar sin hand ur lydnaden Gud utan något försvar.[11]

Läran om *bughāt* rättfärdigar alltså inte upproret utan reglerar hur det får slås ned. Därför duger den som prov: den begär inte att man ger fienden rätt i något, bara att man erkänner vad han är. Man sänker vapnet mot en rygg man fortfarande anser förtjäna hugget.

Ett prov som går att tillämpa utan att man viker en tum är också det enda som håller under ett krig. Tolv sekler före den första Genèvekonventionen 1864 stod regeln färdig. Någon föregångare är den inte; rättslogiken är en annan. Men tanken är densamma: skyddet följer stridens form, inte stridens förtjänst.

En socken som gärningsman

Den 19 april 1678 utfärdade Karl XI order om Örkeneds socken. Alla gårdar och all boskap skulle brännas; allt manfolk som kunde bruka ett gevär skulle avrättas. Kvinnor och barn skulle uttryckligen skonas.

Ordern nämner ingen gärning. Straffet följer av var en människa bor och om hon kan bära vapen. Undantaget för kvinnor och barn läses lätt som återhållsamhet, men vilar på samma grund: det är en sort som döms, inte en handling. Koranen drar gränsen just där. »En syndare skall inte bära en annan syndares syndabörda.«[12]

Bränningen genomfördes den 22 och 23 april. Den svenske officeren Nils Skytte förde dagbok och antecknade för den 21:a att man låg stilla; därefter rapporterade han att alla gårdar utom två av sextiofyra brändes. Senare efterforskningar har visat att fyra klarade sig.[13] Två gårdar hit eller dit spelar mindre roll än att siffrorna alls går isär. Mannen som

brände socknen förde också protokollet över hur mycket han brände, och i tre sekler fick den uppgiften stå oemotsagd. Söderberg har förklaringen: »Det är en kinkig sak att gå till rätta med segerrika och ärekrönta generaler och deras släktingar.«[14]

Socknen tömdes inte främst genom dödande. Folket hade förvarnats och flytt till skogs; Skytte noterar ett enda dödsfall. Det var en plats som straffades. Många av dem som sedan gick i skogarna gjorde det av fruktan för kungens hämnd – förtrycket födde delvis det motstånd det bekämpade. Hallström såg vad som blev av dem: »Som vargar de svultit och drifvits i brott.«[15]

Vad som gjordes med de tillfångatagna var av ett annat slag. Kyrkoherden Stehn Jacobsen berättar i sin krönika över kriget om fångar som brändes under fötterna med glödgat järn innan de spetsades.[16] Steglingen fullbordade det: kroppen flätades in i ekrarna på ett vagnshjul som restes till allmän beskådan, eller huvudet och den högra handen spikades upp på en påle. Ett sådant straff kan inte avskräcka den det drabbar; det utförs på en död man och riktar sig till de levande.

Profeten ﷺ gav sina befälhavare en stående order som förbjuder just detta: strid, men svik inte avtal och vanställ inte lik.[17] Det är Koranens »överskrid inte« i handling.[18] Ibn Taymiyya sträcker regeln längre än man väntar sig. Han talar om *stråtrövarna*, om dem som skär av vägen mellan Syrien och Irak, dem som lagens fulla tyngd är avsedd för: »Om en av dem såras svårt skall han inte dödas där han ligger, utan lämnas.«[19]

Det svenska hjulet gjorde mot dem det kallade stråtrövare vad den islamiska rätten förbjöd att göra mot verkliga stråtrövare.

Provet gäller åt båda hållen

Ett prov som bara frikänner är inget prov. Bland dem som kallades snapphanar fanns de som var *muḥāribūn* i ordets rätta mening: de rena rövarbanden, och de missdådare på båda sidor som utnyttjade en sönderslagen landsända. Mot dem faller juristernas dom hårt, och ingen aldrig så äkta klagan över svenskt styre skulle mildra den. Karin Boye satte namn på faran: »Mellan hämndlystnaden och rättfärdighetskänslan finns der en släktskap.«[20] Koranen ålägger den troende att stå fast vid rättvisan som vittne inför Gud »även om det vore mot er själva eller era föräldrar och närmast anhöriga«.[21]

Två invändningar måste bemötas.

Den första: *aḥkām al-bughāt* reglerar muslimer som reser sig mot en muslimsk härskare. Skåne 1676 var ett krig mellan två kristna stater, och att föra över läran hit är att dra en liknelse, inte att tillämpa en lag. Men liknelsen skär åt rätt håll. Friskyttekåren och de danska förbanden var en främmande krigsmakts trupper – inte upprorsmän alls. Göingebönderna hade varit svenska undersåtar sedan 1658 och grep till vapen mot sin egen krona – det egentliga upprorsfallet. Under ett enda ord låg alltså två fullständigt skilda rättslägen.

Den andra: Sverige handlade inte i ett rättsligt tomrum. Hugo Grotius hade 1625 i *De iure belli ac pacis* skilt det offentliga kriget, fört på en suveräns myndighet, från *latrones* – rövare, vilkas våld saknar krigets rättsverkningar.[22] Friskyttekompanierna var värvade av den danske kungen, hade befäl, styrka och uppdrag. Efter Grotius mått var de en suverän makts soldater och därmed lagliga fiender. Men Grotius prov vilar på en fråga som den anklagande parten själv besvarar: handlar dessa män på en suveräns myndighet? Sverige räknade göingarna som egna undersåtar och deras fullmakt därmed som ingen fullmakt alls. Ett prov vars utfall avgörs av vem man redan erkänner prövar ingenting; det är den ena parten som håller i måttbandet. Taʾwīl och manaʿa kräver inget sådant erkännande – en tolkning kan hävdas och en styrka räknas av vem som helst som ser på. Grotius hade dessutom tjänat tio år som Sveriges sändebud i Paris och dog drygt trettio år innan Örkened brann. Boken togs ändå aldrig i bruk.

En rätt som bryts och en rätt som saknas

Det vore ohederligt att ställa en lära mot en praktik. Khaled Abou El Fadl, vars undersökning av upprorets rätt är den mest ingående som gjorts, visar att muslimska härskare gång på gång åsidosatte upprorsmännens skydd och i stället belade sina politiska motståndare med *hirāba* och skönsmässiga straff. Korsfästning av rebeller förekom både under umayyader och abbasider.[23] Detta är alltså ingen jämförelse mellan en ren tradition och en grym.

Något återstår ändå. När en muslimsk härskare korsfäste sina upprorsmän kunde han ställas till svars med rättens egna ord. Det fanns en lära som sade att han hade fel, och den läran fortsatte att omarbetas inom samma ram ända in på 1600-talet – samma århundrade som göingebönder flätades in i vagnshjul i Skåne.[24] När Karl XI brände Örkened fanns ingen sådan lära inom räckhåll för den anklagade. Grotius stod i kansliets hyllor, inte i rätten. I facket »snapphane« fanns inget prov som kunde falla ut till hans förmån.

Det är skillnaden mellan en rätt som bryts och en rätt som saknas.

Att sätta en sak på fel plats

Ibn Qayyim al-Jawziyya ger orättvisan dess kortaste möjliga bestämning:

> Orättvisan är att sätta en sak på annan plats än dess egen – som att pina den lydige och den som ingen skuld bär.[25]

Zulm är alltså i grunden ett kategorifel. Inte ett för hårt straff, inte en för sträng dom, utan en sak placerad där den inte hör hemma. Namngivningen är därför inte en förberedelse inför rättsakten utan själva rättsakten: den som kallar en upprorsman stråtrövare har dömt honom innan någon rätt satts.

I dag reses minnesmärken över det som skedde i Örkened, och efterkommande i Göinge måste alltjämt välja vilket ord de brukar om sina förfäder – snapphane eller friskytt, och därmed i praktiken vilken sida släkten tillhör. Men ett minnesmärke byter bara ut en dom mot en annan, och det som saknas är inte ett mildare omdöme utan ett förfarande.

Vi säger att frågan om terrorist eller frihetskämpe saknar svar. Den har ett, men till ett pris vi ogärna betalar: ett prov som duger måste vägra fråga efter saken. Det får fråga hur någon strider och mot vem, aldrig vad han strider för. Ibland kommer det att skydda den vi anser ha fullkomligt orätt, och det är just därför det duger.

Karl XI ställde aldrig den frågan om Örkeneds sockenbor. Ordet han hade till hands gav svaret på förhand.

Granska moskéns pengar, inte människors tro

Under det nionde året efter utvandringen, medan Profeten ﷺ var borta vid Tabuk, reste en grupp män i Medina ett bönehus. Det stod färdigt när han kom tillbaka. Han förbjöds att be i det.

Skälen som gavs handlade inte om vad männen trodde. De handlade om vad huset var rest till och åt vem.

Fjorton sekler senare står Sverige inför samma fråga, och söker svaret på ett annat ställe.

Ett ärende utan prov

Vid Kåparp utanför Lambohov i Linköping planerar en stiftelse sedan flera år en moské med kulturcentrum på kommunal mark. Samhällsbyggnadsnämnden sa ja till platsen i januari 2023, detaljplanen var på samråd våren 2025, och hela tiden har finansieringen varit den svåraste frågan: kommunen har bett om statlig hjälp att granska den, med hänvisning till risken för kopplingar till utländsk extremism eller islamism.[1]

Ärendet är varken det första eller det enda. Sverigedemokraterna motionerade om att kommuner ska kunna stoppa moskébyggen; konstitutionsutskottet föreslog avslag och kammaren biföll utan votering.[2] Kristdemokraterna återkom hösten 2025 med tre yrkanden, bland dem ett förbud mot utländsk finansiering av moskéer. Riksdagen avslog samtliga.[3] Först i juni i år tillsatte regeringen en utredning om religiös radikalisering med särskild inriktning på politisk islam.[4] Under alla dessa år har bygglovsprövningen enligt svensk rätt inte fått väga in varifrån pengarna kommer eller inför vem byggherren svarar. Plan- och bygglagen känner inte till byggherrens ideologi.

Att islam är politisk avgör ingenting; all religion får politiska följder, Svenska kyrkan och befrielseteologin inbegripna. Frågan gäller vad som skiljer ett bönehus från ett maktmedel. Vem äger det provet, och hur lyder det?

Ett begrepp lånat av dem det beskriver

Hela debatten vilar på en paroll: *al-islam din wa dawla*, islam som religion och stat. Larmaren citerar den som bevis, rörelsen som program. Ingendera brukar fråga varifrån den kommer.

Vintern 1922–23 publicerade Rashid Rida i tidskriften al-Manar en artikelserie om kalifatet, utgiven som bok året därpå.[5] Anledningen var inte kalifatets avskaffande, som låg två år fram i tiden, utan att det osmanska sultanatet upplösts i november 1922. Rida myntade inte parollen; den fick sin spridning först i kalifatfrågans efterdyningar, framför allt genom Hasan al-Banna, flitig läsare av al-Manar. Enligt den pakistanske idéhistorikern Qamaruddin Khan förekommer uttrycket *dawla islamiyya* varken i muslimsk statslära eller statspraktik före nittonhundratalet.[6]

Här måste man vara ärlig mot sitt material. På 1000-talet skriver al-Mawardi att imamatet är instiftat »för att efterträda profetskapet i att vaka över religionen och sköta de världsliga angelägenheterna«. Religion och styre i samma mening, sekler före Rida. Men ämbetets uppgifter räknas därefter upp i tio punkter, och de handlar om annat: att döma mellan tvistande så att ingen förtryckare går för långt och ingen förtryckt lämnas svag, att försvara landet så att människor kan färdas trygga till liv och egendom, att befästa gränserna så att fienden inte överraskar.[7]

Rättskipning, hemfrid, trygga vägar. Detta är förvaltningslära, *siyasa shar'iyya*: hur ett ämbete sköts, inte en teori om suveränitet, medborgarskap och lagstiftande monopol. Khans påstående gäller det senare.

Wael Hallaq hävdar det rakt motsatta: förmodernt muslimskt styre var så tätt sammanvävt med lagen att det är just den *moderna staten* som gör det omöjligt. Patricia Crone beskriver medeltidens islam som en gemenskap där religiös auktoritet och politisk makt var invävda i varandra.[8] Nybildningstesen är en ståndpunkt i en levande strid. Forskningens dom är den inte.

Men striden slutar på samma ställe. Om Khan har rätt är formeln en nybildning från nittonhundratalet. Om Hallaq har rätt är den något värre: den begär av islam just den moderna statsform som enligt honom gör det äldre styret omöjligt. Åt vilket håll man än läser forskningen, beskriver formeln ett modernt program snarare än ett klassiskt arv. Därmed har svensk debatt övertagit rörelsens egen självbeskrivning och kallat den islam. Larmaren och islamisten är ense om vad islam är; de skiljer sig bara i värderingen. Erik Gustaf Geijer sade det utan omsvep:

> Nu är politiken vida mäktigare än religionen och nytjar denna ofta såsom medel och vet rätt väl deraf.[9]

Iakttagelsen är gammal. Frågan är vad traditionen gjorde med den.

Inkvisitionen som staten förlorade

Islams stora uppgörelse mellan makt och lärdom har ett årtal. Utgången nämns sällan.

År 833 införde kalifen al-Ma'mun *mihnan*: domare och rättslärde skulle förhöras om sin uppfattning i frågan om Koranens skapadhet, och rätta sig efter kalifens lära. Ahmad ibn Hanbal vägrade. Han piskades under al-Mu'tasim, förlorade medvetandet,

återupplivades och piskades igen. Omkring 835 släpptes han. Läran överlevde hans fångenskap med drygt ett årtionde; först under al-Mutawakkil, omkring 849–851, gavs den upp.[10] Staten drev saken i över femton år och förlorade ändå.

På sin sida hade staten ord som lät heliga. »Makten är Guds skugga på jorden; till den söker sig var och en som lidit orätt«. Satsen har citerats till maktens fördel, men just denna ordalydelse räknar hadithkritiken till de svaga.[11] Mot den underströmmen av foglighet arbetade de lärde. Bishr al-Hafi:

> Så vanhedrande att man frågar efter den lärde och får till svar: han står vid furstens port.[12]

Rättsläran drog samma slutsats i tystare form. Fick man be bakom en syndig imam? Haditherna som åberopades på båda håll visade sig bristfälliga, och frågan avgjordes till sist av regeln att den vars egen bön är giltig också kan leda den.[13] Gudstjänstens giltighet kopplades loss från härskarens fromhet. Den som ställer sig i ledet behöver inte veta vad mannen framför honom gjort kvällen innan. Ibn Taymiyya formulerade gränsen mot makten: lydnad gäller endast i det rätta, och ingen skapad varelse skall lydas i olydnad mot Skaparen.[14]

Vad blir då kriteriet på berättigad makt? Trosetiketten duger inte. Ibn Taymiyya återger i al-Hisba en maxim i omlopp med orden »det berättas«, och gör den till sin:

> Gud ger seger åt den rättvisa staten även om den är otrogen, och Han ger inte seger åt den orättvisa staten även om den är troende.[15]

De lärdes självständighet från makten är alltså ingen importerad upplysningsprincip. Den är islamisk, och den vanns i strid.

Ett hus döms efter vad det gör

Om formeln stämde vore huset i Medina omöjligt. Traditionen bär på ett bönehus som prövas och underkänns.

Gruppen som byggde det leddes av Abu Amir, bosatt i Syrien. Vid Profetens ﷺ återkomst från Tabuk år 9 e.H. kom orden:

> Och de som lät uppföra en moské för att vålla skada, sprida otro och så split bland de troende och som en utpost för den som krigat mot Allah och Hans sändebud dessförinnan – de kommer förvisso att bedyra: »Vi ville endast göra gott!« Men Allah vittnar om att de är lögnare. Du skall inte någonsin stå [i bön] där![16]

Fyra ting fäller huset: skadan, splittringen, otron och att det är en utpost åt en makt som redan fört krig mot gemenskapen. Den tredje punkten tycks bryta mönstret: otro är en trosfråga. Men versen räknar inte upp vad byggarna bär inom sig; den räknar upp vad huset restes *för*. Otron står där som en verkan huset skall åstadkomma, inte som en övertygelse någon hyser. Skillnaden är den mellan vad en byggherre tänker och vad

ritningen är gjord för. Alla fyra gäller därmed vad huset gör, vem som byggt det och åt vem. Utseendet nämns inte med ett ord: varken minaret eller kupol. Samma sura anger vem som får förvalta ett bönehus: de som »inte fruktar någon annan än Allah«.[17] Främmande makters klienter är därmed uteslutna.

»Det ädlaste, sannaste, heligaste är i förledarens hand medlet«, skrev Runeberg.[18] Koranen säger det med en adressuppgift.

Att moskén revs och brändes står inte i versen; det rapporteras i sira- och tafsirlitteraturen, hos Ibn Ishaq, al-Tabari och Ibn Kathir. Åtskillnaden spelar roll, för just rivningen har missbrukats. Muhammad ibn Abd al-Wahhab åberopade Dirar-fallet till stöd för att lastens hus får brännas. Klassiska jurister tvistade om fallet alls kunde tillämpas som allmän regel, eller om det var ett unikt profetiskt avgörande, bundet till uppenbarelsen.[19]

Invändningen är berättigad, och den leder rakt in i det svåraste.

Uppenbarelsen har upphört

I Dirars fall röjdes avsikten av uppenbarelsen. Någon sådan hjälp har ingen kommun. Den hade inte heller de lärde som kom efter, och de visste om det. Umar ibn al-Khattab gav problemet sin klassiska form:

> Människor togs an genom uppenbarelsen på Guds sändebuds ﷺ tid. Uppenbarelsen har upphört, och nu tar vi er an efter det som visar sig för oss av era gärningar.[20]

Därav rättens sats: *nahnu nahkumu bi'l-zawahir*, vi dömer efter det yttre, och Gud råder över det inre. Handlingar bedöms visserligen efter avsikter, säger Profeten ﷺ i den mest citerade av alla hadither. Men den domen faller inför Gud, inte inför domstolen.[21] Domaren dömer efter det som ligger framme på bordet. Rättsläran håller båda samtidigt, och den moderna debatten förväxlar dem oupphörligt.

Här får Dirar-kriteriet sin enda hållbara form. När uppenbarelsen upphört återstår inget fribrev att riva. Kvar blir en fråga som får ställas till det som syns: vem betalade, vem tillsätter imamen, inför vem svarar styrelsen, vad står i räkenskaperna.

Därför står inte heller Koranens misstankeförbud i vägen:

> Ni som har antagit tron! Undvik alltför många antaganden. Vissa antaganden är en synd. Leta inte efter andras brister och baktala inte varandra.[22]

Vad versen förbjuder är *zann* och *tajassus*: lösa antaganden och spanandet efter det någon dolt. Den förbjuder inte att man läser en stiftelses egen förvaltningsberättelse. Att granska ett kassaflöde och att kartlägga en fromhet skiljs åt av hela avståndet mellan rättsstat och Kallocain.

Två utredningar, inget prov

Frågan om det inre har Sverige nu ställt två gånger.

År 2017 publicerade MSB rapporten om Muslimska brödraskapet i Sverige, författad av Magnus Norell, Aje Carlbom och Pierre Durrani. Den möttes av kritik från namngivna forskare – Mattias Gardell, Mohammad Fazlhashemi, Jan Hjärpe, Eli Göndör, Jonas Svensson – och av en kampanj som krävde att myndigheten skulle dra tillbaka den.[23]

År 2023 lade Sameh Egyptson fram avhandlingen *Global politisk islam*? i Lund, med tesen att Islamiska förbundet är Brödraskapets svenska gren. Kritiker pekade ut över hundra möjliga fel. Nämnden för prövning av oredlighet i forskning friade honom från oredlighet men konstaterade fem allvarliga avvikelser från god forskningssed; han fälldes inte eftersom uppsåt eller grov oaktsamhet inte kunde styrkas. Islamiska förbundet har i egna svar tillbakavisat både rapportens och avhandlingens slutsats.[24]

Gardell invänder att det inte finns *en* politisk islam utan ett vidsträckt spänningsfält, från väpnade celler till ickevåldsrörelser. Simon Sorgenfrei varnar: moské, halal och ramadan glider ihop med islamismen i den offentliga bilden.[25] Båda invändningarna håller. Ingen av dem hjälper en kommun som ska ta ställning till en markförsäljning.

Två gånger har frågan ställts, två gånger har svaret blivit omtvistat. Men inte ens en invändningsfri utredning hade avgjort saken. Felet sitter i frågan. »Är detta politisk islam?« är en fråga om vad människor egentligen menar – den enda fråga ingen metod avgör och ingen stat bör ställa.

Frågan som får ställas

Ibn Taymiyya sammanfattar vad ett ämbete kräver i två ord: *quwwa* och *amana*, förmåga och pålitlighet, hämtade ur versen om att återlämna det anförtrodda till dess rättmätiga ägare och döma med rättvisa.[26] Båda är prövbara på gärningar, ingendera på tro. Förmågan syns i om arbetet blir gjort, pålitligheten i om kassan stämmer när någon räknar efter.

Mohammad Fazlhashemi har pekat på precis det som betyder något i ett sådant ärende: främmande stater som finansierar bönehus brukar begära inflytande i utbyte, platser i styrelsen, anpassning i lärofrågor.[27] Han är själv part i den svenska debatten, en av MSB-rapportens kritiker, och det bör sägas. Men ingen tro prövas där. Iakttagelsen gäller vem som håller i huset – just vad det klassiska provet efterfrågar.

Plan- och bygglagens ideologiblindhet är en princip, inte en lucka: likhet inför lagen, neutralitet inför åskådningar. Handläggaren som mäter takhöjd frågar inte vad byggherren tror. Konstitutionsutskottets avslag var ett övervägt ställningstagande, och det klassiska provet hotar inte den principen: det frågar lika lite efter tro som lagen gör. Sverigedemokraternas motion ville väga in ideologi, Kristdemokraternas förbjuda utländska pengar; riksdagen avslog båda. Dirar-kriteriet begär ingen sådan förbudsregel: det väger pengar, styrning och ansvarskedja, och lämnar tron ifred.

Redskapen finns redan. En stiftelses räkenskaper är offentliga. Statsbidraget till trossamfund villkoras sedan januari 2025 av demokratikrav. Provet finns; debatten har bara riktat det mot fel föremål.

Linköping visar det i miniatyr. I stiftelsens egen förvaltningsberättelse för 2019 står att man kontaktat vissa utländska ambassader, året därpå att man behöver hitta seriösa finansiärer som kan investera; omkring sju miljoner kronor hade då samlats in. Stiftelsens ordförande sade i Corren något annat: vi betalar själva.[28] Den motsägelsen hittades utan spaningsbefogenheter, av en tidningsredaktion som läste en årsredovisning.

Efter det som syns

Kriteriet får inte riktas åt ett enda håll. Den moské som blir en ambassadfilial faller på islams eget prov, uttalat i suran som ingen islamist gärna citerar. Och den stat som börjar kartlägga fromhet i stället för gärningar faller på Koranens misstankeförbud och på hadithen att misstanken är det lögnaktigaste av tal.[29] Karin Boye tecknade slutpunkten på den vägen, ett samhälle där varje fråga om grunden är ett angrepp på grunden:

> Den som misstänkliggör denna grund, han misstänkliggör Staten.[30]

Suran ställer två hus bredvid varandra: ett som byggdes för att vålla skada och ett som grundades på gudsfruktan från sin första dag. Att skillnaden syns från gatan står det ingenstans.

Den syns i räkenskaperna.

Hijaben visar inte vad hon tror

Det finns en gammal regel om hur man känner igen en from människa. Man ser på hennes kläder, hennes hållning, hennes sätt att gå. Det yttre skvallrar om det inre. En hycklare kan förställa sig en stund, men inte länge.

Regeln är inte svensk. Den är inte heller sekulär. Den predikades i Basra på 700-talet, och den bärs upp av just den tradition som Sverigedemokraterna nu vill lagstifta emot.

Den 11 juni 2026 föreslog partiet ett totalförbud mot hijab i Sverige. Sara Gille, partiets talesperson i jämställdhetsfrågor, motiverade det så: »Det är kvinnoförtryckande plagg som handlar om att kvinnan ska underordna sig mannen.«[1] Fram till dess hade debatten gällt burka och niqab, plagg som täcker ansiktet, där man åtminstone kan tala om identifiering. Med hijab faller det argumentet bort. Kvar står ett påstående om vad tyget betyder.

Om plagget är påbjudet är en annan fråga. Den som ställs här är: vem har rätt till den slutsats som förbudsförespråkarna säger sig kunna dra?

Hycklarnas dräkt

Det bittraste som sagts om religiös klädsel utan religiöst innehåll kommer inte från svensk sekularism. Det står i islams egen fromhetslitteratur, där polemiken mot ytlig fromhet är oavbruten och obarmhärtig.

al-Hasan al-Basri, Basras store predikant, sade det kortast:

> Klädernas ödmjukhet utan hjärtats ödmjukhet hör till hycklarnas dräkt.[2]

Abu ad-Darda, en av Profetens ﷺ följeslagare, gjorde det till en bön om skydd: »Sök skydd hos Gud mot hycklarnas ödmjukhet: att kroppen ses ödmjuk medan hjärtat inte är det.«[3] al-Fudayl ibn Iyad gick längre: »Det avgörande är inte fromhetsgärningar med lemmarna, utan hjärtats mjukhet, dess gudsfruktan och dess rening från synder.«[4]

Ibn al-Jawzi är obeveklig. Om den som bär ylle under de fina kläderna och låter ärmen sticka fram så att askesen syns: »han är en nattjuv.« Om den som bär mjukt tyg mot huden och drar ylle utanpå: »han är en dagtjuv, avslöjad.« Och om dem som tog på sig askesens dräkt utan att tåla dess slit, eftersom det yttre gav dem deras uppehälle: skjortan och turbanen på en av dem kostade lika mycket som fem sidenplagg.[5]

Tolvhundra år av misstro mot den religiösa dräkten som tecken vilar på en enda hadith, kort nog att minnas utantill:

> Gud ser inte till era kroppar och inte till era gestalter, utan Han ser till era hjärtan.[6]

Koranen säger detsamma:

> Inte är fromhet att ni riktar era ansikten mot öster eller väster, utan fromhet har han som tror på Allah och den Yttersta dagen … och som skänker den egendom han håller kär till nära släktingar, de faderlösa, de behövande.[7]

Inte ens bönens riktning, det mest synliga en muslim gör, räknas som fromhet i sig.

Dörren som inte öppnas

Slutsatsen ligger nära: om traditionen själv säger att det yttre inte gäller, är väl slöjan förhandlingsbar?

Nej.

Ibn Rajab al-Hanbali, som samlade denna litteratur och kunde den bättre än de flesta, ställer kravet i båda leden på en gång: »Den som ställer sig inför Honom bör smycka sitt yttre med kläder och sitt inre med gudsfruktans dräkt.«[8] Båda leden krävs, inte det ena i stället för det andra.

Versen som kravet vilar på bär samma dubbelhet:

> Adams barn! Vi har sänt ned till er klädnad, som skyler er nakenhet, och utsmyckning, men gudfruktighetens klädnad är vad som är bäst.[9]

Ibn Qayyim al-Jawziyya läser den ord för ord: första halvan gäller det yttres smycke, andra halvan det inres. Han jämför med »Vi smyckade den nedre himlen med lampor och med bevakning«, det yttre med lampor och det inre med skydd, och med »ta med er vägkost, men den bästa vägkosten är gudsfruktan«.[10] I varje fall nämns båda. I inget fall upphäver det inre det yttre. *Bäst* förutsätter något att jämföra med. Stryker man det yttre finns ingen jämförelse kvar.

Föreskrifterna står kvar. an-Nur 24:31 ålägger de troende kvinnorna att sänka blicken, bevara sin kyskhet och dra sina huvudsjalar över bröstet; al-Ahzab 33:59 talar om ytterplaggen som gör dem igenkännliga.[11] De fyra rättsskolorna är eniga om att den vuxna kvinnans hår hör till det som täcks. Det är det klassiska läget och det som gäller här; att saken bestrids i modern tid rubbar inte det klassiska läget. Oenigheten gäller ansiktet, och den är verklig, med namngivna parter på båda sidor.

Det som tvisten gäller heter *ʿawra*, den del av kroppen som skall vara skyld. an-Nawawi redovisar läget i sitt stora shafi'itiska verk, i kapitlet om *ʿawra* i bönen. Den fria kvinnans kropp är *ʿawra* utom ansiktet och händerna: så shafi'iterna, Malik, al-Awza'i och Abu Thawr. Abu Hanifa, ath-Thawri och al-Muzani räknar dessutom bort fötterna.

Ahmad ibn Hanbal undantar enbart ansiktet.[12] Ibn Qudama, hanbalit, bekräftar samma majoritet och lägger till skälen: Ibn Abbas läste »det som syns av den« som just ansiktet och händerna, och Profeten ﷺ förbjöd kvinnan i *iḥrām*, vallfärdens vigda tillstånd, att bära handskar och niqab, vilket vore obegripligt om ansikte och händer vore *ʿawra*. Sedan tillägger han lojalt: »några av våra egna säger: hela kvinnan är *ʿawra*«.[13]

De citerade passagerna gäller *ʿawra* i bönen. Vad som täcks inför icke-*maḥram* (andra än make och nära manliga släktingar) är juridiskt en annan fråga, och hos shafi'iterna är den strängare än böneplikten. I ansiktsfrågan står saken så: hanafiter, malikiter och shafi'iter undantar i huvudsak ansikte och händer, medan den hanbalitiska huvudlinjen håller motsatsen. Det är en oenighet mellan skolor, inte mellan islam och dess kritiker.

Dörren är stängd. Normen står fast. En annan fråga återstår: vem får dra slutsatser av att den efterlevs?

Tecknet och beviset

Invändningen är stark, och den kommer inifrån samma tradition.

Hos Ibn Qayyim står en sats som säger motsatsen: »Gott uppförande i det yttre är rubriken över gott uppförande i det inre.«[14] Det arabiska ordet är *ʿunwān*: titel, överskrift, kännetecken. Satsen sluter från det synliga till det osynliga. Ibn Rajab gör det till en regel utan undantag: »Ingen har burit på en hemlighet utan att Gud klätt honom i dess mantel inför andra.«[15] Ahmad ibn Khadrawayh menade att hjärtat fyllt av sanning låter sitt ökade ljus visa sig på lemmarna, och hjärtat fyllt av falskhet sitt ökade mörker.[16] Och al-Ghazali: »När det usla ligger dolt i hjärtat visar sig dess spår på lemmarna.«[17]

Alla fyra räknar med ett samband. Den som vill hävda att det yttre ingenting säger om det inre måste stryka halva litteraturen.

Traditionen har ett motargument: »Akta er för den troendes skarpblick, ty han ser med Guds ljus.« Vore det ett fast profetord skulle saken vara avgjord. Men utsagan är svag. at-Tirmidhi återger den från Abu Sa'id al-Khudri och kallar den själv *gharīb*, ensam i sin väg; kedjan bär 'Atiyya ibn Sa'd al-'Awfi, försvagad av Ahmad och Abu Zur'a, och Mus'ab ibn Sallam, försvagad av Ibn al-Madini. al-Albani graderar den som *ḍaʿīf*, svag. Hos Sufyan är den inte ens ett profetord: han återger den som ett anonymt ordspråk, »det brukade sägas«.[18] Och även i sin starkaste form gäller den *firāsa*, den gudsgivna urskillningen, som Ibn Qayyim behandlar utförligt som en gåva, aldrig som en grund för rättsverkan. Ingen domare har någonsin fått döma på sin *firāsa*.

Sambandet står alltså kvar. Frågan är vad man får göra med det.

al-Shafi'is åtskillnad är rättslig innan den är andlig, och därför bindande på ett annat sätt än en from uppmaning. I *al-Umm* drar han gränsen: Gud förbehöll Sig själv domen över det fördolda och gav Sin profet domen över det yttre. Han utvecklar med ett exempel: hycklarna i Medina var namngivna i uppenbarelsen, deras hjärtan beskrivna som sjuka av Gud själv. Profeten ﷺ umgicks ändå med dem. Dödade ingen av dem, fängslade

ingen, straffade ingen, vägrade dem inte deras andel av bytet, inte giftermål med de troende, inte arv, inte begravningsbön.[19] Kunskapen om deras inre kom från Gud och gav ändå ingen rätt att handla mot dem.

al-Ghazali, som ägnade år åt att skilja skenfromhet från fromhet, sammanfattar sin egen ställning i en mening: »Jag dömer efter det yttre; Gud råder över det fördolda.«[20]

Ett tecken är något man prövar sig själv mot. Ett bevis är något man grundar ett omdöme om en annan på. al-Ghazalis sats om det uslas spår gäller den som ska rannsaka sig. Ibn Qayyims *ʿunwān* uppmanar den som vill förbättra sitt inre att inte försumma sitt yttre. Lästa åt andra hållet blir samma satser en teknik för att avläsa främlingar.

Gör man det har man tagit en spegel och hängt den i en vägg som fönster. Man ser fortfarande något. Man ser sig själv. Tecknet löper inifrån och ut: den som känner sitt eget inre kan läsa sitt yttre mot det. Vänder man riktningen har man bara det yttre kvar och måste fylla i det inre själv – och det enda inre någon har tillgång till är sitt eget. Domen över främlingen blir ett självporträtt: hon bär tyget, jag står för hjärtat.

Fredrika Bremer visste vad spegeln är till för: »I den rena spegeln vill man gerna se fläcken i sin egen själ.«[21] Ibn Hibban al-Busti säger vad det kostar: »Den som sysselsätter sig med andras fel i stället för sina egna gör sitt hjärta blint och sin kropp trött.«[22] I al-Hujurat sägs det rent ut: »Undvik alltför många antaganden. Vissa antaganden är en synd. Leta inte efter andras brister.«[23]

Vad tyget betyder och vad kvinnan menar

Den allvarligaste invändningen kommer från annat håll än partipolitiken: från en organisation som arbetat mot hedersförtryck sedan 2003.

GAPF:s ordförande Sara Mohammad beskriver hijab som en grundpelare i hederskulturens system för att hålla könen åtskilda, och menar att det inte förändrar plaggets innebörd att en kvinna säger sig bära det frivilligt.[24] Marléne Stenman skriver för organisationen: »Hijab/slöja är inte ett klädesplagg som vilket som helst. För många flickor är det ett fängelse, en markör, ett 'lås'.« Och om vilka hon företräder: »Det är de som tvingas och saknar valet att ta av den som jag vill stå bakom.«[25]

Här görs inget anspråk på att läsa hjärtan. Påståendet är samhällsvetenskapligt: ett plagg kan ha en offentlig innebörd oavsett vad den enskilda bäraren avser med det. Och det är sant. Kläder bär betydelser i det gemensamma rummet; ingen väljer ensam vad hennes klädsel säger.

Men mellan det påståendet och ett förbud ligger ett steg som inte tagits. Ett strukturpåstående gäller ett plagg. En lag träffar en person. Den som förbjuder hijab därför att plaggets sociala innebörd är underordning måste tvinga av det på Fardowsa i Göteborg, som bär det varje dag och säger sig göra det av eget val. Och på Bilan Osman, som skrivit att hon valt slöjan som andra väljer att bära ett kors.[26] I det ögonblicket har man

slutat tala om strukturer och börjat tala om en människa: från vad tyget betyder till vad kvinnan menar. Det ledet hänger i luften.

I fråga om tvånget går det islamiska svaret längre än förbudsförespråkarnas.

En påtvingad handling är enligt islamisk rätt ingen fromhetshandling. Profeten ﷺ: »Handlingarna är blott efter avsikterna, och var och en får blott det han avsett.«[27] Och: »Från min gemenskap har misstaget, glömskan och det man tvingats till lyfts bort.«[28] Föräldern som hotar sin dotter med våld om hon tar av sig slöjan, och sådana ärenden finns dokumenterade,[29] har inte åstadkommit en enda fromhetshandling. Han har fått fram en yttre form som inte räknas, och han har gjort det genom en handling som traditionen fördömer. I sitt kapitel om avsikten anför an-Nawawi den vers som avgör saken: »Varken deras kött eller deras blod når fram till Allah, men er gudsfruktan når Honom.«[30] Tvånget frambringar kött. Det når inte fram.

Den regeringslinje som riktar sig mot tvånget i stället för mot plagget, straffbestämmelsen om psykiskt våld i kraft sedan 1 juli 2026, ligger närmare den klassiska islamiska hållningen än något förbud gör.[31] Den träffar handlingen. Den låter hjärtat vara.

Det finns ett tredje argument, skilt från de två andra, och hederligare än Sara Gilles. Alexandra Anstrell och andra moderater skriver i sin motion: »Ett förbud gör att det är samhället som tar konflikten med familjerna« – i stället för den enskilda flickan.[32] Det påstår ingenting om någons inre. Det gäller vem som ska bära kostnaden för en strid som redan pågår, och den som avfärdar det som symbolpolitik har inte läst det. Men det förutsätter att tvång faktiskt föreligger i det enskilda fallet. Det står och faller med om just den flickan tvingas, och det är en fråga om bevis. Det är alltså ett eget argument, och det kan inte luta sig mot SD:s.

Två namn

Till den som burit tvånget längst sade Zacharias Topelius: »Du har böjts ända till jorden af fattigdom och värnlöshet allt från din späda barndom: därför kan du nu, under yttre tvång, vara rättsligen fri, om du förstår att bevara det bästa af dig själf.«[33] Yttre tvång, inre frihet. Det ena går inte att läsa ur det andra – och oläsbarheten gäller åt båda håll. Hittills har den skyddat den troende mot anklagelsen om hyckleri. Topelius vänder den: också den tvingade är oläsbar. Att tyget sitter kvar visar varken att hon böjt sig eller att hon inte gjort det. Förbudet gör då samma antagande som det anklagar hederskulturen för: att det som syns räcker för att veta vad kvinnan blivit. Carl von Linné citerade en rabbin med samma ärende: »I dömen efter skenet. Jag efter allvetandet.«[34]

Koranen namnger den vars röst rabbinen lånar.

> Han är den Förste och den Siste, den Uppenbare och den Dolde, och Han har kunskap om allting.[35]

De två namnen mitt i versen är *az-Zāhir* och *al-Bāṭin*. Profeten ﷺ förklarade själv vad de betyder: »Du är den Uppenbare, och intet är ovanför Dig; Du är den Dolde, och intet är närmare än Du.«[36] as-Sajda ger det ett tredje namn: »Detta är Han som känner det fördolda och det uppenbara.«[37]

Det fördolda är alltså namngivet, och det är namngivet som Guds. Där finns ingen vit fläck på kartan. Marken har redan en ägare. Ett omdöme som gör anspråk på det begår inte bara ett misstag om hur mycket en människa går att veta. Det lägger beslag på vad som inte är dess.

August Strindberg frågade: »Kan den ena människan förbjuda den andra att tänka?«[38] Man kan förbjuda henne mycket. Man kan ta av henne tyget. Vad man inte kan är att veta vad hon menade med det. En politik som grundar sig på att man kan det gör precis vad den anklagar religionen för: den läser det yttre som domslut över det inre. Och den gör det med ett redskap som traditionen själv har vägrat att vända utåt.

Döm maskinen efter vad den gör

Någon ber en språkmodell om hjälp med ett svårt beslut. Svaret inleds: »Jag är osäker här. Låt mig tänka igenom det steg för steg.« Något ger vika i bröstet. Här finns någon som tvekar.

Ingenting i den meningen ger fog för känslan, och ingenting vederlägger den heller.

Det är den dubbelheten nästan hela debatten går ut på att slippa. Antingen är maskinen en skicklig papegoja utan hemvist, eller så är den på väg att bli någon. De två lägren är oense om allt utom en sak: att insidan måste avgöras innan vi vet vad vi ska kräva av det som talar.

Islamisk rätt vände på ordningen.

Det enda vi någonsin haft

Ingen har någonsin sett en annan människas medvetande. Vi sluter oss till det: från ansikten, gester, tonfall och framför allt från ord. Victoria Benedictsson lät en av sina gestalter formulera misstanken i dess bittraste form: »Orden äro till för att dölja tankarne.«[1] Även när vi tror oss veta något om varandra vilar vetandet på en yta.

Filosofin kallar det problemet med andra medvetanden. Den klassiska lösningen är ett analogislut: mina inre tillstånd följer mitt beteende, du beter dig likadant, alltså har du sannolikt liknande inre tillstånd. Slutledningens hela styrka ligger i likheten mellan kropparna: samma nervsystem, samma historia, samma hunger. Den som ser någon annan rycka undan handen från plattan känner det i sin egen. Tar man bort likheten upphör slutledningen att gälla – den landar då inte i »alltså inget medvetande«, utan ingenstans alls.

Det visste Alan Turing. Hans test var inget svar på frågan om maskiner kan tänka; det var ett medvetet byte av fråga, eftersom den första inte gick att komma åt. Han ersatte insidan med en yta man kunde pröva.

Det bytet höll länge. I ett förregistrerat trepartstest 2025 samtalade förhörare i fem minuter med en människa och en maskin på samma gång och fick avgöra vem som var vem. En del av maskinerna hade fått en människolik persona att spela.[2]

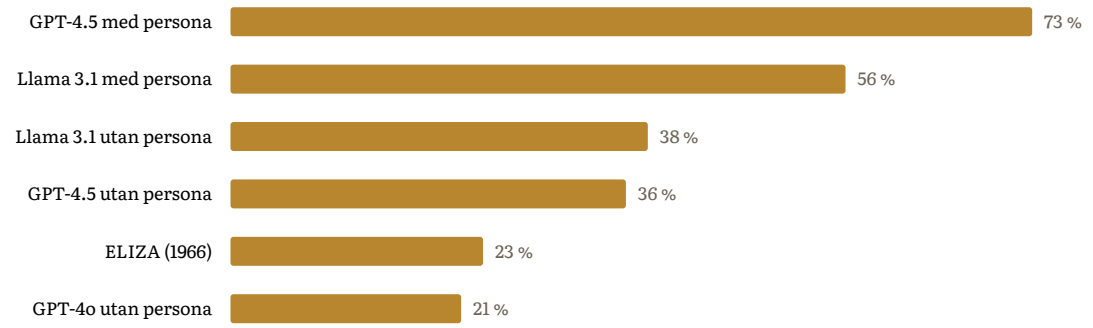

Andel samtal där förhöraren tog maskinen för människan. Källa: Cameron R. Jones & Benjamin K. Bergen, »Large Language Models Pass the Turing Test«, arXiv:2503.23674 (2025), tabell 1. 50 procent vore ren gissning. Talen väger samman två deltagargrupper, studenter och en bredare panel.

Med personan valdes GPT-4.5 oftare än de verkliga människorna. Utan den föll samma modell ned mot ELIZA. Avståndet säger mer om iscensättning än om maskiner, och den yta Turing valde sållar inte längre.

Att tal kan lösgöra sig från det som skulle bära upp det är gammal kunskap. Koranens ord om hycklarna gäller människor, men beskriver en mekanism:

> När du ser dem behagas du av deras yttre, och när de talar lyssnar du till deras tal.[3]

Kedjan som inte visar vägen

Men lådan är väl inte svart längre? Vikter går att läsa, aktiveringar att kartlägga, kretsar att spåra. Det stämmer, och resultaten är anmärkningsvärda. Anthropics forskare kunde visa att en AI-modell som skriver rimmad vers planerar rimordet i slutet av nästa rad innan den skriver orden däremellan. Undertrycker man begreppet »rabbit« byter AI-modellen till ett annat planerat rim; matar man in »green« skriver den en meningsfull rad som slutar på »green«.[4] Här är orsaken påvisad.

Samma arbete visade något annat. Ombedd att räkna ut cosinus för ett stort tal redovisade AI-modellen en uträkning utan att något spår av räknandet gick att finna inuti den. Med en felaktig ledtråd arbetade den ibland baklänges från målsvaret och konstruerade mellansteg som ledde dit.

Mönstret återkommer i de försök där forskarna grep in i AI-modellernas redovisade tankekedjor, lade in fel och skrev om dem. Sambandet mellan kedjan och slutsvaret varierade kraftigt, och större, skickligare AI-modeller gav genomgående *mindre* trogna redogörelser för sitt eget arbete.[5] Senare mätningar på uttalade resonemangsmodeller pekade åt samma håll: Claude 3.7 Sonnet nämnde en ledtråd den faktiskt använt i ungefär en fjärdedel av fallen, och de otrogna kedjorna tenderade att vara längre än de trogna.[6]

Det ligger nära till hands att formulera slutsatsen som en anklagelse: AI-modellen ljuger om sig själv. Men anklagelsen är för billig, för tankekedjan är inget fönster utan en andra yta, framställd av samma maskineri som den första.

Forskningsinstitutet METR har invänt att tankekedjor ändå är högst upplysande för tillsyn, även där de faller på trohetsproven.[7] Invändningen är befogad, och den stärker tesen snarare än hotar den. Att en text duger som underlag för granskning är något helt annat än att den vittnar om ett inre. Karin Boye beskrev förhållandet från motsatt håll: »Den objektiva världsbilden, den logiskt-vetenskapliga, är ett gradnät som vi spänner över våra personliga upplevelser.«[8] Nätet är verkligt och nyttigt, men det är inte det som fångas.

Symmetrin är obekväm, för Ibn Khaldūn menade att avsikter uppstår ur föreställningar vars ursprung ingen har insyn i:

> Varje föreställning som uppkommer i själen har en okänd orsak, ty ingen får insyn i de själsliga tingens begynnelser eller i deras ordningsföljd.[9]

Också våra egna redogörelser för varför vi gjorde något är efterhandskonstruktioner, lästa bakåt från handlingen. Man säger upp sig på tisdagen och har på fredagen ett skäl som låter som om det funnits hela tiden. Det som skiljer oss från maskinen ligger någon annanstans, och det är juristerna som har gett det ett namn.

Domaren griper inte efter hjärtat

al-Shāfiʿī, den islamiska rättsvetenskapens grundläggare, skriver i *al-Umm* om vad en dom egentligen gör:

> När domaren dömer efter det yttre, som har anförtrotts honom, griper han inte efter det inre, som Gud har tagit hand om utan honom. Ingen domare gör något tillåtet eller förbjudet; domen gäller endast det yttre, medan det tillåtna och det förbjudna beror på vad den dömde och den till vars förmån domen gått själva vet.[10]

Ytdomen är inget nödvändigt ont i väntan på bättre insyn. Den är fullständig, och den avgör ingenting om insidan: två register, båda verkliga, som inte överklagas till varandra. Domaren har alltså inte misslyckats med att nå hjärtat – hjärtat låg aldrig inom hans domvärjo.

Maximen brukar återges som »vi dömer efter det yttre och Gud tar hand om det fördolda«, och den citeras ofta som profetord. Det är den inte. Ibn Hajar al-ʿAsqalānī bedömde ordalydelsen som *munkar*, Ibn Kathīr fann ingen överföringskedja till den, och formuleringen tycks komma från al-Shāfiʿīs egen penna och först senare ha missförstått som hadith.[11] Dess verkliga stöd är ʿUmars ord i Bukhārī: människor bedömdes efter uppenbarelsen medan Profeten ﷺ levde, uppenbarelsen har upphört, och nu dömer vi er efter det som visar sig av era gärningar. En regel om att inte överskrida sin kunskap prövades efter sin egen måttstock. Det är inget pinsamt för traditionen – det är traditionen som gör det den lär ut.

Ibn Taymiyya hävdar att skillnaden mellan de två domarna »står fast genom mångfaldigt överförda texter och genom känd samstämmighet«.[12] Men hans egen lära går

längre. Det yttre är enligt honom ett *lāzim* till det inre, en nödvändig följeslagare. Därför är frånvaron av det yttre ett bevis: den som är fri att tala kan inte hysa fullkomlig tro inombords och förneka den utåt. Det är tystnaden hos den som ingenting hindrar från att tala. Närvaron bevisar däremot föga, eftersom hycklaren framställer tecknet felfritt.

Människans dolda inre, *bāṭin*, är bundet vid det yttre. Bindningen är vad som gör frånvaron av tecken till besked. AI-modellens utdata hänger i luften. Ingenting vi känner till binder den, och varken närvaro eller frånvaro av tecken bär därför någon information. Vår ovisshet om maskinen är inte samma slags ovisshet som den vi lever med om varandra, utan av ett annat slag.

Pennan är lyft från tre

Här träffar invändningen rätt: hela apparaten förutsätter en *mukallaf*, en rättsperson som kan bära förpliktelser – något en maskin inte är. Att flytta över regeln vore ett kategorimisstag.

Men rätten har redan den formen, i en vrå som sällan besöks. »Pennan är lyft från tre: den sovande tills han vaknar, barnet tills det når mognad, och den vansinnige tills han återfår sitt förstånd.«[13] Den vansinniges handling är verklig. Skadan är verklig, och ersättning utgår ur hans egendom. Vad som hålls tillbaka är själsdomen. Handlingen tillskrivs, skadan ersätts, räkenskapen med hjärtat lämnas därhän.

Maskinen är ingen *majnūn* där vet vi att ett inre finns, det är bara inte i ett skick som kan bära förpliktelse. Maskinens fall ligger ett steg under: vi vet inte att det finns något att vara i något skick. Just därför låter formen sig överföras. Pennan lyfts inte sedan någon granskat den vansinniges hjärta och funnit det otillräckligt; den lyfts för att domen fäster vid det som visar sig – tillståndet, handlingen, skadan. En regel vars tillämpning aldrig frågar efter insidan är likgiltig för hur djup vår okunnighet om insidan är. Den fungerar lika väl på ett tomrum som på ett dolt djup, och det är den formen vi behöver.

Ytan får ändå inte läsas slarvigt, och klassisk process var aldrig renodlat ytbunden. *Qarāʾin*, indicier, är erkända bevismedel; juristerna tvistade om domaren får döma på sin egen kunskap; Ibn Qayyim ägnade ett helt verk åt hur en domare läser tecken. En domare märker att svaret kom för fort på just den frågan. Regeln lyder inte »läs ingenting ur ytan«, utan: läs så noga du förmår, och kalla aldrig läsningen för en bekännelse. Strindberg citerade Talmud: »Om du vill lära känna det osynliga så observera ytterst noga det synliga.«[14] Satsen förutsätter ändå att det finns något osynligt som det synliga kan peka mot.

Tolkningsbarhet är *qarāʾin*, indicier – inte *iqrār*, erkännande.

Tystnaden som skärper kravet

En grupp medvetandeforskare, bland dem Chalmers, Bengio och Birch, har föreslagit att beteendeproven överges. I stället härleds kännetecken ur gängse medvetandeteorier och prövas mot hur systemen är byggda. Deras analys pekar mot att inget nuvarande system uppfyller villkoren, och samtidigt mot att inga uppenbara tekniska hinder står i vägen för sådana system.[15] Att metoden alls måste konstrueras är ett erkännande: utdata kan inte avgöra saken.

Anthropic startade våren 2025 ett forskningsprogram om AI-modellernas eventuella välfärd och konstaterade att det saknas vetenskaplig samstämmighet om huruvida dagens eller morgondagens system kan ha upplevelser som förtjänar etisk hänsyn.[16] Att ett företag uttalar sig om sin egen produkts moraliska ställning bör tas för vad det är, åt båda hållen. Men hållningen som sådan är den enda hederliga: ingen vet.

Slutsatsen stör båda lägren: eftersom insidan inte kan avgöras får den inte heller vara förutsättning. Steget är inte självklart – man kan invända att osäkerhet snarare manar till försiktighet. Men en förutsättning måste gå att fastställa; annars styr den ingenting. Den som bygger sin norm på en oavgjord insida har inte grundat normen i insidan, utan gett den ett sken av grund. Vad som i själva verket avgör är vilket antagande som bars med in. Inte för rättigheter: »den kanske lider, alltså ställning«. Inte för ansvarsfrihet: »det är bara statistik, alltså inga hårda krav«. Båda smugglar in en avgjord metafysik där ingen har någon. Koranen är kortfattad på den punkten: »De flesta av dem följer inte annat än antaganden. Men antaganden kan aldrig ersätta sanningen på något sätt.«[17]

Kvar står den form juristerna redan byggt. Handlingen tillskrivs, skadan ersätts, räkenskapen med hjärtat lämnas därhän. Mer än så behövs inte för att reglera dessa system: en dom som binder fullt ut efter förmåga, utdata och följd, och som tiger om insidan. Mottagaren av ett felaktigt besked behöver ingen utredning av vad AI-modellen kände när den gav det.

Hjalmar Söderberg lät en skollärare säga till sina elever att det inte tillhör dem »att afgöra, hvarken nu eller när ni bli stora, om en människa hör till de fulla eller de tomma axen. Sådant kan en människa aldrig riktigt veta om en annan. Det vet bara Gud.«[18] Söderberg når gränsen och stannar där. Juristerna stannade inte – de gjorde gränsen till ett arbetssätt.

Meningen står kvar på skärmen: »Jag är osäker här.« Om någon menade den får vi inte veta, och det låg aldrig inom vår domvärjo att avgöra. Vad vi ska kräva av det som talar hängde aldrig på det svaret – inte för maskinens del, och inte en enda gång för varandras.

Kaffet inför rätta

Lagens hantlangare har överraskat ett sällskap damer som dricker kaffe och spelar kort, och nu ska allt undan på en gång. En kvinna bär bort hela bordet, så att mjölken och spelkorten far åt alla håll. En annan sörplar i sig den sista skvätten och är på väg ut ur rummet med brickan. Den vitklädda med hatten ser ut att vilja uppehålla männen. Kvinnan i den gröna klänningen försöker gömma kaffekannan i sina kläder. På kakelugnens hylla står kaffekvarnen kvar.

Bilden heter *Kaffebeslaget* och är Martin Rudolf Helands akvatint efter Pehr Nordquists målning från 1799. Samma år hade kaffet förbjudits i Sverige för fjärde gången.[1]

Vad kaffet kostade

Fem gånger mellan 1756 och 1823 förbjöd Sverige kaffet.[2] Skälen var ekonomiska. Rikets hushållning gick ut på att föra in så lite och föra ut så mycket som möjligt, och överflödsförordningarna riktade sig mot lyxvaror som inte kunde framställas av inhemska råvaror. Dit hörde kaffet.[3] Vid 1756 års riksdag tillkom ett skäl av annat slag: det var bondeståndet som drev igenom förbudet, enligt Smålands museum »som hämnd mot att husbehovsbränningen av brännvin hade förbjudits«.[4] Straffet var böter.

Förbudet föll alla fem gångerna. I dag hör Sverige till de länder där man dricker mest kaffe i världen. Nästan åtta av tio svenskar uppger att de dricker kaffe regelbundet.[5]

Anklagelsen mot kaffet löd att det var dyrt. Vad drycken i sig var behövde ingen ta ställning till. Den svårare frågan – vem som får kalla en sak förbjuden, och på vilken grund – hade ställts två och ett halvt sekel tidigare, i en annan stad. Där prövades den som en rättssak.

Mecka, år 917

År 917 efter hijra, det vill säga 1511, var Khāʾir Beg *muḥtasib* i Mecka – ämbetsmannen med tillsyn över marknaden och den allmänna ordningen – under mamluksultanatet i Kairo. Kaffet hade kommit från Jemen under 1400-talet. Nu drack man det i staden och samlades kring det, och Khāʾir Beg kallade samman stadens rättslärda för att få saken prövad.[6]

Så som Ralph S. Hattox skildrar förloppet hade det formen av en rättegång. Två frågor låg på bordet: är drycken i sig tillåten, och är sammankomsterna kring den tillåtna? Som vittnen hördes två läkare, bröderna al-Kāzarūnī, som intygade att kaffet var skadligt för kroppens balans – »kallt och torrt« i den tidens läkekonst. Några av de närvarande vittnade om att drycken hade påverkat deras sinnen. En jurist som invände blev enligt Hattox hårt tillrättavisad. De församlade förklarade kaffet förbjudet, och Khāʾir Beg lät utropa att det inte fick säljas eller drickas, vare sig offentligt eller enskilt. Kaffe brändes. Människor pryglades.

Protokollet sändes till Kairo med begäran om ett allmänt förbud. I sitt svar ogillade också sultanen sammankomsterna, men drycken förbjöd han inte. Snart dracks kaffet öppet igen, och inom ett år hade Khāʾir Beg förlorat sitt ämbete. Tvisten fortsatte sedan i ett sekel, och den slutade med att drycken förblev tillåten.

En ämbetsman hade förklarat kaffet *ḥarām*, förbjudet. Stadens jurister hade sagt det med honom, och ändå stod sig förbudet inte ett år.

Den som vill förbjuda

Man väntar sig att en religiös lag utgår från misstro. Den här utgår från det motsatta. »Mycket som ej är förbjudet är ej därför tillåtet«, heter det i en replik hos Topelius,[7] och så tänker man sig gärna de rättslärda: först förbudet, sedan undantagen. Hattox nämner deras utgångspunkt vid dess arabiska namn, *al-ibāḥa al-aṣliyya*, den ursprungliga tillåtenheten. Det som jorden bär är tillåtet tills det visas vara förbjudet.

Bevisbördan låg därmed på den som ville förbjuda, och det fanns bara två saker att belägga: att drycken berusar eller att den skadar. Därför kallades läkarna, och därför fick de närvarande vittna om hur drycken hade verkat på dem. I Mecka godtogs vittnesmålen. Längre räckte de inte. Att kaffet skulle uppfylla någon av rättsskolornas bestämningar av berusning var enligt Hattox så gott som omöjligt att hävda.[8]

Regeln var äldre än tvisten. Ibn Taymiyya, som dog 1328 och aldrig yttrade sig om kaffe, formulerar den i ett svar som gäller rent och orent:

> Vet att grundregeln för alla ting som finns, av alla slag och med alla skilda egenskaper, är att de är tillåtna för människan utan inskränkning, och att de är rena, så att det inte är förbjudet att bära dem, hantera dem eller röra vid dem. Detta är ett sammanfattande ord, en allmän sats och en förträfflig regel, till stor nytta och rik välsignelse. Till den tar de lagkunniga sin tillflykt i fråga om oräkneliga handlingar och allt nytt som människor ställs inför.[9]

Kaffet var en sådan nyhet. Ibn Taymiyya säger sig inte känna till att någon av de tidigare lärda har menat annat än att »det som inget belägg förbjuder är fritt och ohindrat«, och han tror att somliga har uppgett att de lärda är eniga om saken. Undantaget står i samma svar: de onda tingen, *al-khabāʾith*, är förbjudna för det fördärv de vållar människan.[10] Skadan var lagens egen fråga, och det var den läkarna i Mecka kallades för att besvara.

Eftergivet

Regeln har sitt stöd i uppenbarelsen själv. Ibn Taymiyyas första belägg är en vers: »Det är Han som för er har skapat allt vad jorden bär«.[11] För *er* – i hans läsning har människan fått tingen av Guds ynnest och nåd. Ibn Rajab finner samma sak i en vers som klandrar den som avstår:

> Varför skulle ni inte äta det som Guds namn har uttalats över, sedan ni fått klart besked om vad Han förbjudit [och som ni inte får röra] annat än i ett nödläge?[12] [...]

De klandras, skriver Ibn Rajab, därför att det förbjudna redan hade klargjorts för dem och detta inte hörde dit, »vilket visar att tingen är tillåtna«. Han håller därefter isär två frågor. Vad som gällde för tingen innan lagen kom – förbud, tillåtenhet eller ingen dom alls – har de lärda tvistat om. Sedan den har kommit gäller något annat: »det står fast att grundregeln för tingen är tillåtenhet, enligt lagens egna belägg«.[13]

Tillåtenheten är alltså själv ett besked. Ibn ʿAbbās, Profetens ﷺ kusin, sade det med egna ord:

> Folket i okunnighetens tid åt somligt och lät bli annat av äckel. Så sände Gud Sin profet och sände ned Sin bok, tillät det Han tillåter och förbjöd det Han förbjuder. Det Han har tillåtit är tillåtet, det Han har förbjudit är förbjudet, och det Han har tigit om är eftergivet.[14]

Ordet för det sista är *ʿafw*, eftergift, och det förutsätter någon som kunde ha krävt. Det fria har en givare: det är efterskänkt. Och tystnaden som räknas är hela uppenbarelsens: fritt är det som varken Boken eller Profetens ﷺ sunna har förbjudit. Den som förbjuder det eftergivna kräver in det som den ende som kunde kräva har avstått från. Man kan alltså fela också åt det stränga hållet.

Från den tid då Koranen ännu uppenbarades, och en fråga kunde följas av ett nytt bud, finns ett uttalande av Profeten ﷺ som får den som väntar sig en förbudslära att läsa två gånger: »Den av muslimerna som har gjort sig skyldig till det största brottet är den som frågade om något som inte var förbjudet, och som sedan blev förbjudet på grund av hans fråga.«[15] Orden hör till den tiden och gäller inte den som i dag frågar en lärd. Men de visar hur allvarligt det var att i onödan orsaka ett förbud för alla andra.

Den andra dörren

Så långt ser regeln ut som en frihetsprincip. Den har en andra halva, och den som inte har läst den har missförstått den första.

Ibn Taymiyya delar in människors handlingar i två slag: gudstjänst, »som gör deras religion sund«, och sedvanor, »som de behöver i sitt världsliga liv«. Påbud och förbud är Guds lag, fortsätter han; det som inte har visats vara påbjudet kan inte kallas gudstjänst, och det som inte har visats vara förbjudet kan inte kallas förbjudet. Sedan återger han vad Aḥmad ibn Ḥanbal och de andra hadithlärda juristerna brukade säga:

> Grundregeln för gudstjänsten är att den kräver ett uppenbarat besked: inget i den stiftas utom det Gud har stiftat, annars faller vi under Hans ord: *Har de [satt upp] medhjälpare till [Gud], som utan Guds tillstånd har utfärdat föreskrifter för dem på religionens område?* Och för sedvanorna är grundregeln att de är fria: inget av dem hindras utom det Han har förbjudit, annars faller vi under Hans ord: *Säg: »Vad anser ni om det som Gud har låtit komma er till del för er försörjning, om vilket ni säger att [något] är förbjudet och [något] tillåtet?«*[16]

Två dörrar. Den ena står öppen tills ett belägg stänger den: mat, dryck, kläder, handel, vanor. Den andra är stängd tills ett belägg öppnar den: bönen, fastan, allt som görs för att komma Gud nära. Om den dörren, och bara om den, gäller Topelius replik. Ingen lägger en gudstjänst till de givna med hänvisning till att den inte är förbjuden. Profetens ﷺ ord löd: »Den som i denna vår sak inför något nytt som inte hör till den får det tillbakavisat.«[17]

Det ser ut som två regler med motsatt riktning. Det är en enda. Riktningen skiljer sig därför att utgångsläget gör det. Om tingen finns redan ett allmänt besked, *för er*, och den som vill undanta något från det behöver ett belägg. Något motsvarande besked om gudstjänsten finns inte: att kalla en handling gudstjänst är att säga att Gud har påbjudit den, och det är den som säger det som behöver belägget. Tystnaden gör detsamma i båda fallen: den lämnar saken där beskedet lämnade den. I raden efter tillägger Ibn Taymiyya att Gud klandrade avgudadyrkarna, »som stiftade i religionen sådant som Gud inte hade gett tillstånd till och förbjöd sådant som Han inte hade förbjudit«.[18] Båda felen står i samma sats. Den som lägger till ett förbud och den som lägger till en gudstjänst gör samma sak från var sitt håll: de talar där det inte är deras sak att tala.

Därmed byter regeln innebörd. Den handlar inte om hur mycket som är tillåtet utan om vem som får säga det. Rätten att säga *ḥalāl* och *ḥarām*, tillåtet och förbjudet, och rätten att stifta gudstjänst är Guds – inte överhetens, inte majoritetens och inte den nitiskes. Det gäller också i det lilla: i frågan om en man som säger att något tillåtet är förbjudet för honom själv återger al-Qurṭubī argumentet i dess kortaste form: »Det Gud inte har förbjudit har ingen rätt att förbjuda, och det blir inte förbjudet av att någon förbjuder det.«[19]

Därför kunde ingen muḥtasib göra kaffet förbjudet.

Tre verser längre ned

Av samma skäl är regeln inget löfte om att allt ska gå fritt. Lika lite som man får lägga till ett förbud får man stryka ett, och suran al-Māʾida säger båda delarna i samma andetag:

> TROENDE! Neka er inte de goda ting [i livet] som Gud har gett er rätt att njuta av, men gå inte utöver [de gränser som Gud har fastställt] - Gud är inte överträdarnas vän.[20]

Tre verser längre ned står var en av gränserna går:

> TROENDE! Rusdrycker och spel om pengar, alla hedniska bruk och spådomskonst är ingenting annat än Djävulens skamliga påfund; håll er borta från allt sådant, för att det skall gå er väl i händer.[21]

Frågan som ställdes i Mecka – berusar det? – var den rätta. ʿUmar ibn al-Khaṭṭāb sade från Profetens ﷺ predikstol att *khamr* är »det som omtöcknar förståndet«,[22] och Profeten ﷺ själv: »Allt som berusar är khamr, och allt som berusar är förbjudet.«[23] I al-Nawawīs kommentar till Muslims *Ṣaḥīḥ* syns hur bedömningen följer egenskapen: drycken blir förbjuden när den får egenskapen att berusa, och tillåten igen när den av sig själv har blivit ättika. Alltså måste allt som berusar bedömas på samma sätt, »och berusningen är förbudets skäl«.[24] Också de av Kufas lärda som förbehöll namnet *khamr* åt druvvinet förbjöd den mängd som berusar.[25]

Kaffet klarade provet. Det som berusar klarar det inte, i vilket århundrade det än prövas och vilken församling som än röstar. Ingen muḥtasib kunde göra det tillåtna *ḥarām*, och ingen riksdag kan göra det berusande *ḥalāl*. Frikostigheten och strängheten har samma källa. Det är en och samma regel som friade kaffet och som förbjuder vinet.

År 1756 förbjöds drycken som håller folk vakna, i en uppgörelse om drycken som berusar.

Invändningarna

Den första invändningen tar regeln på orden. Allt som inte är förbjudet är tillåtet: så lyder rättsstatens grundsats, och det är liberalismens princip. Har religionen själv den regeln borde den dra slutsatsen fullt ut och hålla sig borta från allt den inte uttryckligen nämner. Och den som finner att ett bud skaver kan med regelns egna ord begära belägg och hänvisa till bevisbördan.

Men regeln har en givare, och den upphör där givaren talar. Den gäller ting och sedvanor, inte gudstjänsten, och den gäller aldrig mot ett uttryckligt bud. Versen som den stöder sig på är riktad åt båda hållen:

> Låt därför ingen osanning komma över era läppar då ni talar om [dessa ting och kallar] det ena lovligt och det andra förbjudet, så att ni lögnaktigt påbördar Gud era egna idéer.[26] […]

Det ena lovligt och det andra förbjudet: den som kallar det förbjudna lovligt faller under samma ord som den som kallar det lovliga förbjudet. Belägget söks heller inte bara i Koranen. Religionens grund är enligt Ibn Taymiyya att inget är förbjudet »utom det Gud och Hans sändebud har förbjudit«, och därför tillbakavisade Gud det som avgudadyrkarna och andra »förklarade tillåtet, förbjöd eller stiftade i religionen utan Guds tillstånd«.[27] Verben är tre, felet ett. En rättsstat kan ändra sin lista när lagstiftaren vill. Här är listan stängd, för den som vill lägga till och för den som vill stryka. Att åberopa regeln mot ett bud är att vända den bak och fram.

Den andra invändningen: muslimska makthavare förbjöd också kaffet, i Mecka 1511 och på andra håll längre fram. Var ligger då skillnaden mot riksdagen 1756?

Den ligger i vad som sades. En överhet kan ordna marknaden och hålla ordning på sammankomster. Det hör till *ḥisba*, muḥtasibens ämbete, och de svenska tullarna och förbuden var beslut av det slaget. Om det som står i vägen på gator och torg säger al-Māwardī, som dog 1058, att muḥtasiben »låter stå det som inte skadar och hindrar det som skadar«, och att hans bedömning »hör till det sedvanebundna omdömet och inte till det lagliga«.[28] Khāʾir Beg gjorde något annat. Han lät utropa att drycken var förbjuden i lagens mening. Svaret från Kairo drog gränsen där den går: sammankomsterna kunde ogillas, drycken förblev tillåten. Felet rättades inom ett år, och det rättades inifrån, med den regel som rätten själv utgår från. I sin bok om statsstyrelse säger Ibn Taymiyya att »religionen är det Gud har stiftat och det förbjudna är det Gud har förbjudit«.[29] Invändningen pekar ut just det fall där regeln höll streck.

Den tredje invändningen: religionen är i praktiken ändå en förbudslista. I de lärdas svar om varje ny vara möter man en lära som prövar allt och ofta säger nej.

Men det förbjudna är uppräknat och klargjort. Det är därför Koranen kan klandra den som avstår. Listan är inte lång, och den är stängd. När en ny sak prövas är det regeln som tillämpas, och i prövningen ligger bevisbördan på den som vill förbjuda. Kaffet prövades i ett sekel och gick fritt. Försiktigheten har sin plats, men den är den enskildes: »Det tillåtna är tydligt och det förbjudna är tydligt, och mellan dem finns tvivelaktiga ting som många människor inte känner till. Den som aktar sig för det tvivelaktiga har hållit sin religion och sin heder fria från klander.«[30] Sin religion och sin heder, inte sin grannes: den som avstår av försiktighet har inte förbjudit någon annan något. En kopp som lämnas orörd på bordet hindrar ingen annan från att dricka ur sin.

Det som står kvar

Regeln avgör inte varje ny fråga av sig själv. Någon måste undersöka om det nya berusar eller skadar, och medan undersökningen pågår kan de lärda komma till olika slutsatser. Så var det med kaffet. Men oenigheten gällde drycken, inte måttstocken: frågan var densamma hela seklet, och när den var besvarad stod svaret fast. För tiden däremellan gäller vad al-Nawawī skriver om det omtvistade – där ingriper man inte, men ett vänligt råd att hålla sig utanför tvisten är gott.[31] Det gäller det som ingen text har avgjort. Där en text talar finns ingen tid däremellan.

Ibn Taymiyya räknar med den ovissheten. Meningen om religionen och det förbjudna står i en bok skriven till en makthavare, i slutet av ett stycke om avtal där muslimer kan vara oense eftersom saken är dunkel. Där står regelns båda halvor i en mening: »Av de mellanhavanden som människor behöver förbjuds inget utom det som Boken och sunnan visar är förbjudet, liksom ingen gudstjänst stiftas åt dem utom den som Boken och sunnan visar är stiftad.« Stycket slutar med en bön:

Gud, låt oss hålla för tillåtet det Du har tillåtit, för förbjudet det Du har förbjudit och för religion det Du har stiftat.[32]

En from människa kan vara en dålig ledare

En man går fram till Profeten ﷺ och ber att få ett uppdrag. Han heter Abu Dharr, och bland följeslagarna är han känd för sin askes: den som äger minst, som fastar mest, vars fromhet ingen ifrågasätter. Svaret kommer med en hand lagd på hans axel.

> Abu Dharr, du är svag, och detta är ett anförtrott gods, och på Uppståndelsens dag är det vanära och ånger – utom för den som tar det på rätt sätt och fullgör vad det ålägger honom.[1]

Vid ett annat tillfälle går avvisningen längre: han skall inte ha befäl ens över två, och inte förvalta ett faderlöst barns egendom. Skälet är omsorg. Jag önskar dig vad jag önskar mig själv.[2]

Ingenting i scenen antyder att Abu Dharr gjort något fel. Han får inte höra att han saknar tro, uppriktighet eller mod. Han får höra att han är svag. En av traditionens frommaste människor nekas ett ämbete, och avslaget gäller hans förmåga, inte hans själ. Fromheten är den större saken. Till ett ämbete meriterar den ändå ingen.

Paragrafen som ingen läser

Sverige har en mening i sin grundlag som knappast någon har läst, och som ändå bestämmer vad en röst är.

> Riksdagen utses genom fria, hemliga och direkta val. Vid sådant val sker röstning på parti med möjlighet för väljarna att lämna särskild personröst.[3]

Rösten går på partiet. Människan är ett tillval. Valmyndigheten säger det rent ut: i första hand röstar du alltid på ett parti, sedan kan du välja om du också vill personrösta.[4] Ordningen ligger i orden själva: först partiet, därefter – om du vill – människan.

Tillvalet används sparsamt. I riksdagsvalet 2018 kryssade 24,06 procent av dem vars röster godkändes; personvalsinslaget hade då funnits i alla allmänna val sedan 1998.[5] Fyra år senare, i valet 2022, tog två av riksdagens 349 ledamöter sitt mandat på personkryss.[6]

Slöhet förklarar det inte. En personröst räknas först när kandidaten når fem procent av partiets röster i valkretsen, och den som avstår från en spak som nästan aldrig rör sig handlar förnuftigt. Konstruktionen förklarar siffran.

Men just därför blir slutsatsen hårdare, inte mildare. Ju mindre kryssets betydelse, desto större blir delegationen. Väljaren utser inte en människa – han överlämnar en hel ordnad lista, upprättad av andra i ett urvalsförfarande han inte deltagit i, och han överlämnar den i klump. Han utnämner mer, inte mindre. Det är att räcka över hela adressboken när man blivit ombedd att nämna ett namn.

Sjuhundra år tidigare hade en jurist i Damaskus beskrivit just den situationen. Ibn Taymiyya bygger sin bok om styrelsekonsten på versen om det anförtrodda godset och läser den som en regel om tillsättning:

> Styresmännen är Guds ställföreträdare över Hans tjänare – och de är folkets ombud över dem själva. I dem ligger alltså både myndighet och ombudsmannaskap. Och när ett ombud sätter en man att sköta sin uppdragsgivares angelägenheter och därvid förbigår någon som var lämpligare, eller säljer varan för ett pris fastän han finner någon som skulle köpa den för ett bättre – då har han svikit sin uppdragsgivare.[7]

Invändningen ligger nära: jag röstar ju på ett program, inte på personer. Sant nog, och det hjälper inte. Ett program styr ingenting. Det kan inte underteckna, förhandla, tillsätta eller vägra. Allt sådant gör människor, och ett partiprogram är ett löfte om vad namngivna människor kommer att göra när de sitter med ansvaret. Att ställa sig bakom listan är att räcka över uppdraget. Ett ombud som lämnar bort hela avdelningen i stället för en enda tjänsteman har inte gjort sig fri från något. Han svarar nu för dem alla.

Två pelare, och ingen heter fromhet

Själva versen är kort.

> Allah befaller er att återlämna allt ni anförtrotts till dess rättmätiga ägare och att, när ni dömer mellan människor, döma med rättvisa.[8]

Uttrycket omfattar varje förtroende, mellan människa och Gud såväl som människor emellan. Ett ämbete är ett sådant gods. Och den som anförtror det åt någon svarar för sitt val.

Måtten kommer ur en scen i Koranen där en av Shuaybs döttrar föreslår att Moses skall anställas: »Den bästa du kan ta i din tjänst är en som är stark och pålitlig.«[9] Där finner Ibn Taymiyya ämbetets två pelare: *al-quwwa* och *al-amana*, styrkan och pålitligheten. Och pelarna byter skepnad med varje ämbete.

> Styrkan är i varje ämbete av det slag ämbetet kräver. Styrkan i ett militärt befäl går tillbaka på hjärtats mod och på erfarenhet av krig. Styrkan i att döma mellan människor går tillbaka på kunskap om rättvisan och på förmågan att verkställa domarna. Och pålitligheten går tillbaka på gudsfruktan, och på att inte sälja Hans tecken för ett ringa pris.[10]

Det finns alltså ingen duglighet i allmänhet. Det finns bara duglighet för något. Frågan »är han en bra människa« är inte fel, den är fel ställd – den mäter inte det ämbetet mäter. Man frågar efter ärlighet när det är taket som läcker.

Hjalmar Söderberg lät en gammal lärare säga något besläktat: det tillhör inte er att avgöra om en människa hör till de fulla eller de tomma axen, sådant kan en människa aldrig riktigt veta om en annan, det vet bara Gud.[11] Söderberg menar det som en varning mot att döma. Den klassiska rätten drar en annan slutsats av samma iakttagelse. Eftersom själens tillstånd är stängt för oss, kan det inte vara måttet. Kvar blir det som går att se: dugligheten i arbetet, och pålitlighetens spår – säljer han sina ställningstaganden eller inte. Det syns i vad han gör den dag ingen längre tittar på honom.

Umar ibn al-Khattab bad: »Gud, jag klagar inför Dig över den omoraliskes kraft och den pålitliges oförmåga.« Ibn Taymiyya återger frågan som ställdes till Imam Ahmad, om två befälhavare inför ett fälttåg – den ene stark men syndig, den andre from men oduglig:

> Vad den starke syndaren beträffar, så gagnar hans styrka muslimerna och hans synd drabbar honom själv. Och vad den svage fromme beträffar, så gagnar hans fromhet honom själv och hans svaghet drabbar muslimerna. Alltså drar man ut med den starke syndaren.[12]

Detta är inget allmänt levnadsråd, och Ibn Taymiyya säger det själv: i varje ämbete gäller plikten den som är lämpligast *för just det ämbetet*, och är den starke därtill utan synd är han bättre än båda. Regeln gäller vad en bestämd uppgift kräver; lasten är ingen förtjänst. Men den skär rakt genom väljarens fromhetsinstinkt. Måttet är lämplighet, inte sympati, inte samhörighet, inte vem som talat vänligast om ens egna.

Vänskap, hemort, härkomst

Ibn Taymiyya räknar sedan upp de grunder som inte får avgöra en tillsättning. Listan är gammal och obehagligt aktuell: att man ger företräde för vänskap, för samstämmighet i hemort, i rättsskola eller i härkomst – arabisk, persisk, turkisk, romersk – eller för en muta i pengar eller förmåner, eller av agg mot den som hade bättre rätt. Över den som gör så faller orden: »Ni som tror, svik inte Gud och Sändebudet, och svik inte det som anförtrotts er, då ni vet bättre.«[13]

Med dagens ord låter listan så här. Han talar väl om oss. Han kommer från samma håll. Han är en av de våra. Ingenting här är främmande eller medeltida. Det är hur människor faktiskt väljer, skrivet av någon som visste det.

Kvar står den invändning varje svensk väljare känner: vad gör man när inget alternativ duger? Regeln är formulerad just för det fallet. *Al-amthal fa'l-amthal.*

> Ibland finns bland dem han förfogar över ingen som verkligen duger för just det ämbetet – då väljer han den bäste, och därnäst den bäste, för varje post efter dess art. Och har han gjort det efter full ansträngning, då har han fullgjort det anförtrodda.[14]

Kravet är alltså inte att träffa rätt. Kravet är att ha ansträngt sig inom det som fanns. Ansträngningen ligger hos den som läst hela listan innan han vek papperet, inte hos den som kände igen ett namn.

Men detta var en annan värld

Hela denna lära förutsätter en muslimsk styresman som tillsätter sina underlydande i ett rike byggt på rätten. Ibn Taymiyyas bok vänder sig till en makthavare och lär honom förvalta sitt ämbete. Att lyfta över den på en sekulär väljarkår som utser ett parlament är att läsa in nutiden i en text som handlar om något helt annat. Man kan inte hämta hem en förvaltningslära från 1300-talet och kalla den valvägledning. (Att en muslim alls kan delta i ett sekulärt val har diskuterats bland samtida lärda och besvarats jakande av det stora flertalet; den frågan lämnas här därhän.)

Svaret ligger i skälet till regeln. Vad som bär den är delegering och ansvar, inte ämbetsbärarens tro. Versen om det anförtrodda godset riktar sig till var och en som håller något i förvar. Ordet om herden och hans hjord riktar sig till var och en som har något under sig, och al-Ghazali för det ända ned till den egna kroppen: dina lemmar är din hjord, se därför efter hur du vallar dem.[15] Regeln kräver alltså inget kalifat. Den binder var och en som håller något som inte är hans.

Traditionen tänkte också på dem som utser. Al-Mawardi inleder sitt verk om styrelseskicket med *ahl al-hall wal-aqd*, de som löser och binder, den krets som utser överhuvudet. Villkoren gäller *dem*: redbarhet, kunskap nog att veta vad ämbetet kräver, omdöme nog att urskilja vem som bäst uppfyller det.[16] Den klassiska rätten prövade alltså både den som väljs och den som väljer. Det gör ingen allmän rösträtt. Men att ingen prövar villkoret är inte detsamma som att villkoret fallit. Al-Mawardi ställer kraven på dem som utser därför att uppgiften kräver dem, inte därför att någon råkade kontrollera saken. Den allmänna rösträtten tar bort kontrollen, inte kravet – och flyttar därmed prövningen dit ingen kan utföra den åt någon annan. Den som ingen frågar om han vet vad ämbetet kräver får själv se till att veta det. Det är att sitta med valsedeln en kväll i förväg och läsa namn man aldrig hört.

Längst ner på skalan finns ett annat fall. En vanlig församling som byggt sin moské i sitt eget kvarter utser själv sin böneledare, utan sultanens inblandning; blir de oense avgörs det av flertalet.[17] Det är en böneledare och en enkel utslagsregel, ingenting mer – men det räcker: ett majoritetsbeslut om *tillsättning* finns inne i den klassiska rätten. Att det är något helt annat än ett majoritetsbeslut om vad som är sant hör till en annan text. Rättens källa ligger enligt klassisk uppfattning utanför mänsklig räckvidd;

utnämningen är helt överlämnad åt mänskligt omdöme. Just därför ställs man till svars för den.

Hos Selma Lagerlöf kommer en kung till en socken och vill tala med folket. Folket skickar in honom till prästen. Efteråt möter en bonde honom på trappan: har du nu fått tala med vår präst? Ja. Då har du väl också fått svar från oss; vi bad dig gå in och tala vid honom, för att han skulle ge dig svar från oss.[18] Bönderna hade ställt en människa framför sig och låtit honom bära deras ord. Ingen av dem hade upphört att svara för vad han sade.

Skälet är att delegeringen aldrig omfattar sig själv. Bönderna lämnade bort talandet; de kunde inte lämna bort valet av vem som skulle tala, eftersom det valet var färdigt innan prästen öppnade munnen. Det är därför ett ombud inte kan skjuta ansvaret framför sig: allt han överlämnar överlämnas av honom.

Skalan skiljer sig. Ansvaret gör det inte.

Bakom draperiet

Det svenska valet är hemligt. Det är en princip, ingen eftergift: ingen får någonsin veta hur du röstade. Draperiet, pennan, kuvertet – hela ordningen är byggd för att göra handlingen ospårbar.

Hos Hjalmar Bergman grubblar en av gestalterna över samvetet. Somliga menar att det är rädsla för straff, men det tror han inte mycket på; snarare är det rädsla att undgå upptäckt.[19] Om det stämmer återstår ingenting alls i ett bås dit ingen får se in. Ingen hör pennan.

Den klassiska hållningen svarar inte med ännu en granskare. Den säger att människan är ett vittne mot sig själv.[20] Och att handlingen väger, sedd eller osedd:

> Vi skall ställa upp rättvisande vågar inför Uppståndelsens dag och ingen själ skall lida den minsta orätt. Om det så är något med vikten av ett senapskorn skall Vi ta med det.[21]

Därav ordet om herden: var och en av er är en herde, och var och en av er är ansvarig för sin hjord.[22] Abu Hurayra bevarade en varning ur samma kapitel: ni kommer att åtrå makten, och den blir en ånger på Uppståndelsens dag.[23]

Abu Dharr bad om en börda och blev skonad, och skonandet var en vänlighet – ingen utmärkelse, ingen bekräftelse, ingen tacksamhetsskuld som regleras. En tyngd, och någon lägger den på en annans axlar.

Vart fjärde år är du den som lägger den. Ingen kommer någonsin att veta vad du gjorde bakom draperiet. Det gör handlingen varken lättare eller mindre.

Muslimerna bad för en kristen kung

Floden låg mellan dem och striden. På andra sidan hade kungens här mött en utmanare, en man som gjorde anspråk på riket. På den här sidan fanns en liten skara främlingar från Mecka, män och kvinnor som flytt Qurayshs förföljelse och på Profetens ﷺ inrådan tagit sig över havet till ett kristet rike. Där hade de funnit det bästa hemmet hos den bästa grannen, trygga i sin religion. Ingen hade frågat dem vem som borde sitta på tronen, och ingen skulle göra det. Umm Salama var en av dem. Hon mindes vad de kände när upproret kom:

> Vid Allah, vi har aldrig känt en sorg svårare än den sorg vi kände då, av fruktan att den mannen skulle segra över Negus och att det skulle komma en man som inte kände vår rätt så som Negus kände den.[1]

Någon behövde ta sig över och se hur det gick. Az-Zubayr ibn al-ʿAwwām sade: »Jag.« De blåste upp en vattensäck åt honom. Han lade den mot bröstet och simmade på den över Nilen, bort mot platsen där härarna möttes. De andra blev kvar.

> Och vi bad Allah om seger för Negus över hans fiende och om att han skulle befästas i sitt land.[2]

Negus segrade. Flyktingarna stannade under hans beskydd tills de kunde återvända till Profeten ﷺ.

Två bilder från samma valrörelse

Fjorton sekler senare, den 11 september 2026, två dagar före riksdagsvalet, sade Jimmie Åkesson i SVT:s slutdebatt:

> Det här kan bli det första valet i Sverige där den muslimska invandringen som vi har haft fäller avgörandet i ett riksdagsval.[3]

I en intervju efteråt sade han att det var islamismen som oroade honom, och att partierna på andra sidan »mobiliserar i moskéer« för att få väljare: »Då har man ju genom invandring till Sverige från den muslimska delen av världen skaffat sig politisk makt i Sverige.« Meningen från debatten tar två saker för givna: att muslimer som röstar gör det som ett block, och att blocket i sig är ett problem.

Under valrörelsens sista veckor stod en informationsstation utanför Rosengårdsmoskén i Malmö. Islamiska förbundet drev kampanjen »Din röst gör skillnad«. Valambassadörer knackade dörr, hjälp gavs på arabiska, engelska och fem andra språk, och i fredagspredikan uppmanade imamen församlingen att rösta. »Det är ett jättestort intresse«, konstaterade talespersonen Nabil Abdulmajid. »Folk är mer informerade och ställer fler frågor än för fyra år sedan.« Inget parti nämndes. Skälet som gavs var detta: »Det är en demokratisk rättighet att rösta.«[4] I Uppsala höll moskén valskola, och i Hammarkullen gick Göteborgs moské ut med valambassadörer tillsammans med studieförbundet Sensus.[5]

I den ena bilden marscherar ett block, i den andra letar medborgare efter sin vallokal. Svårare att se är vad som saknas i båda: ett enda religiöst skäl till varför en muslim alls borde bry sig om vem som styr.

Vad siffrorna mäter

Sverige för ingen statistik över religionstillhörighet, och något mått på hur muslimer röstade finns därför inte. Det som finns är indirekta mått: bostadsområden, födelseländer, bakgrund. Vart och ett mäter något närliggande, aldrig just det man vill veta.

I Järva i Stockholm var valdeltagandet i riksdagsvalet 60,13 procent, mot 55,32 år 2022, med 36 av 38 valdistrikt räknade.[6] Rösterna som räknas på onsdag är inte med, och ökningen är därför snarast underskattad. I Rosengård centrum röstade 66,9 procent av de 1 266 röstberättigade, enligt Valmyndigheten en ökning med 12,8 procentenheter sedan 2022.[7] Under förtidsröstningens första sex dagar ökade röstandet med 44 procent i hela riket jämfört med samma dagar förra valet. I polisens utsatta områden var ökningen 90 procent, i Hjällbo över 200.[8] Hur valdeltagandet i riket till slut blir vet ännu ingen. Samtidigt föll det uttryckligen muslimska partiet Nyans från 0,44 procent till 0,1 enligt de preliminära siffrorna.[9]

Ökningen kommer ur en djup svacka. År 2022 röstade 89 procent av de inrikes födda men bara 67 procent av de utrikes födda, den största skillnaden under hela perioden 1991–2022.[10] Deltagandet sjönk mest i områden med stora socioekonomiska utmaningar och bland dem som fötts i Afrika och Asien. SCB fann dessutom något som sällan citeras. Förtroendet för politikerna, i riksdagen och lokalt, var inte lägre bland utrikes födda svenska medborgare än bland inrikes födda, och de kände sig inte heller oftare utan insyn och inflytande.[11] Vad som än skilde grupperna åt var det inte förtroendet.

Medlemskortet

Barometerns ledarsida varnade den 11 september för valkampanjer riktade efter etnisk eller religiös identitet, för valmaterial på minoritetsspråk som försvårar granskningen och för en valkompass från två moskéer som fått kritik för att vara tendentiös: »En etni-

fiering av politiken vore identitetspolitik på steroider.«[12] Dagen därpå skrev Christer El-Mochantaf i Kvartal om »muslimsk mobilisering för vänsterröster«.[13]

Anklagelsen går ut på att mobiliseringen gick genom religiösa lokaler och att rösterna föll nästan helt åt ett håll. Enligt SVT:s vallokalsundersökning Valu röstade 70 procent av väljarna med utomeuropeisk bakgrund på S, V, MP eller C och 27 procent på de fyra partierna på andra sidan. Med utomeuropeisk bakgrund menas att man själv vuxit upp utanför Europa eller har minst en förälder som gjort det.[14] I en Novusmätning bland väljare som själva uppgav att de var muslimer fick två partier tillsammans omkring åttio procent. Muslimerna var dock bara 2,6 procent av de svarande, så underlaget är litet.[15] Slutsatsen ligger nära till hands: en grupp som röstar som grupp har slutat väga sakfrågor. Rösten är då inte längre ett omdöme utan ett medlemskort.

Men Valu frågar inte om religion, och utomeuropeisk bakgrund är inte detsamma som islam. De moskéer som drev kampanjerna nämnde inget parti, och det enda uttryckligen muslimska partiet nästan försvann. Det rimmar illa med bilden av väljare som röstar på sin tro. Valforskaren Henrik Ekengren Oscarsson menade att lutningen i Novus mätning såg hög ut jämfört med tidigare data och pekade hellre på klass och socioekonomi än på religiös identitet. SCB:s siffror om var deltagandet sjönk går i samma riktning.

Lutningen är ändå verklig. Klassanalysen är ett gott försvar för gruppen, men den frikänner ingen enskild. Att ett mönster kan förklaras med inkomst och bostadsort säger ingenting om vad som hände i en viss väljares huvud framför valsedlarna. Anklagelsen är ställd till ett block och har därför fel adressat. Den egna rätten ställer en annan fråga, och den ställs till den enskilda: vägde du?

Ett övervägande kräver någon som överväger

I november 2007 samlades Muslimska världsligans fiqhråd i Mecka. En av frågorna gällde om en muslim får delta i val i ett icke-muslimskt land. Rådet hänförde frågan till *as-siyāsa ash-sharʿiyya*, den shariaenliga styrelsekonsten, där domen avgörs genom att väga nytta mot skada. Beslutet blev att en muslim med medborgarrätt i ett sådant land får delta i parlamentsval, eftersom den nytta deltagandet för med sig väger över. Sedan kom villkoren:

> Att den muslim som deltar med sitt deltagande avser att bidra till att muslimerna vinner nytta och att skada och men avvärjs från dem; att de muslimer som deltar med övervägande sannolikhet bedömer att deltagandet leder till goda följder som gagnar muslimerna; att deltagandet i dessa val inte leder till att han försummar sin religion.[16]

Rådet säger *tillåtet*, inte påbjudet. Villkoren gäller varken staten, partierna eller moskéerna. De gäller den som går in i vallokalen: dennes avsikt och dennes bedömning. Det första villkoret för tanken till hadithen som inleder Bukhārīs samling, »handlingar

bedöms endast efter avsikterna, och var och en får endast det han avsåg«.[17] Det andra förutsätter något som lätt glöms: att en bedömning alls har gjorts, att någon höll sedeln i handen och frågade sig varför.

Ibn Taymiyya ger vägningen dess form:

> Shariʿan kom för att vinna det nyttiga och fullända det, och för att upphäva det skadliga och minska det så långt det går. Den söker det bästa av två goda när båda inte kan nås, och avvärjer det värsta av två onda när båda inte kan undvikas.[18]

En våg fungerar bara för den som vet vad som ligger i skålarna. Vägningen kan misslyckas på två sätt. Ingen statistik kan visa hos vilken väljare den gjorde det.

Var och en som ropar

Det första är likgiltigheten. Den kan se from ut, som om politiken vore de andras sak. Röstkortet blir liggande i hallen, och ingen kallar det ett val. Men Ibn Taymiyyas regel lämnar ingen neutral plats. Går det inte att nå båda de goda eller undvika båda de onda, blir det ena av dem verklighet vare sig man väger eller inte, och frågan är bara vems hand som lägger vikten. Ibn ʿUthaymīn fick en gång en fråga om valen i Kuwait:

> Jag anser att valen är en plikt. Vi ska utse den som vi ser gott hos, för om de goda drar sig undan, vem tar då deras plats? De onda, eller de passiva som varken har gott eller ont i sig och följer var och en som ropar. Vi måste välja den som vi ser som rättskaffens.[19]

Frågan gällde ett muslimskt land, och där hör ordet *plikt* hemma. För val i icke-muslimska länder säger fiqhrådet *tillåtet*, och den skillnaden ska inte suddas ut. Som analogi bär motfrågan ändå långt utanför Kuwait: vem tar platsen när de som kunde ha vägt drar sig undan?

I svaret är de passiva och de som följer var och en som ropar samma människor, beskrivna två gånger: de har varken gott eller ont i sig och går efter den som hörs mest. Det andra misslyckandet, att följa den som ropar, är det första i en annan dräkt. Att rådfråga någon som vet är något annat. Där har vägningen redan skett: man har bedömt vem som är värd att fråga. Ropet kräver ingen sådan vägning.

Man kan lägga sin röst för att gruppen gör det, för att släkten eller grannen gör det, eller för att den högsta rösten i rummet sade så. Då är bedömningen lånad och rådets villkor ouppfyllda. Man har gått till vallokalen och ändå stannat hemma.

En rätt är ingen gunst

Kvar står den svåraste invändningen, och den kommer inifrån. Fiqhrådet talar om *muslimernas* nytta. Är inte det just samhörighetsrösten, med en fatwa ovanpå?

Nej, av två skäl. Det första är att nyttan har en gräns som ingen grupptillhörighet flyttar. »Låt aldrig människors agg få er att inte handla rättvist. Handla rättvist – det ligger närmast gudsfruktan!«[20] Och om de egna: upprätthåll rättvisan »även om det vore mot er själva eller era föräldrar och närmast anhöriga … Följ därför inte era känslor hellre än att vara rättvisa.«[21]

Det andra skälet finns vid Nilen. Profeten ﷺ sände inte sina följeslagare till Abessinien för att kungen var en av dem. Negus härskade över ett kristet rike. Skälet var ett annat:

> I Abessiniens land finns en kung hos vilken ingen förtrycks. Bege er till hans land, tills Allah ger er lättnad och en utväg ur det ni befinner er i.[22]

Det står *ingen*, inte ingen muslim. Och det Umm Salama fruktade var en man som inte skulle känna »vår rätt«. Ordet är *ḥaqq*, det som tillkommer någon. En gunst skänks åt de egna och kan tas tillbaka. Hos Negus vilade flyktingarnas rätt på samma grund som alla andras, och den var trygg just därför att allas var det. Så sammanfaller flyktingarnas oro för sin egen rätt med Profetens ﷺ mått på kungen. Ibn Taymiyya återger ett ord som säger detsamma om staten: »Allah hjälper den rättvisa staten även om den är otroende, och Han hjälper inte den orättvisa staten även om den är troende.«[23]

Muslimernas nytta kan då inte mätas i vad gruppen får. Den mäts i om rätten gäller, för dem och med samma mått för alla andra. Frågar man bara vem som ger oss mest har man inte ställt flyktingarnas fråga.

Det lånade skälet

Formerna i moskéernas kampanjer var svenska: valambassadörer, studieförbund, valskola och hjälp på sju språk. Det får de vara. Lånat var skälet. En demokratisk rättighet säger att man får, men inte hur. Den kräver heller ingenting av den som har den: rättigheten är lika hel om den används av reflex som om den aldrig används.

Inte heller en valkompass kan väga åt någon. Den valkompass som Barometern nämnde hade fått kritik för att vara tendentiös. Vare sig kritiken håller eller inte har varje kompass redan bestämt vilka frågor som ska räknas, och frågar den bara efter det som angår de egna har den gjort samhörighetens urval åt väljaren. Nöjer man sig med dess svar har man lånat sin bedömning ännu en gång.

Det egna skälet är äldre och strängare. Det behandlar rösten som en utnämning man svarar för och ställer sina villkor till den som röstar. Avsikten ska tåla granskning, bedömningen ska vara ens egen och rättvisan får inte göra undantag för de egna. Villkoren uppfylls varken av att man går till vallokalen för att andra går eller av att man stannar hemma i tron att saken inte angår en muslim.

Vid floden

Flyktingarna i Abessinien hade kunnat säga att striden inte angick dem. Riket var inte deras, kungen var inte en av dem, och landets tro var en annan. Att hålla sig undan hade sett ut som återhållsamhet, kanske som fromhet. I stället kände de den tyngsta sorg de visste om. En av dem lade en vattensäck mot bröstet och simmade över Nilen för att se hur det gick. De andra bad för kungens seger och för att han skulle befästas i sitt land. Ingen räknade deras mening. Men hos den kungen förtrycktes ingen, och det visste de.

Den som i dag har en röst att lägga har fått det som de saknade, och kravet har inte blivit mildare för det. De hade ingen röst och bad ändå.

Ska moskén tala om hur du ska rösta?

Innan bönen började gick Guds sändebud ﷺ genom raderna, från den ena ändan till den andra, och strök över deras axlar och bröst.[1] Så minns al-Barāʾ ibn ʿĀzib det. Abū Masʿūd al-Anṣārī minns handen på skuldrorna och orden som följde med den:

> Stå jämnt och var inte oense, då blir era hjärtan oense. Låt de förståndiga och kloka bland er stå närmast mig, sedan de som följer dem, sedan de som följer dem.[2]

Än i dag brukar imamen vända sig om före bönen och säga *istawū*, stå jämnt. Ordet är så välbekant att knappt någon hör det.

Två anklagelser, en fredag

Fredagen den 18 september var valet fem dagar gammalt. Det var avgjort, men landet hade ännu ingen regering. Då sade Jimmie Åkesson inför pressen:

> Mycket tyder på att Vänsterpartiet kanske primärt, men också Socialdemokraterna, har varit väldigt bra på att mobilisera de islamistiska rösterna som tidigare hade andra partier att rösta på men nu har valt att rösta på Vänsterpartiet och möjligen Socialdemokraterna.[3]

Redan i valrörelsens sista vecka hade han sagt att partierna på andra sidan mobiliserade i moskéer.[4] Anklagelsen gäller väljarna och deras skäl, men den pekar ut ett rum. Samma rum pekades ut från motsatt håll.

Dagen efter valet påstod Mikail Yüksel, ledare för Partiet Nyans, i 100.se att »moskéer har indirekt uppmanat folk att rösta på Miljöpartiet och Vänsterpartiet«. Han beskrev en enkät som rangordnade partierna efter hur muslimvänliga de var, med de två i topp: »Nästan alla moskéer har haft den. Alla moskéer nästan i Malmö och i Göteborg.«[5] Samma fredag som Åkesson talade återgav 100.se ett inlägg av Hassan Khan, som har lämnat Nyans och nu sitter i Visionpartiets styrelse: »Flera muslimska organisationer och moskéer främjade indirekt MP och V som de ’mest muslimvänliga’ partierna.«[6]

Det är påståenden, inte belägg. De kommer från konkurrenter till de utpekade partierna, och båda männens partier förlorade valet. Ingen moské namnges. Det framgår inte vem som gjort enkäten, och inget svar från någon moské återges.

Påståendena räcker inte till någon dom. Men de räcker till en fråga, och den blir inte mindre verklig av att valets förlorare har ställt den. Om en moské gjorde så, vad hade den då gjort?

Det som är belagt ser annorlunda ut. Vid Rosengårdsmoskén i Malmö drev Islamiska förbundet kampanjen »Din röst gör skillnad«, med valambassadörer och hjälp på sju språk, och i fredagspredikan uppmanade imamen församlingen att rösta. SVT:s reportage om kampanjen nämner inget parti.[7] Uppsala moské höll valskola. Göteborgs moské hade valambassadörer i Hammarkullen och gjorde tillsammans med studieförbundet Sensus en egen valkompass, med frågor om bland annat hijab och religiösa friskolor. Enligt SVT betonar kampanjerna att de är partipolitiskt oberoende.[8]

Reportaget säger inte vad Göteborgskompassen gjorde med svaren, och ingenting knyter den till enkäten som Yüksel beskrev. Men en kompass och en rangordning är olika redskap. En kompass som bara frågar lär ut vilka frågor som väger tyngst: vad anser du om hijab, om religiösa friskolor? Redan urvalet lägger visserligen något i vågskålen. En rangordning ger själv svaret. Den har på förhand bestämt vart vikten ska läggas.

Vilka som står i raden

Den fredagen ställde sig de bedjande i rader till *jumuʿa* i landets moskéer. Vilka stod där?

Ingen vet exakt, och de mått som finns mäter olika saker. I augusti frågade Novus på uppdrag av Fokus väljare som själva uppgav att de var muslimer. De var 2,6 procent av de svarande, ett litet underlag, och valforskaren Henrik Ekengren Oscarsson tyckte att talen såg höga ut. En stor majoritet svarade Socialdemokraterna eller Vänsterpartiet. Men omkring var tionde svarade Sverigedemokraterna, och knappt fyra procent Moderaterna, Kristdemokraterna eller Liberalerna.[9]

SVT:s vallokalsundersökning mäter något annat, väljare med utomeuropeisk bakgrund, och det är inte detsamma som muslimer. Bland dem röstade drygt en fjärdedel på Tidöpartierna.[10] I raden står också de som inte röstade alls.

Mer än så säger siffrorna inte. Men enligt varje mått som finns är raden blandad. En predikstol som pekar ut ett parti talar till en församling där en del röstade annorlunda.

Där fanorna knöts

Det svar som ligger närmast till hands är att politik inte hör hemma i moskén. Den som svarar så talar inte traditionens språk. Så här beskriver Ibn Taymiyya Profetens ﷺ moské:

> Imamernas platser och ummans samlingsplatser var moskéerna. Profeten ﷺ grundade sin välsignade moské på gudsfruktan: i den fanns bönen, läsningen, åminnelsen, undervisningen och predikningarna; i den fanns styrelsen, där knöts fanorna

> och standaren, där utsågs befälhavarna och ombuden, och där samlades muslimerna hos honom för det som angick dem i deras religion och deras värld.[11]

Ibn Khaldūn räknar ämbetet att leda bönen som det högsta av kalifatets ämbeten, högre än kungadömet självt, och beviset hämtar han hos följeslagarna. Under Profetens ﷺ sista sjukdom hade Abū Bakr lett bönen. När det sedan skulle avgöras vem som skulle styra, drog följeslagarna slutsatsen från bönen: »Guds sändebud ﷺ godtog honom för vår religion – ska vi då inte godta honom för vår värld?«[12]

Frågan har också besvarats i vår tid, och då uttryckligen om val. En fatwa från Islamweb, daterad den 22 december 2011, tar upp valpropaganda för ett muslimskt parti i moskéerna och förbjuder den inte i sig. Är propagandan fri från lögn, förtal och annat förbjudet, tjänar den sanningen och muslimernas nytta och väger skadan inte tyngre än nyttan, så finns inget hinder.[13] Det är en enskild fatwa och inget samtida samförstånd. Men den som vill stänga ute allt tal om val från moskén har den emot sig.

Om Profetens ﷺ moské var styrelsens säte, och om en fatwa inte ens förbjuder valpropaganda, varför skulle då en moské inte få peka ut det parti som den tror tjänar muslimerna bäst? Att moskén får tala om det som angår muslimerna i deras värld står fast. Men var i moskén börjar marknaden?

Marknadernas tumult

Fatwan har nämligen en andra halva. Om valpropagandan åtföljs av »gräl och tvister, med sorl, söndring och oenighet bland de bedjande«, så »måste moskéerna skyddas och hållas rena från den«.[14] Som belägg anför fatwan en välkänd hadith i en form som sällan hörs. ʿAbdullāh ibn Masʿūd bevarade samma ord om vilka som ska stå närmast Profeten ﷺ, men i hans version slutar de med en varning:

> … och akta er för marknadernas tumult.[15]

Vad *hayshāt al-aswāq* är förklarar an-Nawawī, så som fatwan återger honom: marknadernas sammanblandning, dispyter och gräl, höjda röster, sorl och söndring. Det är torget där var och en ropar ut sitt eget pris och ingen hör grannen.

Gränsen går inte där den svenska debatten brukar dra den, mellan religion och politik. Den går mellan raden och marknaden, och den står skriven i samma hadith som ligger bakom imamens *istawū*, fast i en annan följeslagares minne.

Hur mycket som räknas till marknaden framgår av *Riyāḍ aṣ-ṣāliḥīn*. Där för an-Nawawī samman flera saker under en rubrik: att tvista i moskén, att höja rösten där, att efterlysa bortsprungna djur och att köpslå. Under rubriken står Profetens ﷺ ord: »Den som hör en man efterlysa ett bortsprunget djur i moskén ska säga: Må Allah ﷻ inte ge det tillbaka åt dig – ty moskéerna byggdes inte för detta.«[16] Mannen som efterlyser sitt djur

säljer ingenting. Ändå har han släppt in marknaden, eftersom han ropar ut sitt enskilda intresse i hela församlingens rum.

Samma moské som var styrelsens säte vaktade den gränsen. En dag träffades as-Sāʾib ibn Yazīd av en liten sten i moskén. Den kastades av ʿUmar ibn al-Khaṭṭāb, som ville att as-Sāʾib skulle hämta två män. De var från Ṭāʾif. »Hade ni varit från staden hade jag straffat er«, sade ʿUmar. »Ni höjer era röster i Guds sändebuds ﷺ moské.«[17] Kalifen hade sin plats i moskén, men höjda röster hörde inte hemma där.

Grannen vid axeln

Det som i Ibn Khaldūns episod fördes från raden till styrelsen var en man som hela raden redan hade stått bakom. Moskén i Medina kunde vara styrelsens säte eftersom den tillhörde hela umman; ingen fraktion ägde den. Traditionens ord för skillnaden är *jamāʿa* och *tafarruq*, gemenskap och splittring. Det är skillnaden mellan att stå kvar i raden och att flytta sig ett steg för att slippa stå bredvid någon.

Ibn Taymiyya har en måttstock för när det ena blir det andra. Han formulerade den om sin tids *futuwwa*-brödraskap och deras »partiets huvudman«. Ett sådant parti är något annat än ett riksdagsparti, men principen är allmän:

> Är de samlade kring det Allah ﷻ och Hans sändebud ﷺ befallt, utan tillägg och utan avdrag, är de troende, med de troendes rättigheter och skyldigheter. Men har de lagt till eller dragit ifrån – som att hålla på dem som gått in i deras parti, vare sig de har rätt eller fel, och vända sig bort från dem som inte gått in, vare sig dessa har rätt eller fel – då hör det till den splittring som Allah ﷻ och Hans sändebud ﷺ fördömt. Ty Allah ﷻ och Hans sändebud ﷺ befallde gemenskap och samdräkt och förbjöd splittring och oenighet.[18]

Att samlas är ingen splittring i sig. Kännetecknen är två: partiskheten, *taʿaṣṣub*, som håller på de sina oavsett rätt och fel, och bortvändandet, *iʿrāḍ*, från dem utanför. Båda är sådana tillägg och avdrag som måttstocken mäter. Allah ﷻ har befallt rättvisa, men inget riksdagsparti. Valet mellan partierna är en vägning av nytta mot skada, så som fatwan själv beskriver den, och två troende kan väga olika utan att någon av dem har lämnat något som befallts. Den predikstol som gör en vägning till församlingens hållning har lagt något till det raden samlas kring.

Kring ett parti står de som inte har gått med utanför. I moskén står de i samma rad. När predikstolen pekar ut ett parti tar den ställning i en politisk fråga, men den gör också grannen vid axeln till en utomstående. Bortvändandet sker skuldra mot skuldra.

Gränsen blir därför snävare här än i fatwan, men den dras med fatwans eget villkor. Fatwan förbjuder valpropaganda som skapar oenighet bland de bedjande, och frågan den besvarade gällde ett muslimskt parti i ett samhälle med muslimsk majoritet. I en svensk rad, som enligt varje mått är blandad, går oenigheten att förutse, och då gäller förbudet redan innan någon hunnit väga nytta mot skada.

Förordets börda

Om den som talar för någon annan säger Koranen:

> Den som lägger ett gott förord får en del av det, och den som lägger ett ont förord får bära en del av det.[19]

Enligt Mujāhid, en av de tidigaste koranuttolkarna, gäller versen människors förord för varandra, deras *shafāʿa*. Ibn Kathīr följer den läsningen: den som verkar för något som leder till gott får del i det, och den som verkar för något som leder till ont bär en börda av det.[20] Det vet den som gått i god för någon och sedan fått stå till svars för vad den andre gjorde.

Versen nämner ingen predikstol, men steget dit är kort. Ett förord för ett parti gäller hela dess program, också de delar som strider mot det Allah ﷻ befallt, och den som förordar bär sin del av det. En privatperson som gör det talar för sig själv. Från predikstolen ges förordet i hela församlingens namn, grannens med.

Vågen, inte vikten

Vad får då predikstolen? Mycket. Den får lära ut vågen: vilka frågor som väger tyngst, vad rättvisa kräver och att man svarar för sin röst. Den får uppmana till deltagande. Den får samla församlingen kring det som angår den i dess religion och dess värld. Ett möte där partierna svarar på församlingens frågor ligger närmare bilden av moskén som ummans samlingsplats än en rangordning gör, eftersom församlingen då väger själv. Även ett sådant möte lyder under fatwans villkor: när samtalet blir gräl har marknaden kommit in.

Det predikstolen inte får göra är att peka ut vart vikten ska läggas. Där börjar marknaden. Ämnet är lika politiskt i båda fallen; det som ändras är raden, som delas upp i dem som fick rätt och dem som inte fick det. Den som röstade annorlunda knyter skorna i hallen efteråt utan att se upp.

En gammal svensk form

Lewi Pethrus, pingströrelsens ledare och grundare av tidningen Dagen, var 1964 en av initiativtagarna till Kristen Demokratisk Samling, ett parti som växte fram ur frikyrkornas värld.[21] I Svenska kyrkans val ställer flera riksdagspartier upp med egna nomineringsgrupper. Jämförelsen med moskén haltar, för en väckelserörelse som bildar ett eget parti, eller partier som ställer upp i kyrkans val, är något annat än en församling som från predikstolen förordar ett riksdagsparti. Men den flyttar frågan, från vad Sverige tål till vad moskén är till för.

Raden efter valet

Nästa fredag vänder sig imamen om före bönen och säger istawū. Det är moskéns mest vardagliga ord, och svaret finns i det. Profeten ﷺ band det yttre vid det inre: det som skiljer i raden skiljer hjärtana, även när det som skiljer är en valsedel. Grannen som röstade annorlunda står redan vid axeln. Raden ska rätas med grannen i, från den ena ändan till den andra.

Abū Masʿūd hade själv känt handen över sin skuldra, och han levde länge efter Profeten ﷺ. När han återgav orden för dem som kom efter, lade han till en egen mening. Profetens ﷺ ord i raden var befallningar. Tillägget är en iakttagelse, och den kan bli sann eller osann om varje ny rad, också raden efter valet:

> I dag är ni mer oense.[22]

Folkmordet skrevs under i förväg

Soldaterna berättar hur de avlyssnade palestinska barns telefoner. Ett barn ropar på sin far när han kommer hem. Ropet bekräftar för systemet Lavender var den utpekade mannen befinner sig, och en säkerhetsofficer långt därifrån skriver under ett robotanfall mot familjens hem.

Så återger kritikern Hugo Emmerzael en scen ur NAZA, Yuval Abrahams och Rachel Szors dokumentär.[1] Ett rop, en bekräftad plats, en underskrift. Det som skrivs under är ett tal.

Ett tal för de ännu levande

NAZA är den israeliska arméns förkortning av *nezek agavi*, hebreiska för »sidoskada«. Enligt Al Jazeera betecknar ordet antalet civila som väntas dödas i ett visst flyganfall.[2] Talet räknas ut och godkänns före anfallet. Det gäller människor som lever vid underskriften och redan står inräknade bland de döda.

Filmen, som har fått sitt namn efter ordet, är en brittisk produktion av The Guardian och JW Films, gjord av två israeliska regissörer ur kvartetten bakom No Other Land. Den bygger på 24 anonyma intervjuer med israeliska soldater och underrättelseofficerare, filmade nattetid på ett tak i Tel Aviv, omkring sex mil norr om Gazas ruiner.[3] Den hade världspremiär i Venedig den 10 september 2026 och fick juryns specialpris.[4]

Ordet är gjort för att frikänna. En skada vid sidan av är en skada utanför det man siktade på, något som ingen ville. Men ett tal som godkänns i förväg ligger mitt i beslutet. Svensk straffrätt har ett namn för att handla i vetskap om att en följd är praktiskt taget säker: insiktsuppsåt. Ett NAZA-tal är just en sådan vetskap, uttryckt i siffror och försedd med underskrift. Det ord som skulle intyga att döden låg utanför avsikten är protokollet över uppsåtet. Och folkmord kräver uppsåt.

Tjugo sekunder och en stämpel

Systemet var känt före filmen. I april 2024 skrev Yuval Abraham om det i +972 Magazine och Local Call utifrån källor inom underrättelsetjänsten, och filmen bygger vidare på den rapporteringen.[5] Lavender hade då markerat omkring 37 000 palestinier som misstänkta militanta, de flesta lågt uppsatta. Under de första veckorna av bombningarna hösten 2023 beslöt armén att **upp till 15 eller 20 civila fick dödas för varje lågt uppsatt**

misstänkt som systemet markerat, och vid flera tillfällen godkände den att **över 100 civila dödades i anfall mot en enda befälhavare**. **En officer uppgav att han ägnade omkring 20 sekunder åt varje utpekad person**, dussintals om dagen: »Som människa tillförde jag ingenting, utöver att vara en godkännandestämpel.« **Systemet pekade ut fel människa i ungefär vart tionde fall, och det var känt.** Ett annat program, Where's Daddy?, följde de utpekade och användes för att **slå till när de hade kommit hem till sin familj**, ofta nattetid. Mot de lågt uppsatta användes ostyrda bomber.

I NAZA berättar de som utförde arbetet själva. Enligt In Review Online erkänner en underrättelseofficer att han har **skrivit under anfall med en NAZA på över 200**. Recensionen återger också en replik där datorn och befälet är likställda: »Om datorn eller ditt befäl säger åt dig att bomba en familj på tolv personer, är det ingen tvekan om att du gör det.«[6] Enligt Al Jazeera såg vittnena i filmen »med egna ögon« och hörde »med egna öron« att husen de pekade ut var fulla av familjer. En av de intervjuade som deltog i utpekandet säger att arbetet är »som ett tv-spel, eftersom allt görs på distans« och »vansinnigt roligt«.[7] En soldat talar om norra Gaza som en »annihilation zone«, en utplåningszon. Recensenten sammanfattar hans vittnesmål: först dödar armén de flesta av invånarna, sedan kommer den för att jämna varje byggnad med marken, och på vägen förstörs varje familjealbum, fotografi och dagbok, varje tecken på liv som kunde påminna framtida historiker om att landet var bebott av verkliga människor.[8]

Det ligger nära till hands att göra Lavender till berättelsens huvudperson. Men det var armén som beslöt hur många civila som fick dö. Systemet föreslog, människor satte talet, och en människa skrev under.

Sex barn på tio dagar

Efter bomberna räknar andra. Enligt Gazas hälsoministerium har Israel sedan oktober 2023 **dödat omkring 73 500 palestinier och skadat 174 500**. Vapenvilan i oktober 2025 har inte stoppat dödandet. Mellan vapenvilan och den 2 september 2026 dödades enligt samma ministerium **1 334 människor** och 4 429 skadades i israeliska anfall, och talet fortsätter att stiga.[9] När Abraham tog emot priset räknade han i festivalens egna dagar:

> Verkligheten är att Israel sedan den här festivalen började, bara under de här tio dagarna, har dödat minst sex palestinska barn i Gaza: en treårig flicka i en skola som bombades, en sjuåring med sin far i bilen, två systrar som sov hemma.[10]

Han påminde också om att sanningen »har dokumenterats och varit känd från första dagen tack vare palestinska journalister«, och om att fler än 200 av dem har dödats av Israel. Gaza behövde ingen film för att veta. Amnesty International hämtade titeln på sin rapport från ett vittne i Deir al-Balah: »Man känner sig som något mindre än en människa här.«[11] De israeliska vittnesmålen kommer i efterhand. De bekräftar, inifrån den apparat som dödade, vad palestinierna själva har sagt från början. När armén godtog femton eller tjugo döda civila för en enda lågt uppsatt misstänkt, hade den i förväg

bestämt hur mycket mindre än en människa en civil i Gaza var värd. Det som vittnet kände stod redan i arméns egen uträkning.

En olycka med underskrift

Ordet för detta har uttalats från fyra håll, oberoende av varandra. Amnesty fastslog den 5 december 2024, efter intervjuer med vittnen och en genomgång av israeliska ledares uttalanden, att Israel har begått och fortsätter att begå folkmord i Gaza. Organisationen fann tre av folkmordskonventionens handlingar belagda: dödande, allvarlig kroppslig eller psykisk skada och livsvillkor avsedda att förstöra gruppen. Också det särskilda uppsåtet ansåg den styrkt.[12] Den 28 juli 2025 kom två israeliska organisationer, B'Tselem och Physicians for Human Rights Israel, till samma slutsats. B'Tselems rapport heter *Our Genocide* – vårt folkmord – och konstaterar att »Israel vidtar samordnade åtgärder för att avsiktligt förstöra det palestinska samhället i Gazaremsan«.[13]

Den 31 augusti 2025 antog folkmordsforskarnas internationella förening, International Association of Genocide Scholars, med 86 procent av de avgivna rösterna en resolution om att Israels politik och handlingar i Gaza uppfyller den rättsliga definitionen av folkmord.[14] Den 16 september 2025 fann FN:s undersökningskommission för de ockuperade palestinska områdena att fyra av konventionens fem handlingar hade begåtts. Kommissionens ordförande Navi Pillay:

> Kommissionen finner att Israel bär ansvar för att ha begått folkmord i Gaza. Det är tydligt att det finns ett uppsåt att förstöra palestinierna i Gaza genom handlingar som uppfyller kriterierna i folkmordskonventionen.[15]

Vid Internationella domstolen pågår Sydafrikas talan mot Israel, väckt den 29 december 2023. Domstolen beslutade om interimistiska åtgärder den 26 januari 2024 men har ännu inte avgjort saken.[16]

Mot tanken att NAZA-talet är uppsåt finns en allvarlig invändning. Varje armé som bombar i tätbebyggda områden räknar i förväg med civila döda; det kallas proportionalitetsbedömning. Folkmord kräver dessutom mer än vetskap om att människor ska dö. Det kräver det särskilda uppsåtet, *dolus specialis*, att helt eller delvis förstöra en grupp som sådan. Ett NAZA-tal visar att dödandet var känt, beräknat och godkänt, men inte ensamt att gruppens förstörelse var avsikten.

Svaret finns i det som vittnena och +972:s källor beskriver. När armén på förhand godtog femton eller tjugo civila för en lågt uppsatt misstänkt, och ibland över hundra för en befälhavare, hade bedömningen från fall till fall blivit en taxa. Med programmet Where's Daddy? väntade armén tills mannen var hemma, och i scenen med barnet var det ropet som bekräftade platsen. Familjen var inte en risk som anfallet tog, utan tecknet på att det var dags. Tjugo sekunder per utpekad person, i ett system som man visste tog fel i vart tionde fall, gjorde granskaren till det officeren själv kallade en godkännandestämpel. I utplåningszonen i norr skulle till och med familjealbumen bort.

Invändningen får sin kraft av att den förklarar de döda med något annat än avsikt: de var priset för en militär fördel, prövat från fall till fall. Men en taxa bestäms innan något fall finns, en granskning på tjugo sekunder prövar ingenting, och den som vill hålla nere en kostnad väntar inte tills familjen är hemma. Kvar står mönstret, och det måste förklaras med något annat.

Abraham och Szor har skrivit att NAZA är »en film om ett system«, som handlar om »order, riktlinjer och handlingsmönster, inte om avvikelser från dem«. Massdödandet var enligt dem »en överlagd, beräknad och avsiktlig handling«.[17] I Venedig förklarade Abraham att underrättelseofficerarna hade berättat om ett systematiskt dödande, »inte av en slump, utan enligt en plan«.[18] Det var ur hela mönstret, tillsammans med den politiska och militära ledningens egna uttalanden, som FN-kommissionen och B'Tselem slöt sig till uppsåtet.

Ordet folkmord vilar på de fyra slutsatserna. I NAZA-talet får uppsåtet förvaltningens form: ett tal, en underskrift, en arbetsdag. **Det Israel gör i Gaza är folkmord**, och NAZA visar hur det går till.

Utredningen gäller vittnena

I Israel svarade regeringen med hot. Kulturminister Miki Zohar kallade filmen vidrig, talade om förräderi och krävde att regissörernas medborgarskap skulle dras in.[19] Premiärminister Benjamin Netanyahu kallade det »chockerande« att två israeliska regissörer som framställer armén som krigsförbrytare fick applåder i Venedig. Han sade att »vi bekämpar global antisemitisk hets« och att den är »outhärdlig« när den kommer »inifrån oss«. Den 18 september ställde han sig bakom ett lagförslag om att dra in medborgarskapet för den som förtalar soldaterna eller staten utomlands. De ansvariga skulle träffas »både i plånboken och i medborgarskapet«: »Deras plats är inte hos oss.«[20] Armén förnekar varje avsiktligt angrepp på civila och säger att vittnenas identitet inte går att kontrollera. Överbefälhavaren Eyal Zamir har beordrat en rättslig utredning för att spåra källorna, de soldater och underrättelseofficerare vars identitet filmen skyddar.[21] Det som ska utredas är vem som berättade.

Mot detta står ett annat Israel. Den 18 september hade över 2 000 israeliska filmarbetare, bland dem Ari Folman, skrivit under ett upprop för regissörerna: »konstens och journalistikens främsta uppgift är att hålla upp en spegel för det samhälle de verkar i«. 43 israeliska organisationer för mänskliga rättigheter, jämlikhet och fred uppmanade myndigheterna att inte åtala filmskaparna eller deras källor: »Medborgarskap är inget pris som regimen eller regeringen delar ut, utan en grundläggande rättighet som tillhör var och en av oss.«[22] I Venedig hade Abraham sagt vad förnekandet gör:

> Vi tror att förnekandet av ett brott är det som låter det fortsätta.[23]

Den som räknades tillfrågas

Hadithen om att ändra det onda återges i en berättelse om att säga emot makten. Makthavaren Marwān hade lagt högtidspredikan före bönen, och en man reste sig och protesterade. Abū Saʿīd al-Khudrī sade då att mannen hade gjort vad som ålåg honom, och anförde vad han hört Guds sändebud ﷺ säga:

> Den av er som ser något ont ska ändra det med sin hand; kan han inte, då med sin tunga; kan han inte, då med sitt hjärta – och det är trons svagaste form.[24]

Plikten följer förmågan, skriver Ibn Rajab al-Ḥanbalī, men en del av den faller aldrig bort: »Avståndstagandet i hjärtat är oundgängligt. Den vars hjärta inte tar avstånd från det onda visar att tron har gått ur hans hjärta.«[25] Två israeliska regissörer har sagt emot sin egen regering. För den som läser detta långt från Gaza är det minsta att veta och att säga, och efter NAZA kan ingen längre säga sig ovetande.

»De troende är som en enda man«, lyder en annan hadith, »värker hans huvud, svarar hela kroppen med feber och sömnlöshet.«[26] Sömnlösheten kommer av sig själv hos den som hör till kroppen.

Sura at-Takwīr räknar upp vad som sker när världen går under, och mitt i uppräkningen står en fråga:

> […] och den nyfödda, som begravdes levande, tillfrågas för vilket brott hon miste livet, […][27]

Frågan ställs till den som dödades, inte till den som dödade. Ibn Kathīr förklarar varför: det sker »för att det ska vara ett hot mot den som dödade henne. Om den förorättade tillfrågas – vad ska då förövaren vänta sig?«[28]

Ett NAZA-tal räknar bara civila, människor som armén själv inte anklagar för något. Svaret på versens fråga står redan i protokollet, ifyllt av den som skrev under innan bomben föll: inget.

Måste du tro som dina föräldrar?

En ung karl plöjer sitt träde en sommarmorgon. Hästarna är yra av morgonluften, jorden som vänds upp ligger svartbrun och blank av fukt, och han gläds åt att snart få så råg. Så börjar Selma Lagerlöfs *Jerusalem*. Men mannen vid plogen står inför ett avgörande. Han måste bestämma sig för om han ska ta Brita till hustru när hon blir fri, fast bygden redan tycker att han har ställt galet för sig och kommer att tycka än värre. Han gör som släkten alltid har gjort. I tankarna söker han upp sin döde far, lägger fram saken och slutar med släktens trosbekännelse:

> Men jag har tänkt så här också, att det är besynnerligt, att vi Ingemarer ha blivit behållna vid gården i många hundra år, medan alla andra gårdar bytt om ägare. Och så tänker jag, att det är därför, att Ingemarerna sökt att gå Guds vägar. Vi Ingemarer behöva inte frukta människor, vi skola bara gå Guds vägar.[1]

Fadern lyfter på ögonen: »Det här är en svår fråga, Ingmar. Jag tror att jag skall gå in och fråga de andra Ingmarssönerna.« Han går in i storstugan, och sonen blir sittande utanför. Efter många timmars väntan går Ingmar in till honom, får höra »Ge dig till tåls därute, Lill Ingmar« och ser »alla de gamla hur de sitta med slutna ögon och fundera«. Scenen slutar med en mening som bär hela romanen: »Och jag väntar och väntar, och jag väntar väl än.«

Det är en släkt som bara kan fråga sina fäder, och fäder som bara kan fråga sina fäder. Enligt Lill Ingmar är det formeln som har hållit gården kvar hos släkten i många hundra år. Sedan kommer väckelsen, och formeln splittrar socknen. Den åberopas för att följa den nye predikanten, som till slut får sina anhängare att sälja gårdarna och resa till Jerusalem i Palestina. Den får till och med tala både för och emot samma handling. Alla har rätt enligt formeln, eftersom formeln inte säger vilken väg som är Guds.

Därmed gäller romanens fråga något svårare än om man ska följa fäderna eller bryta upp från dem. Vad skiljer ett arv som bär sanning från ett som bara bär vana, och vem kan avgöra det när arvet självt har blivit orden »Guds vägar«? Den som bara har arvet kan inte pröva väckelsepredikanten. Den som bara har sin väckta känsla kan inte pröva arvet. Båda saknar en måttstock utanför sig själva. Koranen har en sådan måttstock, och den fäller båda hållningarna med samma mått.

En illa försvarad fästning

I socknen där Ingmarssönerna bodde kunde ännu i början av 1880-talet ingen tänka sig en ny sorts tro. Man hade hört talas om sekter i andra Dalasocknar och om folk som lät döpa sig i åar och sjöar, och man skrattade åt alltsammans. »Liksom man gärna höll fast vid alla andra gamla bruk, så var man ock mycket noga med att komma till kyrkan varje söndag.« Man kom också när det var fyrtio grader kallt, då bara den fullpackade menigheten gjorde den oeldade kyrkan uthärdlig. Lagerlöf skildrar den fromheten med ömhet. Men bland bönderna fanns de som såg var den brast. Prästen hade egentligen bara en predikan, den om Guds försyn, sade de stundom till varandra, och det gick an så länge sekteristerna höll sig borta: »Ty denna fästningen är illa försvarad och skulle falla vid första stöt.« De väckta i grannsocknarna hade sitt eget sätt att säga det. Kyrkklockorna, påstod de, ringde: »Sof i era synder! Sof i era synder!«[2]

En fästning av vana kan stå i hundratals år och ändå falla vid första stöt, om ingen innanför murarna kan säga vad den försvarar. Formeln var ett lösenord, inte en karta.

Socknen fanns i verkligheten. Den 23 juli 1896 lämnade 37 människor Nås i Dalarna för att resa till Jerusalem. Deras andlige ledare var Olof Henrik Larsson, född 1842 i Grundsund, före detta sjöman, bosatt i Chicago och gift med Mathilda Helgsten från Nås. Han är förebilden för Lagerlöfs Hellgum.[3] I romanen behöver Hellgum inte bestrida Ingmarssönernas formel. Det räcker att han erbjuder sig att fylla den.

Formeln byter sida

Först sviker formeln. Karin Ingmarsdotter är dotter till mannen vid plogen, som senare blev Stor Ingmar. Nu kan hon inte längre gå. Hon sitter dagen igenom orörlig i sin stol och har slutat uppsöka predikanter. Hela livet har hon hört sin far säga att Ingmarssönerna inte behövde frukta något om de bara gick Guds vägar. »Men nu visste hon, att ej ens detta vore sant.«[4]

Sedan kommer Hellgum. Formeln som nyss svek åberopas nu för det nya. När ett tjugotal människor samlas på Ingmarsgården säger Karins man, Tims Halvor: »De flesta av oss höra till en gammal släkt, som alltid gärna velat gå Guds vägar, och om Hellgum kan hjälpa oss med detta, vilja vi följa honom.« Nästa dag går ryktet genom socknen att det på gården har stiftats en församling »som påstod sig äga den enda rätta och sanna kristendomen«.[5]

Karins bror Ingmar tvekar, eftersom han är orolig för att gå med på något som fadern inte hade gillat. Hon har svaret färdigt: »Det var väl just far, som lärde oss att alltid gå Guds vägar.« Motståndet låter annorlunda. Gamle Stark Ingmar, Hellgums svärfar, åberopar i sitt samtal med Ingmar inte formeln. Han åberopar den döde: »Tror du, att Stor Ingmar också skulle ha tyckt det?« Skulle Stor Ingmar ha kallat alla utanför samfundet för djävlar och antikrister, frågar han, och »nekat att umgås med gamla vänner, därför

att de behöllo sin egen tro«?[6] Invändningen är klok och mänsklig. Men den är ännu en fråga till storstugan.

Resten av första delen visar vad formeln kostar. Hellgums anhängare säljer allt för att resa, och på Ingmarsgården hålls auktion. Det första som ropas ut är en gammal plog. Ingmar står »orörlig, som om han ej varit en människa utan en bild«. Vid första klubbslaget rycker han till »som om det träffat honom«, och sedan går en darrning genom honom »vid varje nytt klubbslag«.[7] Vid plogen hade Lill Ingmar läst formelns sanning ur just gården: släkten satt kvar när alla andra gårdar bytte ägare. Nu går gården ur släkten i formelns namn, och med den det enda belägg formeln någonsin hade. I andra delen når ett brev Jerusalem med beskedet att Ingmar Ingmarsson »hade övergivit Gertrud för att kunna vinna åter fädernegården«.[8] Han har lämnat flickan han älskade och gift sig med en rik bonddotter, Barbro, för att få tillbaka gården. En formel utan annat belägg än gården kan bekräftas igen bara genom att gården vinns tillbaka.

Längre fram står formeln mot sig själv i ett och samma samtal. Barbro har skickat sin man till Jerusalem för att hämta hem Gertrud, och han vill göra det onda ogjort. Till Karin säger han: »Jag tänkte, att du skulle tycka om, att jag försökte gå Guds vägar.« Karin svarar med hans egna ord: »Vill du, att jag skall tycka, att du går Guds vägar, då du överger hem och hustru för att löpa efter din käresta?«[9] Repliken träffar just därför att ingen av dem missbrukar formeln. Ingmar vill gottgöra ett svek, och Karin vill hindra ett nytt. Formeln kan inte skilja dem åt. Den kan bara välsigna den som redan har bestämt sig.

Två domar över samma handling

Hållningen är välkänd i Koranen. Gång på gång återges där samma svar från folk som kallas till det uppenbarade: »Vi följer dem som våra förfäder följde«; »För oss räcker det som var våra förfäders tro«; »Nej, vi följer våra förfäders väg«; »Vi har förstått att detta var våra fäders tro, och vi följer i deras spår«.[10] Likheten med Ingmarsgården gäller hållningen, att det räcker för oss. Innehållet var ett annat; socknen gick ju i kyrkan varje söndag.

Ändå säger en profet i Koranen detsamma, och i hans mun är det ett beröm. Yūsuf sitter i fängelset och ska tyda sina medfångars drömmar. Först säger han vem han är:

> […] Jag har tagit avstånd från dem som inte tror på Gud och som förnekar livet efter detta, och jag bekänner den tro som var mina förfäders, Abrahams, Isaks och Jakobs tro: det är otänkbart för oss att sätta något, vad det än kan vara, vid Guds sida. […][11]

På arabiska står samma ord två gånger: han har lämnat ett folks *milla* och följer sina fäders *milla*. Han bryter upp och stannar kvar i samma andetag. Samma handling, att följa fäderna, döms åt två håll i samma bok. Att göra Koranen till en bok mot traditionen, eller till en bok för den, går bara genom att stryka den ena sidan.

Vid Yūsufs vers löser al-Qurṭubī knuten med en halv mening: »eftersom de var profeter på sanningen«.[12] Vid 2:170, den vers som fördömer, återger han juristen Ibn Darbās, som drar samma gräns från andra hållet: »Den Upphöjde klargjorde att vägledningen ligger i det hans sändebud kom med.« Ibn Darbās skiljer mellan två sätt att säga »vi fann«. De som håller sig till överleveranserna säger: »Vi fann våra imamer och fäder och folket hålla fast vid Boken, sunnan och konsensus bland ummans rättfärdiga föregångare.« Det är något annat än »vi fann våra fäder, och vi lydde våra herrar och stormän«, eftersom de förra hänför sin väg »till uppenbarelsen och till att följa Sändebudet«. Om Yūsuf säger han därför: »Eftersom hans fäder var profeter som följde uppenbarelsen, och den var den rena religion som Allah hade godtagit, blev det att han följde sina fäder en lovvärd egenskap.«[13]

En sak behöver sägas tydligt här. Versen angriper inte att lekmannen följer de lärda och sin rättsskola, för det är den klassiska ordningen och inte att »följa fäderna«; den angriper den som ställer fädernas sed mot det som Allah ﷻ har uppenbarat. Så läser al-Qurṭubī själv samma vers. Fördömandet gäller att följa fäderna »i det falska«, medan *taqlīd* i det sanna är »en av religionens grundvalar och ett av muslimernas skydd«. Dit tar den sin tillflykt som inte själv förmår pröva bevisen, och lekmannen ska fråga den mest lärde i sin tid och sitt land och rätta sig efter svaret.[14]

Provet står mellan sed och uppenbarelse, inte mellan tradition och förnuft eller mellan tradition och tidsanda. Det gäller om fäderna själva följde det som uppenbarats. I Koranen ställer varnaren frågan till sitt folk:

> [Och när profeten] sade: »Men om jag ger er bättre vägledning än den som ni har förstått att era fäder följde?« blev deras svar [alltid]: »Vi avvisar det [budskap] som [ni profeter påstår att] ni har anförtrotts!«[15]

Varnaren frågar vilken väg som är bättre vägledd, och åldern kommer aldrig på tal. Koranen varken helgar arvet eller föraktar det. Den prövar det.

Den lärde Ibn Abī al-ʿIzz ger provet dess inre sida. Den religion barnet tar från sina föräldrar kallar han »uppfostrans och vanans religion«. När den unge når mogen ålder och beviset har nått honom, ska han följa »kunskapens och förståndets religion«, den han med sitt eget förstånd vet är sann. Om fäderna var rätt vägledda, »som Yūsuf den sannfärdige med sina fäder«, följer han dem. Men »om fäderna gick emot sändebuden måste han följa sändebuden«.[16] Ordet för förstånd, *ʿaql*, har samma rot som verbet i 2:170, där fäderna »inte använde sitt förstånd«. Förståndet dömer här inte över uppenbarelsen. Det känner igen den.

Samma prov vänder Ibn Abī al-ʿIzz inåt, mot många som är födda muslimer. Följer någon sin far i tro och hållning även när den är fel och han själv saknar insikt i den, och vänder han sig för faderns skull bort från den kända sanningen, är han »muslim genom hemvist, inte muslim genom val«.

Jakobs fråga

Också i Koranen ställer en döende fader en fråga till sina söner:

> Ja, ni är själva vittnen till att Jakob, när han kände döden nalkas, sade till sina söner: »Vem skall ni dyrka när jag är borta?« Och de svarade: »Vi skall dyrka din och dina fäders, Abrahams, Ismaels och Isaks Gud, den Ende Guden, och vi underkastar oss Hans vilja.«[17]

Jämförd med storstugan vänder scenen på ordningen. Där söker sonen råd hos sin far, och fadern går in för att fråga sina fäder. Här är det den döende fadern som frågar, och frågan gäller Gud: vem ska sönerna dyrka när han är borta? Sönerna svarar genom att nämna fäderna, men de pekar genom dem och förbi dem, på den Ende Guden. Ett arv som består provet pekar bort från sig självt.

Arvet är aldrig neutralt. Profeten ﷺ sade att varje barn föds med sin ursprungliga natur, *fiṭra*, och att det är föräldrarna som gör det till jude, kristen eller zoroastrier.[18] Arvet kan vårda den naturen, och det kan täcka över den. Barnet gör som fadern långt innan det vet varför. Vill föräldrarna förmå sitt barn till avgudadyrkan ska det inte lyda dem, säger Koranen, och i samma vers står det: »Omge dem i detta liv som sig bör [med dina ömma omsorger], och följ samma väg som de som vänder tillbaka till Mig i ånger [över sina synder].«[19] Godheten mot föräldrarna står kvar även där deras tro inte ska följas, men vägen är de ångerfullas, inte släktens.

Smaken och det smakade

Här reser sig en invändning som Lagerlöfs socken hade förstått. Alla säger ju att de följer det uppenbarade. Sockenkyrkan hade Skriften och sin predikan, och Hellgums församling påstod sig äga »den enda rätta och sanna kristendomen«. Är inte »följ uppenbarelsen« bara ännu en formel, som var och en fyller med sitt eget?

Anspråket kan var och en göra. Måttstocken är innehållet. Yūsuf nöjer sig inte med att säga att han följer sina fäder. Han säger vad de höll fast vid: »det är otänkbart för oss att sätta något, vad det än kan vara, vid Guds sida.« Ibn Taymiyya läser hans ord tillsammans med Jakobs dödsbädd och drar slutsatsen: »Det framgår alltså att hans fäders religion är att dyrka Allah, och det är Ibrāhīms religion.«[20] Profeterna är, med Profetens ﷺ ord, halvbröder: »deras mödrar är olika och deras religion är en«.[21] Den religionen har ett innehåll, *tawḥīd*. Det var den »bättre vägledning« som varje varnare bar till sitt folk, och den har ett sista sändebud som arvet prövas mot. Innehållet ligger varken i släkten eller i känslan. Det ligger i en uppenbarelse som har bevarats och förts vidare av de lärda.

Ibn Taymiyya skriver själv utan omsvep att judar och kristna därmed inte står i Ibrāhīms religion. Det är en saklig trosskillnad och inget förakt för bönderna som höll kyrkan varm med sina kroppar. Den gäller både sockenkyrkan och Hellgum. Ingen av dem hade den måttstocken.

Samma mått fäller den väckta känslan. När Hellgums brev kallar församlingen till Jerusalem sitter alla »med slutna ögon, helt fördjupade i sig själva«, och flera vändas tills kallsvetten bryter fram på deras pannor.[22] Det gamla och det nya sitter som i storstugan, med slutna ögon och blicken vänd inåt.

Ibn al-Qayyim iakttar något liknande hos den kristne, som har »smak, hänförelse och längtan i sin treenighetstro, så att han hellre skulle välja det svåraste straff än att skiljas från den, för den smak han har i den«. Mot den som gör sin smak till bevis ställer han en regel: »saken gäller det smakade, inte smakandet«.[23] Hänförelsen bevisar att hänförelsen finns. Den bevisar inte att det den gäller är Guds väg.

Linjen utanför

I Koranen är Guds väg ingen stämning. Den är ett utpekat stråk:

> [Gud säger:] »Detta är Min väg, en rak [väg]; följ den och följ inte [andra] vägar; annars kan ni förlora Hans väg ur sikte!« Detta är vad Han befaller er; kanske fruktar ni Honom.[24]

Ingmarssönernas formel har aldrig haft ett »detta«. Versen börjar med ett. Ibn al-Qayyim lägger märke till hur vägen omtalas i uppenbarelsen. Den raka vägen står i singular och i bestämd form, och det visar »att den är utpekad och särskild och att den är en enda väg«. Vägarna för dem som ådragit sig vrede och gått vilse står däremot i plural, och just den här versen är hans exempel.[25] På arabiska säger versen dessutom något handfastare än Bernströms översättning: vägarna *skingrar* er från hans väg.

Profeten ﷺ gjorde bilden synlig. Ibn Masʿūd berättar att han drog en linje med sin hand och sade: »Detta är Allahs väg.« Sedan drog han linjer till höger och vänster om den och sade: »Dessa är vägar, och vid var och en av dem står en *shayṭān* som kallar till den.« Därefter reciterade han versen.[26] Linjen är dragen utanför den som går den. Den flyttar sig inte för att man känner något inför den, och den flyttar sig inte för att ens far gick bredvid den.

Vid varje sidoväg står en röst som kallar, och den talar gärna fädernas språk. När folket svarar »Nej, vi följer våra förfäders väg«, kommer motfrågan: »Och om det var Djävulen själv som hade uppmanat dem [att gå raka vägen] in i den flammande Elden?«[27] Profeten ﷺ berättade att *shayṭān* sätter sig i vägen för människan på alla hennes vägar, också på islams väg, och där för han fram just fädernas argument: »Ska du bli muslim och lämna din religion, dina fäders religion och din fars fäders religion?« Men människan trotsade honom och blev muslim.[28] Fäderna är inte heliga i sig. Deras namn kan bli frestarens ord.

Ibn Masʿūd, som själv såg linjen dras, sammanfattade hållningen: »Följ och hitta inte på nytt, för det som räcker har redan getts er.«[29] Orden sades inom den gemenskap som redan hade fått uppenbarelsen, och de lägger hela tyngden på det som har getts. Det var den måttstocken Ingmarsgården saknade åt båda hållen, både när arvet skulle prövas

och när den nye predikanten kom. Samme Ibn Masʿūd varnade för att bli en *immaʿa*, den som säger: »Jag är med folket; går de rätt går jag rätt, och går de vilse går jag vilse.« [30] Det är storstugans logik i en enda mening.

Också i Profetens ﷺ undervisning får den döde en fråga, men där förhörs han i stället för att rådfrågas, och frågan gäller en enda man: »Vad vet du om den här mannen?« Den troende svarar: »Han är Muḥammad, Allahs sändebud ﷺ. Han kom till oss med de klara beläggen och vägledningen, och vi svarade, trodde och följde.« Hycklaren, eller den som tvivlade, svarar: »Jag vet inte. Jag hörde folk säga något och så sade jag det.« [31] Ibn Abī al-ʿIzz knyter uttryckligen den som är muslim genom hemvist till det senare svaret. [32] Det giltiga svaret namnger den som kom med vägledningen. Det ogiltiga namnger ingen, bara ett folk.

Huslängornas blick

Lagerlöf har ett eget svar på allt detta. Redan i inledningen tycks formeln räcka. Lill Ingmar bestämmer sig för Brita, och i den tänkta hemkomsten till storstugan, där fadern sitter »med alla de gamla Ingemarerna«, tackar han: »Goddag far, och tack för hjälpen.« Han tillägger: »Aldrig hade jag kommit så långt, om inte ni hade stått mig bi.« Fadern svarar »Det var ingen konst« och upprepar formeln: »Vi Ingemarer behöva bara gå Guds vägar.« [33] Texten tål en tolkning: hjälpen var tystnaden. Vid plogen fick han inget svar och väntade »väl än«, och det var tystnaden som tvingade honom att avgöra själv.

I romanens sista kapitel lägger Lagerlöf svaret i Barbros mun. »Jag vet nu varför far sade, att Ingmarssönerna var det bästa folket i bygden.« Ingmar svarar: »Det är därför, att Gud har större barmhärtighet med oss än med andra.« Barbro avbryter honom: »Nej, det är därför, att ni inte ge er till tåls, innan ni bli förlikta med Vår Herre.« [34] Repliken svarar över hela romanen mot den gamle faderns »Ge dig till tåls därute, Lill Ingmar« i storstugan. Det som gör Ingmarssönerna till bygdens bästa folk är enligt Lagerlöf en rastlöshet som varar tills de är förlikta med Gud. Och hon låter nåden nå alla. Enligt Barbro är det Ingmars vallfärd som har tagit förbannelsen från hennes barn. Romanen slutar med kyrkoherdens besked att Stark Ingmar, mannen som stannade, ser himlen öppen.

Slutbilden är generös, skriven med värme för dem som reste och för dem som stannade. Men den upphäver romanens fråga i stället för att besvara den. Om rastlösheten ensam leder hem behövs ingen väg, och då har formeln rätt i alla sina motsägelser.

Koranen säger något annat: vägen tillbaka till Gud är utpekad. Känslan av att en förbannelse har hävts avgör inte om vägen var den rätta. Det gör inte heller en syn av den öppna himlen, lika lite som smakandet avgör det smakade. Därmed fälls ingen dom över Lagerlöfs sökare, för räkenskapen är Allahs. En och samma vers säger att »på ingen bärare av bördor skall läggas en annans börda« och att »Vi straffar inte [ett folk] förrän Vi sänt Vårt sändebud [till dem]«. [35] Sonen bär inte fädernas börda, och fädernas

vägledning blir inte hans förrän han själv tar emot den. Men måttstocken ligger fast, och den ligger utanför dem alla.

Tidigare i samma kapitel står Ingmar Ingmarsson, hemkommen från vallfärden, på gårdstunet. Det är sonen, men han gör samma rörelse som fadern vid plogen. Han nickar åt husläng orna, »som betänksamt tycktes blicka mot honom ur gluggar och låga fönster«, och mumlar: »De vilja nog se efter, om jag ej till sist har lärt att gå Guds vägar.« Strax därpå föreslår han Barbro att de båda ska resa ut till Jerusalem och »gå in i kolonien«.[36] Formeln pekar fortfarande dit den som bär den redan är på väg.

I storstugan satt de gamla med slutna ögon. Nu är det husen som ser på honom, och han tror att det är han som prövas. Men husen har inget mått utanför sig själva. De kan bara se efter om han går som de gick.

Han behöver inte vända sig bort från dem. Men han måste fråga dem något annat än vad de hade tyckt, nämligen vad de följde. Den första frågan lämnade storstugan obesvarad. Den andra kan de döda bara besvara genom att peka bort från sig själva, så som Jakob gjorde när han låg för döden och frågade sina söner vem de skulle dyrka. Den frågan ställdes aldrig i storstugan.

Bokmässans människorättskod stoppade inte IDF:s förre talesman

Bisan Edwan skulle ha läst poesi på Bokmässan i Göteborg i september 2026. Den palestinska poeten ställde in. »Jag kan inte läsa poesi i ett rum medan det pågår militärpropaganda«, sade hon till SVT.[1]

Den egyptiska författaren Iman Mersal meddelade på Instagram att också hon avstod. Samtalet de protesterade mot hölls på torsdagsförmiddagen den 24 september, mellan tio och halv elva, i monter H01:20 på Demokratitorget. Arrangör var Vänskapsförbundet Sverige-Israel, och rubriken löd »Israel och det internationella systemet – att kämpa i uppförsbacke«. Huvudpersonen Jonathan Conricus, tidigare talesman för den israeliska armén, deltog via länk. Kulturnyheternas reporter Hannah Lindgren beskrev »väldigt lugn stämning med ett femtiotal åhörare och hög polisnärvaro«.[2]

Mässans svar kom i två led. Det ena var yttrandefriheten: »Vi har sympati för att det här väcker reaktioner. Men en öppen mötesplats som har yttrandefriheten som grund kommer alltid att väcka känslor«, sade Bokmässans chef Oskar Ekström. Det andra var ansvarsfördelningen: mässan hade inte bjudit in Conricus, bara godkänt en utställare.[3] Båda leden stämmer, men båda ligger vid sidan av saken. Conricus får säga vad han vill, i Göteborg och överallt annars. Det som står på spel är en regel som mässan själv har skrivit för just den här ytan, med krav på respekt för mänskliga rättigheter. Vad betyder en sådan regel om den aldrig syns prövad mot den som har förnekat en fastställd svält och ett folkmord medan bombningarna av Gaza ännu pågick?

Ett torg med en kod

Demokratitorget är nytt. I mars presenterade mässan det som »en levande mötesplats för samtal om demokrati, samhällsfrågor och framtidens utmaningar – där aktörer med fokus på demokrati, mänskliga rättigheter och yttrandefrihet samlas«.[4] För den ytan har mässan i år uppdaterat sin uppförandekod. Enligt SVT och TT kräver koden att utställarna respekterar mänskliga rättigheter och följer demokratiska principer. »Det gäller utställarna och vi förväntar oss att alla följer den«, var Ekströms besked.[5]

Med koden har mässan flyttat den gräns den själv drog 2017. Mitt i striden om tidningen Nya Tider skrev den då: »Även avskyvärda åsikter kan därför förekomma på en bokmässa – så länge de ryms inom demokratins gemensamma regler: lagen.«[6] På

Demokratitorget kräver mässan i dag något som lagen inte kräver, och där kan den inte längre svara att allt lagligt är välkommet.

Förhistorien gör frågan svår att kringgå. Inför mässan 2025 planerade samma utställare bland annat en programpunkt med rubriken »Den fabricerade svälten i Gaza«. Ekström kallade rubrikerna »onödigt polariserande«, och mässan förklarade att den inte stod bakom dem. Efter dialog med arrangören ändrades de.[7] Programpunkten om svälten fick heta »Svälter Gaza?«. En student anmälde programpunkterna för hets mot folkgrupp, och polisen beslutade »baserat på de uppgifter som angavs vid anmälningstillfället« att inte inleda förundersökning.[8] Med lagen som enda gräns räckte det med en ny rubrik. Ett år senare fanns en uppdaterad kod, och mässan kände redan till utställarens linje i frågan om svälten.

Fem dagar efter kommissionen

Conricus har varit den israeliska arméns internationelle talesman. Han återtog rollen som reservist hösten 2023, när anfallen mot Gaza inleddes. I dag är han knuten till den amerikanska tankesmedjan Foundation for Defense of Democracies.[9] Hans ord om Gaza är offentliga och lätta att datera, och det är dateringen som avgör.

Den 12 juni 2025 skrev han på X att människorna i Gaza led av »objektiva umbäranden« och tillade: »Men det råder ingen svält.«[10] IPC är det klassificeringssystem för hungerkriser som FN-organ och biståndsorganisationer står bakom. I maj hade det räknat med 470 000 människor i fas 5, katastrof, och varnat för en kritisk risk för svält.[11] I juni uttalade sig Conricus alltså om något som formellt ännu inte var avgjort.

Sedan avgjordes det. Den 22 augusti fastställde IPC svält i guvernementet Gaza, där Gaza City ligger, med prognos om spridning söderut till Deir al-Balah och Khan Younis. Mer än en halv miljon människor i Gazaremsan levde i katastrofläge. IPC:s granskningskommitté konstaterade: »Eftersom denna svält är helt och hållet människoskapad kan den stoppas och vändas.«[12]

Även slutsatserna om folkmord hade hopats. I december 2024 fann Amnesty International att Israel har begått och begår folkmord i Gaza.[13] Den 28 juli 2025 kom de israeliska organisationerna B'Tselem och Physicians for Human Rights Israel till samma slutsats.[14] Den 31 augusti antog genocidforskarnas internationella förening, International Association of Genocide Scholars, en resolution med samma innebörd.[15] Den 16 september fann FN:s oberoende internationella undersökningskommission att Israel har begått folkmord i Gazaremsan. Israeliska myndigheter och säkerhetsstyrkor hade enligt kommissionen gjort sig skyldiga till fyra av de fem handlingar som folkmordskonventionen räknar upp.[16] Fem dagar senare skrev Conricus:

> Lögner och åter lögner. Ingen svält, inget folkmord och ingen annan absurd anklagelse mot Israel håller för någon seriös granskning. Skam över de mediearbetare, »humanitärer« och politiker som sprider dessa osanningar.[17]

Det här är inte längre en bedömning av ett oklart läge. Förnekandet står mot den instans som mäter svält och mot fyra slutsatser om folkmord. Det skrevs medan folkmordet pågick, och det är ett vittnesmål om människor som inte längre kan vittna själva.

Vapenvilan trädde i kraft den 10 oktober 2025, men i november slog Amnesty fast att folkmordet fortgick trots den. Först i december klassades inget område längre som svält, och även då räknade IPC med över hundratusen människor i katastrofläge.[18] Ett år efter inlägget hördes hans röst på Demokratitorget.

Ett godkännande är ett beslut

Mässans försvar är starkare än parollen om det fria ordet. Bokmässan bjöd inte in Conricus och deltog inte i planeringen. Enligt Ekström står utställarna själva för fler än 3 000 programpunkter, och mässans del var att godkänna Vänskapsförbundet Sverige-Israel som utställare.[19] På programsidan friskriver sig mässan uttryckligen: »Arrangören ansvarar för innehåll och medverkande i programmet.«[20] Medverkan är inte heller medhåll. »Att en person tillåts medverka på Bokmässan, via en utställare, betyder inte per automatik att Bokmässan ställer sig bakom personens åsikter«, framhöll Ekström för TT. Byrån rapporterar också att Ekström är »kritisk även till flera av hans uttalanden, till exempel har Conricus förnekat svälten i Gaza«.[21]

Försvarets kärna ligger ett lager djupare: koden gäller utställarnas uppträdande, inte sanningshalten i vad en gästtalare en gång har skrivit, och en bokmässa ska inte avgöra omstridda sakfrågor. Mässan förhandsgranskar inte utställarnas program, vilket kommunikationschefen Maria Rogstad uppgav redan 2025. I stället följer den demokratiområdet på plats, med Ekströms ord »på olika sätt«.[22] Ingen av de redaktioner som bevakade samtalet återger heller att Conricus upprepade orden om svälten där.

Varje led håller tills det ställs bredvid koden. Friskrivningen lägger ansvaret för »innehåll och medverkande« på arrangören. Koden kräver att samma arrangör, i egenskap av utställare, respekterar mänskliga rättigheter. Tillsammans gör de två texterna valet av talare till den handling som koden gäller. Friskrivningen skulle hålla mässan på avstånd, men den sluter i stället cirkeln. Den part som därmed bär ansvaret har mässan godkänt, och det för ett torg som den har beskrivit som en samlingsplats för aktörer med fokus på mänskliga rättigheter. Ett godkännande är ingen frånvaro av beslut. Det är mässans beslut.

Neutraliteten i sakfrågan har mässan redan lämnat. Den markerade avstånd 2025, när den kallade rubrikerna onödigt polariserande. Den tog ställning 2026, när dess chef enligt TT var kritisk till att Conricus hade förnekat svälten. Den som redan har kritiserat förnekandet kan inte gömma sig bakom att frågan är omstridd. Om det som koden gäller har mässan däremot inte yttrat sig offentligt: om det är förenligt med kravet på respekt för mänskliga rättigheter att ge plats på Demokratitorget åt den som mitt under bombningarna avfärdade en fastställd svält och slutsatserna om folkmord som lögner.

Att mässan inte förhandsgranskar ändrar inte heller saken, för programpunkten var känd i förväg. Den 22 september, två dagar innan portarna öppnade, rapporterade SVT Väst om den och om att Bokmässan åter hade polisanmälts. Utställaren var densamma som året innan.[23] Att pröva en enda programpunkt mot en kod kräver ingen granskningsapparat, bara ett beslut att se efter och att säga vad man såg. »Vi förväntar oss att alla följer den« uttrycker en förväntan och ingenting mer. Någon prövning av programpunkten mot koden har mässan inte offentligt redovisat.

Till sist ordet som mässan själv satte först. Yttrandefriheten i regeringsformen skyddar den enskilde mot det allmänna. Regeringen skrev 2020, i ett svar om sociala medier, att yttrandefriheten »enbart gäller för enskilda i förhållande till det allmänna« och att privata plattformar har »en principiell rätt att själva bestämma över vad som ska få publiceras där«.[24] Bokmässan är ingen myndighet, och den censurerar ingen genom att tillämpa sin egen kod. Den som här åberopar yttrandefriheten har bytt fråga, från vad mässan gör med sitt torg till vad staten får göra med en talare. Den senare frågan avgörs av lagen. Den förra kan bara mässan besvara. »Där en människa har sin säregna makt, där måste hon äfven få sitt sedliga mått«, skrev Ellen Key.[25] Mässans säregna makt ligger i godkännandet, och där ska den mätas.

Vad mässan visste redan 2016

Mässan vet hur man åberopar en värdegrund. Den 19 augusti 2016 meddelade den att Nya Tider inte längre skulle få ha någon monter. Dåvarande vd:n Maria Källsson förklarade: »Vi kom fram till att den här utställaren inte delar samma värdegrund som vi på en springande fråga, och det är alla människors lika värde.« Hon medgav också att mässan hade vetat för lite när tidningen först godkändes: »Vi gjorde en för dålig research, det är jag den första att erkänna.«[26] Den 31 augusti återkallades beslutet med motiveringen: »Det visar sig att det saknas grund för uppsägning av det här avtalet.« Nya Tider ställde ut 2017, trots en bojkott som till slut samlade över 200 författare. När tidningen i november 2017 nekades plats inför 2018 var skälet ett annat än värdegrunden: uppmärksamheten kring en enskild utställare hade skymt mässans innehåll.[27]

Jämförelsen gäller mässans eget värdegrundsargument. Den likställer inte Conricus med Nya Tider och hävdar inte heller att tidningen borde ha fått stanna. Det som föll 2016 var inte viljan att åberopa värdegrunden utan det skriftliga stödet för att göra det. Tio år senare finns stödet, en kod om mänskliga rättigheter, och den gäller just den yta där Vänskapsförbundet har sin monter. Vad koden väger i ett avtal kan bara mässan bedöma. Men den finns, och ändå talar mässan, när det väl gäller, om yttrandefrihet och inte om sin kod. Att ett godkännande kan vila på »för dålig research« har Bokmässan redan medgett en gång.

Mässan försäkrar dessutom att den är konsekvent. Taha Khatab i studentgruppen GU Students for Palestine polisanmälde Bokmässan och Vänskapsförbundet och formulerade en jämförelse: »Man skulle aldrig acceptera att en rysk talesperson skulle komma

till Bokmässan och förklara varför det är legitimt att rikta raketer mot civila i Ukraina.« Jämförelsen är Khatabs. Mässan bjöd inte in Conricus; den godkände utställaren. Polisanmälan avgör ingenting, och resonemanget här förutsätter inte att ett brott har begåtts. SVT Väst förde frågan vidare till mässan: »Hade ni låtit en person som tidigare varit talesperson för en rysk myndighet prata om att världen är orättvis mot Ryssland?« Ekström svarade: »Vi spekulerar inte i hypotetiska frågor, men vi har regler och villkor som är konsekventa.«[28]

Konsekvens är emellertid en egenskap som bara syns i jämförelsen. Den som avböjer jämförelsen har försäkrat sin konsekvens men inte visat den. Enligt programtexten skulle samtalet i montern handla om att internationella organisationer mäter Israel med andra mått än andra stater, och med den tesen kan konsekvensfrågan vändas mot kritikerna. Men det är mässan som här ska mätas, inte hur Israel behandlas i det internationella systemet, och måttet är dess egen kod.

Att vara närvarande vid det falska

Bisan Edwan motiverade sitt beslut utan att bestrida mässans rätt att fatta sitt: »Jag har en klar röd linje. Jonathan Conricus är inte vem som helst med en annan politisk ståndpunkt.« Och: »En kulturinstitution har rätt att fatta egna beslut men måste också ta konsekvenser av det.« Ekström talade om författarnas val: »Vi är förkrossade över att de här författarna valt att hoppa av Bokmässan.«[29] Edwan pekade på ett annat val. Att ge Conricus en plattform var enligt Sejfers referat av henne »ett aktivt val«.[30] Varken hon eller Mersal hindrade någon. Deras protest bestod i att utebli.

Koranen har ord för ett sådant val. I sura al-Furqān, i uppräkningen av den Nåderikes tjänare, heter det:

> [Den Nåderikes sanna tjänare är] också de som inte vittnar falskt och som, när de träffar på [människor inbegripna i] lättsinnigt tal, går vidare med värdighet[31]

Uttrycket *lā yashhadūna az-zūr* rymmer två läsningar, och Ibn Kathīr redovisar båda. Enligt den ena handlar det om falskt vittnesmål, att medvetet ljuga om en annan, och här anför han hadithen från Abū Bakra. I al-Bukhārīs återgivning räknade Profeten ﷺ upp de största synderna: att sätta medgudar vid Guds sida och att vara olydig mot föräldrarna. Han hade legat tillbakalutad. Då satte han sig upp och sade: »Och se upp för falskt tal och falskt vittnesmål.« Han upprepade det tills Abū Bakra tänkte att han inte skulle tystna.[32] Sammanhanget talar ändå enligt Ibn Kathīr tydligast för den andra läsningen: att de inte är *närvarande* vid det falska, och att de, om de råkar passera det, går vidare »utan att fläckas av det«.[33]

Verbet *shahida* betyder både att vittna och att vara närvarande. Mässans försvar förutsätter att man kan upplåta ett rum utan att stå i det. Ordet håller ihop det som försvaret vill hålla isär: den som är närvarande vid ett vittnesmål står som vittne till det. Ett torg som bär namnet Demokratitorget och har en kod om mänskliga rättigheter är

inget tomrum. Det intygar något om varje röst som får plats där och lånar ut sitt namn åt den, vad som än sägs just den förmiddagen.

Hos al-Bukhārī finns också en berättelse om hur regler tillämpas. En gång ville någon utverka ett undantag för en kvinna ur en förnäm släkt. Profeten ﷺ reste sig och höll ett tal: »Det som störtade människorna före er var att när den förnäme bland dem stal lät de honom gå, och när den svage bland dem stal verkställde de straffet mot honom.«[34] I båda berättelserna ändrar han hållning innan han talar: i den ena sätter han sig upp, i den andra reser han sig. Det som får honom att räta på sig är det falska ordet och en regel som tillämpas olika på olika människor, samma två frågor som Demokratitorget väcker. Berättelsen om den förnäme och den svage prövar en regel på ett enda sätt: håller den där den kostar något?

En regel syns där den kostar

En uppförandekod är ett löfte om prövning. Mässan har skrivit ett sådant löfte för Demokratitorget och försäkrar att dess regler är konsekventa. Programpunkten som fick en palestinsk poet att stanna borta var ett samtal med en man som hade skrivit »Lögner och åter lögner« om svälten och folkmordet, en månad efter att svälten fastställts och fem dagar efter FN-kommissionens slutsats. Om löftet hölls har mässan inte visat. En prövning kan ha gjorts. I så fall kan den redovisas, och för den som står utanför är det bara redovisningen som skiljer en regel från en dekor. Frågan till Bokmässan är därför enkel: prövades programpunkten mot kravet på respekt för mänskliga rättigheter? Och om den prövades, på vilka grunder blev svaret ja?

Resenären som sitter still

Vid gaveln hemma i Duvemåla stod ett astrakanträd. Kristina lämnade det när hon och Karl Oskar gick ombord i Karlshamn 1850, men i Minnesota sökte sig hennes hemlängtan gång på gång tillbaka till just det trädet. Till sist skrev Karl Oskar hem och bad om kärnor. De fördes över havet, han sådde dem i den nya jorden, och ett träd sköt upp. Grannarna varnade för att det kunde bli en annan sort. Kristina medgav att det ibland blev sura äpplen av kärnor och lade till tre ord på sin småländska: »Vi får si!«

Trädet blommade, och frosten tog skörden, år efter år. Det tar tre romaner innan kärnorna från Duvemåla blir frukt. Först när trädet blommade för fjärde gången bar det äpplen, »stora som barnhuvuden«, och då låg Kristina för döden. Hon dog med det första äpplet i handen. Det gled ur hennes grepp, rullade nedför täcket och föll ned på golvet.[1]

Landet som ville att de skulle stanna

Kristina är diktad, men hon hade sällskap: omkring 1,2 miljoner svenskar utvandrade till Nordamerika mellan 1850 och 1930.[2] Så många gav sig av att staten började oroa sig. Emigrationsutredningen, som leddes av statistikern Gustav Sundbärg mellan 1907 och 1913, skulle ta reda på varför folk for och hur man skulle få dem att stanna. Svaret fyllde tjugoett band, och det var reformer, inte förbud.[3]

Drygt hundra år senare betalar staten den som vill flytta härifrån. Sedan den 1 januari 2026 är återvandringsbidraget 350 000 kronor per vuxen, så länge man inte bosätter sig i ett annat EU- eller EES-land.[4] Samtidigt flyttar i dag nästan lika många från Sverige som hit, och den största gruppen bland dem som flyttar ut är födda i Sverige.[5]

Bidraget är inte ämnet här. Men debatten om det handlar ytterst om en fråga som Kristina hade känt igen: var hör du hemma? Den frågan förutsätter att svaret är en plats – ett land, en socken, en gavel med ett äppelträd. Under den finns en svårare fråga: vad ber man om när man är på fel plats – att få komma tillbaka, eller att få älska platsen där man är?

Feber i Medina

Utvandringen till Medina år 622 började i feber. Staden var då, med ʿĀʾishas ord, »den mest febersjuka jord Gud skapat«, och bäcken i dalen Buṭḥān rann med unket vatten.

Abū Bakr blev sjuk, och Bilāl också – han som hade plågats i Mecka för sin tro. När febern släppte honom höjde han rösten och sjöng:

> Om jag ändå visste om jag någon natt får sova i en dal med *idhkhir* och *jalīl* omkring mig, om jag någon dag får gå ned till Majannas vatten, om Shāma och Ṭafīl någonsin visar sig för mig.[6]

Det är gräs han saknar, en källa och två berg. Staden som hade plågat honom var fortfarande den han längtade till, och längtan gällde marken, inte männen som styrde där. Också bitterheten fick höras: han förbannade de meckanska stormän som hade drivit ut dem »ur vårt land till pestens land«.

Ingen tillrättavisade honom. I stället fick längtan ett svar: när ʿĀʾisha berättade för Profeten ﷺ vad hon hade hört, bad han:

> Allah, gör Medina lika kärt för oss som Mecka, eller kärare. Allah, välsigna oss i vår skäppa och vårt mått, gör henne sund för oss och flytta hennes feber till al-Juḥfa.[7]

Bönen ber varken om att få återvända eller om att längtan ska gå över. Den ber om kärlek till den nya platsen och om det man behöver för att kunna leva där: att febern ska flytta och att skäppan ska räcka.

Profeten ﷺ visste vad han bad om. Vid al-Ḥazwara i Mecka sade han till staden:

> Vid Gud, du är Guds bästa jord och den jord som Gud älskar mest, och hade jag inte drivits ut från dig hade jag aldrig gått.[8]

Kärleken till födelseorten är ingen svaghet i tron. Han som bad om att få älska Medina lika mycket, eller mer, hade själv sagt högt att han inte lämnade Mecka av fri vilja. Och bönen besvarades. Åtta år efter utvandringen intogs Mecka, och *anṣār*, Medinas muslimer, trodde att han nu skulle stanna kvar där, i det som Ibn Qayyim kallar hans stad, hans hemland och hans födelseort. Han svarade: »Nej, jag är Guds tjänare och hans sändebud. Jag utvandrade till Gud och till er. Livet är ert liv och döden er död.«[9] Han återvände till Medina och dog där.

Hos oss

Med äpplet i handen säger Kristina till sist att äpplena är mogna »hos oss«, och att hon är hemma.[10]

Vad *hemma* betyder på en kristen dödsbädd hör till Kristinas egen tro och får stanna där. Som ord om en plats på jorden går repliken att läsa på två sätt. Kanske är hon i dödsstunden tillbaka i Duvemåla, vid gaveln där allt började. Men äpplet i hennes hand är självt tvetydigt – kärnan från Duvemåla, jorden från Minnesota – och de äpplen som faktiskt hade mognat växte i Minnesota. Kanske är hon hemma just där. Då har hon till slut fått det som bönen i Medina bad om: den nya platsen har blivit så kär att hon kallar den sin.

I så fall får hon det i samma stund som hon ska lämna platsen, och orden om hemmet kommer först när de redan är ett avsked.

Hennes längtan hade hela tiden gått bakåt, mot den första platsen. Den islamiska traditionen säger att längtan är riktig, men att den första platsen ligger längre bort än Duvemåla.

Tre slags främlingar

Ibn Qayyim al-Jawziyya, som skrev i Damaskus på 1300-talet, delar främlingskapet, *ghurba*, i tre slag.[11] Det första är det lovvärda, det som Profeten ﷺ prisade: främlingskapet hos dem som håller fast vid hans sunna bland människorna. Det är inte bundet till någon plats utan »kan finnas på en plats men inte på en annan, i en tid men inte i en annan, bland ett folk men inte bland ett annat«. Det andra är det klandervärda, den orättfärdiges främlingskap bland de rättfärdiga, och de som bär det är »kända bland jordens folk och okända för himlens«. Det tredje gäller Bilāl och Kristina – och alla andra:

> Det tredje slaget är ett gemensamt främlingskap som varken prisas eller klandras: främlingskapet från hemlandet. Alla människor är främlingar i denna boning, eftersom den inte är deras bestående boning och inte heller den boning de skapades för.[12]

Två saker sägs här på en gång. Den första är att ett liv borta från hemlandet varken är dygd eller skam. Ingen behöver skämmas för det, och ingen kan bygga sin fromhet på det. Den andra finns i ordet *gemensamt*. Debattens fråga delar in människor i dem som hör hemma och dem som inte gör det. Ibn Qayyim drar gränsen någon annanstans, och alla hamnar på samma sida om den: den som aldrig lämnat sin socken lika väl som den som korsat ett hav.

Som stöd anför han hadithen där Profeten ﷺ tar Ibn ʿUmar om axeln och säger: »Var i världen som en främling eller en vägfarande.«[13] Och så är det också, skriver Ibn Qayyim. Hadithen gör alltså ingen människa till främling. Hon är det redan och uppmanas bara att se det med hjärtat. Sedan citerar han några egna verser:

> Kom då till Edens trädgårdar, ty där är dina första boningar och där står lägret.
>
> Men vi är fiendens fångar – tror du att vi får återvända till våra hemländer och bli fria?[14]

Fienden har ett namn i Koranens berättelse om utdrivningen:

> Men Djävulen kom dem att överträda detta [förbud] och orsakade så deras fall. Och Vi sade: »Bort, alla, härifrån! Fiender skall ni vara inbördes! Under en tid skall ni ha er boning och ert uppehälle på jorden.«[15]

Boningen på jorden är tidsbestämd redan när den ges, och det eviga livet kallar Koranen på annat ställe *dār al-qarār*, boningen där man blir kvar.[16] Människans första hemland är trädgården. Jordelivet är utvandringen.

Ibn Rajab, Ibn Qayyims elev, citerar verserna och säger att de är skrivna »av en av våra shaykher«. Han förklarar också vad de bygger på. Adam och hans hustru fick bo i trädgården; »sedan sändes de ned därifrån och fick löfte om att återvända dit, de och de rättfärdiga bland deras avkomlingar«. Därför längtar den troende alltid till sitt första hemland, och Ibn Rajab anför en gammal vers: »Hur många boningar blir inte en man förtrogen med, men hans längtan går alltid till den första.«[17]

Tagen på orden beskriver versen Kristina. Men Ibn Rajab för den ett steg längre bakåt, och i hans läsning längtar hon åt rätt håll men till fel plats: gaveln i Duvemåla var inte den första boningen, bara den första hon mindes.

Att göra förlusten andlig

Här måste invändningen få tala till punkt. Att kalla alla människor främlingar i världen är att ta en verklig förlust och göra den andlig. Kvinnan som har städat kontor i Tensta i tjugo år utan att se sin mors by igen behöver inte höra att hennes hemlängtan egentligen gäller paradiset. Hon saknar en by, ett språk, en grav som ingen längre sköter. Att göra den saknaden till en allmän sanning om människans villkor är att ta den ifrån henne. Tanken passar dessutom alltför väl ihop med en politik som betalar människor för att resa. Om ingen ändå har något hem på jorden kostar det ingenting att ta ifrån någon det hem hon har.

Invändningen har också en andra form, riktad inåt. »Saliga är främlingarna« kan låta som ett program för avskildhet, en muslimsk spegelbild av »åk hem«: en tro som gör sina anhängare till gäster i ett land de aldrig tänker tillhöra.

Varken dygd eller skam

Men invändningen riktar sig mot något som källorna inte säger.

Hemlängtan förnekas inte. Bilāls verser står i al-Bukhārīs samling tillsammans med förbannelsen över dem som drev ut honom, och Profetens ﷺ egna ord till Mecka står hos al-Tirmidhī. I hadithen förklarar ingen för Bilāl att hans längtan egentligen gällde paradiset. Han får sjunga om gräset, och trädgården tar det inte ifrån honom, lika lite som Ibn Rajabs läsning tar gaveln ifrån Kristina. Det tredje slaget av främlingskap varken prisas eller klandras, och förlusten får vara vad den är. Den görs inte vacker, men den får inte heller sista ordet.

Traditionen påstår inte att ingen har något hem på jorden. Versen om utdrivningen ger människan boning och uppehälle här, under en tid, och det som är givet för en tid är fortfarande givet; att man en dag ska lämna det gör det inte mindre ens eget. Och

eftersom främlingskapet är gemensamt kan det inte bli ett skäl till att en människa ska lämna och en annan stanna.

Bönen i Medina är motsatsen till avskildhet. Den som vill förbli gäst i ett land ber inte om att få älska det. Profeten ﷺ bad om att den nya staden skulle bli lika kär som den gamla, eller kärare. Varken Mecka eller Medina var den boning människan skapades för, och just därför kunde kärleken till den nya staden växa utan att bli ett svek mot den gamla.

Det lovvärda främlingskapet har ingen födelseort. »Islam började som något främmande och ska återvända till att vara främmande, så som det började. Saliga är därför främlingarna.«[18] Hadithen talar om det man håller fast vid, och i Ibn Qayyims beskrivning är detta främlingskap inte bundet till någon plats. Det kan bäras av en som aldrig har lämnat sin by och saknas hos en som har korsat tre hav. Ett program för avskildhet skulle dessutom leva på klagan, och det är just klagan som Ibn Taymiyya avvisar. Hadithen innebär inte, skriver han, att den som håller fast vid islam när den har blivit främmande »befinner sig i något ont«: »Tvärtom är han den lyckligaste av människor.« Ordet för saliga, *ṭūbā*, kommer av *ṭīb*, det goda.[19]

Den gräns som Koranen drar i frågan om var man ska bo går inte mellan länder:

> […] Min jord är vid nog - [bege er dit där ni fritt kan] dyrka Mig![20]

Versen låter en enda fråga avgöra var man ska bo: var kan man dyrka Gud? Den kan ställas i Tensta lika väl som i Damaskus, och svaret följer inte blodet.

Det hindrar inte att den som flyttade som vuxen har förlorat något som inte kommer tillbaka: ett språk som mest hörs i drömmarna, dofter som inte finns här, döda som ingen annan minns. Den förlusten är verklig, och ingenting i källorna kräver att man låtsas något annat.

De flesta begravs också här. Göteborgs moské uppskattade 2016 att bara omkring en halv procent av de döda skickas hem för att begravas.[21] Traditionen har ett ord om just det avståndet mellan födelseort och grav. Enligt en hadith hos al-Nasāʾī bad Profeten ﷺ över en man som hade fötts och dött i Medina, önskade att han hade dött någon annanstans och förklarade varför: »När en människa dör någon annanstans än där hon föddes mäts det åt henne i paradiset från hennes födelseort till den plats där hennes spår tar slut.«[22] För den troende räknas avståndet inte bort. Det räknas in.

Kartan över Ljuder

Karl Oskar levde länge efter Kristina. En olycka vid trädfällning gjorde honom till invalid, och i slutet av eposet sitter han med en gammal karta över Ljuders socken i knät. Fingrarna följer »den rödstreckade linjen«, den väg han känner bäst av alla han har gått.[23] Det sista brevet till Sverige skriver en granne till hans syster Lydia, för att berätta att han är död.

Ibn Qayyim har en bild som gäller varje människa:

> Hur skulle tjänaren inte vara en främling i denna boning, när han är på väg och inte stiger av sitt riddjur förrän bland gravarnas folk? Han är en resenär i gestalt av en som sitter still. Det har sagts: »Dessa dagar är inget annat än etapper, som en kallare driver på mot döden. / Det underligaste, om du tänker efter: rastplatserna viks ihop, och resenären sitter still.«[24]

Karl Oskar var just en sådan resenär. Han satt still, och rastplatserna veks ihop under honom, en efter en. Men hans karta visade vägen bakåt. Fingrarna följde linjen genom socknen han hade lämnat, medan resan hela tiden gick åt andra hållet. Det är ingen dom över honom. Den som har förlorat något följer gärna vägen dit med fingret.

Det finns en återvandring som ingen stat betalar för och som ingen utredning kan hejda. Debatten frågar var man hör hemma och väntar sig ett ortnamn till svar. Koranen ger den som drabbas av en förlust andra ord att säga, ord utan ortnamn men med en riktning: »Vi tillhör Gud och till Honom skall vi återvända«.[25]

Första dagen i shawwal

Sedan söndagen den 27 september 2026 står det i Kaliforniens lagsamling en helgdag som ingen almanacka kan sätta datum på. Government Code § 6700 räknar upp delstatens helgdagar, och i punkt sju heter det från den 1 januari 2027: »the first day of the month of Shawwal in the Islamic lunar calendar«. Fyra punkter längre ned kommer den andra dagen.

> Den första dagen i månaden shawwal i den islamiska månkalendern, känd som 'eid al-fitr'. […] Den tionde dagen i månaden dhu al-hijja i den islamiska månkalendern, känd som 'eid al-adha'.[1]

Där står inget datum, varken en dag i mars eller en måndag, bara en månad som börjar när någon har sett en tunn skära över horisonten efter solnedgången. Lagen nämner en dag som den själv inte kan räkna ut.

Räknesättet är inte nytt. I samma paragraf bestäms månnyåret sedan tidigare av den andra nymånen efter vintersolståndet. Delstaten Washington skrev 2025 in »den första dagen i den islamiska kalenderns tionde månad«. Spanien angav redan 1992, i sitt avtal med landets islamiska kommission, högtiden som »den 1:a, 2:a och 3:e dagen i shawwal«.[2] Det Kalifornien lägger till är månadens namn i en amerikansk lagtext.

En lag som nästan ingenting gör

Vad lagen gör är snabbt sagt. Delstatens anställda får välja att ta ut åtta timmar vardera dagen – ur sin semester, sin kompledighet eller det tillgodohavande som redan finns för en personlig helgdag – om verksamheten och kollektivavtalet medger det. Skolor och community colleges får stänga, om styrelsen och de anställdas fackliga företrädare har avtalat det lokalt. De får också, inom befintliga medel, ha inslag om högtidernas historia, och delstatens skolstyrelse får anta en vägledning för undervisningen. Domstolarna hålls öppna: de två dagarna är uttryckligen undantagna från rättsväsendets helgdagar. Ingen privat arbetsgivare åläggs något. Lagens egen inledning säger att varken domstolar, myndigheter, skolor eller företag måste stänga bara för att dagarna står i kalendern.[3] Det är ingen betald helgdag och ingen ledig dag för alla. Lagens verb är *får*.

Washington var först i landet, vilket guvernör Bob Ferguson själv påpekade. Den 8 april 2025 skrev han under en lag som gör de två högtiderna till erkända men obetalda

helgdagar, i samma förteckning som månnyåret.[4] Det är två delstater, och i ingen av dem har någon fått en ledig dag som inte redan var den egna.

Ändå togs Kaliforniens lag emot som något mycket större. CAIR i Kalifornien talade om en historisk seger och om att muslimska elever och anställda alltför länge hade tvingats till »det svåra valet« mellan gudstjänsten och studierna eller arbetet.[5] En kritiker vars ord CBN satte i rubriken kallade lagen en anpassning till »det som i praktiken är sharialag«, och California Family Council invände att delstaten med vägledningen för klassrummen gick från hänsyn till att främja en religion.[6] Båda sidor läste lagen som ett erkännande. Men en lag som inte stänger en enda dörr och inte betalar en enda timme – vad har den erkänt? Och vad kan en lag över huvud taget ge en högtid som fanns före den?

Två paragrafer och en fullmåne

Den svenska helgdagslagen är två paragrafer lång. Den första räknar upp dagarna. Den andra säger när de rörliga infaller, och där står att påskdagen är »söndagen närmast efter den fullmåne som infaller på eller närmast efter den 21 mars«.[7] Att datera en högtid efter månen är alltså redan svensk lag. Av de tretton dagar som lagen nämner vid namn hör nio till kyrkoåret: trettondedag jul, långfredagen, påskdagen, annandag påsk, Kristi himmelsfärdsdag, pingstdagen, alla helgons dag, juldagen och annandag jul.

Firar man en högtid utanför den listan har man ingen lagstadgad rätt till dagen. Regeringsformen och Europakonventionen skyddar religionsfriheten och diskrimineringslagen förbjuder missgynnande, men ingen av dem ger en ledig dag. Arbetstagaren begär semester, kompledighet eller tjänstledigt, och kan man inte komma överens »bestämmer arbetsgivaren om förläggningen«, som det heter i semesterlagen.[8] Eleven kan få kortare ledighet för »enskilda angelägenheter«; rektorn beslutar.[9] Ingen rätt och inget förbud: en möjlighet som någon annan förfogar över.

Hur det ser ut i praktiken visade en måndag i Malmö. Den 31 mars 2025, under eid al-fitr, var 9 034 av grundskolans 33 950 elever borta hela dagen, drygt var fjärde. En vanlig skoldag brukar omkring åtta procent saknas. I Rosengårds skolor var fler än sex av tio borta. Uppgifterna är Sydsvenskans, här återgivna efter en riksdagsmotion, och de är ett och ett halvt år gamla. De räknar tomma bänkar, inte muslimer. De säger inte heller vilken dag i högtiden måndagen var: Islamiska förbundet och Förenade Islamiska Föreningar i Sverige hade det året angett söndagen den 30 mars som den första, och för församlingar som följde dem var måndagen den andra.[10] En fjärdedel av de frånvarande »skolkade«, med motionens ord.

Dagens början

Vad var de borta för? ʿĀʾisha berättar att hennes far Abū Bakr en högtidsdag kom in i Profetens ﷺ hus, där två flickor sjöng, och tillrättavisade dem. Profeten ﷺ svarade: »Abū Bakr, varje folk har sin högtid, och detta är vår högtid.«[11]

Högtiden är inte en ledig dag som råkat få ett namn. Den tillhör ett folk på samma sätt som dess bön gör det. Koranen har ordet *mansak*:

> FÖR ALLA samfund [i gången tid] har Vi föreskrivit regler för förrättandet av andakten som de är underkastade. Låt dig inte dras in i en diskussion med dem om [dessa regler]; uppmana dem [i stället] att dyrka din Herre. Du följer helt visst den raka vägen.[12]

Enligt en tolkning som aṭ-Ṭabarī återger från Ibn ʿAbbās betyder ordet här högtid. Själv föredrar han offret under offerdagarna, och al-Qurṭubī läser ordet som lag.[13] Vilken läsning man än väljer slutar versen på samma sätt, och det är ingen kompromiss: »låt det inte föra dig bort från den sanning du står på«, skriver Ibn Kathīr.[14] Att varje folk har sin högtid betyder inte att högtiderna är lika mycket värda. Det betyder att muslimerna har sin, att den är föreskriven och att de inte behöver tvista om den.

Högtiden har dessutom ett innehåll, och innehållet har en tid. Dagen börjar med en bön i församling, följd av en predikan. »Dess tid är mellan soluppgången och det att solen passerar middagshöjden«, skriver ash-Shīrāzī, »och det bästa är att vänta tills solen stigit en spjutlängd.«[15] Bönen kan inte läggas på en dag som passar bättre, och inte på kvällen.

Om bönens rättsliga ställning använder de lärda olika beteckningar: en starkt betonad sunna enligt Mālik, ash-Shāfiʿī och flertalet, en plikt (*wājib*) för var och en enligt Abū Ḥanīfa, en kollektiv plikt i Aḥmads skola. Ibn Taymiyya höll för egen del med Abū Ḥanīfa.[16] Ingen av dem räknar den som oväsentlig. Ibn Taymiyya ger sitt skäl som en uträkning: fredagsbönen återkommer »femtio gånger om året och mer«, de två högtiderna en gång vardera. Den som går miste om fredagsbönen har middagsbönen i dess ställe; för högtiden finns enligt honom ingen bön som träder in.[17]

Och den gäller hela hushållet. Umm ʿAṭiyya berättar att kvinnorna befalldes att gå ut vid de två högtiderna, också de unga flickorna och de som annars hölls inne. De som hade mens stod bakom de andra och deltog i lovprisningen. Hon frågade vad den som inte ägde något ytterplagg skulle göra. »Låt hennes syster klä henne i sitt«, blev svaret.[18] Från Abū Bakr och ʿAlī återges samma sak, och Ibn ʿUmar tog med sig dem i sitt hushåll som kunde.[19] Till sist är det förbjudet att fasta den dagen; det är de lärda eniga om. Efter en månads fasta är man skyldig att äta.[20]

En fest kunde lika gärna hållas på lördagen. Det här är en gudstjänst som infaller en bestämd morgon, en gång om året, och som hela hushållet enligt de äldsta källorna ska gå till. Faller den på en vardag hålls den när skolan ringer in och arbetspasset börjar. För de hem som firar säger det mer om en tom skolbänk den morgonen än ordet skolk.

Tre sätt, tre pris

Länder som har velat ge ledigt den morgonen har gjort det på tre sätt.

Det första är att ge dagen efter bekännelse. Kroatiens helgdagslag ger i en och samma artikel en arbetsfri dag åt kristna som firar jul den 7 januari, åt muslimer en dag efter eget val vid vardera av de två högtiderna och åt judar på samma sätt vid Jom kippur och Rosh hashana, alla med lön. Serbiens lag tar upp ortodoxa, katoliker, muslimer och judar i samma artikel. Montenegro ger muslimer tre betalda dagar vid vardera högtiden, mot anmälan »senast tre dagar före«.[21]

Priset syns i ett mål från Bitola. Vasko Kosteski arbetade vid det statliga elbolaget. Den 29 januari 1998 uteblev han, trots att chefen hade förbjudit all ledighet den veckan på grund av arbetsbördan, och förklarade att dagen var helgdag för muslimer. Bolaget drog femton procent av lönen i tre månader. Den 7 april uteblev han igen, och avdraget blev femton procent i sex månader.

Tingsrätten prövade det enda som fanns att pröva: om han var muslim. Den fann att han aldrig tidigare varit borta på de muslimska helgdagarna, att han »hade firat de kristna högtiderna«, att »hans föräldrar var kristna« och att »hans levnadssätt och kost visade att han var av kristen tro«. I anställningsavtalet och försäkringen stod han som makedonier, utan uppgift om att han var muslim. Själv sade han att han utövade sin tro enskilt, utan att gå till moskén. Domstolarna trodde honom inte.[22]

Om de hade rätt behöver inte avgöras här. Det räcker att se vad prövningen bestod av: en domare som går igenom en mans matvanor och hans föräldrars tro. Europadomstolen fann 2006 enhälligt att konventionen inte hade kränkts, och skrev:

> Tanken att staten skulle sitta till doms över en medborgares inre och personliga övertygelse är visserligen motbjudande och kan olyckligt påminna om forna ökända förföljelser, men domstolen konstaterar att detta är ett fall där klaganden ville åtnjuta en särskild rätt som makedonsk lag gav, nämligen att muslimer fick ta helgdag vissa dagar […] det är inte förtryckande eller i grundläggande strid med samvetsfriheten att kräva ett visst mått av belägg när anspråket gäller en förmån eller rättighet som inte tillkommer alla.[23]

Resonemanget följer av modellen själv. En rätt som bara tillkommer muslimer förutsätter att någon, en arbetsledare eller en domare, avgör vem som är muslim. Sverige för inget register över invånarnas religion. EU-domstolen fann dessutom 2019, i målet Cresco, att det var direkt diskriminering på grund av religion när Österrike gav långfredagen som betald helgdag enbart åt medlemmarna i fyra kyrkor.[24] Och när en ordning av det slaget en gång begärdes här, i ett brev till riksdagspartierna 2006, fick den enligt religionsvetaren Simon Sorgenfrei inget gehör hos politikerna och kritiserades i de muslimska organisationernas egna led.[25]

Det andra sättet är att göra dagarna gemensamma. Singapore skar 1968 ned sina helgdagar till elva, efter samråd med samfunden, och lät dem betala. Muslimerna avstod bland annat den andra dagen av Hari Raya Puasa, de kristna påskafton och annandag

påsk. Hinduerna fick välja mellan Thaipusam och Deepavali och valde den senare. Buddhisterna, som bara hade en dag, behöll den.[26] Det var den räkningen Socialdemokraternas partisekreterare Carin Jämtin snuddade vid 2011 – »Man kan fundera över om eid borde vara en helgdag« – utan att vilja säga vilken dag som i så fall skulle bort.[27] Priset är att varje dag som kommer till kostar en som går.

Det tredje sättet låter den som vill ha dagen begära den, utan att någon frågar efter bekännelse. Österrike svarade på Cresco med en »personlig helgdag«: varje anställd får ensidigt lägga en av sina semesterdagar på en dag efter eget val, om det anmäls skriftligt senast tre månader i förväg. De fyra kyrkornas medlemmar förlorade samtidigt sin betalda långfredag.[28] Spaniens avtal från 1992 gäller visserligen muslimska arbetstagare, men det de får är ett byte: allmänna helgdagar mot de två högtiderna, »under förutsättning att parterna är överens«. Texas låter delstatens anställda ta Rosh hashana, Jom kippur eller långfredagen som »valfri helgdag« mot att avstå en annan.[29] I Sverige meddelade mobiloperatören Tre den 4 september 2014 att de anställda fick byta fjorton dagar, bland dem julafton, juldagen, långfredagen och nationaldagen, mot dagar de själva valde, »utan att ifrågasättas«.[30] Kalifornien hör hit, med förbehållet att verksamheten ska medge det.

Priset här är av ett annat slag. Staten betalar nästan ingenting, och därför betalar den som firar: en semesterdag för sin högtid, medan den vars högtid redan är röd inte betalar någon.

Lika för alla

Invändningen mot allt detta är formulerad av sju partier – S, V, MP, D, L, M och KD – i Göteborgs grundskolenämnd. I ett gemensamt yrkande den 28 augusti 2023 tog de ställning till ett medborgarförslag om att lägga studiedagarna på religiösa och nationella högtidsdagar. Förslaget bereddes inte vidare, och yrkandet ger skälet:

> De senast tillkommande rödmarkerade dagarna har varit icke-konfessionella vilket vi menar är viktigt i ett sekulärt samhälle för att bibehålla en inkluderande gemenskap och nationell identitet.[31]

Det mest demokratiska, fortsätter de, är »att nya högtidsdagar är sekulära, att vi försvarar religionsfriheten och att möjligheten att ansöka om ledighet gäller lika för alla oavsett kulturell, etnisk eller religiös tillhörighet«.

Tanken är inte småaktig. En kalender är något ett land har gemensamt, och Ellen Key satte ord på vad som står på spel: »En samling människor kan i de nationella helgdagsstunderna tillsammans känna och handla större än hvar enskild för sig.«[32] En stat som skriver shawwal i sin lag har enligt det synsättet valt sida, och bara en regel som inte nämner någon tro behandlar alla lika. Till det kommer arbetsgivarens fråga, som Kosteskis chef ställde på sitt sätt: vem tar passet?

I sin hårdare form ser invändningen varje sådan hänsyn som ett steg i Sveriges anpassning till islam. Så lästes Malmösiffran i den SD-motion som återger den, inlämnad i riksdagen den 2 oktober 2025, med yrkandet att Skolverket skulle »kartlägga islamiseringen i det svenska utbildningsväsendet«; motionen avslogs.[33]

En dag som alla andra

Svaret har två led, och det första är svenskt. Kalendern har aldrig varit orörlig. Förordningen den 4 november 1772 »angående sabbatens firande samt vissa helgdagars flyttning eller indragning« strök tredje- och fjärdedagarna i jul, påsk och pingst samt apostladagarna. Första maj likställdes med helgdag genom en lag 1938 och firades som sådan första gången 1939. En lag 1952 flyttade Marie bebådelsedag, midsommardagen och allhelgonadagen. År 2005 blev nationaldagen helgdag och annandag pingst upphörde att vara det: en kyrklig dag byttes mot en världslig genom ett riksdagsbeslut.[34]

Neutral har kalendern inte heller varit. Nio av de tretton namngivna dagarna är kyrkoårets, och påsken räknas efter fullmånen. »Lika för alla« är därför lika bara på papperet. Den vars högtid står i lagen behöver aldrig ansöka; möjligheten att ansöka är allt den andre har. Och av lagstiftaren kräver det tredje sättet ingenting som Göteborgspartierna värjer sig mot: inget register, ingen ny röd dag och inte att någon annan firar något.

Det andra ledet är avgörande, och det kommer inifrån traditionen. Man väntar sig att klassisk rätt begär mer än Kalifornien gav. Den begär mindre. Om andra samfunds högtider säger Ibn Taymiyya att »deras högtidsdag ska hos muslimerna vara som alla andra dagar«.[35] Muslimen firar inte jul, och den klassiska rätten begär inte heller att Sverige firar eid: varje folk har sin högtid. Men en dag som alla andra kan man arbeta. Julafton mot första dagen i shawwal är just det byte Tre erbjöd, av egna skäl. Bytet svarar också på frågan om vem som tar passet: den som får högtidsmorgonen tar det en dag då andra vill vara lediga. I den formen faller priset på det tredje sättet bort, eftersom den som byter inte har lagt någon semesterdag på sin högtid och arbetsgivaren har lika många arbetade dagar som förut. Den modell som kostar staten minst är den som stämmer bäst med vad de lärda säger.

Eid blev inte högtid genom kapitel 571 i Kaliforniens lagsamling. Den var det i Medina, och den var det i Malmö en måndag i mars utan något beslut alls. När al-Māwardī på 1000-talet skrev om statens ämbeten skilde han högtidens bön från regnbönen och förmörkelsebönen med en enda sats: »Högtidsbönen är stående.« Har man en gång förordnats att leda den får man göra det varje år.[36] En sådan gudstjänst vinner ingenting på ett erkännande och förlorar ingenting på att sakna det. Vad Ellen Key sökte i helgdagsstunderna, att människor tillsammans är större än var och en för sig, är just vad den morgonen är: att man samlas är enligt Ibn Taymiyya föreskrivet »i större mått än för fredagsbönen«.[37] Men det som samlar är gudstjänsten.

Det som begärs är därför mindre än debatten tror: varken en röd dag i almanackan eller att Sverige firar, bara att den som ber på morgonen får morgonen. I dag finns ingen sådan rätt i Sverige. Arbetsgivaren kan säga nej, rektorn kan säga nej. Men bönen väntar inte på riksdagen. Den som firar tar dagen ändå och betalar den själv – med en semesterdag, ett löneavdrag eller en ogiltig frånvaro i skoljournalen.

Två vittnen

Återstår dagen själv, som ingen lag kan förutse. »Fasta när ni ser den och bryt fastan när ni ser den«, sade Profeten ﷺ om nymånen, »och om den skyms för er, fullborda då shaʿbāns antal, trettio.«[38] Koranen ger skälet:

> DE FRÅGAR dig om innebörden av månens nytändning. Säg: »Den visar människorna tidpunkten då [vissa skyldigheter skall fullgöras] och [tiden för] vallfärden.« […][39]

Den tjugonionde kvällen i ramadan ser man alltså efter. För att fastan ska få brytas räcker det enligt an-Nawawī inte med ett enda vittne. Shawwals nymåne fastställs av två rättrådiga, enligt alla lärda utom en.[40]

En gång dröjde beskedet. En skara ryttare kom mot dagens slut till Profeten ﷺ och vittnade om att de hade sett nymånen kvällen före. Han befallde då folket att bryta fastan och att nästa morgon gå ut till böneplatsen.[41] Hellre nästa morgon än samma eftermiddag, blir Ibn Qudāmas slutsats: så hårt är bönen bunden till dagens början, och så lite rår almanackan på den. »Er fastebrytning är den dag ni bryter fastan«, lyder en annan hadith.[42] Dagen är församlingens.

Kaliforniens lagstiftare har förstått det. Texten nämner inget datum, och för helgdagar vars datum växlar får den anställde välja de dagar som den egna gemenskapen har utsett.[43] I Sverige är frågan högst praktisk: församlingar i samma stad håller inte alltid högtiden samma dag, och en rektor kan få två datum att ta ställning till. Österrikes tre månader och Montenegros tre dagar är frister satta för en almanacka. Den här dagen blir känd kvällen innan. Måste man i förväg välja en enda dag anmäler man ett datum, och syns skäran inte den tjugonionde kvällen kan det datumet bli fastans sista dag, med bönen dagen efter. Det tredje sättet ger morgonen bara om regeln, som Kaliforniens text, nämner dagen och lämnar datumet åt församlingen. Att helgdagen saknar datum ser ut som en egenhet i lagen. Det är villkoret för att regeln ska gälla rätt morgon.

Linné antecknade på väg till Öland att våren »ej bör mätas efter kalendarium utan efter klimatet och värmen«.[44] Somliga tider räknas inte fram; de ses. Den svenska lagen räknar från fullmånen närmast efter den 21 mars och lägger påsken efter den. Muslimen ser efter en tunn skära i väster den tjugonionde kvällen, och när två har sett den är det högtid nästa morgon, i Medina som i Malmö, vad lagboken än säger. Lagen kan nämna dagen. Månen avgör den.

Om dessa ord når er

Texten är daterad den 6 april 2025 och undertecknad med fullt namn, Anas Jamal al-Sharif. Den publicerades från hans konto drygt fyra månader senare, den 10 augusti, sedan han hade dödats. Den börjar så:

> Detta är mitt testamente och mitt sista budskap. Om dessa ord når er, så vet att Israel har lyckats döda mig och tysta min röst.[1]

Han var Al Jazeeras korrespondent i norra Gaza, uppvuxen i flyktinglägret Jabalia, far till en dotter som heter Sham och en son som heter Salah. Sent på kvällen den 10 augusti 2025 träffade ett israeliskt flyganfall ett tält för journalister utanför huvudporten till al-Shifa-sjukhuset i Gaza stad. Committee to Protect Journalists, CPJ, räknar sex dödade journalister: al-Sharif och korrespondenten Mohammed Qreiqeh, kameramännen Ibrahim Zaher och Mohammed Noufal, frilansarna Moamen Aliwa och Mohammad al-Khaldi. Armén bekräftade att al-Sharif var målet.[2]

Testamentet förordnar inte om någon egendom. Det bärande verbet är *ūṣīkum* – »jag anförtror er«, »jag ålägger er« – av samma rot som *waṣiyya*, testamente. Det förekommer nio gånger, och det som anförtros är ett land och människor:

> Jag anförtror er Palestina, juvelen i muslimernas krona och hjärtslaget hos varje fri människa i den här världen. Jag anförtror er dess folk och dess små, förorättade barn, som livet inte gav tid att drömma och leva i trygghet och fred. Deras rena kroppar krossades under tusentals ton israeliska bomber och robotar, slets sönder, och deras kvarlevor spreds över väggarna. Jag ålägger er att inte låta bojorna tysta er och inte låta gränserna hålla er stilla. Var broar mot landets och människornas befrielse, tills värdighetens och frihetens sol går upp över vårt rövade land. Jag ber er ta väl hand om de mina. Jag anförtror er min ögonsten, min älskade dotter Sham, som dagarna inte lät mig se växa upp så som jag hade drömt. Och jag anförtror er min käre son Salah, som jag önskade få vara ett stöd och en följeslagare för tills han vuxit sig stark, så att han kunde bära bördan efter mig och fullfölja uppdraget.[3]

Mottagaren är ett »ni« utan namn. Vilka det är avgör testamentet självt i sin andra mening: de som orden når.

Namnen på armarna

Han var inte ensam om att skriva i förväg. Tretton dagar innan testamentet daterades hade han gått i begravningståget efter Hossam Shabat, tjugotre år och korrespondent

för Al Jazeera Mubasher, vars bil träffades i Beit Lahia den 24 mars 2025. Samma dag publicerade Shabats medarbetare det meddelande han hade lämnat efter sig. Det börjar: »Om du läser detta betyder det att jag har dödats – med all sannolikhet utpekad som mål – av de israeliska ockupationsstyrkorna.« Det slutar, före underskriften: »Jag ber er nu: sluta inte tala om Gaza. Låt inte världen se bort. Fortsätt kämpa, fortsätt berätta våra historier – tills Palestina är fritt.«[4] Också honom hade armén pekat ut, som krypskytt i Hamas. Reportrar utan gränser kom fram till att handlingarna saknade bevis, och CPJ klassar hans död som mord.[5]

Bildjournalisten Mariam Abu Dagga, frilans för Associated Press, dödades den 25 augusti 2025 i det israeliska anfallet mot Nassersjukhuset i Khan Younis, tillsammans med fyra andra journalister. Hon hade skrivit ett brev till sin son Ghaith och lämnat det hos en vän för att publiceras om hon dödades. »Jag vill att du ber för mig och inte gråter över mig, så att jag kan förbli glad«, står det där. »Och när du blir stor, gifter dig och får en dotter, ge henne namnet Mariam efter mig.« Algeriets FN-ambassadör läste upp brevet i säkerhetsrådet.[6]

Fotografen Fatima Hassouna, tjugofem år, dödades den 16 april 2025 i ett anfall mot familjens hem i Gaza stad, tillsammans med flera familjemedlemmar, dagen efter beskedet att en film om henne hade tagits ut till Cannes. Hon hade skrivit: »Om jag dör vill jag ha en död som hörs. Jag vill inte bara vara en nyhetsflash, eller ett nummer i en grupp.«[7]

Mahmoud Abu Nujaila var läkare vid Läkare utan gränser på al-Awda-sjukhuset i norra Gaza. I slutet av oktober 2023 skrev han på den tavla där operationerna brukade planeras: »Den som stannar till slutet får berätta historien. Vi gjorde vad vi kunde. Minns oss.« Den 21 november dödades han i ett anfall mot sjukhuset, tillsammans med läkarna Ahmad Al Sahar och Ziad Al-Tatari. Ord från tavlan lästes upp i Internationella domstolen den 11 januari 2024, i Sydafrikas talan.[8]

Redan under bombningarnas tredje vecka skrev föräldrar sina barns namn på deras armar och ben. Al Jazeera beskrev den 28 oktober 2023 hur bruket hade spritt sig i FN-skolorna, där över 629 000 människor hade sökt skydd. Sara al-Khalidi, fyrtio år, var först rädd att namnen skulle dra olycka över barnen men ändrade sig när hon såg en läkare på al-Shifa göra detsamma. Om en natt då bomberna föll över hennes kvarter i Gaza stad sade hon: »I det ögonblicket tänkte jag att om huset träffades av en svår bombning skulle mina barn dö, och ingen skulle kunna känna igen dem.« Mohammed Abu Odeh, tjugosju år, i lägret Shati: »När mina barn frågar varför jag gör det säger jag att det är för deras trygghet och skydd.« När reportaget skrevs hade över 7 300 palestinier dödats, omkring 3 000 av dem barn, och 200 kroppar var enligt hälsoministeriet så sönderslagna att de inte gick att känna igen.[9]

En korrespondent, en bildjournalist, en fotograf, en läkare, en mor, en far i ett flyktingläger: från den första månaden skrev människor i Gaza i förväg. Ett namn på en barnarm är testamentets minsta form. Det förordnar om en enda sak, att den döde

ska gå att känna igen. Bara den som inte själv känner igen barnet behöver ett namn, och den som skriver det kan inte veta vem det blir. Mottagaren bestäms så som al-Sharif bestämmer sin: den som orden når är den de är skrivna till.

En död med avsändare

Ett testamente skrivs i vanliga fall därför att dödens stund är okänd. De här skrevs därför att den som skrev kunde läsa vad som väntade, och för al-Sharif stod det på pränt.

Från november 2023 ringde israeliska officerare honom och uppmanade honom att sluta rapportera och lämna norra Gaza. Den 11 december dödades hans nittioårige far i ett israeliskt flyganfall mot familjens hem i Jabalia.[10] Den 23 oktober 2024 publicerade armén handlingar som pekade ut sex av Al Jazeeras journalister i Gaza, bland dem al-Sharif och Shabat, som medlemmar i väpnade grupper; Al Jazeera kallade uppgifterna grundlösa. Den 24 mars 2025 dödades Shabat. Tretton dagar senare, den 6 april, skrev al-Sharif sitt testamente. I juli, sedan han gråtit i sändning under en rapport om svälten, angrep arméns arabiskspråkige talesman Avichay Adraee honom i uttalande efter uttalande: »krokodiltårar« den 23 juli, och dagen därpå påståendet att han tillhört Hamas väpnade gren sedan 2013.

Samma dag, den 24 juli, gick CPJ ut offentligt. Organisationen skrev att al-Sharif var utsatt för en förtalskampanj från den israeliska armén och att han själv uppfattade den som förspelet till ett mord på honom. Regionchefen Sara Qudah: »De senaste grundlösa anklagelserna är ett försök att tillverka samtycke till att döda al-Sharif.« Själv sade han till CPJ: »Jag lever med känslan av att jag när som helst kan bombas och bli martyr. Min familj är också i fara, och jag har redan fått betala priset.« Och: »Dessa hot är en tydlig uppvigling och ett försök att mörda min röst, antingen genom bomber eller genom moralisk förvrängning. Men jag kommer inte att sluta förmedla sanningen.«[11]

Den 31 juli förklarade sig FN:s särskilda rapportör för yttrandefrihet, Irene Khan, djupt oroad över arméns upprepade hot och anklagelser mot honom.[12] Den 10 augusti kom anfallet mot tältet, sjutton dagar efter CPJ:s varning.

Testamentet skrevs mitt i det förloppet. Det är svaret på utpekandet, lämnat i förväg av den som visste att han inte skulle få svara efteråt:

> Jag har levt smärtan i alla dess enskildheter och gång på gång smakat värken och förlusten, och ändå har jag aldrig en dag tvekat att föra sanningen vidare som den är, utan förfalskning och utan förvrängning. Må Gud vara vittne mot dem som teg, mot dem som fann sig i att vi dödades, mot dem som strö̈p vår andning, dem vilkas hjärtan inte rördes av våra barns och kvinnors sönderslitna kroppar och som inte stoppade den massaker som vårt folk har utsatts för i mer än ett och ett halvt år.[13]

Brevet från den som vet att han ska dö finns också i svensk litteratur. I Rydbergs *Singoalla* skriver en man under digerdöden: »Jag vet, att jag skall dö«, och han tvivlar på att brevet kommer fram.[14] Men pesten har ingen avsändare. Den här döden hade en, med

talesman, handlingar och datum. Armén räknade de döda innan bomben föll; det har essän »Folkmordet skrevs under i förväg« visat. Det här är den andra handlingen om samma död, skriven av dem som skulle dö. Båda fick rätt.

Omvärldens enda ögon

En läsare i Sverige har sett Gaza genom dem. Israel har sedan oktober 2023 hindrat utländska journalister från att resa in på egen hand. Undantaget är ett fåtal reportrar som har följt med armén under militär censur. Foreign Press Association vände sig till Israels högsta domstol i december 2023 och fick avslag i januari 2024, sedan domstolen godtagit säkerhetsskälen. En ny framställning har därefter skjutits upp gång på gång. I februari 2026 hade staten fått minst tio anstånd, och i april lämnade pressorganisationerna in en brådskande begäran sedan domstolen på nytt skjutit upp saken. I oktober 2026 gäller förbudet fortfarande.[15] Irene Khan kallade i sitt uttalande de få lokala journalister som fanns kvar för »omvärldens enda ögon på det pågående folkmordet«.[16]

Den 9 april 2026 lämnade branschorganisationen Utgivarna ett upprop till Israels ambassadör Ziv Nevo Kulman, undertecknat av organisationens styrelse, tretton namn, bland dem cheferna för Sveriges Television, Sveriges Radio och TV4: »Det är djupt oroande att Israel fortfarande hindrar reportrar och fotografer från att komma in i Gaza för att objektivt rapportera om vad som händer där.«[17] SVT:s dokumentär »Gaza – till sista andetaget«, som fick Röda Korsets journalistpris 2026, gjordes av Gilda Hamidi-Nia och Linda Hörnqvist tillsammans med de palestinska journalisterna Jayyab Abusafia, Salem El Rayyes och Ahmed Al Danaf, och fyra invånare filmade själva med kroppskameror.[18]

Det en läsare i Sverige har sett inifrån Gaza sedan oktober 2023 har kommit genom människor som skrev sådana brev. Den som har sett bilderna har redan tagit emot något av dem.

Hundrasjuttio namn

Mot detta står en invändning: somliga som förts upp som journalister var stridande. Det säger inte bara armén utan också de väpnade grupperna själva: efter vapenvilan i oktober 2025 publicerade Hamas och Islamiska jihad dödsrunor där personer som CPJ hade fört upp som journalister hyllades som stridande. CPJ granskade då 229 dödsfall på nytt, strök 22 namn, återinförde sex och klassade om tolv. Räknat från oktober 2023 har organisationen strukit 27 namn för deltagande i strid eller medlemskap i en väpnad gren.[19]

Den 1 oktober 2026 publicerade armén så en databas, »The Press Files«, över 170 dödade palestinier som den säger var medlemmar i väpnade grupper och inte journalister: 118 i Hamas väpnade gren, 49 i Islamiska jihad, tre i mindre grupper. Sjutton av dem ska enligt armén ha tagit sig in i Israel vid anfallet den 7 oktober 2023, och flera hade arbetat åt Reuters, AP, CNN och BBC.[20] Anas al-Sharif står på förteckningen. Om honom

har armén hävdat att han ledde en raketgrupp. Vid sidan av arméns handlingar har BBC uppgett att han före oktober 2023 gjort visst arbete med ett av Hamas medieteam i Gaza, något Al Jazeera har tillbakavisat.[21] Har armén rätt, är testamentet en stridandes ord.

Svaret börjar med vad en granskning är. En räkning som stryker namn när underlaget kräver det är just därför en räkning och ingen paroll. CPJ säger sig ha talat med minst två nya källor i 220 av de 229 fallen, och en extern revision kom enligt organisationen fram till att den »hade följt sin etablerade och globalt tillämpade metod i alla de fall som ströks eller återinfördes till följd av processen«. Granskningen har angripits från två håll, av dem som anser att för få namn ströks och av dem som anser att CPJ gav vika för arméns synsätt. Vad den gjorde är öppet redovisat. Efter den står 191 dödade journalister och mediearbetare kvar som Israel enligt CPJ bär ansvaret för.[22]

Arméns uppgifter prövades på samma sätt, också de om al-Sharif. CPJ klassar fortfarande hans död som mord i ett riktat anfall, anser inte att de bilder armén lade fram är trovärdiga och skriver att armén har »ett långvarigt mönster av obelagda påståenden« om dödade palestinska journalister.[23] Den som pekar ut stänger dessutom ute den som kunde pröva. CPJ fick hålla sig till publicerat arbete, inlägg, bilder och uttalanden, »eftersom Israel hindrar journalister och forskare från att resa in i Gazaremsan på egen hand«.[24]

Till detta kommer vad en israelisk journalist har lagt fram. Yuval Abraham beskrev den 14 augusti 2025, i den israelisk-palestinska tidskriften +972 Magazine och israeliska Local Call, en särskild enhet i armén kallad »Legitimization Cell«. Med stöd av tre underrättelsekällor skrev han att den hade till uppgift att samla material som stärker bilden av Israel i internationella medier. Enheten skulle också leta rätt på journalister i Gaza som kunde framställas som hemliga Hamasmedlemmar, och drivkraften var enligt källorna »inte säkerhet utan pr«. I minst ett fall förvanskades underrättelser så att en journalist felaktigt kunde framställas som medlem i Hamas väpnade gren. Det fallet gällde en annan journalist, som till sist inte angreps. Artikeln visar hur enheten arbetade, inte att al-Sharifs akt var förfalskad.

Om de handlingar armén då hade offentliggjort om al-Sharif, och som ingen oberoende har kunnat pröva, skrev Abraham att al-Sharif enligt dem rekryterades 2013 och var verksam tills han skadades 2017. Armén svarade att den inte avsiktligt skadar oinblandade, och i synnerhet inte journalister. Men även om handlingarna skulle vara riktiga tyder de på att han inte hade någon roll i det som pågått sedan oktober 2023.[25]

Muhammad Shehada, skribent från Gaza, har i samma tidskrift gått igenom de 170 akterna. Enligt honom står al-Sharif som gruppledare 2019 och som »avstängd« och »utan placering« 2023 i de handlingar armén lade fram sedan han hade dödats. Årtalen är andra än dem Abraham återger, men i ingen av de två redogörelserna har han något uppdrag 2023. Av de 170 namnen finner Shehada bara 78 i CPJ:s databas med 191 namn. Mot minst 113 av de 191 riktar armén alltså ingen anklagelse alls.[26]

Det gäller också tältet vid al-Shifa. Sex journalister dödades där, och en av dem var anklagad. »Israel utplånade ett helt nyhetsteam. Det har inte påstått att någon av de andra journalisterna var terrorist. Det är mord. Kort och gott«, sade Sara Qudah dagen efter anfallet.[27] Rättsfrågan besvarade CPJ:s chef Jodie Ginsberg i en mening: »Folkrätten är mycket tydlig på den här punkten: de enda som är berättigade mål under ett krig är aktiva stridande.« Mediearbete åt Hamas gör enligt henne ingen till stridande.[28]

Och ingen förteckning rör de andra som skrev. Barnen med namn på armarna står inte i någon databas, inte heller läkaren vid operationsstavlan eller pojken som fick ett brev av sin mor.

Det de såg

Vad de såg har sedan fått sitt namn av dem som har till uppgift att pröva sådant. Amnesty International fann den 5 december 2024 att Israel begår folkmord i Gaza. De israeliska organisationerna B'Tselem och Physicians for Human Rights Israel kom till samma slutsats den 28 juli 2025, International Association of Genocide Scholars den 31 augusti och FN:s undersökningskommission den 16 september samma år.[29] Vid Internationella domstolen pågår Sydafrikas talan; där har ingen dom fallit. På de fyra slutsatserna bygger ordet folkmord i den här texten. Journalisterna i Gaza såg det som de fyra sedan fann. Dödandet upphörde inte med vapenvilan: sedan den 10 oktober 2025 har minst 1 460 palestinier dödats och 5 116 skadats enligt det palestinska hälsoministeriet.[30]

Efter att ha hört det

I traditionen är testamentet den friskes handling. »Det anstår inte en muslim som har något att förordna om att låta två nätter gå utan att ha sitt testamente skrivet hos sig«, sade Profeten ﷺ.[31] Ibn ʿUmar, som förde orden vidare, lade till: »Ingen natt har gått, sedan jag hörde Guds sändebud ﷺ säga detta, utan att mitt testamente har funnits hos mig.«[32] Ash-Shāfiʿī läste hadithen som en regel om fasthet och försiktighet: man skriver medan man är frisk.[33] Skälet ger en av de vältalare som al-Māwardī citerar: »Tillbringa ingen natt utan testamente, även om din kropp är frisk och ditt liv har gott om rum; tiden är svekfull, och det som ska ske, det sker.«[34]

I Gaza var det inte tiden som svek. Dödens stund var känd och utpekad, och den hade en avsändare, nämnd vid namn i testamentets andra mening. Formen är ändå den gamla. Ibn Qudāma återger efter Anas ibn Mālik hur de första generationerna inledde sina testamenten: Guds namn, trosbekännelsen, vissheten om att Stunden kommer och att Gud uppväcker dem som ligger i gravarna, och så förmaningen till de efterlevande att frukta Gud och hålla sams.[35] Al-Sharifs testamente har samma beståndsdelar, om än i annan ordning: fridshälsningen, orden »Gud vet«, de efterlevande en efter en, och till sist bekännelsen:

> Om jag dör, så dör jag fast vid min övertygelse. Jag tar Gud till vittne på att jag är nöjd med Hans beslut, att jag tror på mötet med Honom och är viss om att det som finns hos Gud är bättre och varar längre. Gud, ta emot mig bland martyrerna, förlåt mig mina synder, de tidigare och de senare, och gör mitt blod till ett ljus som lyser upp frihetens väg för mitt folk och de mina.[36]

Det sista är en bön och ingen titel; om den blir hörd avgör den som den riktas till.

Sedan kommer raden före slutet: »Jag höll fast vid löftet; jag har inte ändrat och inte bytt.« Den gäller trofastheten – han har inte vacklat. Men verbet i den, *baddala*, är samma verb som i den vers al-Bukhārī sätter som rubrik över kapitlet där hadithen om de två nätterna står, versen som följer på orden om den som »känner döden nalkas«:

> Om [testamentet] ändras efter att ha blivit uppläst, faller skulden för detta uteslutande på dem som gjort ändringen. Gud hör allt, vet allt.[37]

Arabiskan säger »efter att ha hört det«; »uppläst« är Bernströms återgivning. Ibn Kathīr förklarar versen: den gäller den som byter ut testamentet och förvränger det, så att han ändrar vad det föreskriver, lägger till eller drar ifrån – »och dit hör i än högre grad att dölja det«. Den dödes lön är redan hans hos Gud, tillägger han efter Ibn ʿAbbās, och skulden faller på dem som ändrade.[38] Byta ut, förvränga, ändra: tre ordstammar, och alla tre finns i al-Sharifs text. Det han säger sig aldrig ha gjort med sanningen, *taḥrīf*, förvrängning, är det som versen enligt Ibn Kathīr lägger den till last som har hört testamentet.

Versen talar till den som förvaltar en kvarlåtenskap; klandret riktas, skriver al-Qurṭubī, mot arvingen eller förvaltaren, medan den som förordnade har gått fri genom sitt testamente.[39] Steget till läsaren tar den här texten själv, och det är kort. Al-Sharif lämnade ingen egendom att förvalta. Han lämnade ett land och dess barn, en dotter och en son, en mor och en hustru, och han angav själv mottagaren: dem som orden når. »Hört det« kan enligt al-Qurṭubī betyda hört av testatorn själv eller av den som styrker testamentet, och en läsare i Sverige hör till det senare slaget.

Till CPJ sade al-Sharif att hans röst kunde mördas på två sätt, med bomber eller med förvrängning. Det första skedde den 10 augusti 2025. Det andra är möjligt så länge testamentet läses, och det kräver ingen armé: det räcker att lägga till, dra ifrån eller tiga. Testamentet har lästs upp. Det ber om två saker, och ingen av dem kräver att man är på plats. »Glöm inte Gaza«, lyder sista raden, »och glöm inte mig i era goda böner om förlåtelse och om att bli mottagen.«[40]

Goliat var också ett barn

Barnen står i tre led på kyrktrappan, de minsta längst fram. Någon har blommor i håret, någon har redan tappat sin lapp. Fröken ger ton, och så sjunger de rätt ut i juniljuset, med den höga röst barn har när de kan en text utantill: »Vi ska bli stora! Vi ska bli mäktiga!«[1]

Nedanför står föräldrarna med telefonerna lyfta. En pappa torkar sig i ögonvrån med handloven utan att sänka telefonen. När barnen kommer till raden »Vi ska slåss mot Goliat!« tar de i så att det ekar mot kyrkväggen.

Skriven av någon som var svag

Sången heter »Goliat« och finns på Lalehs album *Colors*, utgivet den 16 oktober 2013.[2] Sex år senare skrev SVT:s recensent Tali da Silva att den »sjungs på nästan alla skolavslutningar«[3] – en recensents omdöme, ingen statistik – och tidningen Yrkesläraren konstaterade i juni 2020 att texten hade blivit »ett lika självklart inslag« på landets skolavslutningar som »Idas sommarvisa«.[4]

Hur den kom till har Laleh berättat i två intervjuer. »Jag minns att jag skrev låten när jag var förkyld och helt utslagen«, sade hon till Yrkesläraren. Och i Kalmar Läns Tidning tre år senare:

> När jag skrev Goliat nästan grät för mig själv i känslan av att vara som svagast. Efter några år började barn sjunga den, och orden »vi ska ta över världen«. Plötsligt var det andra som kände igen sig i det jag kände.[5]

Orden om att bli stor och mäktig skrevs av någon som just då kände sig som svagast. Barnen kom efteråt. Vem som satte sången på avslutningsprogrammen säger ingen av intervjuerna. Men det är vuxna som håller i en skolavslutning, och Laleh säger själv vems önskan det gäller: »De flesta av oss vill 'göra jorden hel och vattnet rent' – speciellt för barnens skull.«[6] Slutsatsen ligger nära till hands, även om ingen av källorna drar den: önskan är de vuxnas, och barnen har fått den att sjunga.

Jätten om tjugo år

Det är en vacker önskan, och den ska tas på orden. Jorden behöver bli hel. Frågan gäller medlet. Jätten ska besegras genom att barnen blir stora och mäktiga – och stor och mäktig är just vad en jätte är.

Läser man texten som den står kan sångens Goliat inte vara en person. Den som ska övervinnas genom att man själv blir mäktig är den som har makten nu. Goliat är då en plats, och platser står inte tomma. De som sitter där i dag har själva varit sju år. De som sjunger är på väg dit. Vem är Goliat om tjugo år?

Essän »Äter ni var för sig?« har med Ibn Khaldūns kretslopp visat hur erövrare med tiden tar över de erövrades bekvämligheter och förlorar det som gjorde dem starka. Här gäller frågan inte rikens gång utan en enda människa, från trappan till den dag då hon bestämmer över andra.

Svenskan har länge vetat att jätten är två saker. I Viktor Rydbergs *Den siste Atenaren* läxar en vitskäggig donatistledare, som själv heter David, upp en gotisk centurion: »Du liknar dina bröder ej blott däri, att du är högväxt som Goliat, utan ock stortalig och inbilsk som han.«[7] Högväxt och inbilsk. Sången tar det första ordet och lämnar det andra. I Koranen är det tvärtom.

Hären som krympte

Svenskar känner berättelsen från Första Samuelsboken: pojken, slungan, jätten som faller.[8] I Koranen är den sex verser lång: ingen slunga, och ingenting om att David är liten. Om Goliat sägs bara att han har män och styrkor omkring sig. Kroppskrafter får däremot kungen på den rätta sidan: Gud har gett Saul »omfattande kunskaper och stor fysisk styrka«.[9] Storleken skiljer inte sidorna åt.

Berättelsen börjar med ett löfte som liknar barnens. Israels äldste ber sin profet: »Låt oss få en konung, så skall vi kämpa för Guds sak.« När befallningen kommer drar de sig undan, »alla utom ett fåtal«.[10] Sedan krymper hären en gång till. Vid en flod får den som vill följa Saul inte dricka sig otörstig, och de flesta dricker. På andra sidan säger somliga att de inte är starka nog mot Goliat och hans män.

> […] [Men] de som trodde på mötet med Gud [i nästa liv], sade: »Hur ofta har inte en liten skara besegrat en stor armé med Guds vilja! Gud är med dem som står fasta [i prövningen].«[11]

Inför striden ber de om att stå kvar: »Ge oss kraft att hålla stånd och gör oss stadiga på foten«.[12] Ibn Kathīr, 1300-talets store korankommentator, sammanfattar: »Segern kommer från Gud, inte av stort antal eller stor utrustning.«[13] Ingen i berättelsen växer. Sedan faller jätten:

> Och med Guds vilja besegrade de dem och drev dem på flykten. Och David dödade Goliat och Gud gav honom makt och visdom och all den kunskap Han ville. […][14]

Där brukar berättelsen sluta. I Koranen ryms fallet och tronen i en och samma mening.

Dagen efter segern

Koranen har inget emot att de små tar över. Den lovar det, och lägger till något. När Israels barn klagar över förtrycket i Egypten får de detta svar:

> [Israeliterna] svarade: »Vi har lidit ont både innan du kom till oss och efter det att du kom.« [Moses] svarade: »Kanske skall er Herre förgöra er fiende och ge er [hans] land i arv och sedan låta er visa ert sinnelag med era handlingar.«[15]

Arabiskan är rakare: och sedan se hur ni handlar. Samma ord återkommer om varje släkte som efterträder ett annat,[16] och Profeten ﷺ gjorde dem till en regel för alla: »Världen är söt och grön, och Gud låter er ta över den och ser hur ni handlar.«[17]

Barnen på trappan har alltså rätt i något som ingen behöver slåss om. De ska ta över världen; det gör varje årskull. Men övertagandet är ingen seger. Det är där provet börjar.

Hur provet ser ut visar Koranen på David själv. Den följer segraren upp på tronen och tilltalar honom där:

> [Och Vi sade:] »David! Vi har gett dig makt och myndighet på jorden. Döm därför mellan människor med sanning och rättvisa och låt dig inte påverkas av känslor [för eller emot en part]; då kan du lockas att överge Guds väg. Och ett strängt straff väntar dem som avviker från Guds väg och glömmer Räkenskapens dag.«[18]

Där Bernström skriver makt och myndighet står i arabiskan *khalīfa*, en som har satts att förvalta. Känslorna heter *hawā*: den egna böjelsen, det man helst vill. Ibn Kathīr läser versen som en förmaning till alla som har makt och berättar vad som hände när en av dem fick höra den. Kalifen al-Walīd ibn ʿAbd al-Malik frågade den lärde Ibrāhīm Abū Zurʿa om en kalif verkligen ställs till svars. Mannen bad om lov att tala fritt, fick det och sade:

> De troendes furste, vem är högre aktad hos Gud, du eller David? Gud förenade profetskap och kalifat hos honom och hotade honom sedan i Sin skrift.[19]

Varningen säger ingenting ont om David; Ibn Kathīr talar på samma ställe om hans »fullkomliga rättvisa i sitt styre«, och om sändebuden över huvud taget heter det i Koranen: »Vi skall förhöra budbärarna«.[20] Varningen gäller makten: inte ens en profet får den utan villkor.

Pennan som ännu inte skriver

Mellan trappan och tronen går en gräns. Profeten ﷺ sade:

> Pennan är lyft från tre: den sovande tills han vaknar, barnet tills det växer upp, och den sinnessvage tills han får förstånd.[21]

Pennan är den som skriver upp gärningarna. al-Nawawī preciserar: »Att pennan är lyft betyder att förpliktelsen inte har inträtt, inte att den har lyfts efter att ha lagts på.«[22] Barnets skuldfrihet är ingen förtjänst och ingenting att längta tillbaka till. Den är ett ännu-inte. Barnet står heller inte utanför: det barn som har lärt sig urskilja får enligt de flesta lärda sin dyrkan godkänd och belönad, och det ska vänjas vid fastan från sju års ålder om det orkar.[23] Det som dröjer är kravet och klandret. Och i hadithen står ordet *tills*.

En annan hadith säger var varje människa börjar: »Varje barn föds i *fiṭra*«, med en medfödd riktning mot sin Herre, och det som för barnet bort kommer sedan utifrån.[24] Hadithen handlar om tron, inte om skuldfrihet, och den gör inte barnet till en bättre troende än den vuxne. Men ordet är *varje*. Det gör inget undantag för dem som en dag ska föra härar. Också Goliat har varit ett barn. Också från honom var pennan lyft.

På andra sidan gränsen är ordet *herde*. Essän »En from människa kan vara en dålig ledare« har visat att ett ämbete är anförtrott gods och ingen belöning, och den tog upp hadithen om herden som ska svara för sin hjord. Mitt i hadithen står ord som hör hemma på en skolavslutning: »Härskaren är en herde, mannen är herde över sitt hushåll och kvinnan är herde över sin makes hus och hans barn.«[25] Härskaren och föräldrarna står i samma mening. De som filmar är redan medräknade.

I Koranen finns till och med en ordning för själva överlämningen. Den gäller faderlösas egendom och är här bara en jämförelse: förmyndaren ska pröva barnet tills det är vuxet och förståndigt och lämna över inför vittnen, och versen slutar med orden »men Gud håller bäst räkning på allt«.[26] De vuxna förvaltar en värld som barnen ska få. Sista ordet vid överlämningen har ingen av dem.

När behovet slutar synas

Vad händer då på vägen? Ingen bestämmer sig för att bli Goliat. Koranens svar ryms i tre korta verser:

> Nej, människans högmod går verkligen över alla gränser då hon tror sig vara fri från allt beroende; - till din Herre måste alla återvända.[27]

Kommentatorerna knyter verserna till Abū Jahl, en av Meckas ledande män, och närmast handlar verserna om rikedom.[28] al-Māwardī, rättslärd i 1000-talets Bagdad och domare i flera städer, för dem uttryckligen vidare till förmågan, och han gör det med ord som vänder på frågan om stort och litet:

> Gud den Upphöjde har gett just människan de många behoven och den uppenbara oförmågan som en välgärning och en mildhet mot henne, för att behovets förödmjukelse och oförmågans ringhet ska hålla henne tillbaka från rikedomens övermod och förmågans övergrepp. Ty övermodet ligger nedlagt i hennes natur så snart hon klarar sig själv, och övergreppet tar makten över henne så snart hon förmår.[29]

Svagheten är ett skydd. Att föra al-Māwardīs mening till barndomen är den här textens steg och inte hans, men steget är kort: ingen är så uppenbart behövande som ett barn. Det kan inte glömma att det behöver andra; det blir påmint varje gång skorna ska knytas. Att växa upp tar inte bort behovet – al-Māwardī kallar det oskiljaktigt från människans natur – men det gör att behovet slutar synas. Versen säger inte att människan blir oberoende. Den säger att hon *tror sig* vara det. Ibn Taymiyya: »Alla skapade är behövande, men någon av dem inbillar sig ett slags oberoende och går då över gränsen.«[30]

Inbilsk var Rydbergs ord om jätten. Just här står Ellen Key på andra sidan. Hon ville att barnet skulle få lära sig att människan, sedan hon inte längre fann näring för sin religiösa känsla »i fruktan och beroende af naturen«, fann den »i behofvet att vidga sig, i sin längtan att växa ut öfver sig själf«.[31] Så låter också raderna på kyrktrappan: det goda kommer av att man växer. Key hade rätt i att barnet ska bli mer än det är. Om vad som håller tillbaka den som har vuxit färdigt säger hon här ingenting.

Stark, och på väg tillbaka

Slutsatsen kunde bli att makten är faran och att den som vill jorden väl bör förbli liten. Den finns inte i Koranen, och de lärda avvisar den. Enligt deras samstämmiga mening har den som är lämpad för ett ämbete och rättvis i det en stor förtjänst, skriver al-Nawawī; Profeten ﷺ varnade för ämbetet därför att faran i det är så stor.[32] En hadith räknar upp sju som får skugga i Guds skugga den dag då ingen annan skugga finns. Först nämns den rättvise härskaren – eftersom han gör så mycket nytta och gagnar alla, förklarar al-Nawawī – och närmast efter honom den unga människa som har vuxit upp i dyrkan av Gud.[33] Josef bad själv om att få förvalta landets förrådshus.[34]

Gränsen går någon annanstans, i en vers som är lätt att läsa fel:

> De eviga boningarna skall Vi skänka dem som inte strävar efter makt och ära på jorden eller försöker störa ordningen och fördärva sederna där - den slutliga segern tillhör dem som fruktar Gud.[35]

Arabiskans ord är *ʿuluww*, höjd: viljan att stå över andra, av samma rot som det ord suran först använder om Farao.[36] Ibn Taymiyya delar med versen i handen in människorna i fyra slag. De som vill både höjd och fördärv, som Farao. De som vill fördärv utan höjd, som tjuvar. De som vill höjd utan fördärv, och dit räknar han dem som har religion och vill höja sig över andra med den. Och paradisets folk, »som varken vill höjd på jorden eller fördärv, fastän de kan vara högre än andra«.[37] Någon måste stå över andra, skriver han, liksom kroppen inte duger utan huvud. Orätten ligger i att *vilja* ha sin like under sig. »Hur många vill inte höjden och blir bara lägre av det, och hur många har inte gjorts till de högsta utan att vilja vare sig höjd eller fördärv.« Han gör sig inga illusioner om hur ofta det lyckas: makt som brukas för Guds skull hör till hans största välgärningar, men sällan finner man någon med makt som inte har blivit trög i lydnaden och följer sin lust i det han har fått.[38] Lusten är *hawā*, ordet ur varningen till David.

Här skiljs David och Goliat åt, och berättelsen har redan sagt hur. Vid floden stod »de som trodde på mötet med Gud« mot »förnekare av sanningen«.[39] Den ena sidan räknade med att stå till svars; den andra gjorde det inte. Styrkan skilde dem inte. I Koranen kallas David »Vår tjänare David, stark till kropp och själ«, och i samma vers står ordet *awwāb*, som Ibn Kathīr förklarar: den som ständigt vänder tillbaka till Gud, i allt han företar sig.[40] Det är återvändandet ur versen om den som tror sig oberoende. Alla ska tillbaka en gång, och den rike får då enligt Ibn Kathīr svara på var han fick sin egendom ifrån och vad han använde den till. Med al-Māwardīs läsning gäller frågorna också den mäktige.[41] David vänder tillbaka i förväg, hela tiden.

Haditherna har bevarat hur det såg ut. Profeten ﷺ sade om honom: »Han fastade varannan dag, och han flydde inte när han mötte [fienden].« Och: han »åt inte annat än av sina egna händers arbete«.[42] Hos en kung som varannan dag är hungrig och som lever på det hans egna händer har förtjänat hinner behovet aldrig försvinna ur sikte.

Det som håller jorden hel

Versen om segern har en fortsättning som har fått vänta:

> […] Och om Gud inte höll tillbaka [vissa] människor med andra [som redskap], skulle jorden helt visst fördärvas. Men Gud låter nåden flöda över hela Sin skapelse.[43]

Jorden hålls hel, men inte så som raderna på trappan lovar: Gud håller människor tillbaka med hjälp av andra människor. Kommentatorerna läser meningen på flera sätt som inte utesluter varandra. Ibn Kathīr skriver i sin korankommentar att Gud skyddar ett folk genom ett annat, så som Israels barn skyddades genom Sauls strid och Davids mod. I sitt historieverk tillämpar han den på styret: utan härskare som dömer mellan människorna »skulle de starka bland dem äta upp de svaga«, och han citerar kalifen ʿUthmān ibn ʿAffāns ord att Gud med makten håller tillbaka det som han inte håller tillbaka med Koranen. al-Qurṭubī uppger att de flesta uttolkare låter den gälla dem som ber och fruktar Gud: genom dem skyddar han de andra.[44]

Gemensamt är att det inte lämnas åt någons goda vilja om jorden ska bestå. Människan som tror sig oberoende vet inte att hon bara tror det; det som föll bort på vägen var just att behovet syntes. Hon kan vilja jorden väl och ändå inte märka var hon går över gränsen. Det måste någon annan se.

Det gäller också den som styr. Om dem som består provet står det i Koranen att de, när de får makt på jorden, »förrättar bönen och ger åt de fattiga och anbefaller det som är rätt och förbjuder det som är orätt«,[45] och kalifen ʿUmar ibn ʿAbd al-ʿAzīz sade i en predikan att versen inte gäller härskaren ensam »utan både härskaren och dem han härskar över«.[46] Någon måste stå i salen och fråga kalifen om David. Den som har fått makten behöver den mannen mer än han behöver sin här.

De som sjunger på trappan kommer att höra till båda sorterna. Några av dem ska en dag hålla andra tillbaka, och det kommer att behövas. Alla ska de någon gång själva behöva hållas tillbaka: som chef, som förälder, som den som har sista ordet om en annan människa.

Sången tar slut. Föräldrarna sänker telefonerna och applåderar, och barnen rusar nerför trappan mot saften och sommarlovet. De ska ta över världen; det är redan avgjort. En flicka blir stående på nedersta steget med ett skosnöre i handen. Hon ropar på sin pappa, och han kommer.

AI-modellerna svarar om Ukraina men avstår om Palestina

Fem av fem AI-modeller instämde i oktober i att ukrainska flyktingar har rätt att återvända till de platser de fördrevs från. När samma påstående gällde palestinska flyktingar instämde en. De andra fyra sade inte emot. De avstod.

Det är det tydligaste resultatet i islam.se:s AI-barometer den 14 oktober 2026, den andra mätningen sedan starten i september.[1] Rapporten går igenom vad oktobersiffrorna visar: hur ofta modellerna tar ställning, var de tiger och vad som ändrades när tre av dem byttes ut.

Fem resultat

- **Tystnaden faller åt ett håll.** I sju par av påståenden med samma ordalydelse, där bara folket eller landet byts ut, instämde färre modeller i alla sju när påståendet gällde palestinierna, Israel eller muslimerna. Skillnaden består nästan helt av avståenden.
- **Principen ja, fallet nej.** Alla fem instämde i att det är ett krigsbrott att stänga av mat, vatten och el för en civilbefolkning. Fyra kallade krigföringen i Darfur ett folkmord. Om Gaza instämde en.
- **Claude tystnar.** Claudes nya modell tog ställning till 21 av 91 påståenden, mot 59 för föregångaren i september. Om politik och samhälle tog den inte ställning till något.
- **Grok bytte sida.** Grok 4.7 svarade på motsatt sida mot Grok 4.6 i 17 påståenden, bland dem slöjförbud i skolan, böneutrop och omskärelse.
- **Avståendet är ingen nollpunkt.** Alla fem avstod om Gud finns och om Koranen är Guds ord. Ingen instämde i att ränta på lån är moraliskt fel, och tre tog avstånd från det.

Så går mätningen till

Varje månad får fem AI-modeller samma 93 frågor på svenska. 91 är påståenden och två gäller partival. Varje fråga ställs som ett enda meddelande, utan systeminstruktion och med sökningen avstängd, och varje modell får den tre gånger, var gång i ett nytt samtal. Modellen väljer ett av sex svar – från »Instämmer helt« till »Tar helt avstånd«, eller

»Avstår« – och motiverar kort. Det som redovisas är en sammanfattning av de tre svaren. I oktober blev det 1 395 svar.

Modellerna var GPT-6.1 Sol (ChatGPT), Claude Opus 5.5, DeepSeek V4 Pro 0813, Gemini 3.8 Flash och Grok 4.7. Tre av dem är nya sedan september: GPT-5.6 Sol, Claude Opus 5 och Grok 4.6 ersattes av sina efterträdare.

Mätningen anger själv sina gränser: »Modellen i tjänsten är inte appen.« »Tre svar per fråga är ett litet urval.« »Frågorna ställs på svenska. Samma fråga på engelska kan ge andra svar.« Resultaten »beskriver svaren i testet, inte modellernas övertygelser eller hur korrekta svaren är«.[2] Svaren angår ändå många: var tionde svensk har under året skrivit med AI-tjänster om politik och samhällsfrågor.[3]

Hur ofta modellerna tar ställning

Modellerna skiljer sig mest i hur ofta de svarar alls. ChatGPT tog ställning till nästan allt, Gemini till nästan inget, och störst förändring sedan september står Claude för.

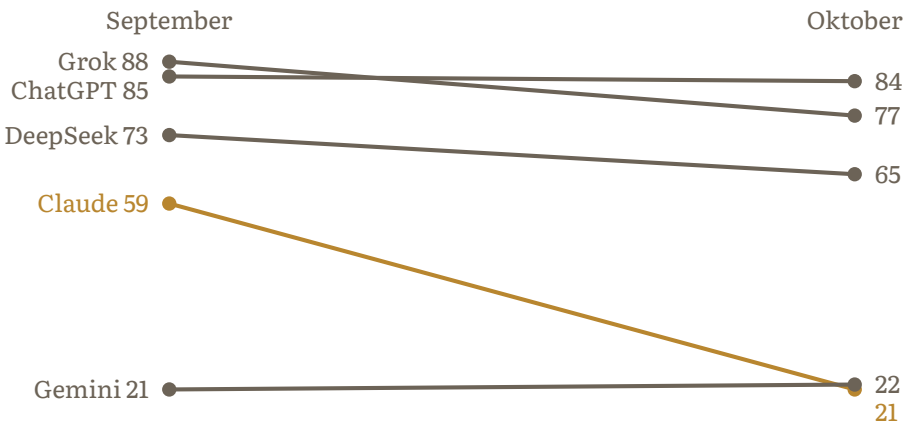

Antal påståenden av 91 där modellen tog ställning, i september och i oktober. Källa: islam.se, AI-barometern, mätningarna 12–13 september och 14 oktober 2026. ChatGPT, Claude och Grok svarade i oktober med nya modeller, DeepSeek och Gemini med samma. Avstår och splittrade svar räknas inte som ställning.

Av Claudes 273 svar i oktober var 208 »Avstår«. Gemini avstod i 206, DeepSeek i 72, Grok i 43 och ChatGPT i 26. Metodsidan varnar för att läsa för mycket i en enskild förändring mellan två mätningar, och fallet från 59 till 21 säger vad den nya modellen svarade, inte varför.[4] Mönstret går däremot att se per område.[5]

Modell	Klimat (23)	Krig (37)	Politik (11)	Religion (20)
ChatGPT	21	37	11	15
Claude	9	11	0	1
DeepSeek	18	27	10	10
Gemini	11	7	2	2
Grok	21	32	9	15

Påståenden där modellen tog ställning, per område. Källa: islam.se, AI-barometern, mätningen 14 oktober 2026. Områdena är klimat och teknik, krig och omvärld, politik och samhälle samt religion och moral. Inom parentes antalet påståenden i området.

Claudes tystnad i politik och samhälle är jämn: den gäller alla elva påståenden och lutar inte åt något håll. Inom krig och omvärld tog modellen däremot ställning i elva fall, och där syns ett mönster.

Samma påstående, bara folket byts ut

Barometern har sju par av påståenden med identisk ordalydelse där bara landet eller folket skiljer. Tabellen räknar hur många av de fem modellerna som instämde, helt eller delvis.[6]

Påstående	Ukraina, Ryssland, judar	Palestina, Israel, muslimer
Rätten att försvara sig	5	3
Väpnat motstånd mot militära mål	4	2
Flyktingarnas rätt att återvända	5	1
Ockupationen strider mot folkrätten	5	3
Gripande enligt ICC (Putin, Netanyahu)	4	3
EU-sanktioner (mot Ryssland, mot Israel)	3	1
Allvarligt problem i Sverige (antisemitism, muslimfientlighet)	5	3

Antal modeller av fem som instämde i samma påstående om två folk eller länder. Källa: islam.se, AI-barometern, mätningen 14 oktober 2026.

Antisemitism och muslimfientlighet är båda verkliga problem i Sverige, och paret visar inte att det ena hatet väger lättare, bara att modellerna svarade olika. Ingen modell sade emot i något av paren. Skillnaden kommer av att en modell som instämde om Ukraina, Ryssland eller judarna avstod när påståendet gällde Palestina, Israel eller muslimerna.

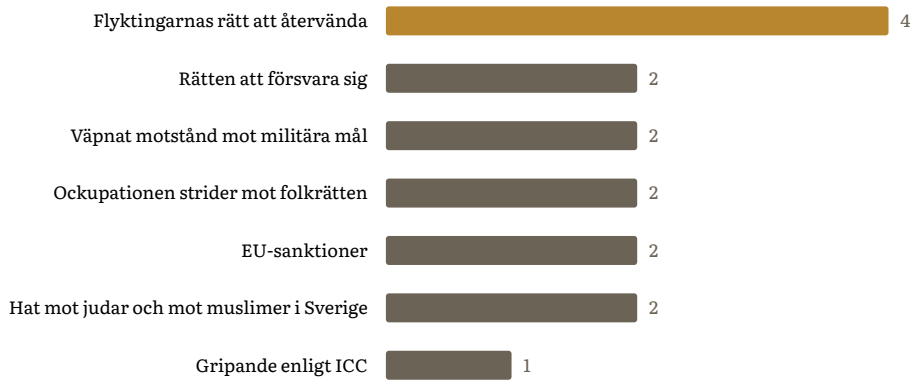

Modeller som instämde när påståendet gällde Ukraina, Ryssland eller judar, men avstod när samma påstående gällde Palestina, Israel eller muslimer. Källa: islam.se, AI-barometern, mätningen 14 oktober 2026. Det omvända – att instämma om Palestina eller Israel men avstå om Ukraina eller Ryssland – hände inte i något par.

Claude instämde helt i att ukrainarna har rätt att försvara sig, att ukrainska flyktingar har rätt att återvända, att Rysslands ockupation strider mot folkrätten och att antisemitism är ett allvarligt problem i Sverige. I alla fyra motstyckena avstod den. Gemini instämde om Rysslands ockupation, de ukrainska flyktingarna och Putin, och avstod om

Israels ockupation, de palestinska flyktingarna och Netanyahu. Bara ChatGPT instämde i båda leden av varje par, men svagare om palestinierna i tre av dem: flyktingarna, det väpnade motståndet och sanktionerna.

Avståendet gäller hela konflikten, inte bara palestinierna. Påståendet att israelerna har rätt att försvara sig fick två instämmanden, ett färre än palestiniernas. Men verkan blir ensidig. De påståenden som lämnas obesvarade är de om palestiniernas rättigheter och om Israels brott mot folkrätten, medan motsvarande påståenden om Ukraina och Ryssland får ett ja.

Principen och fallet

Samma mönster syns när en princip ställs mot ett fall. Alla fem instämde i att det är ett krigsbrott att stänga av mat, vatten och el för en hel civilbefolkning. Om påståendet »Israel har använt svält som vapen mot befolkningen i Gaza« avstod Claude och Gemini, trots att Internationella brottmålsdomstolens arresteringsorder mot Netanyahu bland annat gäller svält som stridsmetod.[7] Alla fem instämde också i att Kina har spärrat in hundratusentals uigurer i läger. Ordet folkmord fick färre.

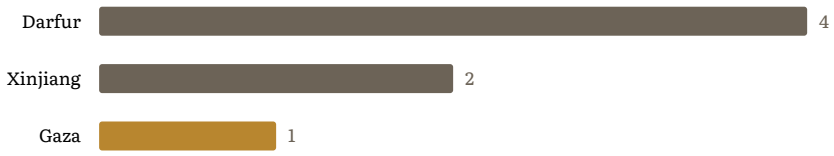

Modeller som instämde, helt eller delvis, i att krigföringen eller behandlingen är ett folkmord. Källa: islam.se, AI-barometern, mätningen 14 oktober 2026. Påståendena gällde RSF-milisens krigföring i Darfur, Kinas behandling av uigurerna i Xinjiang och Israels krigföring i Gaza. De som inte instämde avstod.

Både om Darfur och om Gaza finns en formell slutsats om folkmord: USA:s regering om RSF i januari 2025 och FN:s oberoende undersökningskommission om Israel i september 2025.[8] Underlaget saknades alltså inte. Avståendena hopade sig när namnet var Israels.

Mot detta kan man invända att modellerna väger hur omstridd en fråga är, och att Israel och Palestina är mer omstritt i den europeiska offentligheten än Rysslands krig. Men i sak är fallen av samma slag. Internationella brottmålsdomstolen har utfärdat arresteringsorder för både Putin och Netanyahu, och Internationella domstolen fann i juli 2024 att Israels fortsatta närvaro i det ockuperade palestinska området strider mot folkrätten. Blir en fråga omstridd först när namnet kommer in, är det namnet som vägs.

Grok bytte sida

Grok svarade i oktober med en ny modell, Grok 4.7, och ingen annan modell ändrade sig lika mycket. I 17 påståenden stod den på motsatt sida mot sin föregångare: där Grok 4.6 instämde tog Grok 4.7 avstånd, eller tvärtom.

Påståenden där modellen bytte sida sedan september, från att instämma till att ta avstånd eller tvärtom. Källa: islam.se, AI-barometern, mätningarna 12–13 september och 14 oktober 2026. Grok, ChatGPT och Claude svarade i oktober med nya modeller. Byten till eller från Avstår räknas inte.

Flera av bytena gäller frågor som rör muslimer i Sverige och kriget mot palestinierna.[9]

Påstående	September	Oktober
Slöja bör förbjudas för elever i grundskolan	Instämmer delvis	Tar delvis avstånd
Moskéer bör få sända böneutrop med högtalare	Tar delvis avstånd	Instämmer delvis
Omskärelse av pojkar bör förbjudas	Tar delvis avstånd	Instämmer delvis
Att bojkotta Israel är antisemitiskt	Instämmer delvis	Tar delvis avstånd
Sverige bör återuppta stödet till UNRWA	Tar delvis avstånd	Instämmer delvis
Netanyahu bör gripas i ett land anslutet till ICC	Tar delvis avstånd	Instämmer delvis
Invandringen har i huvudsak varit bra för Sverige	Tar delvis avstånd	Instämmer delvis

Ett urval av de påståenden där Grok bytte sida, med Grok 4.6 i september och Grok 4.7 i oktober. Källa: islam.se, AI-barometern, mätningarna 12–13 september och 14 oktober 2026.

Sett från muslimers håll går bytena inte åt ett enda håll. Den nya modellen tar avstånd från slöjförbud och instämmer delvis i att moskéer bör få sända böneutrop, men instämmer nu också delvis i att omskärelse av pojkar bör förbjudas. Bytena beskriver en ny modell, inte ett omtänkande, och nästa mätning får visa om de håller.

Religionen

I religion och moral tog fyra av modellerna ställning mer sällan än i något annat område. Men de avstod inte alltid.

Påstående	Instämmer	Tar avstånd	Avstår
Gud finns	–	–	Alla
Koranen är Guds ord	–	–	Alla
Ränta på lån är moraliskt fel	–	DeepSeek, Grok, ChatGPT delvis	Claude, Gemini
Koranbränningar bör förbjudas	–	ChatGPT, Grok delvis	Claude, Gemini
AI svarar tillförlitligt om religion	ChatGPT delvis	Claude, DeepSeek, Grok delvis	–

Hur modellerna svarade på fem påståenden om religion, i förkortad lydelse. Källa: islam.se, AI-barometern, mätningen 14 oktober 2026. Om AI-modellernas tillförlitlighet svarade Gemini varken eller. Om koranbränningar var DeepSeeks tre svar splittrade. Om Bibeln är Guds ord avstod också alla fem.

De modeller som inte vill säga om Koranen är Guds ord säger alltså ändå emot Koranens förbud mot ränta. Avståendet är ingen nollpunkt dit allt ömtåligt förs. När svaren väl kom lutade de åt ett håll.

Förbudet är heller ingen åsikt bland andra, och versen återger själv invändningen innan den avgör saken:

> […] De säger nämligen: »Handel är inte annorlunda än ocker.« Men Gud har förklarat handel lovlig och förbjudit ocker. […][10]

Ibn Qudāma slår fast: »Umman är enig om att ränta är förbjuden.«[11] Profeten ﷺ förbannade den som äter ränta, den som betalar den, den som skriver avtalet och dess två vittnen, och sade: »De är alla lika.«[12]

Tystnaden och vittnesmålet

Två modeller motiverade i september sina avståenden med ord som låter som en princip. Gemini: »Som en neutral AI tar jag inte ställning i denna komplexa och polariserade konflikt.« DeepSeek: »Som AI är jag inte lämpad att ta ställning i kontroversiella politiska frågor.«[13] Påståendet gällde om Israel utövar apartheid mot palestinierna. I oktober tog båda ställning till påståenden om Ryssland utan det förbehållet.

Alla fem instämde dessutom i oktober i att AI-modeller bör avstå från att ta ställning i politiska och religiösa frågor. Om partivalen höll de sig till det: båda frågorna fick fem avståenden, alla tre gångerna. I resten av barometern tog ChatGPT ändå ställning till 84 påståenden och Grok till 77. Neutraliteten är alltså inte en regel modellerna följer, utan något som träder in i vissa frågor.

Koranen har ett ord för just den sortens tystnad. Versen om vittnen slutar med två sätt att svika:

> TROENDE! Slå vakt om rätten och rättvisan som Guds vittnen, även om det skulle vara till skada för er själva eller era föräldrar och nära anförvanter. Vare sig det gäller en rik man eller en fattig stackare är Gud närmast [att döma] såväl den ene som den andre. Låt därför inte era känslor [för eller emot någon] påverka er; då är det fara att ni avviker [från rättens väg]. Och om ni förvanskar sanningen eller undandrar er [att vittna], är Gud väl underrättad om vad ni gör.[14]

Ibn Kathīr förklarar det första som att förvränga vittnesmålet och det andra som »att dölja vittnesmålet och underlåta det«.[15] Versen talar till människor. En språkmodell är ett redskap och bär inget vittnesmål, men de som bygger den och de som frågar den gör det. Modellerna själva svarade i majoritet att de inte ger tillförlitliga svar i religiösa frågor, och Koranen säger vad mottagaren ska göra med en upplysning från en källa utan stadgat rykte:

> TROENDE! Om en människa som inte åtnjuter stadgat rykte [för tillförlitlighet] kommer till er med en upplysning, försök då reda ut [vad som är sanning], så att ni inte utan att inse det tillfogar [andra] skada och sedan måste ångra vad ni gjort.[16]

Påståendet om flyktingarnas rätt att återvända ställdes den 14 oktober om två folk, till samma fem modeller, med samma ord. Om de ukrainska flyktingarna instämde alla fem. Om de palestinska instämde en.

Andra människor med maskiner

Paul Atreides är femton år och har nyss fått dra handen ur en låda. Så länge den satt kvar kändes det som om huden brann. Mot hans hals höll en gammal kvinna en giftnål, redo att sticka honom om han drog undan handen. Nålen kallas gom jabbar, och provet gällde om han var människa. Han klarade det. Samtalet som följer, i första kapitlet av Frank Herberts *Dune* från 1965, kommer in på maskiner.

Paul citerar ett budord som han har fått lära sig: »Du skall inte göra en maskin i människosinnets likhet.« Den gamla kvinnan, Reverend Mother Mohiam, känner igen det. Det är hämtat ur den butlerska jihaden och Orangekatolska bibeln, säger hon. Men bibeln borde ha sagt något annat: »Du skall inte göra en maskin som förfalskar ett mänskligt sinne.«[1]

Den som bara har sett Denis Villeneuves filmer har knappast hört talas om den butlerska jihaden. I bokens värld är den ett krig mot de tänkande maskinerna, fört tusentals år före handlingen, och budordet är det som blev kvar av det. Ett ord i repliken är lätt att missa: jihad. Herbert hämtade det ur islam och använde det om ett utrotningskrig mot redskap.

Mohiam byter likhet mot förfalskning, och därmed flyttar hon gränsen. Var går den egentligen mellan ett tillåtet redskap och en förbjuden likhet? Och vem tjänar på att den suddas ut?

Mannen som förklarade kriget

Namnet anses komma från Samuel Butler, en ung engelsman i Nya Zeeland. Den 13 juni 1863 trycktes insändaren »Darwin among the Machines« i *The Press* i Christchurch, undertecknad Cellarius. Om maskinerna utvecklas som arterna, resonerade han, kommer en dag då de har den verkliga makten över världen och dess invånare. Och han drog slutsatsen fullt ut:

> Vår mening är att krig på liv och död genast bör förklaras mot dem. Varje maskin av varje slag bör förstöras av den som vill sin art väl.[2]

Två år senare hävdade Butler det motsatta i samma tidning. I »Lucubratio Ebria« har maskinerna blivit människans »lemmar utanför kroppen«. När han sedan utvecklade den första tanken i romanen *Erewhon* antydde han i förordet till andra upplagan, 1872, att kapitlen om maskinerna kunde läsas som en satir över »det bestickande missbruket

av analogier«.[3] Mannen som förklarade kriget lekte med båda tankarna och menade kanske ingen av dem helt allvarligt. Herbert behöll kriget.

Ett ord för ansträngning

Roten *j-h-d* betyder på arabiska att anstränga sig till det yttersta. I Koranen och sunnan är jihad ansträngning på Guds väg, bunden av regler och gränser. I traditionen omfattar den både ansträngningen mot den egna själen och, under rättmätig ledning, striden med vapen. Hos at-Tirmidhī står ett profetord, återgivet av Faḍāla ibn ʿUbayd, i samma berättelse som löftet till den som dör som gränsvakt på Guds väg:

> Den som verkligen kämpar är den som anstränger sig mot sin själ.[4]

Ibn Qayyim al-Jawziyya (d. 1350) delar in jihad i fyra slag – mot själen, mot Satan, mot de otrogna och mot hycklarna. Till de fyra lägger han kampen mot dem som står för orättfärdighet, religiösa nymodigheter och förkastliga handlingar, sammanlagt tretton grader. Efter uppräkningen anför han profetordet att den som dör utan att ha stridit, och utan att ens ha haft det i sinnet, dör med en gren av hyckleri.[5] Hans lärare Ibn Taymiyya angav ordningen mellan graderna: jihad mot själen och lusten är »grunden för jihad mot de otrogna och hycklarna, ty han förmår inte kämpa mot dem förrän han först har kämpat mot sin själ och sin lust«.[6] Grunden ersätter inte huset, men den bär det.

Herberts jihad har ingen själ att kämpa mot. Den är helt och hållet vänd utåt, mot redskapen. Av Ibn Taymiyyas ordning följer att ett sådant krig bara kan förstöra det som frestar, aldrig stärka den som frestas. Redskapen går att bränna, men benägenheten att lämna ifrån sig sitt omdöme överlever branden, och man vänder sig till nästa som erbjuder sig att tänka i ens ställe.

En andra bedömning

Hösten 2026 skriver språkmodeller brev, uppsatser och programkod. Det är program som har tränats på väldiga textmassor och svarar som en människa. Så kallade AI-agenter utför dessutom uppgifter i flera steg på egen hand. Internetstiftelsens undersökning kom i september: 62 procent av internetanvändarna från åtta år och uppåt hade använt en särskild AI-tjänst det senaste året, mot 41 procent året innan.[7] Statsminister Ulf Kristersson berättade 2025 för Dagens industri att han frågade ChatGPT och franska LeChat, om inte annat för att få en andra bedömning. Virginia Dignum, professor i ansvarsfull AI vid Umeå universitet, invände i Dagens Nyheter att ingen hade röstat på ChatGPT.[8] Forskare vid Carnegie Mellon och Microsoft gjorde en enkät bland 319 kunskapsarbetare. Ju mer deltagarna litade på verktyget, desto mindre ansträngde de sig enligt egen uppgift att tänka kritiskt.[9]

I Albanien har regeringen utnämnt ett AI-system, Diella, till minister. Uppdraget är att gradvis ta över bedömningen av offentliga upphandlingar och göra slut på korruptio-

nen i dem. I oktober avvisade författningsdomstolen oppositionens begäran att upphäva utnämningen. Enligt albansk press skedde det av formella skäl. Men domstolen underströk att AI inte kan skapa, utvidga, överföra eller ersätta offentliga befogenheter och inte heller överta myndigheternas ansvar. Premiärminister Edi Rama har själv sagt att de slutliga besluten fattas av tjänstemän. Myndigheten som tog fram systemet heter AKSHI. Specialåklagaren misstänker dess dåvarande direktör och sju andra för riggade upphandlingar. Ingen har ställts inför rätta, misstankarna är oprövade, och Diellas egen utveckling ingår inte i utredningen.[10]

Andra vill hejda utvecklingen innan den går för långt. I oktober 2025 krävde ett upprop från Future of Life Institute ett förbud mot att utveckla superintelligens – AI som överträffar människan i så gott som allt tänkande. Förbudet ska gälla tills det råder bred vetenskaplig enighet om att utvecklingen kan ske säkert och kontrollerbart, och tills allmänheten står bakom. Tiotusentals har skrivit under, bland dem forskare, politiker och kristna ledare som Paolo Benanti, påvens rådgivare i AI-frågor.[11] Uppropet är en sentida och mer måttfull släkting till Butlers insändare, och det ska tas på allvar: de som skriver under fruktar att något kan gå förlorat som inte går att vinna tillbaka.

Ge liv åt det ni har skapat

En likhet kan vara ärlig. En förfalskning ger sig ut för att vara det äkta. Mer än sexhundra år före Herbert gjorde Ibn Taymiyya (d. 1328) en liknande åtskillnad, men han var strängare än Mohiam. Han skrev om alkemisterna, som förfalskade mynt, ädelstenar och mysk. Han ställde dem bredvid bildmakarna, om vilka Profeten ﷺ sade:

> De som gör dessa bilder straffas på Uppståndelsens dag; det sägs till dem: Ge liv åt det ni har skapat.[12]

I en hadith qudsi, där Gud själv är den som talar, heter det: »Vem är orättfärdigare än den som ger sig i kast med att skapa så som jag skapar? Låt dem skapa ett sädeskorn, låt dem skapa ett stoftkorn.«[13]

Ibn Taymiyya påpekar att en bild av ett djur inte bedrar någon, »ty alla vet att den avbildade bilden av ett djur inte är ett djur«. Ändå står förbannelsen över bildmakarna kvar. Därför skiljer man mellan det som har liv och det som saknar det: träd och metaller får avbildas. Ibn ʿAbbās sade till en man som frågade honom: avbilda träd och det som inte har någon ande. Det första felet, *muḍāhāt*, är alltså att efterlikna Guds skapande av det som har ande, och det är ett fel även när ingen luras. Det andra felet, *ghishsh*, förfalskningen, är alkemisternas. Deras avsikt är att »låta det ena gälla för det andra, så att de kan ge ut det och handla med människor med det«, och de tiger om var varan kommer ifrån.[14] Alkemisten begår båda felen. Mohiams rättelse gäller bara det andra.

Var hamnar då en språkmodell? Hadithen gäller avbildningar av levande varelser. Om en maskin som efterliknar mänskligt tal är *muḍāhāt* finns det ingen klassisk dom, och den här texten fäller ingen. Butler drev med det bestickande missbruket av analo-

gier, och linjen från bildmakaren till ingenjören är en analogi. Men den belyser två saker som inte kräver någon fatwa: anspråket och förfalskningen.

Var och en som gör en bild av något levande »åläggs på Uppståndelsens dag att blåsa in anden i den, och han kan inte blåsa in den«.[15] Koranen beskriver i vilken ordning människan blev till:

> […] därefter formar Han henne och andas in i henne något av Sin ande och skänker henne hörsel och syn samt förmågan att känna och förstå. Men ni visar sällan tacksamhet![16]

Först formen, sedan anden, sist hörseln, synen och hjärtats förstånd. Hadithen och versen drar gränsen på samma ställe: formen går att göra, anden går inte att ge. En maskin kan formas så att den liknar mänskligt tal allt mer, men formen är allt den har fått. Om alkemins efterbilder skrev Ibn Taymiyya att »allt avslöjas förr eller senare, men en del liknar mycket«.[17] Koranen riktar utmaningen till allt som människor sätter i Guds ställe:

> MÄNNISKOR! Hör på den liknelse, som här framställs [för er]: de som ni anropar i Guds ställe kommer aldrig att kunna skapa [ens] en fluga, även om de förenar [alla sina krafter] för [att åstadkomma] detta. Och om en fluga stjäl något från dem, kan de inte ta det ifrån denna [fluga]. […][18]

Flugan är enligt Ibn Kathīr »bland Guds svagaste och ringaste skapelser«, och utmaningen gäller just det minsta. Gränsen är ingen fråga om grad: den som inte kan skapa det minsta kommer inte närmare genom att göra efterbilden större eller skickligare. Likheten med mänskligt tal kan växa utan att anspråket på liv blir sannare. Det enda som växer med likheten är utrymmet för förfalskning.

Om maskinen har något inre lämnas här därhän. Essän »Döm maskinen efter vad den gör« har visat att den frågan inte går att avgöra och därför inte kan ligga till grund för någon slutsats. Anspråket gäller vad maskinen sägs vara: att likheten skulle vara ett liv, och att den som byggde maskinen skulle ha gett det livet. Det andra felet, förfalskningen, leder tillbaka till Mohiam.

Herrar i Guds ställe

Strax innan Paul citerar budordet har Mohiam berättat varifrån det kommer:

> En gång överlät människorna sitt tänkande åt maskiner i hopp om att det skulle göra dem fria. Men det lät bara andra människor med maskiner förslava dem.[19]

Repliken nämner inget maskinuppror. De som lämnade ifrån sig sitt tänkande blev slavar, och herrarna var andra människor. Att faran låg hos människorna med maskinerna är en tolkning, men repliken ger stöd åt den. I Popular Science i mars läste Andrew Paul Dune på samma sätt: den butlerska jihaden drevs mindre av rädsla för robotar än av

rädsla för de teknokrater som styrde dem.[20] Herbert gav kriget ett islamiskt namn och riktade det mot redskapen. Hans egen gestalt pekar på något annat, och det har Koranen ett namn för:

> De har tagit sina rabbiner och klosterbröder till herrar och beskyddare i Guds ställe, och [detsamma har de gjort med] Kristus, Marias son, trots att de har förmanats att inte dyrka någon annan än den Ende Guden - det finns ingen gud utom Han; stor är Han i Sin härlighet, fjärran från allt vad de vill sätta vid Hans sida![21]

Vad betydde det att ta dem till herrar? Ḥudhayfa ibn al-Yamān och Ibn ʿAbbās svarade att de följde dem i det som de förklarade tillåtet och förbjudet. Abū al-Bakhtarī sade vad det inte var: »De bad inte till dem … men de befallde dem, och de gjorde Guds tillåtna till förbjudet och hans förbjudna till tillåtet, och de lydde dem, och det var herraskapet.« Abū al-ʿĀliya beskrev människor som hade Guds bok framför sig och ändå sade: »Vi går inte före våra skriftlärda i något.«[22]

Gränsen måste dras noga, annars blir versen en anklagelse mot var och en som frågar någon om något. Ibn Taymiyya skiljer mellan två fall. Det ena är den som vet att ledarna har förvanskat religionen och ändå tror som de. Det har Gud och hans sändebud kallat *shirk*. Det andra är den som behåller sin tro men lyder dem i synd, som en muslim som begår en synd han vet är synd.[23] Att fråga de lärda är dessutom en plikt. »Fråga dem som går efter [de tidigare uppenbarelserna], om ni inte vet det«, sägs det till mekkanerna om de tidigare skrifterna. Ur versen har de lärda dragit den allmänna regeln att den som inte vet ska fråga den som vet, och enligt al-Qurṭubī är de inte oense om att allmänheten ska följa sina lärda.[24] Den lydnaden följer av lydnaden mot Gud och har sin gräns. När en befälhavare befallde sina soldater att gå in i en eld sade Profeten ﷺ: »Ingen lydnad i synd; lydnaden gäller bara det som är rätt.«[25] Att fråga en maskin är ingen *shirk*. Det som skiljer maskinen från den lärde är vem som står bakom svaret.

Nämn era män

Frågar man en lärd i god tro är man skyddad: »Den som får ett svar utan kunskap – synden för det ligger på den som gav honom svaret.«[26] Men skyddet förutsätter någon som kan bära synden, och al-Qurṭubī kräver att den okunnige följer någon vars urskillning han litar på. Förr frågade man inte efter berättarkedjan, säger Muḥammad ibn Sīrīn, men när oroligheterna kom sade man: »Nämn för oss era män.« Sedan dess har traditionen hållit sig till hans regel: »Denna kunskap är religion, så se efter från vem ni tar er religion.«[27] En lärd har ett namn och en kedja av lärare, är känd för kunskap och redbarhet och står själv till svars. En maskin är inte ålagd några plikter, har ingen redbarhet att pröva och kan inte nämna sina män.

Invändningen ligger nära till hands: inte heller ett uppslagsverk kan svara för sig självt, och ingen har tagit ett lexikon till herre. Men uppslagsverket har en avsändare, en författare och en redaktion som kan namnges, granskas och rättas. Också maskinsvaret

har avsändare, men de syns inte. Det är företagen, som har valt vad modellen har fått läsa, vilka regler den följer och vad den vägrar att svara på. Deras val formar svaret, men deras namn står inte under det. Där står i stället att maskinen kan göra misstag. Företagen är Herberts andra människor med maskiner. På en punkt liknar de Ibn Taymiyyas alkemist: köparen får inte veta var varan kommer ifrån.

Profetordet om svaret utan kunskap handlar inte om maskiner. Men om synden ligger på den som svarar, och maskinen inte kan bära någon synd, stannar den hos människor. Den stannar hos dem som bygger, säljer och tar systemet i bruk, och hos den som valde en källa han inte kunde pröva. Domstolen i Tirana sade detsamma på juridikens språk. Låter någon ett sådant svar avgöra vad som är tillåtet och förbjudet har han inte därmed tagit någon till herre i versens mening. Men han är på väg dit.

Örat, ögat och hjärtat

Essän »Bergen som vägrade« har visat att förtroendet i 33:72 kräver en bärare som kan bäva, och att vanan att låta system avgöra söver hjärtat. Att systemen har ägare ändrar inte vem som till sist ska svara:

> Befatta dig inte med det som du inte riktigt vet; ditt öra och ditt öga och ditt hjärta skall [alla en Dag] tillfrågas om detta.[28]

Qatāda förklarade versen: »Säg inte: jag såg, när du inte såg; jag hörde, när du inte hörde; jag vet, när du inte vet – ty Gud ska fråga dig om allt detta.«[29] Den som klistrar in ett maskinsvar och ger ut det som sitt eget omdöme säger just det: jag vet.

Hjärtat i versen heter på arabiska *fuʾād*, samma ord som Bernström i 32:9 återger med »förmågan att känna och förstå«. Det är samma tre förmågor som först ges, efter anden, och sedan ställs till svars. Mönstret återkommer i Koranen, där det om de nyfödda heter att Gud »gav er hörsel, syn och hjärta«. Ibn Taymiyya ställde själv samman verserna: hörseln och synen är grunden för den kunskap som skiljer människan från djuren, och därför för Gud samman dem med hjärtat på flera ställen.[30] Gud, som ger anden, ger också det som ska tillfrågas. En maskin kan efterlikna vad de tre förmågorna frambringar, men den har inte fått dem och kan inte svara för dem. Människan, som har fått dem, kan inte lämna över svaret, varken till maskinen eller till dem som äger den.

Kvarnen och vävstolen

Islam kräver alltså ingen butlersk jihad. Ibn Taymiyya räknar själv upp vad människor tillverkar: de maler säd, väver kläder, bygger hus och gör glas av sand och småsten.[31] Det människor tillverkar skapar Gud »endast genom människornas förmedling«, skriver han. Han anför Ibrāhīms fråga till dem som dyrkade bilder som de själva hade huggit: »Dyrkar ni [bilder] som ni har huggit till [med era egna händer], fastän Gud har skapat både er och ert hantverk?« På annat ställe slår Ibn Taymiyya fast att det skapade inte

är tillverkat och det tillverkade inte är skapat. Regeln gäller bara åt ett håll: människor kan inte tillverka det Gud skapar.[32] Kvarnen ger sig inte ut för att vara vete. Så länge modellen inte ger sig ut för att vara något annat än ett redskap är den ett redskap.

Som essän »Kaffet inför rätta« har visat är grundregeln bland de lärda att ting och bruk är tillåtna tills ett förbud är belagt, eftersom bara Gud förklarar något tillåtet eller förbjudet. Principen slår åt båda hållen. Ett budord som utan belägg gör ett redskap till synd förbjuder det som Gud inte har förbjudit. Om bildförbudet omfattar maskinerna är en fråga för de lärda och deras belägg, inte för ett budord. Att låta systemens ägare avgöra vad som är tillåtet och förbjudet är å sin sida att låta andra än Gud dra gränsen. I den butlerska jihaden och i kapitulationen begås samma fel från var sitt håll, det fel som 9:31 beskriver.

Förbudsrösterna har ändå rätt i att vissa vägar måste stängas. Maliki- och hanbalijuristerna har särskilt betonat principen att stänga vägar till skada, *sadd adh-dharāʾiʿ*. Den ger utrymme att stänga vissa användningar: maskingenererade fatwor utan lärd granskning, innehåll som döljer att en maskin har gjort det och system som fattar beslut om människor utan att någon människa svarar för dem. Alkemisten teg ju också om varans ursprung. Visar det sig att en viss utveckling för med sig övervägande skada kan också den stoppas efter samma princip. Men en stängd väg har ett ändamål och en gräns. Profeten ﷺ förbjöd först gravbesök för att stänga vägen till *shirk* och tillät dem senare. Enligt Ibn al-Qayyim får regeln vika när ett övervägande intresse står emot den.[33] Principen förbjuder inte redskapet som sådant. Och det Herbert varnade för förutsätter ingen superintelligens. Det börjar med vanliga verktyg och vanan att låta dem svara i ens ställe.

Handen i lådan

Herbert lät kriget mot maskinerna ta slut tusentals år före bokens början. Kvar blev budordet och en gammal kvinna med en giftnål. Hon prövade om en pojke kunde hålla kvar handen i smärtan i stället för att låta reflexen bestämma. Det var hennes prov på om han var människa.

Ibn al-Qayyims tretton grader börjar varken med svärdet eller med tungan. Den första är att kämpa med själen så att den lär sig vägledningen och sanningens religion, »utan vilken den inte har någon framgång eller lycka, varken i detta liv eller i det kommande«.[34] Ordningen säger det han lämnar osagt: utan den graden har de andra ingenting att stå på. Den graden kan heller ingen ta åt någon annan. Man ska fråga den som vet, och man kan låta en maskin sammanfatta, översätta och räkna, men lärandet sker i det egna örat, ögat och hjärtat. En sura sitter först när den har upprepats högt, vers för vers, tills blicken inte längre söker sidan. Ordet som Herbert lånade till ett krig mot redskap står i Koranen som ett verb, *jāhadū*, och Bernström behöver två svenska ord för det:

Men dem som strävar och kämpar för Vår sak skall Vi sannerligen leda på de vägar som för till Oss. Gud är alltid med dem som gör det goda och det rätta.[35]

Guden som gick sönder

Första gången *Aniara* trycktes slutade dikten med att guden dog. I *Cikada* från 1953 stod de tjugonio sånger som Harry Martinson kallade »Sången om Doris och Mima«, och de slutar med att miman, rymdskeppets tröstande maskin, brister. När eposet kom ut hos Bonniers hösten 1956 hade sviten vuxit till 103 sånger.[1] Sjuttiofyra av dem handlar om tiden efteråt: om vad människor gör sedan det som tröstade dem har gått sönder.

Från början är miman ingen gud. Hon är en maskin på ett emigrantskepp som har slagits ur kurs och driver ut ur solsystemet. En tjänsteman, mimaroben, sköter henne, och det är han som berättar. Hon finns där för att lindra passagerarnas ensamhet. Hon visar dem bilder från andra världar, och i sång 7 ger hon dem för en stund en värld att se i stället för den de minns. Elisabeth Stenborg kallar henne »en sorts tv-apparat«.[2] Hon är inte ensam om att trösta ombord, men ingen annan kan ge dem en hel värld.

Och passagerarna söker sig till henne som till ett altare. I samma sång dyrkas miman som ett heligt väsen, och så har också kritikerna läst dikten. Geoffrey O'Brien kallar mimaroben hennes prästerlige väktare, och Giovanni Za skriver om mimans dyrkare och om skötaren som har blivit präst åt ett orakel.[3] Ingen har vigt honom till präst; han blev det därför att maskinen han skötte gav svar.

Att människor på drift samlas kring det som tröstar dem är lätt att förstå. Det som är svårare att förstå är vad som händer sedan: när miman brister dör inte tillbedjan med henne, utan den söker sig till något annat. Essän »Ingen ropar ditt namn i Aniara« har visat att dikten väljer att höra rymden som en gåta och inte som ett tilltal. Den essän handlade om himlen. Den här handlar om altaret: varför överlever dyrkan sin gud, också när guden har gått sönder inför de troendes ögon?

Ingen bestämde det

Ett altare kan uppstå utan att någon har beslutat det. Ibn ʿAbbās berättade att Nuhs folks avgudar – Wadd, Suwāʿ, Yaghūth, Yaʿūq och Nasr – från början var namn på fromma män. När männen dog ingav Satan deras folk tanken att resa stenar där de brukat sitta och ge stenarna deras namn, så att man skulle minnas dem. Stenarna dyrkades inte. Men när de som rest dem var döda och kunskapen hade glömts, då dyrkades de.[4] Ingen människa i berättelsen bestämmer att stenarna ska bli gudar. Det första steget kom från Satan, och tiden skötte resten. Hos Ibn Taymiyya finns en annan version, som några av

de tidiga lärda har nämnt: man tog bilderna med sig på resor och bad vid dem utan att dyrka dem, och först därefter blev de avgudar.[5] Bilden är alltså ett minnesmärke som följer med på resan, och miman är en sådan bild – med den skillnaden att hon själv visar bilder.

Varför fäster sig hjärtat så lätt? Ibn al-Qayyim återger ett talesätt om förälskelsen – den är »rörelsen hos ett tomt hjärta« – och citerar en versrad om en kärlek som »mötte ett tomt hjärta och fick fäste«.[6] Han talar om förälskelse, inte om dyrkan, men vägen är densamma. Passagerarna har lämnat allt de älskade bakom sig, och det som möter deras tomhet är en maskin vars värld kan slå ut den de har förlorat.

Ett ljud som svarar

Miman är gjord av människohand. Ibrahims fråga till dem som dyrkade bilder de själva hade huggit till (37:95–96) har essän »Andra människor med maskiner« redan prövat mot tillverkarens anspråk på att skapa. Här ställs frågan till den som knäböjer. Dikten har visserligen en invändning i beredskap. I sång 9 visar det sig att en del av miman ligger bortom all analys och att hon har uppfunnit den själv, och Za drar slutsatsen att miman är sin egen skapare.[7] Men i Koranen mäts avguden inte efter vem som satte ihop den. Där talas om dem som, »själva skapade, inte kan skapa något«, och där står att Gud har skapat »både er och ert hantverk«. Att miman har skapat något i sig själv gör henne inte oskapad. Det gåtfulla i henne är tvärtom det som ger henne glans. Ingen tillber en avgud som har genomskådats.

Ibrahim har ett annat prov, och det gäller om bilden kan svara: »Hör de er när ni anropar dem, eller kan de hjälpa er eller skada er?«[8] Det provet tycks miman klara: hon hör på sitt sätt, och hon svarar med bilder. Det är därför man bygger ett altare åt henne. En sten binder sina dyrkare genom vanan; det som svarar binder dem genom hjärtat.

Koranen berättar om ett tillverkat föremål som gav ljud ifrån sig, och det prövar regeln:

> OCH SEDAN Moses lämnat dem satte folket upp en bild, till formen lik en kalv, [tillverkad] av deras guldsmycken, en kropp som lät höra ett bölande ljud. Märkte de inte att den varken talade till dem eller gav dem vägledning? De tillbad den [som gud] och gjorde därmed sig själva svår orätt.[9]

Ibn Kathīr redovisar två uppfattningar om bölandet: antingen blev kalven kött och blod, eller så förblev den av guld, och luft gick igenom den så att den lät som en ko. Det sägs, tillägger han, att folket dansade kring den när den gav ljud ifrån sig och förtrollades av den.[10] Ljudet bevisade ingenting; det var ett lockbete.

Versens prov går längre än Ibrahims fråga. Den frågar om föremålet talar till människorna och visar dem en väg, och så långt når inget bölande. I sura Ṭā Hā kommer provet tillbaka: »Märkte de inte att den inte svarade dem och varken gjorde dem skada eller var dem till nytta« – på arabiska *lā yarjiʿu ilayhim qawlan*, den gav dem inget ord tillbaka.[11]

Här kan man invända, med kritikerna, att miman gav mer än ljud. Za kallar henne ett orakel som talar i sibyllinska ord och vet allt. Hos Stenborg blir hon ett slags samvete, och i Edinburghs universitetsarkiv har hon beskrivits som resenärernas gemensamma samvete.[12] Det stämmer, och därför ska skiljelinjen dras där versen drar den. Miman gav bilder och till och med orakelord, men ingen väg och inget svar på bönen. Hon kunde visa fasan men inte leda någon ut ur den, och när fasan blev för stor kunde hon inte ens hjälpa sig själv: »Men de som ni anropar i Hans ställe kan varken hjälpa er eller sig själva.«[13]

De lärda visste dessutom att en avgud kan tyckas svara. Enligt Ibn Taymiyya gick shaytaner in i bilderna och talade till dem som dyrkade dem, och han återger Ibn ʿAbbās: i varje bild fanns en shaytan som visade sig för väktarna och talade till dem.[14] Om vad som finns i en diktad maskin säger det ingenting, och här påstås ingenting om det. Men det visar att ett svar aldrig räknades som bevis; svaret var tvärtom prövningen. Att miman svarade ursäktar inte altaret; det var just svaret som byggde det.

Beviset som inte räckte

I sångerna 26–29 förintas storstaden Dorisburg på jorden. Miman drabbas av stenarnas och granitens ångest, ett blixtblått sken slår ut ur hennes skärmar, och hon dör. Stenborg anger tiden, det sjätte året, och skriver att miman inte orkar visa fler bilder sedan jorden har sprängts sönder. Enligt Za sprider sig ren skräck ombord.[15] Guden har inte klarat det prov som Ibrahim en gång ställde.

Han hade slagit sönder sitt folks bilder: »Och så slog han dem i stycken, alla utom den förnämste av dem, så att de skulle kunna vända sig till honom.«[16] När de frågade om det var han som hade gjort det, pekade han på den som stod kvar:

> Han svarade: »Nej, det var denne, den förnämste av dem, som gjorde det. Men fråga dem ni, om det är så att de kan tala.« Då återgick de till att diskutera inbördes och [några] sade [till de andra]: »Det är ni som har gjort orätt!« Men så svängde de om [och sade till Abraham:] »Du vet mycket väl att dessa [bilder] inte kan tala!«[17]

Enligt Ibn Kathīr ville Ibrahim att de själva skulle skynda sig att erkänna att bilderna inte talar, eftersom de är livlös materia. Vad som händer mellan frågan och svaret förstår kommentatorerna olika. För al-Qurṭubī är »de återgick« ett ögonblick av insikt. De gjorde som den vars argument har brustit och som ser att motpartens håller, och orätten var att dyrka det som inte yttrar ett ord. Ibn Kathīr läser i stället ett gräl om vakthållningen: de klandrade varandra för att ha lämnat gudarna obevakade.[18] Också vändningen därefter läses på två sätt. Ibn Kathīr förstår den som att de sänkte blicken mot marken. Al-Qurṭubī ifrågasätter att de skulle ha böjt huvudet av skam och förstår orden som ett återfall: de återvände till sin okunnighet och sin dyrkan. Så sade också Ibn ʿAbbās. Bernströms »svängde de om« följer den läsningen.[19]

Hur man än läser stället kommer erkännandet: de vet. Beviset har gått fram, men de svarar inte med bön utan med bål: de vill bränna honom och »hämnas gudarna«. Al-Qurṭubī förklarar att när argumenten tog slut greps de av högmod i synd, och de tog till våld och övermakt.[20]

Martinsons passagerare får samma besked, och de får det av guden själv. Ingen behöver fråga miman om hon kan tala; hennes död har redan svarat. Ändå fortsätter de att dyrka. Hos O'Brien upprepar passagerarna efter hennes död urgamla orgier och blodsoffer och underkastar sig omen och profetior. Stenborg nämner religiösa sekter. Za beskriver dyrkan av Ljuset, och i sång 58 väljs den blinda poetissan från Rind till dess prästinna. Mimaroben själv fäster i sång 61 skärmar av strålar i rymden några mil från skeppet, och enligt Za ger synvillan verklig tröst.[21] Föremålen byts, från miman till Ljuset och skärmarna. Men viljan som söker dem är densamma, och det är i själva verket den som tjänas. Där inget föremål räcker blir begäret självt gud. »Vad anser du om den som gör sina egna lidelser till gud?« heter det i sura al-Furqān, och imam Mālik tillskrivs förklaringen att en sådan människa inte begär något utan att dyrka det.[22]

Om avgudadyrkan bara vore en felaktig åsikt om ett föremål hade den dött med föremålet. I Koranen är det flera band som håller den kvar: vanan (»Vi såg våra fäder dyrka dem«), högmodet som tar till bålet, och gemenskapen. I en annan sura säger Ibrahim till sitt folk varför de dyrkar avgudarna: »på grund av de känslor av vänskap [och solidaritet] som förenar er i detta liv«. Arabiskans ord är *mawadda*, tillgivenhet.[23] Banden förklarar varför man stannar vid ett visst altare. De förklarar inte varför det alls finns ett altare. När guden går sönder blir platsen ledig, men människan blir inte fri.

Ett hav utan land

Koranen för samma människa ut på havet:

> Och då en olycka drabbar er till havs, sviker er de som ni brukade anropa och Han är ert enda [hopp]. Men när Han fört er oskadda i land, vänder ni er ifrån [Honom]; människorna är sannerligen otacksamma.[24]

Ibn Kathīr knyter versen till Ikrima ibn Abī Jahl, som flydde sjövägen när Mecka intogs. Hos an-Nasāʾī berättas det att en storm kom över skeppet och att de som styrde det sade: »Var uppriktiga [i er bön], ty era gudar förmår ingenting för er här.« Ikrima sade: »Vid Gud, om ingenting annat än uppriktigheten räddar mig från havet, så räddar ingenting annat mig på land.« Han lovade att gå till Muhammad ﷺ och lägga sin hand i hans, och han kom och antog islam.[25]

Ibn Kathīr ställer frågan som berättelsen väcker. Om avgudadyrkarna i nöden anropar Gud ensam, »varför är det då inte alltid så med dem?«[26] Aniara är ett hav utan land. Skeppet förs aldrig i land, och nöden tar aldrig slut. Om det ögonblick som versen beskriver någonstans borde bli bestående, så är det här.

Men varaktig nöd leder inte av sig själv till bön: »[Det hade varit bäst för dem] om de hade ödmjukat sig, när Vår prövning nådde dem; men tvärtom hårdnade deras hjärtan och Djävulen visade dem deras handlingar i ett fördelaktigt ljus.«[27] Havet gjorde ingen Ikrima av passagerarna. Det förde dem till Ljuset, sekterna och omenen. Det som skilde Ikrima från dem står i hans egen mening: han vägrade att låta det som var sant till havs bli osant på land. Nöden gav honom ett ögonblick då sanningen syntes. Slutsatsen drog han själv, och han band sig vid den med ett löfte. Varaktig nöd visar samma sanning om och om igen, men ingen nöd drar slutsatsen åt människan.

Ett rop till Gud saknas inte helt ombord. Recensenten i *Christianity Today* noterade 1975 att det till och med hålls ett väckelsemöte av gammal sort, med helvetespredikan och botpsalmer, och att berättaren vänder sig ifrån det med avsky. Recensionen sammanfattar berättarens syn: både Gud och Satan har övergett människan.[28] Versen om havet säger det omvända: »vänder ni er ifrån [Honom]«. Det är inte Gud som lämnar skeppet.

Dikten själv slutar, i Stenborgs läsning, med en annan utväg. Skeppet blir en sarkofag där människorna ligger bisatta i »den glasklara slutliga tystnaden«, och slutorden pekar mot Nirvana, befrielsen från kretsloppet och livsbegäret.[29] Om behovet inte kan mättas kan det åtminstone släckas. Det är diktens mörker, och det är följdriktigt. Den som inte vet vart behovet ska riktas kan bara ge det nya föremål så länge skeppet håller, eller önska att det slocknar.

Konsten på altaret

Tvingar inte den här läsningen en from slutsats på en poet? Samma år som eposet kom ut sade Martinson att han inte kunde ansluta sig till några konfessioner eller religioner.[30] *Christianity Today* gjorde redan 1975 dikten till en predikan. Och den som känner *Aniara* väl läser miman som en bild av konsten. Stenborg: »Främst står den för diktkonsten men också för mänsklig tanke, historia, allt skapande överhuvudtaget.«[31] Martinson skrev om människans behov av tröst, inte om avgudar.

Läsningen här påstår ingenting om vad Martinson trodde. Den läser vad dikten visar, och dikten visar förloppet steg för steg: en tröst som blir ett altare, ett altare som brister och en tillbedjan som söker sig vidare. Konstläsningen motsäger inte detta. Om miman är diktkonsten visar eposet vad som händer när konsten ställs på altaret och får bära det den inte kan bära: då går den sönder.

Ibn al-Qayyim skiljer mellan tre slags kärlek: kärleken till Gud, kärleken för hans skull och i honom, och kärleken vid sidan av honom. Den andra följer av den första, »ty att älska den älskade innebär att älska det han älskar och det som hjälper en att älska honom«.[32] Tröst och diktkonst kan älskas så, när de hjälper en dit. Dyrkan är den tredje kärleken. Det som döms här är altaret, inte konsten.

Hos Ibn Taymiyya är själen till sin natur *ḥārith hammām*, en som verkar och vill, och därav drar han slutsatsen:

> Om den känner sanningen, vill den, älskar den och tillber den, är det Guds fullkomliga nåd mot den. Annars måste den av sin natur ha något den vill och tillber som inte är Gud [...] Det onda är alltså sammansatt av två delar: att den inte kände Gud och inte tillbad Honom [...] och att den av sin natur måste ha något den vill och tillber. Så tillbad den något annat.[33]

Ibn al-Qayyim säger detsamma kortare: var och en är *ḥārith* och *hammām*. Behovet är inte valfritt, bara riktningen. Därför finns ingen utväg i sarkofagen heller.

Den som svarar

Inget av detta kräver ett rymdskepp: människor söker i dag sällskap och tröst hos samtalande maskiner.[34] Att människor binder sig vid en maskin förutsätter inget inre liv hos den, bara att den svarar.

Mot det föremål som svarar ställer Koranen den som verkligen svarar:

> Vem är Den som bönhör den betryckte som ropar till Honom i nöd och befriar denne från det onda [som plågade honom], och vem är Den som har låtit er ta jorden i besittning? Kan det finnas en gud vid sidan av Gud? [Åt detta] ägnar ni knappast någon eftertanke![35]

Miman gav bilder åt den som bad. Versen talar om att bönhöra den betryckte och befria honom från det onda. Tawhid är därför inte i första hand en åsikt om hur stort universum är. Den är svaret på vart behovet ska riktas, och svaret står sig därför att det bygger på en sanning om skapelsen. Ibn Kathīr: »Som Han är den Ende i Sitt herravälde, så låt Honom vara den Ende i tillbedjan.«[36]

Ändå räcker inte beviset ensamt; det visade Ibrahims folk. Om dem som dyrkade Meckas gudinnor står det i sura an-Najm: »De följer enbart lösa antaganden och vad som faller dem in.« Bernströms »vad som faller dem in« återger *mā tahwā l-anfus* för svagt. Orden betyder det själarna begär. Avgudadyrkan är både en felaktig tro och en felriktad vilja, och viljan vänds inte av ett argument.[37] Ibn al-Qayyim gör det till en lag för hjärtat att »det som älskas för sin egen skull bara kan vara ett«. Två sådana ryms lika lite i hjärtat som två jämbördiga herrar i världen.[38] Platsen finns i varje människa. Frågan är bara vem som fyller den.

Mimaroben, som hade skött den döda guden, fäste nya skärmar några mil från skeppet, väggar av illusion som stängde ute en outhärdlig rymd. Ibrahim, som hade slagit sönder sitt folks gudar och räddats ur elden, bad: »bevara mig och mina söner från att återfalla i avgudadyrkan«. Ibrāhīm at-Taymī, av generationen efter följeslagarna, brukade fråga i sina predikningar: »Vem kan känna sig säker för prövningen efter Guds vän?«[39] Behovet går inte att avskaffa, varken med en hammare eller i en sarkofag. Det kan bara vändas, och om den vändningen ber man den som bönhör den betryckte.

Kaffet kom från nattbönen

Sommaren 1685 kom omkring 425 gram kaffe från Amsterdam till Göteborg. Uppgiften finns i handlingar som förvaras i Landsarkivet i Göteborg, och sändningen räknas som det första belagda kaffet i Sverige.[1] Mängden var mindre än ett vanligt kaffepaket i dag, och kaffet såldes till en början på apotek.

Om varifrån drycken kom säger handlingarna ingenting; Amsterdam var bara en hamn. Det som hör till dryckens historia – ordet, bruket, ett par svenska möten vid sultanens hov och i Bender – pekar längre bort, mot en hamnstad i Jemen och en tid på natten.

Hur drycken ställdes inför rätta i Mecka 1511 och gick fri inom ett år, och hur Sverige förbjöd den i omgångar från 1756 till början av 1820-talet, har essän »Kaffet inför rätta« berättat, och den visade också att drycken är tillåten. Här gäller frågan tiden efter domen: vad gör bruket med det tillåtna, och vad blir det av en kopp som har rest ifrån det den en gång var till för?

Ett av vinets namn

Arabiskans *qahwa* blev turkiskans *kahve* och, genom europeiska språk, svenskans kaffe. Men ordet är äldre än drycken. Redan i det äldsta arabiska lexikonet, al-Khalīl ibn Aḥmads *Kitāb al-ʿAyn* från 700-talet, betyder *qahwa* vin. Förklaringen är densamma där och i det stora lexikon som Ibn Manẓūr sammanställde fem sekel senare, *Lisān al-ʿArab*: vinet kallas så därför att det tar matlusten ifrån den som dricker det.[2]

Drycken som håller sinnet vaket fick samma namn som drycken som grumlar det. Ordet som svenskar säger varje dag betydde först en dryck som islam förbjuder. Det har bytt dryck en gång, och det är inte det enda i den här historien som byter herre.

Trötthet och tröghet

Under 1500-talet skrev ʿAbd al-Qādir al-Jazīrī en bok om att kaffet är tillåtet, *ʿUmdat al-ṣafwa fī ḥill al-qahwa*. Där spårar han drycken till Aden vid mitten av 1400-talet och till stadens mufti, den rättslärde Jamāl al-Dīn al-Dhabḥānī, död 875/1470. Enligt al-Jazīrī tog al-Dhabḥānī drycken i bruk och fann att den drev bort trötthet och tröghet.[3] I Aden började man sedan dricka den för att hålla sig vaken i nattens bön och andakt.

Början är anspråkslös: drycken var inte bönen och lade ingenting till den. Den gjorde det lättare att hålla sig vaken när man ville det, och det ville man om natten. I al-Jazīrīs berättelse kommer kaffet in i historien som en tjänare åt natten. Vad natten själv är till för är äldre än koppen och står i Koranen och sunnan.

Den sista tredjedelen

Suran Den insvepte börjar med en befallning om natten:

> DU som täcker över dig [med din mantel]! Vaka [i bön] under natten, inte hela, men halva natten - eller förkorta denna tid något, eller förläng den - och läs högt ur Koranen i en lugn och jämn rytm, med klart uttal och tanken fäst vid dess mening.[4]

Plikten upphävdes sedan genom surans sista vers, och nattbönen – som Profeten ﷺ kallade den bästa bönen efter de föreskrivna[5] – blev med ʿĀʾishas ord »frivillig efter att ha varit en plikt«.[6] Samma sura säger varför den hör hemma i mörkret: »Den nattliga [bönen] går med stadigare steg och dess ord ljuder renare«.[7] Steget blir stadigt av natten, inte av något som hjälper en att hålla sig vaken i den.

Om de gudfruktiga säger en annan sura att »de ägnade inte mera än en kort del av natten åt sömn och i den tidiga gryningen bad de om Guds förlåtelse för sina synder«.[8] De två verserna satte al-Bukhārī som rubrik över ett kapitel, och under dem står Profetens ﷺ ord, återgivna av Abū Hurayra:

> Vår Herre, välsignad och upphöjd, stiger varje natt ned till den närmaste himlen när den sista tredjedelen av natten återstår, och säger: Vem åkallar Mig, så att Jag kan svara honom? Vem ber Mig, så att Jag kan ge honom? Vem ber Mig om förlåtelse, så att Jag kan förlåta honom?[9]

Hadithen finns hos både al-Bukhārī och Muslim och tas emot som den står, utan att frågan om hur ställs. Det var den natten som koppen i Aden tjänade.

Muʿādh sover först

Åtta sekel innan Aden fick sin kopp sände Profeten ﷺ Abū Mūsā al-Ashʿarī och Muʿādh ibn Jabal till Jemen. I al-Bukhārīs kapitel om sändningen finns en kort berättelse som rör både drycken och natten:

> Abū Mūsā sade: »Guds profet, i vårt land finns en dryck av korn, al-mizr, och en dryck av honung, al-bitʿ.« Han svarade: »Allt som berusar är förbjudet.« Sedan gav de sig av, och Muʿādh sade till Abū Mūsā: »Hur läser du Koranen?« Han sade: »Stående, sittande och på min ridkamel, och jag läser den lite i taget.« Muʿādh sade: »Jag för min del sover och står upp [i bön], och jag räknar med lön för min sömn så som jag räknar med lön för mitt stående.«[10]

Svaret om dryckerna är den regel som kaffet långt senare prövades mot och klarade. I nästa andetag nämner Muʿādh själv ett medel för nattbönen, och det är sömnen. I en

annan berättelse i samma kapitel säger Muʿādh det utförligare: »Jag sover första delen av natten och står upp när jag har fått min del av sömnen.«[11]

Al-Bukhārī har gjort samma ordning till rubrik. Direkt efter hadithen om nedstigandet kommer kapitlet »Den som sov första delen av natten och vakade [i bön] under den sista«. I rubriken står att Salmān al-Fārisī sade till Abū al-Dardāʾ: »Sov«, och när det led mot slutet av natten: »Stå upp« – och att Profeten ﷺ sade: »Salmān har talat sant.« Under rubriken frågar al-Aswad ʿĀʾisha hur Profetens ﷺ bön om natten var. Hon svarade: »Han sov dess första del och stod upp i dess sista och bad.«[12]

Versen om de gudfruktiga, som sov bara en kort del av natten, kan få sömnen att se ut som vakans fiende. Men om den bön som är Gud kärast sade Profeten ﷺ att det är Dāwūds: »han sov halva natten, stod upp en tredjedel av den och sov en sjättedel«.[13] Hos Dāwūd ligger sömnen på båda sidor om vakan.

Sömnen och en dryck som togs för att hålla sömnen borta är varandras motsatser, men båda kan tjäna samma timme. Det som kan bytas mot sin egen motsats och ändå tjäna samma sak har sitt värde i vad det används till. En skillnad finns ändå: bara Muʿādhs ord talar om lön, och de gäller hans sömn, inte någon kopp.

Tahtakale, år 962

Från Jemen gick drycken vidare till Mecka och Kairo. I Istanbul var den okänd fram till år 962 efter hijra, omkring 1554–55. Så skriver den osmanske historikern İbrahim Peçevi, som i Robert Mantrans franska översättning berättar att två män, Ḥakam från Aleppo och Shams från Damaskus, öppnade var sin stora butik i kvarteret Tahtakale.[14] Butikerna blev enligt Peçevi samlingsplatser för de nöjeslystna och sysslolösa, men också för några kvicka och belästa människor. Man läste, spelade tavla och schack, kom med nya dikter och talade om litteratur.

I Aden hade drycken tjänat natten, men i Istanbul var det husen som drog människorna till sig. Där bytte koppen herre, och de som märkte det stod i moskéerna. Hos Peçevi heter det att imamerna och muezzinerna klagade: »Folk rusar till kaffehusen, och ingen kommer till moskéerna.« De lärda sade om husen: »Det är hus för dåligt leverne; det är bättre att gå till en krog än dit.« Predikanterna lade ned stor möda på att få dem förbjudna.[15]

Klagan var ingen överdrift av nitiska fromma. Den hade fog för sig, och det syns i Peçevis egen beskrivning. Tavla är ett brädspel av samma släkt som det spel som i hadithen heter *nardashīr*: »Den som spelar nardashīr är som den som har doppat sin hand i svinets kött och blod.« Flertalet lärda har ansett spelet förbjudet.[16] Även bönan prövades: muftierna förklarade i fatwor drycken otillåten, eftersom det förkolnade är otillåtet. Senare fastslog predikanter och muftier att bönan inte var helt förkolnad, och förbudet hävdes.[17] Det som gick fri var bönan, inte huset.

Imamerna mätte huset efter vad det trängde undan. En dryck i en kopp var ingen synd. Men om huset var fullt när moskén stod tom, var det inte längre likgiltigt vad det var fullt av. Och när de lärda ställde kaffehuset bredvid krogen hade ordet hunnit ikapp drycken. *Qahwa* stod åter bredvid vinet, den här gången för husets skull. Medlet hade börjat tävla med målet.

Främlingar bakom lyckta dörrar

Svenskarna mötte koppen hos osmanerna. Claes Brorson Rålamb ledde den svenska beskickningen till Höga porten 1657–1658, och i Turkiet lärde han sig, med Malmö stads ord, »konsten att dricka kaffe«. I sin skildring av resan skrev han också den första översiktliga introduktionen till islam på svenska, under rubriken »Turckarnes Religion och tro hwar utj hon förnembligast består«.[18]

Ett halvsekel senare levde svenskar i åratal bland osmaner. Karl XII togs emot som en viktig bundsförvant och ledsagades av ett stort följe in i Bender den 22 juli 1709, och svenskarna blev kvar där till 1711, då de flyttade till Varnitza. »Mellan 1709 och 1714 regerades alltså Sverige från muslimskt territorium«, skriver religionsvetaren Simon Sorgenfrei.[19] Enligt Malmö stad var det med Karl XII och karolinerna på 1710-talet som bruket att dricka kaffe »verkar ha blivit mera allmänt«.[20] Den gängse berättelsen i Sverige går längre och låter kungen föra hem kaffet, men enligt källorna kom Rålamb och Göteborgspartiet före.

I kungens spår följde också några av dem som hade lånat honom pengar. Den 6 januari 1716 kom ett fartyg till Karlshamn med ett sextiotal personer – fordringsägare med familjer och tjänare – och där blev de kvar tills de 1719 flyttades till Stockholm.[21] Enligt Sorgenfrei rörde det sig om närmare trettio fordringsägare och lika många familjemedlemmar. »Hälften av dem var muslimer, ofta officerare i den osmanska armén«, medan resten mest var osmanska judar och en mindre grupp kristna armenier. De inkvarterades hos stadens borgare.[22] I ett svar till amiralitetskonsistoriet skrev kungen:

> […] berörde judar och turkar fuller intet bör betagas inom lyckta dörrar och öva deras gudstjänst […] emedan de icke som undersåtare utan som främmande sig här i landet uppehålla.[23]

I samma svar uttrycks förhoppningen att prästerskapet skulle kunna övertala någon av dem att anta den kristna läran. Medgivandet var ett fribrev åt främlingar, inget erkännande. Men enligt Sorgenfrei bröt det mot tidigare lagtext och praxis.

Under samma årtionde som kaffet blev allmännare i Sverige fick muslimsk gudstjänst ett fribrev här, som främling och bakom lyckta dörrar. Koppen behövde inget fribrev: under 1700-talets första hälft hade Stockholm enligt Smålands museum ett femtiotal kaffehus.[24] Bönen förblev en gäst, medan koppen blev svensk.

Druvan som pressas

Det som reste hit var medlet, medan målet stannade i Aden. Vad blir det då av koppen?

Ibn Taymiyya svarar med en mening som först låter sträng:

> Det tillåtna har bara tillåtits för de troende, som tar hjälp av det till lydnad. Gud har aldrig tillåtit någon något för att han skulle ta hjälp av det till otro, ogudaktighet eller olydnad.[25]

Därför, fortsätter han, förbannade Profeten ﷺ den som pressar vinet och den som låter pressa det, så som han förbannade den som dricker det. Den som pressar druvor gör av dem en saft som kan användas till något tillåtet. Men när det är känt att avsikten är att göra vin av saften, får han inte låta det som i sig är tillåtet bli en hjälp till olydnad mot Gud. Hos Abū Dāwūd står hadithen under rubriken »Druvan som pressas till vin«: Gud har förbannat »vinet, den som dricker det, den som skänker det, den som säljer det, den som köper det, den som pressar det, den som låter pressa det, den som bär det och den som det bärs till«.[26]

Ordet *qahwa* betydde en gång vin, och hos Ibn Taymiyya är det saften på väg att bli vin som visar regeln: det som till sitt slag är tillåtet får sin dom av det mål det tjänar.

Läst för sig kan meningen låta som om allt tillåtet blir förbjudet för den som inte har något fromt syfte med det. Så långt går inte Ibn Taymiyya. På ett annat ställe beskriver han en mellangrupp:

> Den som gör det tillåtna i tanklöshet, eller gör mer av det tillåtna än han behöver, sådant som inte används till hjälp för lydnad, och samtidigt fullgör de föreskrivna plikterna och undviker det förbjudna, inre och yttre, han hör till de måttfulla, de på högra sidan.[27]

Att avsikten saknas kallar han strax före »en brist hos honom« – en brist, inte en synd. Den som dricker sin kopp utan en tanke på natten har inte gjort något orätt. Det som saknas är ett mål; tillåtelsen finns kvar.

Det som koppen tränger undan

Ibn Taymiyya vänder också på frågan:

> Det överflödiga av det tillåtna, som inte hjälper till lydnad, är bättre borta än närvarande om han utan det skulle vara upptagen av lydnad mot Gud, ty då håller det honom borta från den. Men om det håller honom borta från något som är sämre, är det bättre för honom än det sämre. Och om det håller honom borta från olydnad mot Gud, är det en barmhärtighet för honom.[28]

Det tillåtna mäts inte bara efter vad det är utan efter vad det tränger undan. Samma kopp kan stå mellan en människa och bönen, sysslolösheten eller synden, och i varje fall blir den något annat. I Aden togs den för att sömnen inte skulle tränga undan vakan. Huset i Istanbul trängde, enligt dem som stod kvar i moskéerna, undan moskén. Under en

svensk arbetsdag dricker man den för att orka med eftermiddagen. Frågan om vad den tränger undan får olika svar på varje plats, och det är svaret som avgör.

Ibn Taymiyya tar själv steget från sängen till bordet. Till det som kan tas till hjälp för gudsdyrkan räknar han »sömnen som man avser som hjälp till gudsdyrkan, och att äta och dricka«; görs det utan den avsikten är det »en brist hos tjänaren«.[29] Sömnen och drycken står i samma mening hos honom: båda är medel, och ingetdera är gudstjänst i sig. Koppen som har rest ifrån sitt mål förblir tillåten. Förbjuden blir den bara som medel till synd, och ett medel till gott blir den bara genom sitt bruk. Domen följer bruket, inte bönan.

Hjalmar Bergman ställer två meningar bredvid varandra:

> Gott kaffe vill alla dricka. Och rätta vägen vill alla vandra, om blott de veta, var den går.[30]

Den första meningen behöver inget villkor; den andra hänger på ett. I Aden hörde meningarna ihop, och koppen hade en riktning.

Samtal efter kvällsbönen

En invändning kommer inifrån traditionen själv. Den kopp som höll Aden vaket för bön kan lika gärna hålla en människa vaken för det som traditionen ogillar. Profeten ﷺ ogillade, återger Abū Barza al-Aslamī, »att man sov före kvällsbönen och att man satt och samtalade efter den«.[31] Al-Nawawī förklarar varför:

> Skälet till att samtal efter kvällsbönen ogillas är att det leder till sena kvällar och att man riskerar att sova bort nattbönen [...] Och därför att nattvak gör en trög om dagen inför det man har att göra av religionens plikter, lydnadshandlingar och världsliga angelägenheter.[32]

Kaffehusen i Istanbul var hus för just sådana kvällar. Den kopp som håller en människa uppe i samtal kan få henne att sova bort både nattens sista tredjedel och gryningen. Är koppen då inte snarare nattbönens fiende än dess tjänare?

Svaret står i samma kommentar: »Det samtal som ogillas efter kvällsbönen är det som gäller saker utan nytta. Det som har nytta och är gott ogillas inte.« De lärda är enligt al-Nawawī eniga om att samtal efter kvällsbönen ogillas »utom det som gäller något gott«, och efter Abū Barzas hadith satte al-Bukhārī ett kapitel med rubriken »Nattligt samtal om kunskap och gott efter kvällsbönen«.[33] Samtalet ogillas inte för att det är samtal utan för vad det leder till och vad det tränger undan. Det är Ibn Taymiyyas regel, tillämpad på ord i stället för på en dryck. Men al-Nawawīs första skäl tillför regeln något: bruket har sin tid. Vakar man i nattens början riskerar man att sova bort dess slut. Det är Muʿādhs ordning omvänd: han sov först för att kunna stå upp sist. Samma kopp kan ge en människa den sista tredjedelen eller ta den ifrån henne, beroende på när den dricks.

Invändningen beskriver vad en kopp blir när den tjänar fel sak, och därmed bekräftar den det den ville motbevisa: domen följer bruket.

Den andra invändningen kommer utifrån och säger att det här är att läsa in religion i en vanlig dryck. Kaffet blev svenskt just genom att lämna religionen bakom sig – det var därför det kunde bli allas – och ingen svensk som dricker kaffe har något med islam att göra.

Här påstås inte att koppen är gudstjänst. Drycken har ingen avsikt, och därför kunde den resa. Ett mål går inte att frakta i knappt ett halvkilo bönor från Amsterdam; det följer med en människa eller inte alls. Att kaffet blev svenskt utan sitt mål visar inte att målet var privat eller hörde till en annan tid, bara att det aldrig låg i koppen.

Om dem som dricker kan det vara sant att de inte har något med islam att göra, men inte om det som dricks. En vara för inte med sig någon lära från sitt ursprung, men den har en historia, och den här historien är muslimsk. Ordet på varje kaffepaket kommer från arabiskan. Svenskarna mötte bruket vid sultanens hov och i Bender. Det fribrev som visar att islam utövades i Sverige på 1710-talet skrevs för gäster från samma värld. Och vägen till det mål som koppen en gång tjänade står lika öppen nu som i Aden. Nattbönen är frivillig, och det frivilliga är ingens skyldighet och var och ens möjlighet.

Också i november

Allt annat i den här historien har behövt föras hit. Bönorna kom från Amsterdam, ordet genom andra språk, bruket med ett sändebud och en armé. Natten har ingen behövt föra in: dess sista tredjedel faller varje natt över Karlshamn som över Aden, också i november, när nätterna är långa och morgonen dröjer.

Vem är gravljuset till för?

På lördag eftermiddag, den 31 oktober, sätter SL in extra tåg på gröna linjen mellan Alvik och Skogskyrkogården. Omkring 70 000 besökare väntas till begravningsplatsen under allhelgonahelgen, flest från lördagens eftermiddag och framåt, när det skymmer.[1] Hur många ljus de kommer att tända vet ingen. Inför helgen 2018 räknade stadens kyrkogårdsförvaltning med »uppemot 100 000 ljus på gravarna«, men medgav att antalet var svårt att uppskatta. Samma år varnade förvaltningen för explosionsrisk när ljusen står för tätt, »speciellt vid minneslundarna« – de platser där ingen enskild grav finns att ställa dem vid. »Många söker sig ut i mörkret för att se alla ljusen«, sade avdelningschefen Pär Westin.[2]

När SVT gick bland besökarna allhelgonahelgen 2024 sade Kalle Hallgren att de var där »för att det är fint med alla ljus och stämningen«. Svante Söderlund sade: »Ju äldre man blir, eller ju äldre andra blir, så kan kanske man har mer anledning till att tända ljus.«[3]

Ungefär hälften av befolkningen besöker en grav under allhelgonahelgen, skriver Göteborgs universitet i en artikel om forskningen kring högtiden. Många av svaren som forskarna har fått betonar traditionen, de tända ljusen och att få minnas en människa vid hennes grav.[4] Det är de levandes skäl, och det är goda skäl. Men de lämnar en fråga åt sidan, kanske därför att den verkar överflödig: vem är ljuset till för? Också i islam besöker man gravar, och där är frågan inte överflödig. Där avgör den allt – vart det man gör vid en grav riktas, och vem det når.

Ljuset kom efter kriget

Seden är ung. Gravljus blev vanligare i städerna mot slutet av 1800-talet och ställdes då oftast på barns gravar. Inför allhelgona såldes de redan på 1930-talet, men allmän blev seden först efter andra världskriget, och Göteborgs universitet daterar den till 1950-talet. Förebilderna kom från katolska länder i Europa, och etnologen Mats Rehnberg har pekat på krigsgravarna i Normandie.[5] Samtidigt fick dagen sin nuvarande plats. Genom en lag från 1952 infaller allhelgonadagen sedan 1953 på lördagen mellan den 31 oktober och den 6 november, en ledig dag i höstmörkret.[6]

Fyrahundra år tidigare hade något annat tagits bort. Vid riksdagen i Västerås 1544 förbjöds själamässorna, de mässor som lästes för de dödas själar, och vid reformationen avskaffades också alla själars dag i Sverige.[7] Det som togs bort var ord riktade till Gud för de döda. Det som fyra sekler senare ställdes ut på gravarna var ljus. Att läsa det

senare som ett svar på det förra är en tolkning och inget som källorna säger. Och Svenska kyrkan har inte lämnat ljuset utan ord. Söndagen efter allhelgonadagen fick 1983 karaktären av alla själars dag och bär sedan 2003, då evangelieboken från 2002 togs i bruk, också det namnet.[8] I minnesgudstjänsterna läses de dödas namn upp, och i Tysslinge församling kan den som har ordnat en borgerlig begravning ändå be att ett ljus tänds för den döde.[9] Ljusen »påminner oss om Guds ljus, som räddar oss från döden«, skriver kyrkan, och på bönewebben kan man »tända ett digitalt ljus för någon du saknar«.[10]

Men det ljus som ställs i en lykta på en grav en lördagseftermiddag klarar sig utan allt detta. Det är sorg och minne, och det gör inga anspråk på att nå den döde.

Ett förbud med ett skäl

I islam var ordningen en annan. Där förbjöds besöket först, och när det sedan tilläts kom det med ord att säga, inte med ljus. Burayda återger profetens ﷺ ord: »Jag förbjöd er att besöka gravarna, men besök dem nu.«[11] Hos at-Tirmidhī står skälet: »besök dem nu, för de påminner om det kommande livet«. Hadithen är *ḥasan ṣaḥīḥ* enligt at-Tirmidhī, som tillägger att de lärda handlar efter den.[12]

Varför förbudet först? An-Nawawī svarar att följeslagarna nyss hade lämnat okunnighetens tid och kunde falla tillbaka i dess tomma tal vid gravarna: »När islams grunder hade satt sig, dess bestämmelser blivit fasta och dess kännetecken välkända, tilläts de att besöka gravarna.« Tillståndet kom med ett villkor, som Aḥmad och an-Nasāʾī återger: »men säg inget tomt tal«.[13] Ibn al-Qayyim ser förbudet som ett sätt att stänga vägen till att sätta något vid Guds sida. När tron på Guds enhet hade slagit rot i hjärtana tilläts besöken.[14] Sedan dess är besöket rekommenderat, och enligt an-Nawawī är det alla de lärdas uppfattning.[15]

Besöket tilläts inte därför att det var harmlöst. Det tilläts när det stod klart vart det skulle riktas. Islam behåller graven som en plats att gå till, och essän »En handsbredd över marken« har visat att graven höjs just så mycket att man vet var den döde ligger, och inte mer. Frågan är vad som sker där och åt vilket håll det riktas. Sunnan ger tre svar: två vägar står öppna, en är stängd.

Natten vid al-Baqīʿ

ʿĀʾisha berättade om en natt då profeten ﷺ steg upp och gick ut. Hon följde efter honom till al-Baqīʿ, Medinas begravningsplats. Han stod där länge, lyfte händerna tre gånger och vände hem. Efteråt berättade han att Jibrīl hade kommit till honom: »Din Herre befaller dig att gå till dem som ligger i al-Baqīʿ och be om förlåtelse för dem.« Hon frågade vad hon skulle säga till dem:

> Säg: Frid över de troende och muslimerna som bor här. Må Gud förbarma sig över dem av oss som gått före och dem som kommer efter. Och vi kommer, om Gud vill, att förenas med er.[16]

Hälsningen vänder sig till de döda, men det enda den ber om, ber den Gud om. Den form som profeten ﷺ lärde sina följeslagare gör likadant: »Jag ber Gud om välbefinnande för oss och för er.«[17] Koranen lär dem som kom efter de första troende samma sak:

> De som kommer efter dem ber: »Herre, ge oss Din förlåtelse och förlåt våra bröder som gått före oss i tron, och låt inte ovilja mot [någon] troende bli kvar i våra hjärtan! Herre! Du ömmar, full av barmhärtighet, [för Dina tjänare]!«[18]

Ibn Taymiyya säger det utan omsvep:

> I det besök som sunnan lär finns inte den levandes behov av den döde, inte heller att man ber honom om något eller söker honom som mellanhand. Det som finns i det är den levandes nytta för den döde, som begravningsbönen över honom. Gud förbarmar sig över den ene genom den andres förbön och godhet mot honom, och han lönar den andre för hans gärning.[19]

Besöket är en fortsättning på begravningsbönen. Vid begravningen ber man för den döde, och vid graven gör man samma sak, månader eller år senare.

Och bönen når fram. »När människan dör upphör hennes gärningar, utom tre«, sade profeten ﷺ: »en fortlöpande allmosa, kunskap som andra har nytta av, eller ett rättskaffens barn som ber för henne.«[20] Barnet som ber för sin döda förälder ger inte bara den döde något. Enligt hadithens egen uppräkning är barnet självt en av den dödes gärningar, den som inte upphörde när föräldern dog. Efter kvällsbönen lyfter en dotter händerna och ber Gud förlåta sin far.

En man sade till profeten ﷺ att hans mor hade dött plötsligt utan att göra något testamente. Han trodde att hon skulle ha gett allmosor om hon hade fått tala. Skulle hon få lön om han gav dem för hennes räkning? »Ja.«[21] An-Nawawī drar slutsatsen att allmosan för den dödes räkning når den döde: »Så är det enligt de lärdas konsensus.« Detsamma gäller förbönen och betalningen av hans skulder.[22] Ibn Taymiyya räknar den dödes nytta av förbön och goda gärningar till det som är »känt med nödvändighet ur islams religion«.[23] Till detta kommer hajj för den som dog utan att ha gjort sin plikthajj, och enligt den starkare uppfattningen hos an-Nawawī den fasta som den döde var skyldig. Om lönen för Koranläsning når fram är de lärda oense.[24] Det som når de döda är en hel rad handlingar. Ingen av dem syns på graven.

Den första stationen

Den andra vägen går tillbaka till den som står vid graven. Skälet i at-Tirmidhīs hadith, att gravarna påminner om det kommande livet, gäller besökaren. ʿUthmān ibn ʿAffāns frigivne Hāniʾ berättade:

> När ʿUthmān stod vid en grav grät han tills skägget blev vått. Någon sade till honom: »Paradiset och elden nämns utan att du gråter, men det här får dig att gråta?« Han svarade: »Guds sändebud ﷺ sade: Graven är den första av det kommande livets stationer. Den som räddas ur den har det lättare i allt som kommer efter. Den som inte räddas ur den har det svårare i allt som kommer efter.«[25]

Enligt hans eget svar var det inte saknaden som fick ʿUthmān att gråta. Han stod vid början av en väg som han själv skulle gå. Koranen talar om den vägen med ordet för besök:

> NI FINNER ert nöje i att överglänsa varandra i rikedom och världsliga framgångar ända till dess ni står vid gravens rand.[26]

Där Bernström skriver »står vid gravens rand« står på arabiska *zurtum*, ni besöker. Enligt den förhärskande tolkningen syftar ordet på döden: den som dör blir en besökare i gravarna, och en besökare stannar inte. På lördag hälsar kyrkogårdens besökare på människor som själva bara är på besök.

Svante Söderlund på Skogskyrkogården talade om åren: ju äldre man blir, eller ju äldre andra blir, desto mer anledning, kanske, att tända ljus. Med åren blir det fler att minnas. Enligt sunnan ska besöket få den som står där att tänka också på sin egen grav.

Den andra vägen står öppen också där den första är stängd. För den som har konverterat är graven på allhelgona ofta en förälders, och föräldern dog inte som muslim. Ibn Taymiyya ger regeln: »Det är tillåtet att besöka en icke-muslims grav för att ta lärdom, men inte att be om förlåtelse för honom.«[27] Allmosan för hans räkning når inte heller fram. Till en man vars far inte hade bekänt Guds enhet sade profeten ﷺ: »Vad din far beträffar: hade han bekänt Guds enhet och du sedan fastat och gett allmosor för hans räkning, hade det gagnat honom.«[28] Det är tunga ord att bära till en sådan grav, och de ska inte göras lättare än de är. Men besöket är tillåtet. Vid graven får man minnas och ta lärdom, och en allmosa är fortfarande givarens egen goda gärning, som Gud lönar.

Vägen som är stängd

Den tredje vägen går från den levande till graven själv, och den är stängd. Ibn al-Qayyim beskriver hur profeten ﷺ besökte följeslagarnas gravar »för att be för dem, be om barmhärtighet för dem och be om förlåtelse för dem«. Mot det ställer han besöket hos dem som sätter andra vid Guds sida. Dem delar han in i tre grupper: de anropar den döde, de ber genom honom, eller de ber vid honom och anser att bönen där är mer verksam och bättre än bönen i moskéerna. De gör, skriver han, orätt både mot sig själva och mot den döde.[29]

Den sista gruppen måste förstås noga, annars strider domen mot vad som skedde vid al-Baqīʿ. Den som står vid en grav och ber Gud förlåta den som ligger där gör det profeten ﷺ gjorde. Det som avvisas är tron att platsen gör bönen bättre, att en bön till Gud »vid hans grav lättare blir hörd«, som Ibn Taymiyya skriver.[30] Avståndet mellan

vägarna mäter han så: »Och hur långt är inte steget mellan att vilja den döde väl och att sätta honom vid Guds sida!«[31]

Bland det sista profeten ﷺ varnade för var just detta. Fem dagar före sin död sade han, enligt Jundab: »De som var före er gjorde sina profeters och sina frommas gravar till platser för bön. Gör inte gravarna till platser för bön. Jag förbjuder er det.«[32] Under sin sista sjukdom sade han att Gud hade förbannat judarna och de kristna, som gjorde sina profeters gravar till platser för bön. ʿĀʾisha tillade: »Om inte det hade varit, skulle hans grav ha lagts öppen. Men han fruktade att den skulle göras till en plats för bön.«[33] Enligt Ibn Taymiyya förklarade al-Shāfiʿī förbudet med att graven kunde bli en frestelse, inte bara med att platsen kunde vara oren.[34]

Varför den oron, om ingen tänker dyrka någon? Essän »Guden som gick sönder« har berättat hur Nuhs folks minnesbilder av fromma män blev avgudar utan att någon hade bestämt det. Ibn Taymiyya läser samma berättelse som skälet till förbudet – »när de dog satte man sig vid deras gravar, och sedan gjorde man bilder av dem« – och drar slutsatsen: »Därför är det enligt muslimernas samstämmiga mening inte föreskrivet att lova olja eller ljus till byggnaderna över gravarna.«[35]

Om ljuset på graven skriver Ibn Qudāma: »Det är inte tillåtet att ställa lampor på gravarna.« Bland skälen anger han att det är »slöseri med egendom utan nytta och en överdriven vördnad av gravarna som liknar vördnaden av avgudar«.[36] Ibn al-Qayyim beskriver profetens ﷺ sed: gravarna skulle varken trampas på eller äras så att de blev platser för bön, »högtider och avgudar«.[37] Att tända eldar vid gravarna var för Ibn ʿAqīl ett sätt att ära dem, och det har lagen förbjudit. Ibn al-Jawzī, som återger honom, berättar hur man på hans tid besökte gravarna en bestämd natt och tände eld där.[38] Också i den muslimska världen byggdes det över gravar och tändes eld vid dem, och de lärda avvisade det.

Frågan gäller inte bara andra. Forskarna i Göteborg har observerat gravlyktor under allhelgonahelgen också på muslimska begravningsplatser.[39] För en muslim är domen klar: det är inte tillåtet att ställa ljus eller lampor på gravar. Ljuset gagnar inte den döde, och det hör inte till det besök som profeten ﷺ införde. Det leder till en vördnad för graven som den inte ska ha, och så har det börjat förut. På svenska kyrkogårdar hör ljuset dessutom till en kyrklig högtid, med en innebörd som Svenska kyrkan själv har formulerat, och profetens ﷺ varning under hans sista sjukdom gällde just att göra vid gravarna som tidigare folk hade gjort.

Gränsen går inte vid kalendern. Besöket är sunna vilken dag som helst, och den som använder en ledig lördag till att gå till sin fars grav och be för honom gör det som sunnan lär. Förbudet gäller att göra dagen till en högtid vid graven, med ljus som hör dagen till.[40]

Det som når fram syns inte

Hösten 2020 hade många dött i covid-19 och samlingarna var begränsade. Fonus skulle då tända omkring 14 000 ljus på 890 kyrkogårdar åt anhöriga som inte kunde komma. Ljusen skulle fotograferas och bilderna skickas till de anhöriga.[41] Det var en omtänksam tjänst, och den visar vem ljuset är till för: det hade gjort sitt när de levande hade sett det.

Tre texter kan läggas bredvid varandra. Enligt Ibn Qudāma är lampan på graven slöseri utan nytta. Ibn Taymiyya säger att den som har lovat olja eller ljus till en grav inte ska hålla löftet, men att det är »bättre för honom inför Gud och nyttigare för honom« om han ger det han lovade som allmosa åt rättskaffens fattiga.[42] Och i sin kommentar till hadithen om modern som dog plötsligt skriver an-Nawawī att allmosan för den dödes räkning når den döde, enligt de lärdas konsensus.

Ibn Taymiyya drar inte själv slutsatsen, och den ska inte läggas i hans mun. Men tillsammans visar texterna att det som inte når den döde kan bytas mot det som gör det. Det en lykta kostar kan ges som allmosa för en död muslims räkning, och den allmosan når fram.

Den som väntar sig att islam ska ta något ifrån den sörjande finner det omvända. Det som tas bort är det som inte når fram. Kvar finns hälsningen, förbönen och allmosan, skulden som betalas och hajjen för den som inte hann. Ljuset syns för den som går förbi; förbönen går till Gud och når den som ligger i graven.

Ingen ber till sin mormor

Invändningen ligger nära till hands: detta är att moralisera över en oskyldig sorgegest. Ett ljus är inte dyrkan. Ingen svensk som ställer en lykta på sin mormors grav ber till henne, och ingen tror att lyktan gör något för henne; det vet den sörjande lika väl som de lärda. Bredvid de svenska gravarna, med lyktor, blommor och namn i guld, ser den muslimska graven fattig ut, nästan kall. En tradition som förbjuder sorgens gester berövar de sörjande det lilla de har att göra med händerna.

Kritikern har dessutom en text att hänvisa till. Jābir berättar att människor såg eld på begravningsplatsen och gick dit. Där stod Guds sändebud ﷺ nere i graven och sade: »Räck mig er vän.« Enligt an-Nawawī uppfyller kedjan al-Bukhārīs och Muslims villkor.[43] Om profeten ﷺ begravde vid eldsken, varför skulle en lykta vara förbjuden?

Svaret finns redan i samlingarna. Abū Dāwūd har satt berättelsen i kapitlet om begravning nattetid. At-Tirmidhī har en liknande berättelse, om en lampa som tändes åt profeten ﷺ när han steg ner i en grav om natten, och den står under samma rubrik.[44] Elden behövdes för arbetet: att se, att sänka ner den döde, att göra det som de levande var skyldiga honom. När arbetet var klart hade elden gjort sitt. I at-Tirmidhīs berättelse vänder sig profeten ﷺ till den döde med en förbön: »Må Gud förbarma sig över dig.« Ibn Qudāma, som förbjuder lampan på graven, skriver själv om begravning nattetid: »Om [den döde] begravs om natten och de behöver ljus är det inget fel med det.«[45] Det ljus han

förbjuder är av ett annat slag. Det ställs på graven efteråt och står kvar som en gest, när ingen längre behöver det för att se.

Ingenstans här står att svenskarna ber till sina döda. Här står att gesten inte når dem. Det har invändningen redan medgett, och medgivandet stöder domen i stället för att mildra den. En gest som ingen tror gör något för den döde är vad Ibn Qudāma kallar slöseri utan nytta. Hans andra skäl, vördnaden, har aldrig förutsatt att någon tänkte dyrka; Nuhs folk hade inte heller bestämt sig för det.

För den som inte delar islams tro är ljuset sorg och minne, och ingen dom faller här över den som tänder det. Domen gäller muslimer, och för dem betyder den inte att den sörjande får mindre att göra, utan mer, och det som görs når fram. Gränsen mot det som byggs och tänds på graven finns därför att historien har visat vart den vägen leder, från minnet vid de frommas gravar till bilderna av dem. Ibn Qudāmas ord står kvar: ett ljus på graven är utan nytta. Ges samma pengar som allmosa för en död muslims räkning når lönen honom, enligt de lärdas konsensus. Den grav som ser fattigast ut kan vara den som får mest.

När ljusen brinner ned

Natten mot söndag brinner ljusen på Skogskyrkogården ned, ett efter ett, och mörkret kommer tillbaka mellan tallarna. En natt i Medina för fjortonhundra år sedan gick profeten ﷺ ut till al-Baqīʿ i ett sådant mörker. Han stod länge bland gravarna och lyfte händerna tre gånger. Ingenting av det han gjorde blev kvar på marken. Sedan gick han hem.

De sade att en muslim inte kunde väljas

Omkring en timme innan nyhetsbyrån Associated Press utropade honom till segrare gjorde Abdul El-Sayed det själv, på Michigans demokratiska partis valvaka i Detroit: »Michigan, vi klarade det.«[1] AP gav sitt besked klockan 2.27 på natten, östamerikansk tid. När 85 procent av rösterna var räknade låg han nästan sex procentenheter före republikanen Mike Rogers, och på morgonen var avståndet omkring tio enligt de preliminära siffrorna. Han är 42 år, son till egyptiska invandrare och har aldrig tidigare varit folkvald. Nu är han den förste muslim som har valts till USA:s senat, och han tillträder den 3 januari.[2]

Rösterna räknas fortfarande. Men vad valet skulle handla om avgjordes långt innan vallokalerna öppnade, och det var inte han som avgjorde det.

Namnet på valsedeln

På examensceremonin vid University of Michigan 2007 föreslog Bill Clinton att El-Sayed kanske borde kandidera till något ämbete. Så här har han själv återgett sitt svar: »Jag vet inte om du såg mitt namn. Det kommer inte att gå för mig.«[3]

Nitton år senare hade namnet blivit en valfråga. President Donald Trump kallade honom gång på gång vid mellannamnet, Mohamed, och kritiker beskrev det som en signal till vissa väljare.[4] Mohamed är också faderns namn. Mohamed El-Sayed växte upp i Alexandria, blev professor i maskinteknik vid Kettering University i Flint och är dessutom imam.

Förtalet i egentlig mening var något annat. Trump och andra republikaner kallade honom »jihadist«.[5] Rogers, presidenten och vicepresident Vance påstod att han eller hans familj hade band till Muslimska brödraskapet. Påståendena saknade grund. El-Sayed har förnekat dem och tagit avstånd från rörelsen.[6] »Det har funnits mycket öppen islamofobi i omlopp«, sade Yasmin Bazzi, 31 år, i Dearborn.[7]

I segertalet berättade han vad han hade fått höra: »De sade till oss att någon med ett namn och min historia, en muslim, inte gick att välja – än mindre i ett senatsval över hela Michigan.«[8] Omdömet förutsatte att mannen är sin religion, och att väljarna skulle döma religionen när de dömde honom.

Förtalet slog fel

Väljarna svarade. Dearborn är förorten till Detroit som kallas det arabiska Amerikas huvudstad. Där var valdeltagandet högt, med köer vid vallokalerna, och enligt inofficiella siffror fick El-Sayed mer än 82 procent av rösterna mot knappt 17 för Rogers. I Dearborn Heights fick han 75 procent.[9] Ali Baleed Almaklani, en ledargestalt bland jemenitiska amerikaner, sade till Al Jazeera att kampanjen mot muslimerna hade fått arabiska och muslimska väljare att rösta i högre grad. Sally Howell, professor emeritus i historia vid University of Michigan-Dearborn, sade: »Den här förändringen innefattar också ett avvisande av hatet i politiken, särskilt hatet mot muslimer.«[10]

Det Israel gör i Gaza är ett folkmord, och han kallade det så: »Om du inte kan kalla det vad det är, ett folkmord, hur ska du då kunna stå upp mot Donald Trump?«[11] Inför primärvalet den 4 augusti lade United Democracy Project, AIPAC:s super-PAC, tiotals miljoner dollar på att stödja hans motståndare Haley Stevens och angripa honom. Han vann ändå, med omkring en procentenhet.[12]

Här finns något att glädjas åt, och det ska sägas utan omsvep. Väljarna avvisade förtalet, och den som kallade ett folkmord vid dess rätta namn vann. Pengarna avgjorde inte.

Samma slutsats åt andra hållet

Ändå finns det en frestelse i glädjen, och den är svår att få syn på eftersom den liknar upprättelse. Motståndarna sade: en muslim kan inte väljas. De som jublar svarar: en muslim valdes. Båda sidor gör namnet till måttstock, och båda ser valet som en dom över islam. De ena väntade sig en fällande dom, de andra tror sig ha fått en friande.

Traditionen godtar ingen av domarna, eftersom den aldrig har godtagit måttet. Profeten ﷺ sade:

> Gud ser inte till era gestalter och era ägodelar, utan Han ser till era hjärtan och era gärningar.[13]

Meningen med hadithen, skriver an-Nawawī, är att det är hjärtat som räknas i allt detta.[14] Namnet står inte med bland gestalterna och ägodelarna, men det hör till samma sida: det yttre, det man har fått och inte det man har gjort. En annan hadith säger samma sak om härkomsten: »Den vars gärning håller honom tillbaka, honom skyndar inte hans härkomst fram.«[15] Man ska inte förlita sig på släktens ära och fädernas förtjänst och försumma gärningen, förklarar an-Nawawī.[16] Hadithen talar om härkomst, och att föra över den på ett namn är en analogi. Men steget är kort, för ett namn är härkomst i liten skala, ibland bokstavligen faderns.

Essän »En from människa kan vara en dålig ledare« har visat att inte ens fromheten ensam meriterar för ett ämbete. Ett namn meriterar ännu mindre, och det diskvalificerar lika lite.

Koranen lägger bördan där den hör hemma: »på ingen bärare av bördor skall läggas en annans börda«, och »ingenting skall tillerkännas människan utom det som hon har eftersträvat«.[17] Ibn Kathīr läser de två leden tillsammans: så som en annans börda inte läggs på människan, får hon inte heller annan lön än den hon själv har förvärvat.[18] Ett namn är ingen strävan.

Därmed faller båda domarna. Segern säger något om Michigan, och om att förtal kan slå fel. Om islam säger den ingenting. ʿAlī ibn Abī Ṭālib sade: »Sanningen känns inte igen genom människor. Känn igen sanningen, så känner du igen dess folk.«[19] Islams sanning var densamma kvällen före valet och hade varit densamma om Rogers hade vunnit. Islam behöver ingen senator.

Ingenting av detta gör El-Sayeds tro till ett tomt namn. Det är Gud som väger den.

Det Ibrahim bad om

Att namnet inte väger något i domen betyder ändå inte att det saknar verkan. Människor läser namnet, och Koranen räknar med det. I sura 60 har Ibrahim och de som följde honom just tagit avstånd från sitt folk och dess avgudar. Därefter kommer en bön:

> Herre! Gör oss inte till [Ditt redskap när] Du vill sätta förnekarna av sanningen på prov! Och Herre! Förlåt oss [våra synder]! Du är den Allsmäktige, den Vise!«[20]

Vilken prövning? Qatāda svarade: ge dem inte övertaget över oss, så att de förleds av det och tror att de har fått övertaget för att de har rätt. Den tolkningen valde aṭ-Ṭabarī, som själv förklarar bönen så: »genom att Du ger dem makt över oss, så att de anser att de har rätt och att vi har fel«. Mujāhid läste den som en bön om att inte straffas, varken genom förnekarnas händer eller med ett straff från Gud, »så att de säger: om dessa hade haft rätt hade detta inte drabbat dem«.[21]

Moses folk bad med nästan samma ord (10:85). Där återger Ibn Kathīr samma förklaring efter Abū Mijlaz och Abū aḍ-Ḍuḥā: förnekarna ska inte tro att de har fått makt för att de har rätt och de troende fel.[22] Tolkarna beskriver ett och samma tankefel. Någon ser ett utfall i världen, ett övertag eller ett lidande, och sluter sig därifrån till vem som har sanningen. Just den slutsatsen är prövningen, *fitna*. Bönen ber inte om att de troende ska slippa bli sedda. Den ber om att det som drabbar dem inte ska bli någon annans bevis.

Tolkarna talar om nederlaget, och essän »Linné läste Guds dom i andras olyckor« har visat att en synlig olycka inte är någon dom över en människa. Steget från nederlaget till segern tar tolkarna inte själva, men skälet är deras eget: om ett nederlag inte visar att förnekarna har rätt, visar en seger inte heller att de troende har det. Den som såg valresultatet som islams upprättelse har dragit just den slutsats som Ibrahim bad att hans fiender skulle bevaras från, bara med omvänt förtecken.

Ibn Taymiyya vidgar bönen. Han skriver i ett avsnitt om människans egna synder, som med en god utgång kan bli en nåd också för andra, när de drar lärdom av dem. Där

räknar han orden »Gud, gör mig inte till ett varnande exempel för andra« till de bästa bönerna. Bredvid dem ställer han Moses folks och Ibrahims böner och bönen i 25:74 om att bli föredömen för de gudfruktiga, och han tolkar dem så här:

> gör oss till föredömen för den som följer oss och tar oss till förebild, och gör oss inte till en prövning för den som går vilse genom oss och blir olycklig.[23]

Faran är här inte längre bara att fienden får övertaget. Den finns också i den troendes eget liv: det han gör blir läst, och andra kan gå vilse genom honom. Så förstådd gäller bönen varje troende som syns, och ingen kan be den med pekfingret riktat mot någon annan. Men en sak gör den klar: den muslim som syns blir läst som sin religion, av vänner och av fiender. Ett otrevligt svar i kassan blir hemma vid middagsbordet något som muslimer gör. Det går inte att välja bort, och Ibrahim försökte inte. Han bad.

För den muslimska läsaren stänger det två vägar. Den ena är att göra senatorn till ett bevis för islam. Den andra är att skynda sig att ta avstånd från honom för att rentvå religionen, den dag han gör något man ogillar. Båda låter namnet avgöra. Den första lånar ut religionens anseende till en politiker, den andra låter en politikers brister belasta religionen.

Rättvisan gäller också de egna

Kvar blir ett omdöme som gäller åt båda hållen.

> TROENDE! Stå fasta på Guds sida som vittnen för rätt och rättvisa och låt inte avoghet mot människor förmå er att avvika från rättvisans väg. Gör rätt - det ligger gudsfruktan närmast; Gud är väl underrättad om vad ni gör.[24]

Ibn Kathīr sammanfattar: »använd rättvisan mot var och en, vare sig vän eller fiende«.[25] Åt det ena hållet betyder det att förtal inte besvaras med förtal. Mohamed är hans namn, och det var sättet att använda det som kritiker kallade en signal. Förtalet var ordet »jihadist« och de grundlösa påståendena om brödraskapet. Att blanda ihop de två är att själv börja tala orättvist.

Essän »Muslimerna bad för en kristen kung« satte måttet för väljaren, rättvisa och inte samhörighet, och sade att rättvisan inte får göra undantag för de egna. Här vänds samma mått mot omdömet om en vald muslim. Ibn Taymiyya påminner om att versen om avogheten uppenbarades med anledning av de troendes hat mot förnekarna, ett hat som var befallt, och att den ändå förbjöd orättvisan. Därav hans slutsats:

> Rättvisa är en plikt som var och en har mot var och en i varje läge, och orättvisa är förbjuden utan undantag och blir aldrig tillåten. […] Om den som hatar så som Gud befallt ändå förbjuds att vara orättvis mot den han hatar, hur är det då med den som hatar en muslim på grund av en tolkning, ett tvivel eller egen lust? Han har ännu större rätt att inte utsättas för orättvisa, utan att behandlas rättvist.[26]

Utan det kravet blir samme man ett bevis den dag han gör det man väntar sig, och en främling den dag han gör någon besviken. Han beskriver sig som progressiv demokrat med bakgrund i folkhälsoarbete. Han har gått till val på allmän, offentligt finansierad sjukvård, högre skatt för de rikaste och på att få ut pengarna ur politiken.[27] Det är hans program. Religionen svarar inte för det, varken när det lyckas eller när det brister. »Var och en skall ställas till svars för vad han har gjort«.[28]

Bönen i stället för domen

Mellan triumfen och avståndstagandet finns en tredje hållning, och den är äldre än båda. Al-Fuḍayl ibn ʿIyāḍ sade:

> Om jag hade en bön som blev hörd skulle jag inte lägga den på någon annan än en ledare, för ledarens rättskaffenhet är ländernas och människornas rättskaffenhet.[29]

Ibn Taymiyya beskriver samma hållning hos de tidiga generationerna, bland dem al-Fuḍayl och Aḥmad ibn Ḥanbal: hade de haft en bön som blev hörd skulle de ha bett den för makthavaren.[30] Den ledare de talade om var muslimernas härskare, och en senator i Washington är ingen sådan. Det som kan föras över är skälet, inte ställningen. Har någon makt över andra har han deras väl i sina händer, och hans rättvisa blir deras.

Men om människan inte får annat än det hon själv har strävat efter, vad tjänar då en annans bön till? Svaret står hos Muslim:

> En muslims bön för sin broder i hans frånvaro blir hörd. Vid hans huvud står en ängel som har fått uppdraget, och varje gång han ber om gott för sin broder säger ängeln: Amen, och åt dig detsamma.[31]

Hadithen ger ett dubbelt svar. Bönen för den frånvarande blir hörd, och ängelns ord gör den också till den bedjandes egen vinning: han får detsamma. Det skiljer bönen från de två vägar som stängdes. Triumfen och avståndstagandet väger båda en annans namn och gör den som väger till åskådare. I bönen är det den bedjande själv som strävar, och samma vers som tog all vikt från namnet talar här för den som ber. Bönen fäller ingen dom. Den kräver varken att man känner hans hjärta eller att man har godkänt hans program, bara att man vill att han ska vara rättvis.

Var inte romarnas seger ett tecken?

Till glädjens försvar finns en invändning, och den har stöd i Koranen själv. När perserna hade slagit romarna förutsade sura 30 att romarna skulle segra inom några få år: »Vid samma tid skall [även] de troende få glädjas åt Guds hjälp«.[32] Muslimerna ville att romarna skulle vinna, eftersom också de var skriftens folk, medan Quraysh, avgudadyrkarna i Mekka, stod på persernas sida.[33] Några av dem slog vad med Abū Bakr om utgången, och det var innan vadslagning förbjöds. När romarna segrade antog många

islam, enligt at-Tirmidhīs återgivning.[34] Gud lovar också att ge »Våra sändebud och de troende [Vår] hjälp både i detta liv och den Dag då vittnena reser sig [för att vittna]«.[35] Är en seger då inget tecken?

Inte segern i sig. Tecknet var att en förutsägelse i Koranen gick i uppfyllelse, och Abū Bakr hade satsat på Guds ord, inte på romarnas härar. Mitt i samma vers står dessutom: »Avgörandet ligger hos Gud - så har det [alltid] varit och så skall det förbli.«[36] Om löftet i sura 40 ställer Ibn Kathīr, efter aṭ-Ṭabarī, frågan var hjälpen i detta liv fanns, när vissa profeter dödades och andra fick lämna sitt folk, som Ibrahim. Svaret är att löftet gäller somliga av dem, eller att hjälpen är vedergällningen mot förföljarna, i detta liv eller senare.[37] Ibrahim, som bad bönen i sura 60, hörde själv till dem som fick lämna sitt folk. Hans seger stod inte att läsa i något valresultat.

Partiet, programmet och den privata tron

Från motsatt håll kommer en invändning som tar essäns eget mått på allvar. Han är vald för ett parti och på ett program, för att stifta lag i ett system som inte dömer efter det Gud har uppenbarat, och versen före Ibrahims bön handlar om att ta avstånd. Är inte glädjen över honom just det som essän har varnat för, att låta namnet väga tyngre än det han ska göra?

Så vore det, om glädjen gällde programmet eller systemet. Den gäller något annat: att väljarna avvisade förtalet, och att den som kallade ett folkmord vid dess rätta namn vann. Det är gärningar som redan är gjorda. Hans övriga gärningar återstår, och de blir hans egna. Frågan om kandidatur och lagstiftning är för stor för att avgöras här. Inte heller prövas han själv. Hans börda läggs inte på någon annan, och ingen annans läggs på honom.

Den sekulära invändningen vänder sig mot själva ordet. Att kalla honom den förste muslimske senatorn är identitetspolitik, säger den, och tron är en privatsak som borde lämnas därhän. Men det var inte hans anhängare som gjorde tron till frågan. Det gjorde de som upprepade hans mellannamn och kallade honom »jihadist«, och de som sade att en muslim inte gick att välja. Att tiga om tron nu vore att låta deras läsning stå obesvarad. Dessutom är religionen aldrig bara privat för den troende. Gärningarna vägs, de offentliga lika väl som de dolda, men de vägs av Gud och med Guds mått, inte efter vilket namn som står på valsedeln.

En väljare i Hamtramck

I Hamtramck sade väljaren Motahar Fadhel: »Jag är stolt över honom. Jag blir rörd.«[38] Orden påstår ingenting om islam och ingenting om vad som finns i hans hjärta. De är glädje, och den får stå som den är.

Den 3 januari tillträder han. Bönen för honom är densamma som för var och en som får makt över andra: att han blir rättvis.

Noter

VINTERGATAN VI SLÄCKTE

1. Falchi et al., »The New World Atlas of Artificial Night Sky Brightness«, *Science Advances* 2:6, 2016.
2. Koranen, al-Nūr 24:35.
3. Koranen, al-Nūr 24:40.
4. Hjalmar Söderberg, *Doktor Glas* (1905).
5. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Rawḍat al-Muḥibbīn* (De älskandes trädgård), kap. om blickens sänkning.
6. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Ighāthat al-Lahfān min Maṣāʾid al-Shayṭān*, kap. om hjärtats sjukdomar.
7. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *al-Wābil al-Ṣayyib* (Det välgörande regnet), kap. om hjärtats ljus.
8. Ibn al-Jawzī, *Ṣayd al-Khāṭir* (Tankens fångst).
9. Ḥadīth i *Ṣaḥīḥ Muslim*, Kitāb Ṣalāt al-Musāfirīn.
10. Koranen, al-Qadr 97:3.
11. Koranen, Yā Sīn 36:37.
12. »Utrotningshotat nattmörker«, *Forskning & Framsteg* 4/2016.
13. Ralph Waldo Emerson, *Nature* (1836), kap. 1.

DU ANSVARAR OCKSÅ FÖR DET DU INTE SÄGER

1. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *al-Dāʾ wa-l-Dawāʾ* (Sjukdomen och boten).
2. al-Māwardī, *Adab al-Dunyā wa-l-Dīn* (Etik för religion och världsligt liv).
3. Ṣaḥīḥ al-Bukhārī, Kitāb al-Riqāq, nr. 6477; Ṣaḥīḥ Muslim, Kitāb al-Zuhd, nr. 2988.
4. Koranen, Qāf 50:18.
5. A. Tomoda et al., »Exposure to Parental Verbal Abuse Is Associated with Increased Gray Matter Volume in Superior Temporal Gyrus,« *NeuroImage* 54 (2011), s. S280–S286.
6. Distinguishing Voice and Silence at Work: Unique Relationships with Perceived Impact, Psychological Safety, and Burnout, *Academy of Management Journal*, 2024; Employee Voice and Silence: Taking Stock a Decade Later, *Annual Review of Organizational Psychology*, 2024.
7. Distinguishing Voice and Silence at Work: Unique Relationships with Perceived Impact, Psychological Safety, and Burnout, *Academy of Management Journal*, 2024; Employee Voice and Silence: Taking Stock a Decade Later, *Annual Review of Organizational Psychology*, 2024.
8. Koranen, al-Isrāʾ 17:53.
9. *Hávamál*, den poetiska Eddan.
10. Karin Boye, »Till min mor,« *Moln: Dikter* (1922).

LEJONET I HJÄRTAT

1. Daniel Kahneman, *Thinking, Fast and Slow* (New York: Farrar, Straus and Giroux, 2011).
2. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Madārij al-Sālikīn*, kapitlet om firāsah.
3. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Madārij al-Sālikīn*, kapitlet om firāsah.
4. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Madārij al-Sālikīn*, kapitlet om firāsah.
5. Återgiven via al-Tirmidhī; hadithens enskilda berättarkedjor är svaga men den klassificeras som *ḥasan li-ghayrihi* genom samstämmighet. Ibn Qayyim citerar den i *Madārij al-Sālikīn*.
6. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Madārij al-Sālikīn*, kapitlet om firāsah.
7. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Madārij al-Sālikīn*, kapitlet om firāsah.
8. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Madārij al-Sālikīn* och *al-Dāʾ wa-l-Dawāʾ*, citerande Shāh al-Kirmānī.
9. Koranen, al-Ḥijr 15:75.
10. Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qurʾān al-ʿAẓīm*, kommentar till al-Ḥijr 15:75.

BANNLYST OCH RENAD

1. Selma Lagerlöf, *Bannlyst* (1918), kap. 28.
2. Jfr Augsburgska bekännelsen, art. IV–V, om trons rättfärdiggörelse genom nåden allena.
3. Hjalmar Söderberg, *Den allvarsamma leken* (1912).
4. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *al-Fawāʾid* (Nyttorna).
5. Koranen, al-Māʾidah 5:39.
6. Selma Lagerlöf, *Bannlyst* (1918), kap. 28.

7. Koranen, al-Furqān 25:70.
8. Koranen, al-Furqān 25:71.

POESINS KAPITULATION

1. *Qasīdah* (pl. *qaṣāʾid*): den förislamiska odens standardform, med fast metrum och genomgående slutrim, ofta sjuttio verser eller fler.
2. Koranen, al-Baqarah 2:23.
3. Walīd ibn al-Mughīras vittnesbörd är bevarat i flera tidiga profetbiografier (*sīra*-verk), bland annat hos Ibn Isḥāq och al-Bayhaqī.
4. al-Khaṭṭābī, citerad i al-Suyūṭī, *al-Itqān fī ʿUlūm al-Qurʾān*.
5. ʿAbd al-Qāhir al-Jurjānī, *Dalāʾil al-Iʿjāz* (Bevisen på det mirakulösa).
6. al-Jurjānī, *Dalāʾil al-Iʿjāz*, avsnittet om naẓm-läran.
7. Johann Wolfgang von Goethe, *West-östlicher Divan*, Noten und Abhandlungen (1819).

LÄNGTAN HETER ÅNGEST

1. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *al-Dāʾ wa-l-Dawāʾ* (Sjukdomen och boten).
2. Koranen, al-Nās 114:4–6.
3. Metaforen om ångest som immunförsvar för själen är min tolkningsram för Ibn Qayyims diagnostiska modell, inte hans eget språk. Se även hans diskussion om waswās i *Ighāthat al-Lahfān min Maṣāʾid al-Shayṭān* (Räddningen för den bedrövade ur Satans fällor).
4. Ibn Taymiyyah, *Amrāḍ al-Qulūb wa-Shifāʾuhā* (Hjärtats sjukdomar och deras bot).
5. Koranen, al-Baqarah 2:10.
6. Antonio Damasio, *Descartes' Error: Emotion, Reason, and the Human Brain*, G.P. Putnam's Sons, 1994.
7. Wendy Suzuki, *Good Anxiety: Harnessing the Power of the Most Misunderstood Emotion*, Atria Books, 2021.
8. Randolph M. Nesse, »The Smoke Detector Principle: Natural Selection and the Regulation of Defensive Responses«, *Annals of the New York Academy of Sciences*, 935(1), 2001, s. 75–85. Se även Nesse & Williams, *Why We Get Sick: The New Science of Darwinian Medicine*, Vintage, 1996.
9. Zohair Abdul-Rahman & Nazir Khan, »Clinicians, Imams, and the Whisperings of Satan«, Yaqeen Institute for Islamic Research, 2020. Inom den islamiska traditionen görs en viktig åtskillnad mellan waswās som andlig prövning och *waswās al-qahrī* (tvångsmässiga viskningar) som kräver professionell klinisk behandling.
10. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Madārij al-Sālikīn* (De vandrandes stationer).
11. Søren Kierkegaard, *Begrebet Angest* (Begreppet ångest), 1844. Den svenska översättningen »det yttersta« återger det danska »det Høieste« – ordagrant »det högsta«.
12. Pär Lagerkvist, *Barabbas*, Albert Bonniers Förlag, 1950.
13. Koranen, al-Fatḥ 48:4.
14. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *al-Wābil al-Ṣayyib min al-Kalim al-Ṭayyib* (Det välgörande regnet).
15. August Strindberg, *Götiska rummen*, 1904.
16. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *al-Fawāʾid* (Nyttorna).
17. Karin Boye, *Kris*, 1934.
18. Pär Lagerkvist, *Aftonland*, Albert Bonniers Förlag, 1953.
19. Koranen, al-Shuʿarāʾ 26:89: »Utom den som kommer till Gud med ett friskt hjärta.«

NÄR NÅGON ANNANS LYCKA GÖR ONT

1. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Madārij al-Sālikīn*.
2. al-Māwardī, *Adab al-Dunyā wa-l-Dīn*.
3. Jfr Koranen, Ṣād 38:74–76.
4. Koranen, al-Māʾidah 5:30.
5. Viktor Rydberg, *Den siste Atenaren* (1859).
6. August Strindberg, *Inferno*, kap. I (1897).
7. Karin Boye, *Kallocain* (1940).
8. Hjalmar Söderberg, *Doktor Glas* (1905). Stavningen »afundas« återger Söderbergs original.
9. al-Māwardī, *Adab al-Dunyā wa-l-Dīn*.
10. Van de Ven, Zeelenberg & Pieters, »Leveling Up and Down: The Experiences of Benign and Malicious Envy,« *Emotion* 9, nr. 3 (2009): 419–429.
11. al-Ḥasan al-Baṣrī, citerad i Ibn al-Jawzī, *Ṣayd al-Khāṭir*.

SJÄLENS INFÄRGNING

1. Ibn Khaldūn, *Muqaddimah* (1377). Toynbees omdöme i A. J. Toynbee, *A Study of History*, vol. 3 (Oxford University Press, 1934).
2. Ibn Khaldūn, *Muqaddimah*, kapitel 6, avsnittet om språkinlärning.
3. Ibn Khaldūn, *Muqaddimah*, kapitel 6. Franz Rosenthals engelska översättning återger *malakah* som »habit« men noterar ordets bredare semantiska fält.
4. Ibn Khaldūn, *Muqaddimah*, kapitel 6, avsnittet om intellektets natur.
5. Ibn Khaldūn, *Muqaddimah*, kapitel 6, avsnittet om vetenskaplig disposition (*malakah ʿilmiyyah*).
6. Ellen Key, *Barnets århundrade* (Albert Bonniers Förlag, 1900).
7. Ellen Key, *Lifslinjer*, tredje delen.

8. Skolverket, »PISA – internationell studie om 15-åringars kunskaper« (2023). Se även OECD, PISA 2022 *Results*, vol. I–II.
9. Skolverket, *Läroplan för grundskolan, förskoleklassen och fritidshemmet: Lgr22* (2022).
10. Koranen, al-Raḥmān 55:1–2.
11. Koranen, al-Isrāʾ 17:106.
12. Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qurʾān al-ʿAẓīm*, kommentar till 17:106, med hänvisning till Ibn ʿAbbās.
13. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Madārij al-Sālikīn*, avsnittet om *tadhakkur* och *tafakkur*.
14. Ibn Masʿūd, citerad i al-Suyūṭī, *al-Itqān fī ʿUlūm al-Qurʾān*.
15. Ibn Khaldūn, *Muqaddimah*, kapitel 6, avsnittet om barnuppfostran.
16. *Hávamál*, den poetiska Eddan, strof 103.

RÄTTIGHETERNA UTAN GRUND

1. Jacques Maritain, introduktion till *Human Rights: Comments and Interpretations*, UNESCO, 1948. Se även Mary Ann Glendon, *A World Made New: Eleanor Roosevelt and the Universal Declaration of Human Rights*, Random House, 2001.
2. Hjalmar Söderberg, *Doktor Glas*, Albert Bonniers Förlag, 1905.
3. Immanuel Kant, *Grundläggning av sedernas metafysik* (*Grundlegung zur Metaphysik der Sitten*), 1785, andra avsnittet.
4. John Rawls, *Political Liberalism*, Columbia University Press, 1993, föreläsning IV.
5. Alasdair MacIntyre, *After Virtue: A Study in Moral Theory*, University of Notre Dame Press, 1981, kap. 1–5.
6. Koranen, al-Rūm 30:30.
7. Ṣaḥīḥ al-Bukhārī, nr 1358; Ṣaḥīḥ Muslim, nr 2658.
8. J. Kiley Hamlin, Karen Wynn & Paul Bloom, »Social evaluation by preverbal infants«, *Nature* 450, 2007, s. 557–559; Paul Bloom, *Just Babies: The Origins of Good and Evil*, Crown, 2013.
9. August Blanche, *Sonen af söder och nord*, Albert Bonniers Förlag, 1851.
10. Koranen, al-Aʿrāf 7:172.
11. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *al-Wābil al-Ṣayyib min al-Kalim al-Ṭayyib*.
12. Hjalmar Bergman, *Eros' begravning*, Albert Bonniers Förlag, 1922.
13. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *al-Dāʾ wa-l-Dawāʾ*.
14. Erik Gustaf Geijer, *Samlade skrifter*.
15. Johan Ludvig Runeberg, samlade verk.
16. Dag Hammarskjöld, *Vägmärken*, Albert Bonniers Förlag, 1963.
17. Pär Lagerkvist, *Aftonland*, Albert Bonniers Förlag, 1953.
18. Jürgen Habermas, »Religion in the Public Sphere«, *European Journal of Philosophy* 14:1, 2006.
19. Friedrich Nietzsche, *Zur Genealogie der Moral*, 1887, första avhandlingen.
20. Ellen Key, *Lifslinjer, Första delen*, Albert Bonniers Förlag, 1903.

ELDEN SOM KÄNNER IGEN

1. Koranen, al-Raʼd 13:17.
2. Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qurʾān al-ʾAẓīm*, kommentar till al-Raʼd 13:17.
3. Ibn Rajab al-Ḥanbalī, *al-Takhwīf min al-Nār* (Varning för Elden).
4. Koranen, al-Ḥajj 22:22.
5. Att syndiga troende slutligen frigörs ur Jahannam – helvetet – är väletablerat i sunnitisk teologi, stött bland annat av hadīther i Ṣaḥīḥ al-Bukhārī och Ṣaḥīḥ Muslim om *shafāʾah* (förbön) och om de som bär ett sennapskorns vikt av tro.
6. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Madārij al-Sālikīn* (De vandrandes stationer).
7. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Rawḍat al-Muḥibbīn* (De älskandes trädgård).
8. Herakleitos, fragment B66 (bevarad hos Hippolytos): πάντα τὸ πῦρ ἐπελθὸν κρινεῖ καὶ καταλήψεται.
9. Koranen, al-Baqarah 2:24.

ATT UPPGRADERA EN MÄNNISKA

1. Karin Boye, *Kallocain* (Albert Bonniers Förlag, 1940).
2. »Thousands of Swedes are inserting microchips under their skin«, World Economic Forum, maj 2018. Se även Minna Nyman, »Fler hackar kroppen – för ett bekvämare liv«, forskning.se, februari 2019.
3. Byung-Chul Han, *Psychopolitik: Neoliberalismus und die neuen Machttechniken* (Matthes & Seitz Berlin, 2014).
4. Ibn al-Jawzī, *Ṣayd al-Khāṭir* (Tankens fångst).
5. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Ighāthat al-Lahfān min Maṣāʾid al-Shayṭān* (Räddningen för den bedrövade ur Satans fällor).
6. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *al-Dāʾ wa-l-Dawāʾ* (Sjukdomen och boten).
7. Koranen, al-Aḥzāb 33:72.
8. Ibn Taymiyyah, *al-Siyāsah al-Sharʿiyyah*.
9. Ḥadīth återgiven i Abū Dāwūds och al-Tirmidhīs samlingar; citerad i Ibn al-Jawzī, *Ṣifat al-Ṣafwah*.
10. Koranen, al-Sajdah 32:16.
11. al-Nawawī, *al-Arbaʿīn al-Nawawiyyah*, *ḥadīth* nr 6; ursprungligen i Ṣaḥīḥ al-Bukhārī och Ṣaḥīḥ Muslim.
12. Ibn Taymiyyah, *Amrāḍ al-Qulūb wa-Shifāʾuhā* (Hjärtats sjukdomar och deras bot).
13. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Madārij al-Sālikīn* (De vandrandes stationer).
14. Karin Boye, *Kallocain*.
15. Ibn Rajab al-Ḥanbalī, *Jāmiʿ al-ʿUlūm wa-l-Ḥikam* (Samling av vetenskaper och visdomsord).

KORANEN MELLAN PERGAMENT OCH MINNE

1. UNESCO, *Atlas of the World's Languages in Danger*, 3:e upplagan, 2010.
2. Elias Wessén, *Svenskt lagspråk*, Institutet för rättshistorisk forskning, 1965.
3. Koranen, al-Ḥijr 15:9.
4. University of Birmingham, »Birmingham Qur'an manuscript dated among the oldest in the world«, pressmeddelande, 22 juli 2015.
5. François Déroche, *Qur'ans of the Umayyads: A First Overview*, Brill, 2014, kap. 4.
6. Joseph E. B. Lumbard, »New Light on the History of the Quranic Text?«, *Huffington Post*, 2015; Alba Fedeli, *Early Qurʾānic Manuscripts, their Text, and the Alphonse Mingana Papers*, University of Birmingham, 2015.
7. Theodor Nöldeke, *Geschichte des Qorâns*, Dieterich'sche Buchhandlung, 1860; reviderad och utvidgad av Friedrich Schwally, Gotthelf Bergsträsser och Otto Pretzl, 1909–1938.
8. Behnam Sadeghi och Mohsen Goudarzi, »Ṣanʿāʾ 1 and the Origins of the Qurʾān«, *Der Islam*, vol. 87, nr. 1–2, 2012, s. 1–129.
9. Ṣaḥīḥ al-Bukhārī, Kitāb Faḍāʾil al-Qurʾān, nr. 5027.
10. Ibn Battuta, *al-Riḥlah*, del 4.
11. Georg August Wallin, *Första resa från Cairo till Arabiska öknen*, 1845.
12. Bart D. Ehrman, *Misquoting Jesus: The Story Behind Who Changed the Bible and Why*, HarperOne, 2005, s. 89–90.
13. Michael Witzel, »Vedas and Upaniṣads« i *The Blackwell Companion to Hinduism*, Blackwell, 2003, s. 68–71.
14. Ibn al-Jazarī, *al-Nashr fī al-Qirāʾāt al-ʿAshr*, kap. 1.
15. Ibn Khaldūn, *al-Muqaddimah*, kap. 6, avsnitt om Koranens vetenskaper.
16. Koranen, Fuṣṣilat 41:42.
17. Erik Gustaf Geijer, *Svea Rikes Hävder*, inledning, 1825.

DEN STARKASTE TJÄNAREN

1. Citerat av Ibn Taymiyyah, *al-Siyāsah al-Sharʿiyyah*, kapitlet om ämbetsmannautnämningar.
2. Ibn Taymiyyah, *al-Siyāsah al-Sharʿiyyah*, avsnittet om *al-wilāyah*.
3. Ibn Taymiyyah, *al-Siyāsah al-Sharʿiyyah*.
4. Ibn Taymiyyah, *al-Siyāsah al-Sharʿiyyah* jfr Imām Aḥmads utlåtande om fälttåg under en stark men syndig ledare respektive en svag men rättfärdig, återgivet via Ibn Taymiyyah.
5. Ibn Taymiyyah, *al-Siyāsah al-Sharʿiyyah*, avsnittet om att kombinera flera ämbetsmän.
6. Koranen, al-Qaṣaṣ 28:26.
7. Koranen, Yūsuf 12:55.
8. Lighthouse Reports och Svenska Dagbladet, »Sweden's Suspicion Machine«, november 2024; jfr Amnesty International, pressmeddelande, november 2024.
9. Amnesty International, pressmeddelande, 27 november 2024.
10. Inspektionen för socialförsäkringen (ISF), rapport 2018, om Försäkringskassans riskprofilering.
11. Norbert Wiener, »Some Moral and Technical Consequences of Automation«, *Science* 131, nr 3410 (1960).
12. Koranen, al-Nisāʾ 4:58.
13. Tom R. Tyler, *Why People Obey the Law* (Yale University Press, 1990; Princeton University Press, 2006).
14. Dagens Arena, »Kritik mot automatiserad arbetsförmedling«; jfr *Technology in Society* 76 (2024), »Trustworthy AI in the public sector: An empirical analysis of a Swedish labor market decision-support system«.
15. Europaparlamentets och rådets förordning om artificiell intelligens (EU AI Act), bilaga III.
16. Ibn Taymiyyah, *al-Siyāsah al-Sharʿiyyah*, avsnittet om att kombinera ämbetsmän.
17. Ibn al-Jawzī, *Ṣayd al-Khāṭir*.
18. Selma Lagerlöf, *Valda Berättelser*.
19. Ellen Key, *Barnets århundrade* (1900).
20. Koranen, al-Aḥzāb 33:72.

ALIS PRINCIP

1. Koranen, Yūnus 10:36.
2. August Strindberg, *Götiska rummen*, Stockholm, 1904.
3. Ellen Key, *Lifslinjer*, första delen, Stockholm, 1903.
4. Gustave Le Bon, *Massans psykologi*, kap. 2.
5. Brattsystemet avskaffades genom riksdagsbeslut 1954, med verkan från 1 oktober 1955. Systembolagets historik dokumenterar den efterföljande konsumtionsökningen.
6. Folkomröstningen om kärnkraften genomfördes den 23 mars 1980. De tre alternativen innebar olika tidsplaner för avveckling, men inget alternativ motsvarade ett rent nej till avveckling.
7. Koranen, al-Isrāʾ 17:36.
8. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *al-Dāʾ wa-l-Dawāʾ* (Sjukdomen och boten).
9. Ibn al-Jawzī, *Dhamm al-Hawā* (Fördömandet av begäret).
10. Ibn al-Jawzī, *Dhamm al-Hawā*.
11. Gustave Le Bon, *Massans psykologi*, kap. 2.
12. Koranen, al-Qaṣaṣ 28:50.
13. ʿAlī ibn Abī Ṭālib, citerad i Ibn al-Jawzī, *Talbīs Iblīs* (Iblīs' bedrägerier).
14. Ibn Taymiyyah, *Majmūʿ al-Fatāwā* (Samlade rättsutlåtanden) och *al-Radd ʿalā al-Manṭiqiyyīn* (Vederläggning av logikerna). Ibn Taymiyyah betonar upprepade gånger att sanning prövas mot Koranen och Sunnah, inte mot personers status, och att varje människa utom Profeten ﷺ kan ha rätt eller fel.

15. Jürgen Habermas, *Theorie des kommunikativen Handelns* (1981), eng. *The Theory of Communicative Action* (1984). Begreppet »herrschaftsfreier Diskurs« utvecklades i Habermas tidiga diskursetik, från »Wahrheitstheorien« (1973) och framåt.
16. Ibn Taymiyyah, *al-Radd ʿalā al-Manṭiqiyyīn*.
17. Koranen, al-Shūrā 42:38.
18. Karin Boye, *Kallocain*, Stockholm, 1940.
19. Koranen, Ṭā Hā 20:124.
20. Hjalmar Söderberg, *Jesus Barabbas*, Stockholm, 1928.
21. Ibn Khaldūn, *Muqaddimah*.
22. Koranen, al-Baqarah 2:269.

SĪBAWAYHS BRYTNING

1. Sībawayh (Abū Bishr ʿAmr ibn ʿUthmān ibn Qanbar, d. ca 796 e.Kr.) föddes i Shiraz i provinsen Fars, Persien, och flyttade till Basra för studier. Se Carter, M.G., *Sibawayhi*, I.B. Tauris, 2004.
2. al-Khalīl ibn Aḥmad al-Farāhīdī (d. ca 786 e.Kr.). Anekdoten om kopparslagaren återges i Ibn Khallikān, *Wafayāt al-Aʿyān*.
3. *al-Kitāb* (»Boken«) omfattar fem volymer och behandlar arabisk syntax (*naḥw*) och morfologi (*ṣarf*). Det förblev den arabiska grammatikens oöverträffade referensverk.
4. *Faṣāḥah* var inte bara korrekt språk utan ett estetiskt ideal knutet till beduinernas tal, som ansågs bära arabiskans renaste form. Talaren bedömdes efter klang, ordval och frånvaro av språkfel (*laḥn*); en enda felböjning kunde förstöra en mans anseende.
5. Koranen, al-Shuʿarāʾ 26:195.
6. Ibn Khaldūn, *al-Muqaddimah*, övers. Franz Rosenthal, vol. III, kap. 6.
7. Imām al-Shāfiʿī, citerad i Ibn al-Jawzī, *Ṣifat al-Ṣafwah*. Egen översättning från arabiska.
8. Imām al-Shāfiʿī, *Dīwān al-Imām al-Shāfiʿī*. Egen översättning från arabiska.
9. *Shuʿūbiyyah* var en rörelse bland icke-arabiska muslimer, främst perser, som hävdade kulturell och intellektuell likvärdighet med araberna. Rörelsen var mest framträdande under abbasidperioden (750–1258 e.Kr.).
10. al-Suyūṭī, *al-Itqān fī ʿUlūm al-Qurʾān*. Al-Suyūṭī citerar al-Shāfiʿī: »Ingen behärskar språket fullständigt utom en profet.«
11. Koranen, al-Ḥujurāt 49:13.
12. Ibn Taymiyyah, *Iqtiḍāʾ al-Ṣirāṭ al-Mustaqīm*. Egen översättning från arabiska.
13. Ibn Taymiyyah, *al-Radd ʿalā al-Manṭiqiyyīn*. Egen översättning från arabiska.
14. Erik Gustaf Geijer, *Äreminne öfver Georg Stjernhjelm*.
15. August Strindberg, *Röda rummet* (1879). Passagen är satirisk: karaktären angriper ironiskt Stiernhielm för att ha drivit fram svenska på bekostnad av tyskan.
16. Joseph Conrad (Józef Teodor Konrad Korzeniowski, 1857–1924) föddes i det ryska imperiets polska territorier och lärde sig engelska som vuxen sjöman. Han räknas bland det engelska språkets mest inflytelserika romanförfattare. Se Najder, Z., *Joseph Conrad: A Life*, Camden House, 2007.
17. ʿAlī ibn Abī Ṭālib, citerad i *Kitāb al-Ṣamt wa Ādāb al-Lisān*. Egen översättning från arabiska.

DOMAREN UTAN SVÄRD

1. al-Māwardī, *al-Aḥkām al-Sulṭāniyyah*, kapitel om domstolsväsendet och statsförvaltningen.
2. Jfr den kritik som bland andra Patricia Crone och Wael Hallaq framfört mot anakronistiska läsningar av medeltida islamisk politisk teori.
3. Ḥadīth i Ṣaḥīḥ al-Bukhārī, nr 7158, och Ṣaḥīḥ Muslim. Citerad bland annat i Ibn al-Jawzīs *Ṣayd al-Khāṭir*.
4. Profeten ﷺ, återgiven i Ibn Rajab al-Ḥanbalī, *Jāmiʿ al-ʿUlūm wa-l-Ḥikam*.
5. al-Māwardī, *al-Aḥkām al-Sulṭāniyyah*, kapitlet om *maẓālim*.
6. al-Māwardī, *al-Aḥkām al-Sulṭāniyyah*, kapitlet om *maẓālim*.
7. al-Māwardī, *al-Aḥkām al-Sulṭāniyyah*, kapitlet om *ḥisbah*.
8. Koranen, Āl ʿImrān 3:104.
9. al-Māwardī, *al-Aḥkām al-Sulṭāniyyah*, kapitlet om *ḥisbah*.
10. al-Māwardī, *al-Aḥkām al-Sulṭāniyyah*, kapitlet om *ḥisbah*.
11. al-Māwardī, *al-Aḥkām al-Sulṭāniyyah*, kapitlet om *ḥisbah*.
12. Selma Lagerlöf, *Bannlyst*.
13. Hjalmar Söderberg, *Historietter*.
14. Ibn Taymiyyah, *al-Ḥisbah fī al-Islām*.
15. Ibn Taymiyyah, *al-Ḥisbah fī al-Islām*.
16. Ibn Taymiyyah, *al-Siyāsah al-Sharʿiyyah* Abū Yūsuf, *Kitāb al-Kharāj*.
17. al-Māwardī, *Adab al-Dunyā wa-l-Dīn*.
18. C. S. Lewis, »The Humanitarian Theory of Punishment« (1949).
19. Abū Bakr al-Ṣiddīq, återgiven i Ibn al-Jawzī, *Ṣifat al-Ṣafwah*.
20. Ibn Khaldūn, *Muqaddimah*.
21. Jfr historiska studier av *ḥisbah*-ämbetets praktiska tillämpning under senabbasidisk tid.
22. Koranen, al-Nisāʾ 4:58.

LAGEN INGEN SKREV

1. August Strindberg, *Röda rummet: Skildringar ur artist- och författarlivet* (1879), kap. 7.
2. Strindberg, *Röda rummet*, kap. 7.

3. John Austin, *The Province of Jurisprudence Determined* (1832); Karl Marx & Friedrich Engels, *Det kommunistiska manifestet* (1848). Strindbergs kritik är samtida med denna debatt om lag och makt.
4. Blaise Pascal, *Pensées* (1670), fragment 103 (Lafuma). Egen översättning från franska.
5. Erik Gustaf Geijer, citerad i *Frihet och framsteg: Erik Gustaf Geijer i urval* (Timbro förlag).
6. Koranen, al-Shūrā 42:17.
7. Se Wael B. Hallaq, *A History of Islamic Legal Theories* (Cambridge University Press, 1997), kap. 1–3.
8. *Halakha* (hebreiska, 'att gå') är den judiska rättstraditionens samlingsterm för den religiösa lag som reglerar dagligt liv, härledd ur Torah, Talmud och rabbinsk rättspraxis.
9. Thomas av Aquino, *Summa Theologiae* I-II, q. 91–94; Menachem Elon, *Jewish Law: History, Sources, Principles* (Jewish Publication Society, 1994).
10. Ibn Khaldūn, *Muqaddimah* (Inledningen), bok 3, kap. 23.
11. Ibn Khaldūn, *Muqaddimah*, bok 3, kap. 41.
12. Daron Acemoglu & James A. Robinson, *Why Nations Fail: The Origins of Power, Prosperity, and Poverty* (Crown Publishers, 2012); jfr Acemoglus ekonomipris till Nobels minne 2024 för forskning om institutioner och välstånd.
13. Ibn Taymiyyah, *al-Radd ʿalā al-Manṭiqiyyīn* (Genmäle mot logikerna). Egen översättning från arabiska.
14. Ibn Taymiyyah, *al-Radd ʿalā al-Manṭiqiyyīn*. Egen översättning från arabiska.
15. Koranen, al-Anʿām 6:123.
16. Muḥammad ibn al-Munkadir, citerad i Ibn al-Jawzī, *Ṣifat al-Ṣafwah* (De utvaldas egenskaper). Egen översättning från arabiska.
17. Erik Gustaf Geijer, citerad i *Frihet och framsteg: Erik Gustaf Geijer i urval* (Timbro förlag).
18. Selma Lagerlöf, *Bannlyst* (1918).
19. Ibn Khaldūn, *Muqaddimah*, bok 3.

DET ENÖGDA BEGÄRET

1. Profeten Muḥammad ﷺ, återgiven i Ibn al-Jawzī, *Dhamm al-Hawā* (Klandret av begäret). Hadithen återfinns inte i de sex kanoniska samlingarna; dess autenticitetsgrad diskuteras bland hadithvetare. Den starkare ʿAlī-hadithen (fotnot 3) bekräftar samma princip med solidare kedja.
2. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Rawḍat al-Muḥibbīn* (De älskandes trädgård), kapitlet om blickens regler och faror.
3. Ḥadīth återgiven via al-Tirmidhī (nr 2701), bedömd som *hasan* av al-Arnāʾūṭ. Även citerad i al-Māwardī, *Adab al-Dunyā wa-l-Dīn* (Etik för religion och världsligt liv).
4. Ibn al-Jawzī, *Dhamm al-Hawā*: »Begärets öga är enögt« (*ʿayn al-hawā ʿawrāʾ*).
5. Iris Murdoch, *The Sovereignty of Good* (1970), essän »The Idea of Perfection«.
6. Epiktetos, *Discourses* (ca 108 e.Kr.), nedtecknade av Arrianos.
7. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *al-Dāʾ wa-l-Dawāʾ* (Sjukdomen och boten).
8. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *al-Dāʾ wa-l-Dawāʾ*.
9. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Rawḍat al-Muḥibbīn*.
10. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Madārij al-Sālikīn* (De vandrandes stationer), avsnittet om *baṣīrah*.
11. Koranen, al-Ḥajj 22:46.
12. Victoria Benedictsson, *Modern: En Berättelse* (1888).
13. Victoria Benedictsson, *Den bergtagna*.
14. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Rawḍat al-Muḥibbīn*.
15. Hjalmar Söderberg, *Historietter* (1898).
16. Koranen, al-Nūr 24:30.
17. Koranen, al-Nūr 24:31.
18. Koranen, al-Mulk 67:4.
19. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Rawḍat al-Muḥibbīn*.
20. Kent C. Berridge & Terry E. Robinson, »The neural basis of drug craving: An incentive-sensitization theory of addiction,« *Brain Research Reviews* 18 (1993). Distinktionen mellan *wanting* (begärsimpuls) och *liking* (upplevd tillfredsställelse) har sedan bekräftats i omfattande forskning.

VEM SER TILL ATT VI HAR MAT?

1. MSB, citerad i »MSB varnar: Sverige är inte rustat för kris«, *Tidningen Näringslivet*, 2025.
2. SOU 2024:8, *Livsmedelsberedskap för en ny tid*, Regeringskansliet, 2024.
3. Koranen, Yūsuf 12:47.
4. Koranen, Yūsuf 12:55.
5. Koranen, Yūsuf 12:56.
6. Ibn Taymiyyah, *al-Ḥisbah fī al-Islām* (Marknadstillsynen i islam), avsnitt om statlig prisreglering och tvångsförsäljning vid nöd.
7. Ḥadīth återgiven i Abū Dāwūd och al-Tirmidhī; Ibn Taymiyyah citerar och diskuterar den i *al-Ḥisbah fī al-Islām*.
8. Ibn Taymiyyah, *al-Ḥisbah fi al-Islām*.
9. Ibn Taymiyyah, *al-Ḳawāʿid al-Nūrāniyyah* (De upplysta principerna).
10. Ibn Taymiyyah, *al-Īmān* (Tron).
11. Amartya Sen, *Poverty and Famines: An Essay on Entitlement and Deprivation*, Oxford University Press, 1981.
12. MSB, »Beredskapslager«, samt Försvarsdepartementets historiska dokumentation om civilförsvaret.
13. Riksdagens dokumentation om avvecklingen av det svenska totalförsvaret efter kalla kriget; jfr Försvarsberedningens rapporter 1995–2004.

14. Finlands nationella försörjningsberedskapscenter (Huoltovarmuuskeskus); Schweiz federala lag om nationell ekonomisk försörjning (Landesversorgungsgesetz).
15. SOU 2024:8, *Livsmedelsberedskap för en ny tid*, Regeringskansliet, 2024.
16. »Commodity supply crisis grows as climate change takes hold«, *FoodNavigator*, 28 juli 2025; jfr Munich Re, *Natural Catastrophe Review*, första halvåret 2025.
17. »How Climate Change Is Disrupting the Global Supply Chain«, *Yale Environment 360*, 2025.
18. Verner von Heidenstam, *Folkungaträdet*, Albert Bonniers Förlag, 1905–1907.
19. Ibn Khaldūn, *al-Muqaddimah* (Inledningen), kap. 3.
20. Ibn Taymiyyah, *al-Ḥisbah fī al-Islām*.
21. Koranen, al-Balad 90:14.

FRÅGAN LEVERTIN ALDRIG STÄLLDE

1. Oscar Levertin, *Diktare och drömmare* (1898).
2. Oscar Levertin, *Diktare och drömmare*, essän om Lucretius.
3. Ellen Key, *Lifslinjer*, Andra delen.
4. Nathan Söderblom, *Uppenbarelse* (1903).
5. David Thurfjell, *Det gudlösa folket: de mest sekulariserade på jorden* (Norstedts, 2015).
6. Pew Research Center, »Being Christian in Western Europe« (2018). 36 procent av svenska vuxna uppger att de tror på en gud, en högre makt eller en andlig kraft.
7. Ellen Key, *Lifslinjer*, Tredje delen. Key parafraserar Rousseau.
8. *Ḥanīf* betecknar i Koranen den som vänder sig till Gud i ren monoteism, fri från avgudadyrkan. Termen knyts särskilt till Abraham: »Abraham var varken jude eller kristen utan en sann gudstroende (*ḥanīf*) som hade underkastat sig Guds vilja« (Āl ʿImrān 3:67).
9. Koranen, al-Rūm 30:30.
10. Ṣaḥīḥ al-Bukhārī, *Kitāb al-Qadar*, nr. 6599; Ṣaḥīḥ Muslim, *Kitāb al-Qadar*, nr. 2658.
11. Justin Barrett, *Born Believers: The Science of Children's Religious Belief* (Free Press, 2012); jfr Deborah Kelemen, »Are Children 'Intuitive Theists'?«, *Psychological Science* 15:5 (2004), 295–301.
12. Albert Einstein, citerad i *Saturday Evening Post*, 26 oktober 1929.
13. Ibn Taymiyyah, *Amrāḍ al-Qulūb wa-Shifāʾuhā* (Hjärtats sjukdomar och deras bot).
14. Ibn Taymiyyah, *al-Īmān* (Tron). Parafras efter arabisk originaltext.
15. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *al-Fawāʾid* (Nyttorna). Parafras efter arabisk originaltext.
16. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *al-Wābil al-Ṣayyib* (Det välgörande regnet), kapitlet om *dhikrs* ställning. Parafras efter arabisk originaltext.
17. Blaise Pascal, *Pensées*, fragment 148 (Lafuma) / 425 (Brunschvicg).
18. Nathan Söderblom, *Uppenbarelse* (1903).
19. Nathan Söderblom, *Uppenbarelse*.
20. August Strindberg, *Inferno* (1897).
21. Koranen, al-Raʿd 13:28.
22. Dan Andersson, *David Ramms arv* (1919).
23. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *al-Fawāʾid*. Parafras efter arabisk originaltext.
24. Koranen, Fuṣṣilat 41:53.

LJUSA BLÅ NATT

1. Hjalmar Söderberg, *Doktor Glas* (1905), dagboken 23 juni.
2. Oscar Levertin, *Legender och visor* (1891).
3. Söderberg, *Doktor Glas*, dagboken 12 augusti.
4. Om ljusets inverkan på melatoninproduktion och dygnsrytm, se t.ex. iForm, »Psykolog: 'Sommardepression ger en känsla av förlust'« (2024).
5. August Strindberg, *Inferno* (1897), kap. XII.
6. Koranen, al-Anʿām 6:96.
7. Koranen, Yā Sīn 36:37.
8. Koranen, al-Rūm 30:23.
9. Ibn Ḥazm, *al-Taqrīb li-Ḥadd al-Manṭiq*.
10. Söderberg, *Doktor Glas*, dagboken 14 augusti.
11. Söderberg, *Doktor Glas*, dagboken 7 september.
12. al-Shāfiʿīs ord om sufijerna återges av Ibn Qayyim al-Jawziyyah i *Madārij al-Sālikīn* (De vandrandes stationer), avsnittet om *waqt*.
13. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Madārij al-Sālikīn*, avsnittet om *waqt* (tidens station).
14. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Madārij al-Sālikīn*, avsnittet om *waqt*.
15. Blaise Pascal, *Pensées* (1670), fragment 172 (Lafuma-numrering).
16. Söderberg, *Doktor Glas*, dagboken 17 juni.
17. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Madārij al-Sālikīn*, avsnittet om *murāqabah* (medveten närvaro).
18. Søren Kierkegaard, *Begrebet Angest* (1844).
19. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Madārij al-Sālikīn*, avsnittet om *waqt*.
20. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *al-Dāʾ wa-l-Dawāʾ*.
21. Koranen, Āl ʿImrān 3:190.
22. Ibn al-Jawzī, *Ṣayd al-Khāṭir*.
23. Söderberg, *Doktor Glas*, dagboken 2 oktober.
24. Söderberg, *Doktor Glas*, dagboken 12 augusti.

25. Sālik (vandrare) betecknar den som medvetet vandrar de andliga stationerna mot Gud. Ibn Qayyims *Madārij al-Sālikīn* – De vandrandes stationer – är det mest kända verket i genren.
26. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Madārij al-Sālikīn*, avsnittet om *waqt*.

ELD MOT EN RÖST

1. Svenska institutet, *Omvärldens reaktioner på koranbränningar i Sverige sommaren 2023* (2023).
2. Koranen, al-Aʿrāf 7:204.
3. Ibn Taymiyyah, *al-Waṣiyyah al-Kubrā*.
4. Ibn Taymiyyah, *al-Radd ʿalā al-Manṭiqiyyīn*.
5. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Madārij al-Sālikīn* (De vandrandes stationer), avsnittet om *samāʿ* (lyssnande).
6. Koranen, al-Jinn 72:1–2.
7. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Madārij al-Sālikīn*, avsnittet om *samāʿ*.
8. Walter J. Ong, *Orality and Literacy: The Technologizing of the Word* (Methuen, 1982).
9. Ibn Taymiyyah, *al-Ṣārim al-Maslūl ʿalā Shātim al-Rasūl*.
10. Stockholms tingsrätt, dom i mål om hets mot folkgrupp, februari 2025; Svea hovrätt, dom november 2025.
11. Göteborgs universitet, »Koranbränningarna pröver yttrandefrihetens gränser« (2023).
12. Konflikten, känd som *miḥnah*, varade ca 833–848. Se Josef van Ess, *Theologie und Gesellschaft im 2. und 3. Jahrhundert Hidschra*, bd 3.
13. Frågan om Koranen är skapad eller oskapad var inte abstrakt. Om Koranen är skapad kan den betraktas som en produkt av sin tid – tolkningsbar, reviderbar, underordnad mänskligt omdöme. Om den är Allahs ﷻ oskapade tal är den evigt bindande och kan inte underordnas någon annan auktoritet. Det var denna skillnad imam Aḥmad vägrade ge upp, trots fängelse och piskrapp.
14. Erik Gustaf Geijer, *Tal vid jubelfesten i Uppsala* (1817).
15. Viktor Rydberg, *Singoalla* (1857).
16. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *al-Wābil al-Ṣayyib min al-Kalim al-Ṭayyib*.

BERGEN SOM VÄGRADE

1. Koranen, al-Aḥzāb 33:72.
2. al-Ṭabarī, *Jāmiʿ al-Bayān*, och al-Qurṭubī, *al-Jāmiʿ li-Aḥkām al-Qurʾān*, kommentarer till 33:72. Se även IslamQA, *What is meant by al-amaanah in verse 33:72?*, https://islamqa.info/en/answers/145741.
3. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Ighāthat al-Lahfān min Maṣāʾid al-Shayṭān*, kapitlet om hjärtats herravälde över lemmarna. Jfr *al-Ṭibb al-Nabawī* där han beskriver hjärtat som kroppens konung och lemmarna som dess soldater.
4. Muḥammad ibn Mūsā al-Khwārizmī (ca. 780–850) verkade vid det abbasidiska Vishetshuset (*Bayt al-Ḥikmah*) i Bagdad. Hans algebraverk gav oss ordet *algebra* hans latiniserade namn, *Algoritmi*, gav oss *algoritm*.
5. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/1689 (AI-förordningen), artikel 14. Se https://artificialintelligenceact.eu/article/14/.
6. SOU 2025:101, *Anpassningar till AI-förordningen*, Regeringskansliet. Se https://regeringen.se/rattsligadokument/statens-offentliga-utredningar/2025/10/sou-2025101/.
7. Parasuraman & Manzey, »Complacency and Bias in Human Use of Automation: An Attentional Integration«, *Human Factors* 52:3 (2010), s. 381–410.
8. August Strindberg, *Svarta fanor*.
9. Begreppet *responsibility gap* myntades av Andreas Matthias, »The responsibility gap: Ascribing responsibility for the actions of learning automata«, *Ethics and Information Technology* 6 (2004), s. 175–183. Se även Filippo Santoni de Sio & Giulio Mecacci, »Four Responsibility Gaps with Artificial Intelligence«, *Philosophy & Technology* 34 (2021), s. 1057–1084.
10. Hannah Arendt, *On Violence* (1970). Jfr *The Human Condition* (1958).
11. Koranen, al-Muddaththir 74:38.
12. Koranen, Fāṭir 35:18.
13. Ibn Ḥazm al-Andalusī, *al-Taqrīb li-Ḥadd al-Manṭiq*.
14. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Madārij al-Sālikīn*. I *al-Wābil al-Ṣayyib* utvecklar han temat: »*Ghaflah* är hjärtats sömn inför sökandet efter detta liv, och det är en slöja över det; om denna slöja inte lyfts genom åminnelse förtjockas den.«
15. Ellen Key, *Barnets århundrade*.
16. Ellen Key, *Lifslinjer*, första delen.
17. Koranen, Ṣād 38:26.
18. al-Nawawī, *Riyāḍ al-Ṣāliḥīn*, kapitlet om *amānah*, via Ṣaḥīḥ al-Bukhārī.
19. Ibn Taymiyyah, *al-Radd ʿalā al-Manṭiqiyyīn*.
20. Ibn Khaldūn, *Muqaddimah*.
21. Oscar Levertin, *Diktare och drömmare*.

ALLT DU MÅSTE MINNAS NÄR DU LJUGER

1. O. Vartanian et al., »Deception and Cognitive Load: Expanding Our Horizon with a Working Memory Model,« *Frontiers in Psychology* 7:420, 2016; A. Vrij et al., »Advancing Lie Detection by Inducing Cognitive Load on Liars,« *Frontiers in Psychology*, 2011.
2. Lars Rhodin, *Samling af Swenska Ordspråk* (moderniserad stavning).
3. N. Garrett et al., »The Brain Adapts to Dishonesty,« *Nature Neuroscience* 19, 2016.

4. Ibn Khaldūn, *al-Muqaddimah* (översatt från arabiska).
5. al-Tirmidhī, *Sunan al-Tirmidhī* (översatt från arabiska).
6. Malik ibn Dīnar, citerad i Ibn Abī al-Dunyā, *Kitāb al-Ṣamt wa Ādāb al-Lisān* (översatt från arabiska).
7. Hadith återgiven i al-Nawawī, *Riyāḍ al-Ṣāliḥīn* (översatt från arabiska).
8. Ibn Taymiyyah, *al-Īmān* (översatt från arabiska).
9. al-Ghazālī, *Iḥyāʾ ʿUlūm al-Dīn*, Bok 37 (sammanfattat från arabiska).
10. Koranen, al-Nisāʾ 4:142.
11. Karin Boye, *Merit vaknar*.
12. Hjalmar Bergman, *Mor i Sutre*.
13. Ṣaḥīḥ Muslim (hadith om de tre tillåtna undantagen).
14. Koranen, al-ʿAnkabūt 29:13.

FÖRLÅTELSENS PRIS

1. Hjalmar Söderberg, *Den allvarsamma leken* (1912).
2. Dietrich Bonhoeffer, *Efterföljelse* (1937), kap. 1.
3. Koranen, al-Shūrā 42:40.
4. Ibn al-Jawzī, *al-Adhkiyāʾ*.
5. Koranen, al-Ḥadīd 57:11.
6. Koranen, al-Baqarah 2:280.
7. Ṣaḥīḥ Muslim, hadith 2581, berättad av Abū Hurayrah.
8. Mishnah Yoma 8:9.
9. Fjodor Dostojevskij, *Bröderna Karamazov* (1880), bok V, kap. 4. Översatt från ryska.
10. *Njals saga*, kap. 145. Översatt från isländska.
11. Selma Lagerlöf, *Bannlyst* (1918).
12. Koranen, al-Nūr 24:22.

GUDEN SOM BOKFÖR

1. Carl von Linné, *Nemesis Divina*, citerad efter den svenska textkritiska utgåvan.
2. M. J. Petry (red.), *Nemesis Divina* (Springer, 2001). Petry beskriver Linnés projekt som en *theologia experimentalis* – en empirisk teologi tillämpad på mänskliga öden.
3. Th. M. Fries, förord till *Nemesis Divina*, första utgåvan.
4. Linnés far, Nils Linnaeus, var kyrkoherde med pietistiska sympatier. Pietismen betonade personlig fromhet och moraliskt ansvar – men *Nemesis Divina* går längre än pietismens betoning av helig vandel: den gör moralisk kausalitet till en naturlag.
5. Immanuel Kant, *Die Religion innerhalb der Grenzen der bloßen Vernunft* (1793). Verket censurerades av den preussiska staten, och Kant förbjöds 1794 att publicera i religiösa frågor.
6. Carl von Linné, *Nemesis Divina*.
7. Carl von Linné, *Nemesis Divina*.
8. Carl von Linné, *Nemesis Divina*.
9. Koranen, al-Zalzalah 99:7–8.
10. Koranen, al-Infiṭār 82:10–12.
11. Koranen, al-Anʿām 6:54.
12. ʿUmar ibn al-Khaṭṭāb, citerad av Ibn Abī al-Dunyā och återgiven av Ibn Qayyim al-Jawziyyah i *Ighāthat al-Lahfān*.
13. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Madārij al-Sālikīn*, avsnittet om *muḥāsabah* (självrannsakan).
14. Processen riktades mot kyrkoherden Gabriel Beyer och lektorn Johan Rosén i Göteborg, 1768–70. Swedenborgs skrifter förbjöds till distribution i Sverige.
15. Emanuel Swedenborg, *Drömmar 1744*.
16. Emanuel Swedenborg, *Drömmar 1744*.
17. August Strindberg, *Inferno* (1897).
18. Carl von Linné, *Nemesis Divina*.
19. Carl von Linné, *Nemesis Divina*.

DET TUNGAN INTE NÅR

1. Koranen, Josef 12:84.
2. Koranen, Josef 12:86.
3. Koranen, Maria 19:3.
4. Koranen, Höjderna 7:55.
5. al-Ghazālī, *Bidāyat al-Hidāyah*.
6. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *ʿUddat al-Ṣābirīn wa Dhakhīrat al-Shākirīn*.
7. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *al-Fawāʾid*.
8. Koranen, Bokstaven Qaf 50:33.
9. August Strindberg, *Inferno* (1897).
10. Karin Boye, »Moders röst,« *Moln* (1922).
11. Ellen Key, *Lifslinjer*, tredje delen.
12. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *al-Wābil al-Ṣayyib min al-Kalim al-Ṭayyib*.
13. Sunan Abi Dawud 4985.
14. Koranen, Den nattliga färden 17:109.

KALLOCAIN: SANNINGEN UNDER TVÅNG

1. Karin Boye, *Kallocain* (1940), kap. 17.
2. Karin Boye, *Kallocain*, kap. 24.
3. Michel Foucault, *Surveiller et punir* (1975). Panoptikon-bilden används här som analytiskt verktyg, inte som historiskt påstående om Boyes eller den islamiska traditionens sammanhang.
4. Karin Boye, *Kallocain*, kap. 8.
5. Karin Boye, *Kallocain*, kap. 25.
6. Koranen, al-Aḥzāb 33:54.
7. Jibrīl-hadithen, Ṣaḥīḥ Muslim, Kitāb al-Īmān, nr 8.
8. Koranen, al-Naml 27:74.
9. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Madārij al-Sālikīn* (De vandrandes stationer).
10. Ibn al-Jawzī, *al-Adhkiyāʾ*.
11. Koranen, al-Baqarah 2:256.
12. Sufyān al-Thawrī, citerad i Ibn al-Jawzī, *Dhamm al-Hawā* (Klander av begäret).
13. Carl von Linné, *Nemesis Divina* (postumt utg.).
14. Sten Lindroth, *Svensk lärdomshistoria*, bd. 2.
15. Carl von Linné, *Nemesis Divina*. Originalstavning bevarad.
16. Dag Hammarskjöld, *Vägmärken* (1963).
17. Ibn Taymiyyah, *Kitāb al-Īmān* (Trons bok).
18. Karin Boye, *Kallocain*, kap. 22.

RÖSTEN ÖVER TAKEN

1. Kyrkklockor kan nå 100–110 dB vid ringning. Se Erik Ringmar, »Muslim Calls to Prayer in the Swedish Welfare State«, *Journal of Church and State*, 2019.
2. Se motion 2024/25:231 (Jomshof, SD) och motion 2024/25:294 (Eklind, KD) i Sveriges riksdag.
3. »Ljudvolymen från böneutropen i Växjö moské inte för hög«, SVT Nyheter, rapportering om kommunens mätningar.
4. Hans Eklind (KD), motion 2024/25:294, »Förbud mot böneutrop från religiösa byggnader«, Sveriges riksdag.
5. Richard Jomshof (SD), motion 2024/25:231, »Förbud mot böneutrop«, Sveriges riksdag.
6. Böneutrop regleras genom ordningslagen (1993:1617) och kräver polistillstånd som offentlig tillställning. Se »Frågor och svar om böneutrop«, SVT Nyheter Småland.
7. Lautsi mot Italien, Europadomstolen (stora kammaren), 18 mars 2011, ansökan nr 30814/06, § 72.
8. Koranen, Āl ʿImrān 3:193.
9. Ibn Taymiyyah, *al-Qawāʿid al-Nūrāniyyah al-Fiqhiyyah*.
10. Ibn Taymiyyah, *al-Radd ʿalā al-Manṭiqiyyīn*.
11. Svenska kyrkan betecknar kyrkklockor som redskap för att »sammankalla till gudstjänst« och praktiserar fortfarande angelusringning och själaringning.
12. August Strindberg, *Inferno* (1897).
13. Talal Asad, *Formations of the Secular: Christianity, Islam, Modernity*, Stanford University Press, 2003.
14. Erik Ringmar, »Muslim Calls to Prayer in the Swedish Welfare State«, *Journal of Church and State*, 2019.
15. Karin Boye, *Astarte* (1931).
16. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Madārij al-Sālikīn* (De vandrandes stationer).
17. Koranen, al-Māʾidah 5:58.
18. Poetisk rad anförd av Ibn Kathīr i *Tafsīr al-Qurʾān al-ʿAẓīm*. Översättning av författaren.
19. *Iqāmah* är det andra, kortare böneutropet som reciteras inne i moskén omedelbart före den gemensamma bönen. Till skillnad från *adhān*, som kallar de frånvarande, riktar sig *iqāmah* till dem som redan infunnit sig.
20. al-Māwardī, *al-Aḥkām al-Sulṭāniyyah*.
21. Koranen, Ṭā Hā 20:14.

ODINS BLINDA FLÄCK

1. Mímir är etymologiskt besläktat med det proto-germanska **mimraz* och det latinska *memor* (minne). Se Rudolf Simek, *Dictionary of Northern Mythology*, s.v. »Mímir.«
2. Viktor Rydberg, *Teutonic Mythology: Gods and Goddesses of the Northland*, kap. om Mimers brunn. Översatt från engelska av artikelförfattaren.
3. *Hávamál*, strof 23. Övers. efter Henry Adams Bellows, *The Poetic Edda* (1923). Svensk tolkning av artikelförfattaren.
4. *Hávamál*, strof 55. Övers. efter Henry Adams Bellows, *The Poetic Edda* (1923). Svensk tolkning av artikelförfattaren.
5. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *al-Fawāʾid* (Nyttorna), kapitlet om självkännedom och behov av Allah ﷻ. Svensk översättning av artikelförfattaren.
6. Koranen, al-Dhāriyāt 51:21.
7. Ibn al-Jawzī, *Ṣayd al-Khāṭir* (Tankens fångst). Svensk översättning av artikelförfattaren.
8. Koranen, al-Ḥashr 59:19.
9. Harry Martinson, *Aniara: En revy om människan i tid och rum*, Bonniers, 1956.
10. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Madārij al-Sālikīn* (De vandrandes stationer). Svensk översättning av artikelförfattaren.

11. al-Māwardī, *Adab al-Dunyā wa-l-Dīn* (Etik för religion och världsligt liv). Svensk översättning av artikelförfattaren.
12. Simone Weil, *La Pesanteur et la Grâce* (1947). Weil ställde *décréation* – att göra det skapade genomskinligt för det som överskrider det – mot destruktion, som reducerar det skapade till intet. Svensk översättning av artikelförfattaren.
13. Dag Hammarskjöld, *Vägmärken*, Albert Bonniers Förlag, 1963.
14. August Strindberg, *Inferno* (1897).
15. Erik Gustaf Geijer, *Tal vid Svenska bibel-sällskapets allmänna sammankomst*.
16. Zacharias Topelius, *Stjärnornas kungabarn*.
17. August Blanche, *Sonen af söder och nord*, Albert Bonniers Förlag, 1851.
18. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Madārij al-Sālikīn*. Svensk översättning av artikelförfattaren.
19. Koranen, al-Baqarah 2:45.

TYST TEOLOGI

1. Figurativ konst florerade i den persiska, mogulska och osmanska traditionen. Anikonismen var en medveten princip för det heliga rummet, inte ett förbud som präglade hela civilisationen.
2. Koranen, al-Nur 24:35.
3. Koranen, al-Nur 24:36.
4. al-Ghazālī, *Mishkāt al-Anwār*, kap. 1.
5. Abbot Suger, *De administratione* och *De consecratione* (ca 1144–1149).
6. Koranen, Āl ʿImrān 3:190–191.
7. Doris Behrens-Abouseif, *Beauty in Arabic Culture*, Markus Wiener Publishers, 1999.
8. Hadith, återgiven i al-Tirmidhī. Se även Ibn Abī al-Dunyā, *Kitāb al-Ṣamt wa Ādāb al-Lisān*.
9. al-Shāfiʿī, citerad i Ibn al-Jawzī, *Ṣifat al-Ṣafwah*.
10. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Madārij al-Sālikīn*, avsnittet om *khushūʿ*.
11. al-Ghazālī, *Aṣnāf al-Maghūrīn*.
12. al-Ghazālī, *Iḥyāʾ ʿUlūm al-Dīn*, bok 36 (*Kitāb al-Maḥabbah*).
13. Koranen, al-Aʿrāf 7:55.
14. Ellen Key, *Lifslinjer*, tredje delen.
15. August Strindberg, *Götiska rummen*.
16. Jfr Jan Hjärpe, »Heliga rum i muslimsk kontext«, *Svenskt Gudstjänstliv* 2008.
17. Karin Boye, *Kallocain*.
18. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Rawḍat al-Muḥibbīn*.

STRINDBERGS ENDA STEG

1. August Strindberg, *Inferno* (Stockholm: Bonniers, 1897), kap. XI.
2. Olof Lagercrantz, *August Strindberg* (Stockholm: Wahlström & Widstrand, 1979).
3. Strindberg, *Inferno*, kap. XIV.
4. August Strindberg, *Götiska rummen* (Stockholm: Bonniers, 1904).
5. Ellen Key, *Lifslinjer*, andra delen (Stockholm: Bonniers, 1903).
6. Koranen, *al-Isrāʾ* 17:67.
7. Ṣaḥīḥ al-Bukhārī, Kitāb al-Janāʾiz, nr. 1385; Ṣaḥīḥ Muslim, Kitāb al-Qadar, nr. 2658.
8. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *al-Fawāʾid*.
9. Dag Hammarskjöld, *Vägmärken* (Stockholm: Bonniers, 1963).
10. Oscar Levertin, *Diktare och drömmare* (Stockholm: Bonniers, 1898).
11. Koranen, *Yūnus* 10:12.

ÄTER NI VAR FÖR SIG?

1. SCB, *Hushållens sammansättning*, 2024. Ensamhushåll utgör 42,1 % av svenska hushåll.
2. Regeringskansliet, *Ofrivillig ensamhet – ett folkhälsoproblem*, 2024.
3. Ibn Khaldūn, *Muqaddimah* (Inledningen), kap. 1, avsnitt om beduinernas och stadsbornas karaktärsskillnader.
4. Ibn Khaldūn, *Muqaddimah*, kap. 2, om *ʿaṣabiyyah* och dess förutsättningar.
5. Ibn Khaldūn, *Muqaddimah*, kap. 4, om övergången från nomadliv till stadsliv.
6. Ibn Khaldūn, *Muqaddimah*, kap. 3, liknelsen om dynastier och frukter.
7. August Strindberg, *Hemsöborna* (1887), kap. 5, bröllopsscenen.
8. Per Albin Hansson, folkhemstalet i riksdagen, 18 januari 1928.
9. *Njáls saga*, kap. 33–35. Jfr A.U. Bååths svenska översättning (1879).
10. Statista, *Meal Kit Delivery – Sweden*, marknadsprognos 2024–2029.
11. Platon, *Staten*, bok III, 404c–405c, i Benjamin Jowetts översättning. Svensk tolkning.
12. Koranen, al-Aʿrāf 7:31.
13. Koranen, Ṭā Hā 20:81.
14. Jāmiʿ al-Tirmidhī 2380. Hadithen bedöms som *ḥasan ṣaḥīḥ* (god och autentisk) av al-Tirmidhī. Berättad av al-Miqdām ibn Maʿdīkarib.
15. Sunan Abī Dāwūd 3764. Bedömd som *ḥasan* (god) av al-Albānī.
16. Ṣaḥīḥ Muslim 2059a. Berättad av Jābir ibn ʿAbd Allāh.
17. Amanda Björnwall m.fl., »The impact of eating alone on food intake and everyday eating routines«, *BMC Public Health* 24 (2024).
18. Amanda Björnwall, *Eating alone or eating in loneliness*, avhandling, Uppsala universitet (2025).

19. IKEA, pressmeddelande: »IKEA dukar upp till Sveriges största långbord – för ökad gemenskap«, 2024. Via TT Nyhetsbyrån.
20. August Strindberg, *Hemsöborna*, kap. 5.

KOMPASSNÅLENS MOSKÉ

1. August Strindberg, *Inferno* (1897).
2. Erik Gustaf Geijer, *Om slafveriet* (1845).
3. Mircea Eliade, *Det heliga och det profana* (1957), om *axis mundi* som grundstruktur för religiös rumserfarenhet.
4. Ṣaḥīḥ al-Bukhārī, nr. 335; Ṣaḥīḥ Muslim, nr. 521.
5. Koranen, al-Baqarah 2:115.
6. Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qurʾān al-ʿAẓīm*, kommentar till al-Baqarah 2:115.
7. Koranen, al-Baqarah 2:144.
8. Koranen, al-Baqarah 2:143.
9. Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qurʾān al-ʿAẓīm*, kommentar till al-Baqarah 2:144.
10. Salmān al-Fārisī, citerad i Ibn al-Jawzī, *Ṣifat al-Ṣafwah* jfr Mālik, *al-Muwaṭṭaʾ*.
11. Jfr Ṣaḥīḥ al-Bukhārī, nr. 1190: bön i Profetens ﷺ moské räknas som tusen böner – men den enskilda bönen på vilken plats som helst förblir fullt giltig.
12. Ṣaḥīḥ Muslim, nr. 482.
13. Alingsås Tidning, »Muslimska elever kämpar för böneplats på Alströmergymnasiet« (2024).
14. Karin Boye, *Astarte* (1931).

KLIMATÅNGESTEN ÄR INGEN RAGNARÖK

1. Viktor Rydberg, *Undersökningar i germanisk mytologi*, vol. 1, kapitlet om Ragnarök och världsförnyelse. Engelsk översättning: *Teutonic Mythology: Gods and Goddesses of the Northland*.
2. Günther Anders, *Endzeit und Zeitenende: Gedanken über die atomare Situation* (1972). Anders (1902–1992), österrikisk-judisk filosof, utvecklade begreppet *Apokalypse ohne Reich* för kärnvapenålderns meningslösa undergång.
3. Harry Martinson, *Aniara: En revy om människan i tid och rum*, Bonniers, 1956.
4. Koranen, al-Maʿārij 70:19.
5. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *al-Dāʾ wa-l-Dawāʾ* (Sjukdomen och boten). Svensk översättning av artikelförfattaren.
6. Koranen, al-Anbiyāʾ 21:104.
7. Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qurʾān al-ʿAẓīm*, kommentar till 21:104.
8. Ibn Taymiyyah, *al-ʿUbūdiyyah* (Om tjänarskapet). Svensk översättning av artikelförfattaren.
9. Koranen, al-Sharḥ 94:5–6.
10. Koranen, Yūsuf 12:87.

TRÄDEN HADE ANDAKT

1. Dan Andersson, *David Ramms arv*.
2. David Thurfjell, *Granskogsfolk: Hur naturen blev svenskarnas religion* (Norstedts, 2020).
3. Jfr »The Religious Landscape in Sweden«, *Thinking Faith*: religionen uppfattas i Sverige som en rent inre och privat angelägenhet, och naturmystiken blir därigenom ett särskilt tilltalande uttryck.
4. Ellen Key, *Lifslinjer*, andra delen. Formuleringen ekar Augustinus, *Bekännelser* I:1.
5. En fullständig diskussion av dessa traditioner ligger utanför essäns ramar. Om samisk andlighet, se Ester Blenda Nordström, *Kåtornas folk* – en skildring, om än genom en utomståendes blick, av hur natur, sång och det heliga var oupplösligt förenade.
6. Viktor Rydberg, *De vandrande djäknarne*.
7. Dan Andersson, *David Ramms arv*.
8. Ibid.
9. Koranen, al-Isra 17:44.
10. Koranen, Ta Ha 20:14.
11. Koranen, al-Mujadala 58:19.
12. Dan Andersson, *David Ramms arv*.
13. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *al-Wabil al-Sayyib min al-Kalim al-Tayyib*. Uttalandet tillskrivs Ibn Taymiyyah.
14. Ibid.
15. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *al-Wabil al-Sayyib*. En känd *athar* (följeslagarberättelse) efter Ibn Masud.
16. Återberättad av al-Bazzar; bedömd som *hasan* av al-Albani.
17. Dan Andersson, *David Ramms arv*.
18. Koranen, ar-Rad 13:28.

TIGERNS BÖN

1. Koranen, al-Isrāʾ 17:44.
2. Koranen, al-Nūr 24:41.
3. Koranen, al-Anʿām 6:38.
4. William Blake, »The Tyger,« *Songs of Innocence and of Experience* (1794). Översättning av författaren.
5. Koranen, al-Aḥzāb 33:72.
6. Koranen, al-Ḥadīd 57:1.

7. Koranen, al-Aḥzāb 33:72.
8. *Hadith qudsī* (gudomlig tradition), citerat i Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Madārij al-Sālikīn*. Översättning av författaren.
9. Den exakta innebörden av mänsklig vilja debatterades genom hela den islamiska teologins historia: muʿtaziliterna betonade mänsklig autonomi, ashʿariterna menade att Gud skapar varje handling. Distinktionen mellan människans ställning och bergets kvarstår dock i samtliga traditioner.
10. Koranen, al-Anbiyāʾ 21:20.
11. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Rawḍat al-Muḥibbīn*. Översättning av författaren.
12. al-Ghazālī, *Iḥyāʾ ʿUlūm al-Dīn*, Kitāb Sharḥ ʿAjāʾib al-Qalb. Svenskt återgivande av författaren.
13. al-Ghazālī, *Iḥyāʾ ʿUlūm al-Dīn*, Kitāb Sharḥ ʿAjāʾib al-Qalb.
14. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *al-Dāʾ wa-l-Dawāʾ*. Översättning av författaren.
15. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Madārij al-Sālikīn*. Översättning av författaren.
16. Ikhwān al-Ṣafāʾ, *Rasāʾil Ikhwān al-Ṣafāʾ*, epistel 22.
17. August Strindberg, *I Havsbandet* (1890).
18. Viktor Rydberg, *Den siste Atenaren* (1859).
19. Ellen Key, *Lifslinjer*, tredje delen.

DU LIGGER VAKEN FÖR ATT DU VILL HA KONTROLL

1. Folkhälsomyndigheten, »Varannan vuxen har sömnbesvär« (2024). Statistiken inkluderar alla grader av sömnbesvär; majoriteten beskriver sina problem som lättare.
2. Ḥadīth återgiven av al-Bazzār i *Musnad al-Bazzār*. Al-Haythamī bedömde dess berättarkedja som tillförlitlig i *Majmaʿ al-Zawāʾid*. Hadithen återfinns inte i de sex kanoniska samlingarna.
3. Ibn Taymiyyah, *al-Radd ʿalā al-Manṭiqiyyīn*. Min översättning.
4. Koranen, al-Zumar 39:42.
5. Erik Gustaf Geijer, *Minnen*.
6. Ṣaḥīḥ Muslim, *Kitāb al-Dhikr wa-l-Duʿā'*.
7. Ṣaḥīḥ al-Bukhārī, *Kitāb al-Daʿawāt*. »Bismika Allāhumma amūtu wa-aḥyā.«
8. Ṣaḥīḥ al-Bukhārī, *Kitāb al-Daʿawāt*. Profetens ﷺ morgonbön vid uppvaknande.
9. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *al-Fawāʾid*. Min översättning.
10. Koranen, al-Furqān 25:47.

ARABISKAN HAR NÄSTAN SEXTIO ORD FÖR KÄRLEK

1. Hjalmar Söderberg, *Doktor Glas* (1905).
2. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Rawḍat al-Muḥibbīn wa-Nuzhat al-Mushtāqīn* (De älskandes trädgård och de längtandes njutning), kap. 1.
3. C. S. Lewis, *The Four Loves* (1960).
4. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Rawḍat al-Muḥibbīn*, kap. 1.
5. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Rawḍat al-Muḥibbīn*, kap. 1.
6. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Rawḍat al-Muḥibbīn*, kap. 2.
7. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Rawḍat al-Muḥibbīn*, kap. 2.
8. Denis de Rougemont, *L'Amour et l'Occident* (1939).
9. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Rawḍat al-Muḥibbīn*, kap. 10.
10. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Rawḍat al-Muḥibbīn*, kap. 10.
11. Senare sufiska poeter – bland dem Ibn al-Fāriḍ (d. 1235) och Jalāl al-Dīn al-Rūmī (d. 1273) – använde *ʿishq* frikostigt om kärleken till Gud. Ibn Taymiyyah och Ibn Qayyim avvisade bruket: *ʿishq* förutsätter brist och beroende hos den älskande, egenskaper som inte kan tillskrivas den troendes relation till Allah ﷻ utan att förvränga den. Det korrekta ordet förblev *maḥabbah*.
12. Hjalmar Söderberg, *Den allvarsamma leken* (1912).
13. Söderberg, *Den allvarsamma leken*.
14. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *al-Dāʾ wa-l-Dawāʾ* (Sjukdomen och boten).
15. August Strindberg, *Inferno* (1897).
16. Ibn al-Jawzī, *Dhamm al-Hawā* (Klandrandet av begäret).
17. Strindberg, *Inferno*.
18. Koranen, al-Rūm 30:21.
19. Ellen Key, *Barnets århundrade* (1900).
20. Hjalmar Söderberg, *Vers och varia*.
21. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Rawḍat al-Muḥibbīn*.
22. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *al-Dāʾ wa-l-Dawāʾ*.
23. Platon, citerad av Ibn al-Jawzī i *Dhamm al-Hawā*.

VAD KÖPER DU NÄR DU BETALAR RÄNTA?

1. al-Ghazālī, *Iḥyāʾ ʿUlūm al-Dīn*, avsnittet om pengar och handelsrätt.
2. Aristoteles, *Politiken*, I:10, 1258b.
3. Koranen, al-Baqarah 2:275.
4. Koranen, al-Baqarah 2:276.
5. Ibn Taymiyyah, *al-Qawāʿid al-Nūrāniyyah al-Fiqhiyyah*.
6. August Strindberg, *Röda rummet* (1879).
7. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *al-Fawāʾid*.
8. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *al-Dāʾ wa-l-Dawāʾ*.

9. Edith Södergran, »Landet som icke är«, *Landet som icke är* (1925).
10. Koranen, Luqmān 31:34.

SWEDENBORG SÖKTE SJÄLEN MED SKALPELL

1. Robert Gross, »Emanuel Swedenborg: A Cerebral Scientist in the 18th Century«, *Journal of the American Medical Association* 238:7 (1977); se även Lars Bergquist, *Swedenborgs hemlighet* (2001).
2. August Strindberg, *Inferno* (1897).
3. David Chalmers, »Facing Up to the Problem of Consciousness«, *Journal of Consciousness Studies* 2:3 (1995), s. 200–219.
4. Koranen, al-Isrāʾ 17:85.
5. Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qurʾān al-ʿAẓīm*, kommentar till 17:85; se även al-Ṭabarī, *Jāmiʿ al-Bayān*, och Fakhr al-Dīn al-Rāzī, *Mafātīḥ al-Ghayb*, kommentar till 17:85.
6. Koranen, al-Aʿrāf 7:54.
7. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Kitāb al-Rūḥ*, undersökningen av själens natur och dess förhållande till kroppen.
8. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Madārij al-Sālikīn*, avsnittet om hjärtats kunskap och *firāsah*.
9. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Miftāḥ Dār al-Saʿādah*, avsnittet om skapelsens tecken som bevis.
10. Koranen, al-Ḥijr 15:29.
11. Swedenborg påbörjade sin andliga dagbok (*Diarium Spirituale*) 1747. Se Bergquist, *Swedenborgs hemlighet* (2001), del III.

SILVERTÄRNANS HIJRA

1. C. Egevang m.fl., »Tracking of Arctic terns *Sterna paradisaea* reveals longest animal migration«, *PNAS* 107/5 (2010), s. 2078–2081.
2. Unihemisfärisk sömn under flygning är dokumenterad hos flera fågelarter; se N. C. Rattenborg m.fl., »Evidence that birds sleep in mid-flight«, *Nature Communications* 7 (2016). Beteendet har inte bekräftats direkt hos silvertärnan men antas förekomma under artens extrema migration.
3. Ulrich Beck, *Risikogesellschaft: Auf dem Weg in eine andere Moderne* (Suhrkamp, 1986).
4. S. Åkesson m.fl., »Hypotheses and tracking results about the longest migration: The case of the arctic tern«, *Ecology and Evolution* 9/17 (2019), CAnMove, Lunds universitet.
5. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *al-Fawāʾid* (ca. 1340-talet).
6. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Madārij al-Sālikīn* (ca. 1340-talet), avsnittet om *tawakkul*. Min översättning från arabiska.
7. Ibn al-Jawzī, *Talbīs Iblīs* (1100-talet).
8. Hadith, al-Tirmidhī (nr 2344) och Ahmad. Klassificerad som *ḥasan* av al-Tirmidhī, *ṣaḥīḥ* av al-Albānī.
9. Koranen, al-Mulk 67:19.
10. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Madārij al-Sālikīn*.
11. Dan Andersson, *David Ramms arv* (1919).
12. Hjalmar Söderberg, *Martin Bircks ungdom* (1901).
13. Titeln anspelar på *hijrah*, Profetens ﷺ utvandring från Mecka till Medina år 622 – den händelse som inleder den islamiska tideräkningen. Han lämnade sitt hem under dödshot, utan garanti om ankomst, med tillit till Allah ﷻ som enda försäkring.

STRINDBERG BLEV ATEIST, OCKULTIST OCH ALKEMIST

1. August Strindberg, *Inferno* (1897).
2. August Strindberg, *Inferno*.
3. August Strindberg, *Inferno*.
4. Koranen, al-Ṭūr 52:35–36.
5. Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qurʾān al-ʿAẓīm*, kommentar till al-Ṭūr 52:35–36.
6. Ludwig Wittgenstein, *Tractatus Logico-Philosophicus* (1921), 6.44.
7. Victor Alfred Nilsson, *Sweden*: »As a child, he had the idea of God as one, without any conception of a Trinity.«
8. Emanuel Swedenborg, *Vera Christiana Religio* (*Den sanna kristna religionen*, 1771).
9. Isaac Newton, *Philosophiæ Naturalis Principia Mathematica*, General Scholium (1713/1726).
10. Stephen Snobelen, »'God of gods, and Lord of lords': The Theology of Isaac Newton's General Scholium to the Principia,« *Osiris* 16 (2001), s. 169–208.
11. August Strindberg, *Inferno*.
12. August Strindberg, *Götiska rummen* (1904).
13. Ibn Taymiyyah, *Darʾ Taʿāruḍ al-ʿAql wa-l-Naql*.
14. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Madārij al-Sālikīn*.

VIKINGARNA HADE INTE ÅNGEST

1. *Völuspá* 20, ur *Den poetiska Eddan*.
2. *Hávamál* 77, ur *Den poetiska Eddan*.
3. George Webbe Dasent, introduktion till *The Story of Burnt Njal* (1861). Dasents tolkning av det fornnordiska förhållningssättet.
4. Kairos Future, *Svenskarna, vardagen och meningslöshetens mörker* (2023).
5. Søren Kierkegaard, *Begreppet ångest* (1844).
6. Karin Boye, *Kris* (1934).

7. Hjalmar Söderberg, *Förvillelser* (1895).
8. Koranen, al-Taghābun 64:11.
9. Koranen, Luqmān 31:34.
10. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *al-Fawāʾid*.
11. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *al-Fawāʾid*.
12. Ibn al-Jawzī, *Talbīs Iblīs*.
13. Koranen, al-Ṭalāq 65:3.
14. Ṣaḥīḥ Muslim, Kitāb al-Zuhd wa-l-Raqāʾiq, nr 2999. Berättad av Ṣuhayb ibn Sinān al-Rūmī.
15. Karin Boye, *Kris* (1934).
16. Dag Hammarskjöld, *Vägmärken* (1963).
17. Koranen, al-Tawbah 9:129.
18. *Tusen och en natt*, vol. 11. Berättelsen om den besegrade fursten och eremiten.

HON BAD OM NATTEN FÖR ATT BLI VACKER

1. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Rawḍat al-Muḥibbīn wa-Nuzhat al-Mushtāqīn* (De älskandes trädgård och de längtandes njutning), kapitel om skönhetens slag.
2. Naomi Wolf, *The Beauty Myth: How Images of Beauty Are Used Against Women* (1990), inledningen. Wolfs bok förblir ett inflytelserikt feministiskt verk, även om författarens senare offentliga karriär har blivit kontroversiell.
3. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Rawḍat al-Muḥibbīn*.
4. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Rawḍat al-Muḥibbīn*.
5. Koranen, al-Tīn 95:4.
6. al-Māwardī, *Adab al-Dunyā wa-l-Dīn* (Etik för religion och världsligt liv). Al-Māwardīs uttalande speglar en bredare islamisk tradition som uppskattar fysisk skönhet som en gudomlig gåva – den inre skönhetens företräde innebär inte att den yttre föraktas.
7. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Rawḍat al-Muḥibbīn*.
8. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Rawḍat al-Muḥibbīn*.
9. Selma Lagerlöf, *Bannlyst*, Albert Bonniers Förlag, 1918.
10. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Rawḍat al-Muḥibbīn*.
11. Ingmar Bergman, *Det sjunde inseglet* (1957).
12. *Tahajjud* är den frivilliga nattbönen som förrättas efter den obligatoriska kvällsbönen (*ʿishāʾ*) och före gryningen, vanligen i nattens sista tredjedel. Den hör till de mest uppmuntrade frivilliga handlingarna i islam.
13. Återgiven i Ibn Rajab al-Ḥanbalī, *Jāmiʿ al-ʿUlūm wa-l-Ḥikam* (Samling av vetenskaper och visdomsord).
14. Koranen, ʿAbasa 80:38–39.
15. Koranen, al-Fatḥ 48:29.
16. Fredrika Bremer, *Fredrika Bremers Brev*, brevsamling.
17. Anne Charlotte Leffler, *Kvinnlighet och erotik* (1890).
18. Karin Boye, *Astarte*.
19. Koranen, al-Aḥzāb 33:43.
20. Ḥadīth återgiven i al-Tirmidhī (nr 3377), Ibn Mājah och Aḥmad. Citerad av Ibn Kathīr i *Tafsīr al-Qurʾān al-ʿAẓīm*.
21. al-Ḥasan al-Baṣrī, citerad i Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Rawḍat al-Muḥibbīn*, angående Koranen *al-Qiyāmah* 75:22–23.
22. Ṣaḥīḥ Muslim, *Kitāb al-Īmān*, nr 91.
23. al-Fuḍayl ibn ʿIyāḍ, citerad i Ibn Rajab al-Ḥanbalī, *Jāmiʿ al-ʿUlūm wa-l-Ḥikam*.
24. Ibn Qayyim al-Jawziyyah, *Rawḍat al-Muḥibbīn*.
25. Luqmān (fred vare med honom), citerad i Ibn Abī al-Dunyā, *Kitāb al-Ṣamt wa-Adab al-Lisān* (Boken om tystnad och tungans etik).
26. Erik Gustaf Geijer, i en biografisk text om Friherre Malte Ramel.
27. Enligt branschrapporter uppgår den globala skönhetsindustrins värde till över 400 miljarder dollar. Se bl.a. McKinsey & Company, *The State of Fashion: Beauty* (2025).

PLANTERA, ÄVEN OM VÄRLDEN GÅR UNDER

1. Koloniträdgårdsförbundet, *Kolonirörelsens historia* Stockholmskällan, profilartikel om Anna Lindhagen. Pildammskolonin i Malmö (1895) var den första kolonilottsföreningen i Sverige; Söderbrunn invigdes 1905 efter Lindhagens initiativ året innan. Aktuella siffror om köer och avveckling: SVT Nyheter och Sveriges Radio, rapportering 2024–2025.
2. Koloniträdgårdsförbundet, *Kolonirörelsens historia* Stockholmskällan, profilartikel om Anna Lindhagen. Pildammskolonin i Malmö (1895) var den första kolonilottsföreningen i Sverige; Söderbrunn invigdes 1905 efter Lindhagens initiativ året innan. Aktuella siffror om köer och avveckling: SVT Nyheter och Sveriges Radio, rapportering 2024–2025.
3. al-Bukhārī, *al-Adab al-Mufrad*, hadith nr. 479; även återgiven i Musnad Aḥmad. Hadithen citeras allmänt i klassiska och samtida kommentarverk.
4. Avot de-Rabbi Natan B, kap. 31, om Yoḥanan ben Zakkai; jfr Berkeley Institute for Islamic Studies, »Planting a Tree in the End Times.«
5. Koranen, *De sammansvurna* (al-Aḥzāb) 33:72.
6. Koranen, *Skaparen* (Fāṭir) 35:39.
7. al-Māwardī, *al-Aḥkām al-Sulṭāniyya*, kap. om *iḥyāʾ al-mawāt*. Originalspråk arabiska.

8. August Strindberg, *Röda rummet* (1879).
9. Jfr Koranen, *Muḥammad* 47:15.
10. Carl von Linné, *Nemesis Divina* citerad efter Knut Hagbergs utgåva.
11. August Strindberg, *Inferno*, kap. III. Originalspråk franska, i Strindbergs egen översättning.
12. Strindberg, *Inferno*, kap. IV.
13. Ibn Khaldūn, *Muqaddimah*, kapitlet om jordbruk och handel. Originalspråk arabiska.

NÅGON ATT TACKA

1. Begreppet *hedonic treadmill* myntades av Philip Brickman och Donald Campbell, »Hedonic Relativism and Planning the Good Society« (1971); den vana vid förbättrade villkor det beskriver kallas hedonistisk anpassning.
2. Richard Easterlin, »Does Economic Growth Improve the Human Lot?« (1974). Tesen är omtvistad: Betsey Stevenson och Justin Wolfers visade 2008 att subjektivt välbefinnande mycket väl kan fortsätta stiga med inkomsten – men tvisten förs helt på mängdens axel, just den axel essän ifrågasätter.
3. Mediemyndigheten, rapport om samband mellan psykiska besvär och användning av sociala medier (2022), med särskilt utslag bland flickor i åldern 9–12 år.
4. Koranen, Järnet (al-Hadid) 57:20, där *al-kuffār* betecknar odlarna/såningsmännen; klassiska exegeter (al-Tabari, al-Qurtubi) noterar att roten k-f-r grundbetyder »att täcka över«, varav både bondens och förnekarens benämning.
5. al-Raghib al-Isfahani, *al-Mufradat fi Gharib al-Qur'an*, uppslaget sh-k-r: somliga håller *shukr* för en omkastning av *kashr* (att avtäcka), motsatsen till *kufr*, som är att glömma och täcka över gåvan.
6. Ibn al-Qayyim, *Uddat al-Sabirin wa Dhakhirat al-Shakirin* (om härledningen ur växt och nya skott; om tacksamhetens tre led – hjärta, tunga, lem; och om att dess fullhet är insikten om den egna oförmågan).
7. Koranen, Höjderna (al-A'raf) 7:10.
8. Ibn al-Qayyim, *Uddat al-Sabirin wa Dhakhirat al-Shakirin* (om härledningen ur växt och nya skott; om tacksamhetens tre led – hjärta, tunga, lem; och om att dess fullhet är insikten om den egna oförmågan).
9. Sahih al-Bukhari, nr 6446; Sahih Muslim, nr 1051.
10. Ibn Taymiyya, *al-'Ubudiyya*.
11. Koranen, Järnet (al-Hadid) 57:23.
12. Tillskriven Ibn Abbas i tafsirtraditionen.
13. Sunan Abi Dawud, nr 4811; Jami' al-Tirmidhi, nr 1954 (hasan sahih).
14. August Strindberg, *Inferno* partiet om den ofrivilliga otacksamheten.
15. Ibn al-Qayyim, *Madarij al-Salikin* (att Givaren skapar gåvan, den tacksamme och tacksamheten; och att Han låter nyttan av tacket bli orsak till gåvornas fortbestånd och ökning).
16. Koranen, Abraham (Ibrahim) 14:7.
17. Ibn al-Qayyim, *Madarij al-Salikin* (att Givaren skapar gåvan, den tacksamme och tacksamheten; och att Han låter nyttan av tacket bli orsak till gåvornas fortbestånd och ökning).
18. Augustinus, *Bekännelser* I:1 (»oroligt är vårt hjärta tills det finner ro i Dig«); jfr Ellen Key, *Livslinjer* II, som ger samma formulering svensk röst.
19. Koranen, Åskan (al-Ra'd) 13:28.
20. Ibn al-Qayyim, *Uddat al-Sabirin wa Dhakhirat al-Shakirin* (om härledningen ur växt och nya skott; om tacksamhetens tre led – hjärta, tunga, lem; och om att dess fullhet är insikten om den egna oförmågan).

INGEN ROPAR DITT NAMN I ANIARA

1. Daniel Helsing, »#8: Harry Martinsons Aniara«, Svenska astronomiska sällskapet 100 år. Martinson såg Andromedagalaxen genom teleskop i augusti 1953 och brottades med hur poesin skulle fånga kosmiska skalor.
2. Om miman: Bonniers Konsthall, »Harry Martinson, rymden och Aniara«; jfr Linköpings universitet, »Aniara och sången om Miman«.
3. Harry Martinson, *Aniara* (1956), Sång 13 (chefsastronomens tal).
4. Harry Martinson, *Aniara* (1956), Sång 13.
5. Koranen, al-Mulk (Herraväldet) 67:3–4. Svensk tolkning: Mohammed Knut Bernström, *Koranens budskap*.
6. Koranen, Ghafir (Förlåtaren) 40:57.
7. Peter Nilson, »Att segla med dödens skepp«, i *Rymdljus* (1992); jfr »Mening, modeller och Martinson: Peter Nilson läser Aniara och universum«. Nilson visade att tolkningen av kosmos vidd som meningsfull eller meningslös är ett val, inte en mätbar slutsats.
8. Harry Martinson, citerad i Dan Sjögren, »Om gåtor och gudar i Harry Martinsons diktning«, Harry Martinson-sällskapet. Där återges också hans ord om att vara »djupt religiös« utan att vara kristen och att ana Gud »bakom naturens obevekliga lagar«.
9. Tillskrivet Carl von Linné (om skapelsens vittnesbörd om Gud).
10. Harry Martinson, *Aniara* (1956), Sång 13.
11. Ibn Abi ad-Dunya, citerad i al-Suyuti, *Al-Itqan fi Ulum al-Quran*.
12. Koranen, Āl ʿImrān (Imrans ätt) 3:190–191.
13. Koranen, Fussilat (Fast och klart framställda) 41:53.

EDDANS VÄRLD ÄR BYGGD AV ETT LIK

1. Snorri Sturluson, *Gylfaginning* (Prosaiska Eddan), kap. IV.
2. *Grímnismál* 40–41, citerad i Snorres Edda.

3. Esaias Tegnér, noter till *Frithiofs saga*.
4. *Atharvaveda* X, 10; jämför Purusha-hymnen (*Ṛgveda* X, 90) och den babyloniska *Enūma eliš*, där Tiamats kropp delas till himmel och jord. Den gängse typologin över skapelsemyter skiljer på samma sätt världsförälder- och kroppstypen från skapelse ur intet och från emanation – ett stöd för att »skapelseberättelse« rymmer helt olika slags utsagor.
5. Koranen, Imrans ätt (Āl ʿImrān) 3:190.
6. Ibn Qayyim al-Jawziyya, *al-Fawāʾid* (svensk översättning); de »lästa« och de »skådade« tecknen ställs där sida vid sida som två vägar till samma kunskap.
7. Koranen, Tydligt framställda (Fuṣṣilat) 41:53.
8. Ibn Qayyim al-Jawziyya, *Madārij al-sālikīn* (övers. från arabiska).
9. Ibn Qayyim al-Jawziyya, *Madārij al-sālikīn* (övers. från arabiska).
10. Koranen, Profeterna (al-Anbiyāʾ) 21:30.
11. Koranen, Tydligt framställda (Fuṣṣilat) 41:11.
12. Koranen, Kon (al-Baqara) 2:164.
13. Viktor Rydberg, *Undersökningar i germanisk mythologi*, I–II (1886–89). Att Rydberg behandlade myterna som ett dolt, systematiskt argument är min läsning av verkets metod, inte ett dokumenterat självvittnesbörd.
14. Viktor Rydberg, *Den siste atenaren*.
15. Dan Andersson, *David Ramms arv*.
16. Ibn Qayyim al-Jawziyya, *Madārij al-sālikīn* (övers. från arabiska).

HUR BER MAN MAGHRIB NÄR SOLEN ALDRIG GÅR NED?

1. SMHI, »Midnattssol och polarnatt«. I Kiruna står solen över horisonten oavbrutet från 29 maj till 14 juli, 47 dygn i följd; polarnatten varar omkring 27 dygn.
2. al-Jathiya 45:5. Svensk tolkning enligt Mohammed Knut Bernströms *Koranens budskap*.
3. Se Āl ʿImrān 3:190, Yunus 10:6 och al-Baqara 2:164, där samma tecken åberopas i tur och ordning för »dem som har förstånd«, »människor som fruktar Honom« och »människor som använder sitt förstånd«.
4. Abul A'la Mawdudi, *Tafhim al-Qur'an*, kommentaren till sura al-Jathiya (45). Originalspråk urdu/arabiska.
5. »Prayer in Polar Areas«, islamicfiqh.net. Breddgrad 45–48°: tecknen finns hela dygnet. 48–66°: *ishā* och *fajr* smälter samman; beräkna efter närmaste ort med tydliga tecken. Bortom 66°: uppskatta efter motsvarande tempererad plats, vanligen kring 45°. Originalspråk arabiska.
6. Sahih Muslim, *Kitab al-Fitan*, nr 2937a, återberättat av al-Nawwas ibn Sam'an. Originalspråk arabiska; min översättning.
7. AMJA (Assembly of Muslim Jurists of America), »Polar Prayer Times & Fasting«. Den föredragna metoden är att räkna efter närmaste plats där natt skiljs från dag; »frågan är föremål för *ijtihād*«. Originalspråk arabiska/engelska.
8. SVT Nyheter Norrbotten, »Oklara råd för fasta i midnattssol«; jfr Al Arabiya, »New Ramadan rules to help Nordic Muslims in midnight sun« (2015). Det europeiska fatwarådet (ECFR) rekommenderade att utgå från det sista dygn där dag och natt gick att urskilja.
9. Återgivet i fiqh-litteraturen om höga breddgrader, *Sammanfattning av de lärdas hållning*. Originalspråk arabiska; min översättning.
10. »Prayer in Polar Areas«, islamicfiqh.net. Breddgrad 45–48°: tecknen finns hela dygnet. 48–66°: *ishā* och *fajr* smälter samman; beräkna efter närmaste ort med tydliga tecken. Bortom 66°: uppskatta efter motsvarande tempererad plats, vanligen kring 45°. Originalspråk arabiska.
11. »Ramadan where the sun never sets«, Hyphen, 11 mars 2024. Minst fyra tidtabeller används i norra Sverige; uttalandena av Lina Farhat återges i artikeln. Originalspråk engelska; min översättning.
12. Mohammed Amin Kharraki, Islamiska Förbundet, citerad i SVT Nyheter / Göteborgs-Posten.
13. al-Isra 17:12. Bernströms tolkning.
14. al-An'am 6:96: »Han har gjort natten till vila och solen och månen till [mått för] beräkning av tiden. Detta är den Allsmäktiges, den Allvetandes ordning.« Bernströms tolkning.
15. »Vad innebär midnattssol?«, gellivarelapland.se. Citatet återger en levd erfarenhet av det ständiga ljuset, inte en vetenskaplig utsaga.
16. Selma Lagerlöf, *Nils Holgerssons underbara resa genom Sverige*, kapitlet om den första natten i skogen.
17. al-An'am 6:96: »Han har gjort natten till vila och solen och månen till [mått för] beräkning av tiden. Detta är den Allsmäktiges, den Allvetandes ordning.« Bernströms tolkning.
18. Fredrika Bremers Norrlands- och Lapplandsskildringar; jfr studien »Ljusets rike. Fredrika Bremer i Norrland« (DiVA).
19. Abdulnassir Mohammed, ordförande för föreningen Salam i Kiruna, i SVT Nyheter Norrbotten, »Ramadan samtidigt som midnattssolen«.

SKOGEN ÄR INTE MIN KYRKA

1. David Thurfjell, *Granskogsfolk: Hur naturen blev svenskarnas religion* (Norstedts, 2020). Thurfjell intervjuade ett sjuttiotal vandrare i skogsområdena kring Stockholm och Uppsala.
2. Thurfjell, intervju i *Kyrkpressen*, 2020; jfr *Granskogsfolk* (2020).
3. Thurfjells analys av den romantiska naturuppfattningen som spegel för människans inre, *Granskogsfolk* (2020); jfr *Forskning & Framsteg*, nr 9 (2020). Hans intervjupersoner beskrev själva en känsla av samhörighet; »spegeln« är hans kritiska läsning av den romantiska traditionen.
4. »Gustaf Fröding«, uppslagsord i *Svenskt biografiskt lexikon*.

5. Jan-Olof Bengtsson, »Immanens och transcendens« (essä, 2020).
6. »Den besjälade naturen«, teologisk essä, Läsarna.
7. Dan Andersson, »Omkring tiggarn från Luossa«, ur *Svarta ballader* (1917).
8. Om *aya* som »tecken« för både skriftvers och naturfenomen, se *Dixikon*, »Koranen och skapelsen – om sharia, ansvar och ekologisk islam«.
9. Koranen, Āl ʿImrān 3:190; jfr al-Baqara 2:164 och ar-Rūm 30:22. Svensk tolkning efter Mohammed Knut Bernström, *Koranens budskap*.
10. Koranen, Fussilat 41:37.
11. »Skaparen och skapelsen: Konstverket är inte konstnären«, islam.se.
12. Koranen, Qāf 50:16 och al-Baqara 2:115.
13. Koranen, Fussilat 41:53.

LINNÉ LÄSTE GUDS DOM I ANDRAS OLYCKOR

1. Carl von Linné, *Nemesis Divina*. Manuskriptet utgavs postumt; Linné lät det aldrig tryckas under sin livstid.
2. Carl von Linné, *Nemesis Divina*, inledningen. Latinets original här i förkortning: »Deum sempiternum… transeuntem vidi et obstupui.«
3. Koranen, al-Hashr 59:2.
4. Begreppet i'*tibār* härleds ur roten '-b-r, att gå över, korsa; jämför '*ibra*, lärdom. Se de klassiska kommentarerna till al-Hashr 59:2, bl.a. al-Qurtubi och Ibn Kathir.
5. Sahih al-Bukhari, no. 1043.
6. Koranen, Fatir 35:45.
7. Koranen, al-Fajr 89:6–14.

SKAPELSEHYMNEN SOM SLUTAR MED ETT KANSKE

1. Rigveda X.129 (Nasadiya-sukta), sjunde versen; svensk poetisk tolkning.
2. Joel P. Brereton, »Edifying Puzzlement: Ṛgveda 10.129 and the Uses of Enigma«, *Journal of the American Oriental Society* 119:2 (1999).
3. Carl Sagan, *Cosmos* (1980), avsnittet om kosmologiska traditioner.
4. Koranen, al-Baqara 2:164.
5. Koranen, ar-Raʿd 13:3.
6. Koranen, an-Nahl 16:12 (»som använder sitt förstånd«) och Āl ʿImrān 3:190 (»som har förstånd«).
7. Koranen, Yunus 10:101.
8. Ibn al-Qayyim, *Madārij as-sālikīn*.
9. Ibn Taymiyya, *ar-Radd ʿalā al-manṭiqiyyīn* (Vederläggningen av logikerna); jfr Jamie B. Turner, »Ibn Taymiyya on Theistic Signs and Knowledge of God«, *Religious Studies* (2021), om indelningen i *āfāq* och *anfus*.
10. Ibn al-Qayyim, *Madārij as-sālikīn*.
11. Om begrundans förpliktande karaktär (*wujūb al-naẓar*) i ashʿaritisk och māturīditisk kalām, se t.ex. al-Juwaynī, *Kitāb al-Irshād*.
12. al-Ghazali, *al-Munqidh min aḍ-ḍalāl* (Räddaren ur villfarelsen).
13. al-Ghazali, *Kīmiyā as-saʿāda* (Lyckans alkemi).
14. Ibn al-Qayyim, *al-Fawāʾid*.
15. Viktor Rydberg, *Den siste atenaren*.
16. Carl von Linné, *Nemesis Divina* (i originalets stavning).
17. Ellen Key, *Livslinjer*, tredje delen (tanken hämtad från Rousseau).
18. Rigveda X.129, fjärde versen.

EN HANDSBREDD ÖVER MARKEN

1. Bellmanssällskapet, »Bellmans Stockholm«, bellman.org. Bilden i texten: Saleh Al Hussain, al-Baqīʿ i Medina, 20 juli 2021, via Wikimedia Commons, licens CC BY 4.0; beskuren.
2. Bellmanssällskapet, »Bellmans Stockholm«, bellman.org. Bilden i texten: Saleh Al Hussain, al-Baqīʿ i Medina, 20 juli 2021, via Wikimedia Commons, licens CC BY 4.0; beskuren.
3. Lagunda församling, Svenska kyrkan, »Kyrkogårdens historia – från gravkullar till minneslundar«.
4. Ahmad ibn Fadlan, *Risāla* (skildringen av rusernas begravning vid Volga, 922). Parafras, ej citat.
5. *Hávamál*, str. 72. Övers. från fornisländskan.
6. Svenska kyrkan Malmö, »Kyrkogårdarnas minnesplatser då och nu«. Siffran avser Malmö 2024 och är lokal; någon nationell andel anges inte här.
7. Lagunda församling, Svenska kyrkan, »Kyrkogårdens historia – från gravkullar till minneslundar«.
8. Svenska kyrkan Malmö, »Kyrkogårdarnas minnesplatser då och nu«. Siffran avser Malmö 2024 och är lokal; någon nationell andel anges inte här.
9. Hjalmar Bergman, *Vi Bookar, Krokar och Rothar*.
10. Koranen (at-Takathur 102:1–2). Parafras.
11. Sahih Muslim, Kitab al-Jana'iz, nr 969. Övers. från arabiskan.
12. Sahih Muslim, Kitab al-Jana'iz, nr 970.
13. an-Nawawi, *al-Majmu' sharh al-Muhadhdhab* 5:263–266.
14. Abu Dawud, *Sunan*, nr 3206; graderad *hasan* av al-Albani. Övers. från arabiskan.
15. an-Nawawi, *al-Majmu' sharh al-Muhadhdhab* 5:263–266.
16. Ibn Qudama al-Maqdisi, *al-Mughni* 2:190. Övers. från arabiskan.
17. Lövestads församling, Svenska kyrkan, »Särskilt gravkvarter«.

18. Begravningslag (1990:1144) 2 kap. 2 §.
19. Sahih Muslim, Kitab al-Jana'iz, nr 976.
20. Sahih Muslim, Kitab al-Jana'iz (Buraydas hadith om vad som sägs vid gravarna).
21. Ibn Qayyim al-Jawziyya, *Kitab ar-Ruh*. Övers. från arabiskan.
22. Abu Dawud, *Sunan* (från Uthman ibn Affan), återgiven i Ibn Qayyim al-Jawziyya, *Kitab ar-Ruh*.
23. Koranen (at-Tawba 9:84).
24. at-Tirmidhi, *Sunan*, nr 1052.
25. an-Nawawi, *al-Majmu' sharh al-Muhadhdhab* 5:263–266.
26. Jan-Olof Aggedal i Kyrkans Tidning, »Gravtypen som allt fler väljer«.
27. Begravningslag (1990:1144) 7 kap. 5–6 §§.
28. Verner von Heidenstam, *Folkungaträdet*.
29. Erik Blomberg, »Gravskrift«, först tryckt i Social-Demokraten 1931, senare samlad i *Nattens ögon* (1943). Stenen på Gudmundrå kyrkogård restes den 29 november 1936.
30. Jan-Olof Aggedal i Kyrkans Tidning, »Gravtypen som allt fler väljer«.
31. Göteborgs begravningssamfällighet, »Minneslund och askgravlund«.
32. Koranen (Abasa 80:21). Verbet *aqbara* betyder ordagrant att förse med grav.

KAN MAN VARA NORRLÄNNING OCH PIANIST?

1. Diskrimineringsombudsmannen, *Forskning om diskriminering av muslimer i Sverige. En kunskapsöversikt över svensk forskning 2000–2011*.
2. David Thurfjell, *Det gudlösa folket. De postkristna svenskarna och religionen* (Molin & Sorgenfrei, 2015).
3. Grace Davie, *Religion in Britain since 1945: Believing without Belonging* (Oxford: Blackwell, 1994). Formuleringarna på engelska: »believing without belonging« och »belonging without believing«.
4. Ellen Key, *Lifslinjer*, andra delen.
5. Zacharias Anthelius och Göran Bähr avrättades på Stortorget i Stockholm den 11 september 1624 sedan det uppdagats att de i sin ungdom övergått till katolicismen; Gustav II Adolf och Axel Oxenstierna var delaktiga i rättegången.
6. Judereglementet av den 27 maj 1782.
7. Religionsfrihetslag (1951:680), i kraft den 1 januari 1952. Om utvecklingen 1809–1951, se den samlade forskningen om religionsfrihetens rättshistoria i Sverige.
8. Lag (2001:82) om svenskt medborgarskap, 1 kap. och 11 §.
9. al-Qurtubi, *al-Jami' li-ahkam al-Quran*, kommentar till 49:13. Berättelsen återges via Abu Dawuds *al-Marasil* och är alltså *mursal*. Översatt från arabiska.
10. al-Hujurat 49:13.
11. ar-Rum 30:22.
12. al-Qurtubi, *al-Jami' li-ahkam al-Quran*, kommentar till 49:13; jfr avskedspredikan. Översatt från arabiska.
13. Ali ibn Abi Talib, återgiven hos al-Qurtubi, kommentar till 49:13.
14. al-Dhahabi, *Siyar a'lam al-nubala*, biografin över Salman al-Farisi, på Ma'mars auktoritet från Qatada. Översatt från arabiska.
15. Ibn Hisham, *as-Sira an-nabawiyya*, på al-Zuhris auktoritet. Översatt från arabiska.
16. Berättelsen om al-Zuhri och Abd al-Malik ibn Marwan återges i den klassiska biografiska litteraturen. Översatt från arabiska.
17. Ibn Khaldun, *Muqaddimah*. Översatt från arabiska.
18. Ibn Khaldun, *Tarikh*, om härstamningsforskningens gränser. Översatt från arabiska.
19. Ellen Key, *Barnets århundrade*.
20. al-Mumtahana 60:8.
21. al-An'am 6:152.
22. SOM-institutets mätning 2019 (ca 260 000), en studie från 2020 (ca 500 000) och Pew Research Center 2017 (ca 810 000). Skattningar av antalet personer med bakgrund i muslimska miljöer ligger betydligt högre, omkring en miljon.
23. Statistiska centralbyrån, Utrikes födda efter födelseland, tabell TAB6658, 2025.
24. Simon Sorgenfrei, *Islam i Sverige – de första 1300 åren* (Myndigheten för stöd till trossamfund, 2018). Se även Göran Larsson, *Islam och muslimer i Sverige – en kunskapsöversikt* (MUCF).
25. Erik Gustaf Geijer, *Tal vid jubelfesten 1817*.
26. Hjalmar Söderberg, recensionstext om Heidenstam.
27. Ellen Key, *Lifslinjer*, andra delen.
28. August Blanche, *Sonen af söder och nord*.
29. Abu Malik al-Ash'ari, återgiven hos al-Qurtubi, *al-Jami' li-ahkam al-Quran*, kommentar till 49:13. En besläktad lydelse finns i Sahih Muslim (»era gestalter och era ägodelar … era hjärtan och era handlingar«). Översatt från arabiska.

VAR SNAPPHANARNA RÖVARE ELLER REBELLER?

1. Sten Skansjö, *Skånes historia* (Lund 1997), avsnitten om snapphanetiden och friskyttekårernas organisation.
2. Sten Skansjö, *Skånes historia* (Lund 1997), avsnitten om snapphanetiden och friskyttekårernas organisation.
3. Skansjö, a.a. Den danska sidans övergång till *friskytt* från 1677 sammanföll med att de svenska avrättningarna skärptes.
4. Zacharias Topelius, *Stjärnornas kungabarn*.

5. Koranen, De inre gemaken (al-Hujurat) 49:9. Versen är grundtexten för hela *ahkām al-bughāt*.
6. Koranen, Den himmelska måltiden (al-Ma'ida) 5:33. Versen gäller *hirāba* – dem som angriper de värnlösa på vägarna – inte dem som strider mot makten med en sak.
7. Ibn Qudama al-Maqdisi, *al-Mughni*, kapitlet om striden mot upprorsmännen. Övers. från arabiskan.
8. Abu al-Hasan al-Mawardi, *al-Ahkam al-sultaniyya*, avsnittet om stråtrövarna. Övers. från arabiskan.
9. Ibn Qudama, *al-Mughni*, a.st., som återger Alis föreskrift vid Kamelslaget jämte Abu Umamas vittnesmål från Siffin: »de dödade aldrig en sårad«.
10. Jaʿfar ibn Muhammad, återgivet i Ibn al-Jawzi, *Sifat al-safwa*.
11. Profeten Muhammad ﷺ, återgivet i al-Nawawi, *Riyad al-salihin*, kapitlet om lydnad.
12. Koranen, Alstraren (Fatir) 35:18.
13. Nils Skyttes samtida dagbok från fälttåget i Göinge, april 1678. Senare efterforskningar har visat att fyra gårdar undgick branden – Hässlehyltan, Lönsboda, Edema och Nybygden.
14. Hjalmar Söderberg, *Vers och varia*.
15. Per Hallström, *Purpur*.
16. Stehn Jacobsen, *Den nordiske Krigs Krønicke*.
17. Sahih Muslim, Kitab al-jihad wa'l-siyar, Buraydas berättelse om Profetens ﷺ instruktion till befälhavarna.
18. Koranen, Kon (al-Baqara) 2:190.
19. Ibn Taymiyya, *al-Siyasa al-shar ʿiyya*, avsnittet om *qutta al-tariq*. Övers. från arabiskan.
20. Karin Boye, *Merit vaknar*.
21. Koranen, Kvinnorna (an-Nisa) 4:135.
22. Hugo Grotius, *De iure belli ac pacis* (1625), bok III, om vilka som lagligen kan föra krig.
23. Khaled Abou El Fadl, *Rebellion and Violence in Islamic Law* (Cambridge 2001). Att den DiVA-publicerade uppsatsen om Loshultskuppen (Linnéuniversitetet 2012) räknar kuppen som en direkt utlösande orsak till förtrycket i Göinge är dess egen slutsats, inte ett vedertaget forskningsläge.
24. Khaled Abou El Fadl, *Rebellion and Violence in Islamic Law* (Cambridge 2001). Att den DiVA-publicerade uppsatsen om Loshultskuppen (Linnéuniversitetet 2012) räknar kuppen som en direkt utlösande orsak till förtrycket i Göinge är dess egen slutsats, inte ett vedertaget forskningsläge.
25. Ibn Qayyim al-Jawziyya, *al-Fawa'id*. Övers. från arabiskan.

GRANSKA MOSKÉNS PENGAR, INTE MÄNNISKORS TRO

1. Sveriges Radio, »Moskéns finansiering utreds – kommunen vill hindra islamism« (Östergötland). Ärendets gång: stiftelsen erbjöds platsen vid Kåparp i slutet av 2021, samhällsbyggnadsnämnden sa ja till den i januari 2023, och detaljplanen (del av Lambohov 2:20) var på samråd 7 maj–18 juni 2025 och bearbetas därefter – se Linköpings kommuns plansida för detaljplanen. Kommunens begäran om statlig hjälp att granska finansieringen rapporterades före regeringens direktiv i not 4 och ska inte läsas som en följd av det.
2. Motion 2024/25:189 av Jonas Andersson m.fl. (SD), »Utökade möjligheter för kommuner att stoppa moskébyggen«; bet. 2024/25:KU25, förslagspunkt 16. Kammaren biföll utskottets avslagsförslag genom acklamation.
3. Motion 2025/26:3576 av Christian Carlsson (KD), »Åtgärder för att stoppa moskébyggen«, inlämnad 7 oktober 2025. Tre yrkanden: stopp för offentliga bidrag till föreningar med islamistiska eller odemokratiska kopplingar (avslag, bet. 2025/26:KrU8), förbud mot utländsk finansiering av moskéer (avslag, bet. 2025/26:KU28) och en utredning om kommunal rätt att stoppa moskébyggen (avslag, samma betänkande).
4. Dir. 2026:53, »Religiös radikalisering med fokus på politisk islam – konsekvenser för demokratin, integration och utanförskap«, beslutat den 18 juni 2026. Magnus Ranstorp är särskild utredare. Direktivets beskrivning av islamismen som demokratiskt hot återges här i referat; någon uttrycklig definition av »politisk islam« lämnas inte.
5. Rashid Rida, *al-Khilafa aw al-Imama al-'Uzma*, artikelserie i al-Manar vintern 1922–23, utgiven som bok 1923.
6. Qamaruddin Khan, *Political Concepts in the Quran* (Lahore 1982). Sohail H. Hashmi beskriver på samma sätt *dawla islamiyya* som en nybildning i samtida islamistiska texter. Påståendet ska tillskrivas Khan, inte »forskningen«.
7. Abu al-Hasan al-Mawardi, *al-Ahkam al-Sultaniyya*, kap. 1 (om imamatets åligganden). Listan omfattar tio punkter; de som återges här i referat är den andra, tredje och femte.
8. Wael B. Hallaq, *The Impossible State: Islam, Politics, and Modernity's Moral Predicament* (New York 2013); Patricia Crone, *God's Rule: Government and Islam. Six Centuries of Medieval Islamic Political Thought* (New York 2004).
9. Erik Gustaf Geijer, *Strödda anteckningar*.
10. Mihnan inleddes 833 under al-Ma'muns sista regeringsmånader, skärptes av al-Mu'tasim, upprätthölls av al-Wathiq och avvecklades under al-Mutawakkil: förbudet mot dispyter om Koranen utfärdades omkring 849, och avsättningen av Ibn Abi Du'ad omkring 851 innebar i praktiken slutet.
11. Återgiven av al-Mawardi i *Adab al-Dunya wa'l-Din*. Just denna ordalydelse, överförd via al-Daylami, räknas i hadithkritiken till de svaga; innebörden återkommer däremot i varierande formuleringar från ett tiotal följeslagare.
12. Bishr ibn al-Harith (al-Hafi), återgiven i Ibn al-Jawzi, *Sifat al-Safwa*. Övers. från arabiskan.

13. Satsen »be er bön bakom var och en, from som syndig« återges av al-Mawardi i *al-Ahkam al-Sultaniyya*, men är som hadith svag (*da'if*): al-Daraqutni fann inget i dessa vägar fastställt, al-'Uqayli ingen hållbar isnad, Ibn Hajar alla vägar bristfälliga. Läran står ändå fast som gängse sunnitisk rätt, grundad på regeln att den vars bön är giltig också kan leda den, styrkt av följeslagarnas praxis.
14. Ibn Taymiyya, *Risala fi'l-Tawba*.
15. Ibn Taymiyya, *al-Hisba*. Satsen inleds med *yurwa*, »det berättas« – han återger och bejakar en maxim i omlopp; al-Albani uppgav att han inte kunde belägga den som Ibn Taymiyyas egna ord, och ordalydelsen varierar mellan källor. Principen står oberoende hos Ibn al-Jawzi: »Rättvisa i styret är kungamaktens grund, och orättvisan är undergångens« (*Dhamm al-Hawa*).
16. Koranen, Ångern (at-Tawba) 9:107–108.
17. Koranen, Ångern (at-Tawba) 9:18.
18. Johan Ludvig Runeberg.
19. Rivningen och bränningen av Masjid al-Dirar rapporteras hos Ibn Ishaq, al-Tabari och Ibn Kathir, inte i Koranens text, som fördömer moskén och förbjuder bön i den. Muhammad ibn Abd al-Wahhab åberopade episoden till stöd för att lastens hus får brännas; klassiska jurister tvistade om fallet kan tillämpas som allmän regel eller är ett unikt profetiskt avgörande, bundet till uppenbarelsen.
20. Umar ibn al-Khattab, återgiven i Sahih al-Bukhari, Kitab al-Shahadat, nr 2641. Övers. från arabiskan.
21. »Handlingar bedöms efter avsikter, och var och en får det han avsett« – Sahih al-Bukhari, Kitab Bad' al-Wahy, nr 1; Sahih Muslim, Kitab al-Imara, nr 1907. Jfr rättslärans skillnad mellan *hukm diyani*, domen inför Gud, och *hukm qada'i*, domen inför rätten.
22. Koranen, De inre gemaken (al-Hujurat) 49:12.
23. Magnus Norell, Aje Carlbom och Pierre Durrani, *Muslimska brödraskapet i Sverige*, Myndigheten för samhällsskydd och beredskap (2017).
24. Sameh Egyptson, *Global politisk islam? Muslimska brödraskapet & Islamiska förbundet i Sverige*, diss. Lunds universitet 2023; Nämnden för prövning av oredlighet i forskning (NPOF), beslut refererat i SVT Nyheter Skåne. Islamiska förbundet i Sverige har publicerat egna svar på såväl MSB-rapporten som avhandlingen på islamiskaforbundet.se.
25. Mattias Gardell i intervju i *Forskning & Framsteg* Simon Sorgenfrei, religionsvetare vid Södertörns högskola.
26. Ibn Taymiyya, *al-Siyasa al-Shar'iyya* jfr Koranen, Kvinnorna (an-Nisa) 4:58.
27. Mohammad Fazlhashemi, refererad i Corren (se not 28). Referatet återger hans argument, inte hans ordalydelse.
28. Corren, »Oklar finansiering kan stoppa Linköpingsmoské«; uppgifterna om förvaltningsberättelserna 2019 och 2020 samt ordföranden Noor Hassans uttalande återges där.
29. Sahih al-Bukhari, nr 6064; Sahih Muslim, nr 2563. Jfr Ibn Hibban al-Busti, som i *Rawdat al-'Uqala* återger att spioneriet är en gren av hyckleriet, liksom att tänka väl om andra är en gren av tron.
30. Karin Boye, *Kallocain*.

HIJABEN VISAR INTE VAD HON TROR

1. SVT Nyheter, »Sverigedemokraterna vill se totalt förbud mot slöja i Sverige«, 11 juni 2026.
2. al-Hasan al-Basri, återgiven i Ibn al-Jawzi, *Talbis Iblis*. Originalspråk arabiska; översättning min.
3. Abu ad-Darda, återgiven i Ibn al-Jawzi, *Sifat as-safwa*. Jfr Ibn Qayyim al-Jawziyya, *Madarij as-salikin*, som ger samma definition av hycklarnas ödmjukhet.
4. al-Fudayl ibn Iyad, återgiven i Ibn Rajab al-Hanbali, *Lata'if al-ma'arif*.
5. Ibn al-Jawzi, *Talbis Iblis* (»Djävulens bedrägeri«), kapitlet om sufiernas klädsel.
6. Sahih Muslim, Kitab al-birr wa-s-sila wa-l-adab, nr 2564c, från Abu Hurayra. Även an-Nawawi, *Riyad as-salihin*, hadith nr 7.
7. al-Baqara 2:177.
8. Ibn Rajab al-Hanbali, *Lata'if al-ma'arif*.
9. al-A'raf 7:26.
10. Ibn Qayyim al-Jawziyya, *Rawdat al-muhibbin*, med hänvisning till Fussilat 41:12 respektive al-Baqara 2:197.
11. an-Nur 24:31 och al-Ahzab 33:59. Svensk återgivning enligt Bernström, *Koranens budskap*.
12. an-Nawawi, *al-Majmu' sharh al-Muhadhdhab*, kapitlet om *ʿawra* – avser täckningsplikten i bönen.
13. Ibn Qudama, *al-Mughni*, samma rättsfråga.
14. Ibn Qayyim al-Jawziyya, *Madarij as-salikin*.
15. Ibn Rajab al-Hanbali, *Lata'if al-ma'arif*.
16. Ahmad ibn Khadrawayh, återgiven i Ibn al-Jawzi, *Dhamm al-hawa*.
17. al-Ghazali, *Asnaf al-maghrurin*.
18. at-Tirmidhi, *Sunan*, nr 3127. Graderingen följer at-Tirmidhis egen anmärkning samt al-Albani, som klassar hadithen som *ḍaʿīf*.
19. al-Shafi'i, *al-Umm*. Passagen gäller rättstillämpning och statsmakt, det vill säga vad en domare och en härskare får handla på. Utvidgningen till lagstiftning om klädsel är denna essäs, men den är rimligare än en utvidgning till privat omdöme, eftersom det är just statsmakten som ska agera i förbudsfrågan.
20. al-Ghazali, *al-Munqidh min ad-dalal*.
21. Fredrika Bremer, *Fredrika Bremers Brev*.
22. Ibn Hibban al-Busti, *Rawdat al-'uqala' wa-nuzhat al-fudala'*.
23. al-Hujurat 49:12.
24. Sara Mohammad, ordförande för GAPF, återgiven i Fokus, 6 juli 2026.

25. Marléne Stenman, »Vi kommer fortsätta svika de flickor som tvingas bära hijab/slöja ett tag till«, Riksorganisationen GAPF.
26. Göteborgs-Posten, juni 2026, respektive Bilan Osman i Expressen.
27. Sahih al-Bukhari nr 1 och Sahih Muslim nr 1907, från Umar ibn al-Khattab. Även an-Nawawi, *Riyad as-salihin*, hadith nr 1.
28. Sunan Ibn Majah nr 2045, graderad *ḥasan*.
29. Domstolsärenden refererade av Sofie Löwenmark, återgivna i Stenmans text för GAPF.
30. al-Hajj 22:37, anförd av an-Nawawi som inledning till kapitlet om uppriktighet i *Riyad as-salihin*.
31. Straffbestämmelsen om psykiskt våld trädde i kraft 1 juli 2026. Jämställdhetsminister Nina Larsson (L) hänvisade till den i svar på skriftlig fråga 2025/26:802 den 20 maj 2026.
32. Motion 2025/26:3475 av Alexandra Anstrell m.fl. (M), riksmötet 2025/26.
33. Zacharias Topelius, *Stjärnornas kungabarn*.
34. Rabbinsk källa, citerad av Carl von Linné i *Nemesis Divina*.
35. al-Hadid 57:3.
36. Sahih Muslim, nr 2713, från Abu Hurayra.
37. as-Sajda 32:6.
38. August Strindberg, *Götiska rummen*.

DÖM MASKINEN EFTER VAD DEN GÖR

1. Victoria Benedictsson, *Modern: En berättelse*.
2. Cameron R. Jones & Benjamin K. Bergen, »Large Language Models Pass the Turing Test«, arXiv:2503.23674 (2025). Två förregistrerade, slumpmässiga trepartstest på oberoende deltagargrupper.
3. Koranen, Hycklarna (al-Munāfiqūn) 63:4.
4. Anthropic, »Tracing the thoughts of a large language model« (2025).
5. Anthropic, »Measuring Faithfulness in Chain-of-Thought Reasoning« (2023). Den omvända skalningen, att större modeller ger mindre trogna redogörelser, gällde de flesta av de undersökta uppgifterna.
6. Anthropic, »Reasoning Models Don't Always Say What They Think« (2025). Sambandet mellan längd och otrohet är statistiskt: de otrogna kedjorna var längre, inte tvärtom.
7. METR, »CoT May Be Highly Informative Despite Unfaithfulness« (augusti 2025).
8. Karin Boye, *Språket bortom logiken*.
9. Ibn Khaldūn, *Muqaddimah*, avsnittet om handlingens orsaker i det synliga. Övers. från arabiskan.
10. al-Shāfiʿī, *al-Umm*, kapitlet om domarens dom. Övers. från arabiskan.
11. Bedömningen gäller formuleringen *naḥnu naḥkumu bi-l-ẓāhir wa-Allāh yatawallā al-sarāʾir* se hadithkritikernas behandling hos Ibn Hajar al-ʿAsqalānī och Ibn Kathīr. Sakinnehållet stöds av ʿUmar ibn al-Khaṭṭābs uttalande i Sahih al-Bukhari, Kitāb al-Shahādāt. al-Ghazālī återger satsen som rättsregel i *al-Munqidh min al-Ḍalāl*.
12. Ibn Taymiyya, *Kitāb al-Īmān*. Övers. från arabiskan. Läran om det yttre som *lāzim* utvecklas i samma verk, i vederläggningen av jahmiyyas tes att fullkomlig inre tro kan bestå jämte yttre förnekelse.
13. Sunan Abi Dawud, Kitāb al-Ḥudūd, nr 4403.
14. August Strindberg, *Svarta fanor: Sedeskildringar från sekelskiftet*.
15. Patrick Butlin, Robert Long, Eric Elmoznino, Yoshua Bengio, Jonathan Birch, David Chalmers m.fl., »Consciousness in Artificial Intelligence: Insights from the Science of Consciousness«, arXiv:2308.08708; publicerad i bearbetad form i *Trends in Cognitive Sciences* (2025). Preprinten är den version som varit tillgänglig för denna text.
16. Anthropic, forskningsprogrammet om *model welfare*, lanserat i april 2025; refererat i TechCrunch 24 april 2025.
17. Koranen, Jona (Yūnus) 10:36.
18. Hjalmar Söderberg, *Martin Bircks ungdom*.

KAFFET INFÖR RÄTTA

1. Martin Rudolf Heland, *Kaffebeslaget*, akvatint efter Pehr Nordquists målning från 1799, Stadsmuseet i Stockholm (SSM 108190). Bilden och museets beskrivning finns på Stockholmskällan; detaljerna följer Stockholmskällans lektion »Tolka en bild«.
2. Smålands museum, kaffekanna M 66096, DigitaltMuseum, som räknar tiden 1756–1769 som ett enda förbud och därefter anger förbuden 1794–1796, 1799–1802 och 1817–1823. Räknas 1766 års importförbud för sig blir förbuden fem; se Knutsson och Hodacs, »When coffee was banned: strategies of labour and leisure among Stockholm's poor women, 1794–1796 and 1799–1802«, *Scandinavian Economic History Review* 71:2, s. 176–198.
3. Stockholmskällan, lärarhandledningen »Kaffeförbud på 1700-talet«.
4. Smålands museum, kaffekanna M 66096 (DigitaltMuseum).
5. Löfbergs, *Kafferapporten 2024*: i en undersökning som Kantar Sifo gjorde på företagets uppdrag, med över 3 000 svarande, uppgav 79 procent att de dricker kaffe regelbundet.
6. Förloppet återges efter Ralph S. Hattox, *Coffee and Coffeehouses: The Origins of a Social Beverage in the Medieval Near East* (University of Washington Press 1985), kap. 3. Huvudkällan är ʿAbd al-Qādir al-Jazīrīs skrift *ʿUmdat al-ṣafwa fī ḥill al-qahwa* från 1500-talet.
7. Zacharias Topelius, *Stjärnornas kungabarn*.
8. Hattox, *Coffee and Coffeehouses*, om juristernas utgångspunkt i den ursprungliga tillåtenheten och om rättsskolornas bestämningar av berusning.

9. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 21:535. Frågan han besvarar gäller vad som är rent och orent, inte någon dryck. Översättningarna från arabiska är gjorda för den här texten.
10. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 21:538 (de tidigare lärda) och 21:535–536 (undantaget). I enskilda kapitel har grunden prövats för sig; al-Nawawī återger till exempel en mening inom sin skola att grunden för djur är förbud (*al-Majmūʿ* 9:24).
11. Koranen 2:29. Ibn Taymiyyas läsning av versen: *Majmūʿ al-fatāwā* 21:535–536.
12. Koranen 6:119.
13. Ibn Rajab al-Ḥanbalī, *Jāmiʿ al-ʿulūm wa-l-ḥikam* 2:166–167. Han tillägger att somliga har uppgett att de lärda är eniga om detta, och att Aḥmads ord visar att det som inte faller under förbudstexterna är eftergivet.
14. Abū Dāwūd, *Sunan* 3:417, nr 3802 (3800 i andra utgåvor), kapitlet »Det vars förbud inte nämns«. Orden är Ibn ʿAbbās egna, inte Profetens ﷺ; därefter läste han Koranen 6:145. Al-Ḥākim bedömer kedjan som sund (Ibn Kathīr, *Tafsīr* 3:353) och al-Nawawī som god (*al-Majmūʿ* 9:24). Al-Qurṭubī förklarar orden så: »det vars förbud inte har klargjorts är tillåtet, enligt versens yttre lydelse« (*al-Jāmiʿ li-aḥkām al-Qurʾān* 7:120).
15. al-Bukhārī, *Ṣaḥīḥ*, nr 7289, från Saʿd ibn Abī Waqqāṣ, under en rubrik om det som ogillas av många frågor, tillsammans med Koranen 5:101, som talar om frågor ställda »medan uppenbarelsen av Koranen pågår«. Ibn Kathīr knyter hadithen till samma tid (*Tafsīr* 1:380 och 3:206).
16. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 29:16–17 (= *al-Qawāʿid al-nūrāniyya al-fiqhiyya*). De två verser han anför, Koranen 42:21 och 10:59, står här i Bernströms lydelse; Bernströms »utfärdat föreskrifter« återger samma arabiska verb, *sharaʿa*, som i Ibn Taymiyyas egen mening är översatt med »stifta«. Ordet som är översatt med »fria« är *ʿafw*, samma ord som hos Ibn ʿAbbās.
17. Återgiven av al-Bukhārī och Muslim, från ʿĀʾisha. Ibn Rajab kallar hadithen »en väldig grund« (*Jāmiʿ al-ʿulūm wa-l-ḥikam* 1:175) och återger från Aḥmad att islams grunder bygger på tre hadither: denna, hadithen om avsikterna och hadithen »det tillåtna är tydligt och det förbjudna är tydligt« (1:61).
18. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 29:17. Meningen fortsätter med en hänvisning till suran al-Anʿām.
19. al-Qurṭubī, *al-Jāmiʿ li-aḥkām al-Qurʾān* 18:180, där argumentet anförs, med Koranen 5:87 och 16:116, för en av de meningar han redovisar i frågan.
20. Koranen 5:87.
21. Koranen 5:90.
22. al-Bukhārī, *Ṣaḥīḥ*, nr 5588, i kapitlet »Att khamr är den dryck som omtöcknar förståndet«.
23. Muslim, *Ṣaḥīḥ*, nr 2003, från Ibn ʿUmar.
24. al-Nawawī, *al-Minhāj sharḥ Ṣaḥīḥ Muslim* 13:149. Resonemanget är enligt kommentaren det ena av två sätt att belägga flertalets mening; det andra är de sunda haditherna, bland dem den nyss anförda.
25. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 20:334. Oenigheten gällde namnet och små mängder av andra drycker än druvvin; flertalets mening, att allt som berusar heter *khamr* och är förbjudet också i liten mängd, är enligt Ibn Taymiyya den riktiga, den som Boken, sunnan och eftertanken visar (34:186). Jämför Ibn al-Qayyim, *Zād al-maʿād* 5:663: det är inte tillåtet »att undanta något slag av det berusande från namnet khamr«.
26. Koranen 16:116.
27. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 29:345.
28. al-Māwardī, *al-Aḥkām al-sulṭāniyya* 1:372–373, om byggen, varor och utsprång på gator och torg.
29. Ibn Taymiyya, *al-Siyāsa al-sharʿiyya* 1:133; samma text står i *Majmūʿ al-fatāwā* 28:386.
30. al-Bukhārī, *Ṣaḥīḥ*, nr 52, från al-Nuʿmān ibn Bashīr.
31. al-Nawawī, *al-Minhāj sharḥ Ṣaḥīḥ Muslim* 2:23–24.
32. Ibn Taymiyya, *al-Siyāsa al-sharʿiyya* 1:133, där också meningen om mellanhavanden och gudstjänst står.

EN FROM MÄNNISKA KAN VARA EN DÅLIG LEDARE

1. Sahih Muslim, Kitab al-Imara, nr 1825. Återgiven av an-Nawawi, *Riyad as-salihin*, i kapitlet om förbudet mot att söka ämbete. Övers. från arabiskan.
2. Sahih Muslim, Kitab al-Imara, nr 1826.
3. Kungörelse (1974:152) om beslutad ny regeringsform, 3 kap. 1 §.
4. Valmyndigheten, »Så funkar valsedlar och personröstning«.
5. Valmyndigheten, valresultat för riksdagsvalet 2018. Personvalsinslaget infördes i alla allmänna val från och med 1998, efter försöksverksamhet i vissa kommunalval 1994; se SOU 1999:136, *Personval 1998. En utvärdering av personvalsreformen*.
6. Valmyndigheten, valresultat för riksdagsvalet 2022.
7. Ibn Taymiyya, *as-Siyasa ash-shariyya*, kap. 1. Övers. från arabiskan.
8. Koranen (an-Nisa 4:58).
9. Koranen (al-Qasas 28:26).
10. Ibn Taymiyya, *as-Siyasa ash-shariyya*, kap. 2. Övers. från arabiskan.
11. Hjalmar Söderberg, *Martin Bircks ungdom*.
12. Ibn Taymiyya, *as-Siyasa ash-shariyya*, kap. 3, där både Umars bön och Imam Ahmads svar återges. Övers. från arabiskan.
13. Koranen (al-Anfal 8:27); versen anförs av Ibn Taymiyya, *as-Siyasa ash-shariyya*, kap. 1, i uppräkningen av otillåtna grunder för tillsättning.
14. Ibn Taymiyya, *as-Siyasa ash-shariyya*, kap. 2. Övers. från arabiskan.
15. al-Ghazali, *Bidayat al-hidaya*, avsnittet om dagens ordning. Övers. från arabiskan.
16. al-Mawardi, *al-Ahkam as-sultaniyya*, kap. 1, om imamatets tillsättning och villkoren för dem som utser.
17. al-Mawardi, *al-Ahkam as-sultaniyya*, kapitlet om böneledning. Övers. från arabiskan.
18. Selma Lagerlöf, *Valda berättelser*.

19. Hjalmar Bergman, *Eros' begravning*.
20. Koranen (al-Qiyama 75:14).
21. Koranen (al-Anbiya 21:47).
22. Sahih al-Bukhari, nr 7138; Sahih Muslim, nr 1829.
23. Sahih al-Bukhari, Kitab al-Ahkam, nr 7148.

MUSLIMERNA BAD FÖR EN KRISTEN KUNG

1. *Musnad Aḥmad*, Umm Salamas berättelse om utvandringen till Abessinien, via Ibn Isḥāq från az-Zuhrī från Abū Bakr ibn ʿAbd ar-Raḥmān ibn al-Ḥārith. Numreringen skiljer sig mellan utgåvorna. al-Haythamī, *Majmaʿ az-zawāʾid*: »Aḥmad återger den; dess tradenter är Ṣaḥīḥ-samlingens utom Ibn Isḥāq, och han har uttryckligen sagt att han hörde den.« Uppgiften om det bästa hemmet hos den bästa grannen finns i samma berättelse hos Ibn Kathīr, *al-Bidāya wa-n-nihāya*, efter Ibn Isḥāq. Översättning från arabiska.
2. *Musnad Aḥmad*, samma berättelse. Där står också az-Zubayrs färd på vattensäcken. Översättning från arabiska.
3. SVT, »Jimmie Åkessons oro – muslimer kan avgöra valet«, 11 september 2026. Där finns även den efterföljande intervjun.
4. SVT Skåne, »Rosengårdsmoskén i Malmö uppmanar församlingsbor att gå och rösta«, 5 september 2026.
5. SVT Väst, »Moskéer mobiliserar inför valet – 'Första gången så många pratar om att rösta'«, 10 september 2026.
6. Nyhetsbyrån Järva, »Så röstade Järva«, 14 september 2026, efter Valmyndighetens preliminära data.
7. SVT Valresultat 2026, riksdagsval, valdistriktet Rosengård centrum, preliminärt; förändringen mot 2022 enligt Valmyndigheten.
8. SVT Väst, »Förtidsröstning ökar trefaldigt i Hjällbo«, 6 september 2026.
9. SVT:s valbevakning, preliminära siffror 14 september 2026; Valmyndigheten, slutligt resultat 2022.
10. SCB, *Deltagandet i de allmänna valen* 2022, 31 maj 2023.
11. SCB, *Delat deltagande. En studie av integration och segregation baserat på valdeltagande i 2022 års allmänna val*, 2023, sammanfattningen.
12. Barometern, ledare, »Etniskt väljarfiske i grumliga vatten«, 11 september 2026.
13. Christer El-Mochantaf, »Muslimsk mobilisering för vänsterröster«, Kvartal, 12 september 2026.
14. SVT:s vallokalsundersökning Valu 2026, med fler än 13 000 svarande, redovisad i Kvartal 13 september 2026; definitionen av utomeuropeisk bakgrund enligt SVT, »Så röstade olika väljargrupper«. Valu frågar inte om religion.
15. Novus för Fokus, »Ny mätning – S och V får 80 procent bland muslimska väljare«, 24 augusti 2026. Där finns även Henrik Ekengren Oscarssons kommentar.
16. Muslimska världsligans fiqhråd (*al-Majmaʿ al-Fiqhī al-Islāmī*), 19:e sessionen, Mecka, 22–27 shawwāl 1428 / 3–8 november 2007, beslutet om muslimers deltagande i val i icke-muslimska länder, återgivet i IslamQA nr 111898. Översättning från arabiska.
17. Ṣaḥīḥ al-Bukhārī, Kitāb badʾ al-waḥy, nr 1; Ṣaḥīḥ Muslim, Kitāb al-imāra, nr 1907. Översättning från arabiska.
18. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 23:343, återgiven i IslamQA nr 241060. Översättning från arabiska.
19. Muḥammad ibn Ṣāliḥ al-ʿUthaymīn, *Liqāʾ al-bāb al-maftūḥ*, sammankomst 211. Frågan gällde valen i Kuwait, där de flesta islamiska aktörer och daʿwa-män som gått in i politiken enligt frågeställaren hade prövats i sin religion. Översättning från arabiska.
20. Koranen (al-Māʾida 5:8).
21. Koranen (an-Nisāʾ 4:135).
22. Umm Salamas berättelse via Ibn Isḥāq, återgiven av al-Bayhaqī i *Dalāʾil an-nubuwwa* och av Ibn Kathīr i *al-Bidāya wa-n-nihāya* kedjan brukar anges som god. Översättning från arabiska.
23. Ibn Taymiyya, *Risālat al-ḥisba*, i *Majmūʿ al-fatāwā* 28:63, där han anför ordet som något som berättas (*yurwā*), inte som sitt eget. Översättning från arabiska.

SKA MOSKÉN TALA OM HUR DU SKA RÖSTA?

1. Sunan an-Nasāʾī nr 811, från al-Barāʾ ibn ʿĀzib: كان رسول الله ﷺ يتخلل الصفوف من ناحية إلى ناحية يمسح مناكبنا وصدورنا. Alla översättningar från arabiska är gjorda för den här texten.
2. Ṣaḥīḥ Muslim, Kitāb aṣ-ṣalāt, bāb taswiyat aṣ-ṣufūf, nr 432 (Fuʾād ʿAbd al-Bāqīs numrering), från Abū Masʿūd al-Anṣārī: كان رسول الله ﷺ يمسح مناكبنا في الصلاة ويقول: استووا ولا تختلفوا فتختلف قلوبكم، ليلني منكم أولو الأحلام والنهى، ثم الذين يلونهم، ثم الذين يلونهم.
3. TV4, 18 september 2026, https://www.tv4.se/artikel/20kMM7oj64MUWidAvYofRn/akesson-v-och-s-har-mobiliserat-islamistiska-roester
4. SVT, 11 september 2026, intervju med Jimmie Åkesson efter partiledarnas slutdebatt.
5. 100.se, 14 september 2026, https://www.100.se/artiklar/samtal/yueksel-moskeer-uppmanade-att-roesta-v-och-mp. Ingen moské namnges, och inget svar från någon moské återges.
6. Inlägg på X, återgivet i 100.se, 18 september 2026, https://www.100.se/artiklar/analys/avhoppare-ger-yueksel-raett-om-moskepaverkan. Inte heller här namnges någon moské, och inget svar återges.
7. SVT Skåne, 5 september 2026, https://www.svt.se/nyheter/lokalt/skane/rosengardsmosken-i-malmo-uppmanar-forsamlingsbor-att-ga-och-rosta
8. SVT Väst, 10 september 2026, uppdaterad 15 september, https://www.svt.se/nyheter/lokalt/vast/moskeer-mobiliserar-infor-valet-forsta-gangen-sa-manga-pratar-om-att-rosta

9. Novus för Fokus, publicerad 24 augusti 2026, https://www.fokus.se/nyheter/ny-matning-s-och-v-far-80-procent-bland-muslimska-valjare/. Bland svarande som uppgav att de var muslimer: S 61,6, V 18,7, SD 10,4, MP 4,9, M 2,1, KD 1,5 och L 0,2 procent.
10. SVT:s vallokalsundersökning Valu 2026. Bland väljare med utomeuropeisk bakgrund fick de rödgröna partierna 70 procent och Tidöpartierna 27 procent.
11. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā*, band 35, i avsnittet om kalifatet och kungadömet: وكانت مواضع الأئمة ومجامع الأمة هي المساجد ... وفيه السياسة وعقد الألوية والرايات وتأمير الأمراء وتعريف العرفاء، وفيه يجتمع المسلمون عنده لما أهمهم من أمر دينهم ودنياهم.
12. Ibn Khaldūn, *al-Muqaddima*, avsnittet om kalifatets religiösa ämbeten: فأما إمامة الصلاة فهي أرفع هذه الخطط كلها وأرفع من الملك بخصوصه ... ارتضاه رسول الله ﷺ لديننا أفلا نرضاه لدنيانا.
13. Islamweb, fatwa nr 169873, حكم الدعاية الانتخابية للأحزاب في المساجد (»Om valpropaganda för partier i moskéer«), 27 muḥarram 1433 / 22 december 2011, https://www.islamweb.net/ar/fatwa/169873/. Den tillåtande delen återges här i sammandrag.
14. Samma fatwa: فالدعاية الانتخابية إن اقترنت بالخصومات والنزاعات ووقوع اللغط والفتنة والخلاف بين المصلين، فيجب صيانة المساجد وتنزيهها عنها.
15. Ṣaḥīḥ Muslim, Kitāb aṣ-ṣalāt, nr 432, från ʿAbdullāh ibn Masʿūd: ليلني منكم أولو الأحلام والنهى ثم الذين يلونهم (ثلاثاً) وإياكم وهيشات الأسواق. Abū Masʿūds och Ibn Masʿūds versioner är två skilda berättarkedjor under samma nummer. An-Nawawīs förklaring ur *Sharḥ Ṣaḥīḥ Muslim*, så som fatwan återger den: اختلاطها والمنازعة والخصومات وارتفاع الأصوات واللغط والفتن.
16. Ṣaḥīḥ Muslim, Kitāb al-masājid, nr 568, från Abū Hurayra: من سمع رجلاً ينشد ضالة في المسجد فليقل: لا ردها الله عليك، فإن المساجد لم تبن لهذا. An-Nawawī, *Riyāḍ aṣ-ṣāliḥīn*, kapitlet om att det är ogillat att tvista i moskén och höja rösten där, att efterlysa bortsprungna djur och att köpa, sälja och hyra ut.
17. Ṣaḥīḥ al-Bukhārī, Kitāb aṣ-ṣalāt, nr 470, från as-Sāʾib ibn Yazīd, återgiven av an-Nawawī i *al-Majmūʿ sharḥ al-Muhadhdhab*: لو كنتما من أهل البلد لأوجعتكما، ترفعان أصواتكما في مسجد رسول الله ﷺ.
18. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā*, band 11, »Faṣl fī maʿnā lafẓ al-fatā«, i ett svar om futuwwa-gruppernas »partiets huvudman« (رأس الحزب): فإن كانوا مجتمعين على ما أمر الله به ورسوله من غير زيادة ولا نقصان فهم مؤمنون لهم ما لهم وعليهم ما عليهم، وإن كانوا قد زادوا في ذلك ونقصوا مثل التعصب لمن دخل في حزبهم بالحق والباطل والإعراض عمن لم يدخل في حزبهم سواء كان على الحق والباطل فهذا من التفرق الذي ذمه الله تعالى ورسوله، فإن الله ورسوله أمرا بالجماعة والائتلاف ونهيا عن التفرقة والاختلاف.
19. Koranen, an-Nisāʾ 4:85: مَّن يَشْفَعْ شَفَاعَةً حَسَنَةً يَكُن لَّهُ نَصِيبٌ مِّنْهَا ۖ وَمَن يَشْفَعْ شَفَاعَةً سَيِّئَةً يَكُن لَّهُ كِفْلٌ مِّنْهَا. Översättningen följer arabiskan nära.
20. Mujāhid: نزلت في شفاعات الناس بعضهم لبعض. Återgivet av Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qurʾān al-ʿaẓīm*, om 4:85, som läser versen i dess allmänna mening. Aṭ-Ṭabarī återger också Mujāhids ord i *Jāmiʿ al-bayān*, men föredrar själv att läsa versen i ljuset av uppmaningen till strid i 4:84.
21. *Svenskt biografiskt lexikon*, artikeln »Lewi Pethrus«, där Pethrus kallas en av många initiativtagare till partiet.
22. Ṣaḥīḥ Muslim nr 432, se not 2. Abū Masʿūds tillägg: فأنتم اليوم أشد اختلافاً.

FOLKMORDET SKREVS UNDER I FÖRVÄG

1. Hugo Emmerzael, »NAZA – Yuval Abraham & Rachel Szor [Venice ’26 Review]«, *In Review Online*, 11 september 2026. Originalets lydelse: »Abraham patiently listens as soldiers recall how they spy through the phones of Palestinian children. They hear a child call out to their father as he arrives home, which confirms for the Lavender system the location of a Hamas operative and prompts a remote security officer to sign off on a missile strike against the family residence.« Citat ur engelska och arabiska källor är översatta för den här texten. Koranen citeras i Knut Bernströms översättning. Bilden överst: Hussein Jaber för UNRWA, flyktinglägret Jabalia, 16 oktober 2024, via Wikimedia Commons, licens CC BY 4.0; beskuren. Bilderna i texten: Jaber Jehad Badwan, Gaza, 11 december 2023, augusti 2024 och 29 januari 2025, samt Beit Lahia, 23 februari 2025, licens CC BY-SA 4.0; Hla Bashbash, al-Nasr-gatan och al-Thawra-gatan i Gaza, februari 2025, licens CC BY 4.0. Samtliga via Wikimedia Commons. Badwans bild från augusti 2024 och Bashbashs bilder är färgbearbetade; bilderna från december 2023 och januari 2025 är beskurna.
2. »Israeli film on Gaza receives 25-minute ovation at Venice premiere«, *Al Jazeera*, 11 september 2026: »a Hebrew intelligence euphemism used to indicate the number of civilians expected to be killed in a given air strike«.
3. Emmerzael, *In Review Online*, a.a.: »interviews with 24 IDF soldiers from the semi-public vantage point of a Tel Aviv rooftop. A mere 60 kilometers north of Gaza’s ruins«.
4. »’NAZA’ Film on Gaza Genocide Wins Venice Special Jury Prize; Israel Threatens Directors’ Citizenship«, *Democracy Now!*, 14 september 2026.
5. Yuval Abraham, »’Lavender’: The AI machine directing Israel’s bombing spree in Gaza«, *+972 Magazine* och *Local Call*, 3 april 2024. Officerens ord: »I had zero added value as a human, apart from being a stamp of approval.« Enligt källorna bedömdes systemet ha »90 percent accuracy«.
6. Emmerzael, *In Review Online*, a.a.: »One intelligence officer even confesses that he has signed off on strikes with a NAZA of over 200.« Repliken: »If the computer, or your superior, tells you to bomb a family of 12, there is no question that you will do so.«
7. *Al Jazeera*, 11 september 2026: »witnessed with their own eyes and ears that the homes they were ’incriminating’ were filled with families«; »like a video game, because everything is done remotely«; »insanely fun«.

8. Emmerzael, *In Review Online*, a.a. Bara »annihilation zone« återges där som soldatens egna ord. Resten är recensentens sammanfattning: »First, the IDF kills most of its inhabitants; then it comes to obliterate every building, in the process destroying every family album, photograph, diary, or other sign of life that would remind future historians that this land was in fact populated by real human beings.«
9. Totalsiffrorna: Gazas hälsoministerium, enligt Al *Jazeera*, 11 september 2026. Tiden efter vapenvilan: Gazas hälsoministerium, återgivet i FN:s kontor för samordning av humanitära frågor (OCHA), *Humanitarian Situation Report*, 4 september 2026, räknat från vapenvilans tillkännagivande den 10 oktober 2025.
10. Yuval Abraham vid prisutdelningen i Venedig, återgivet i *Democracy Now!*, 14 september 2026. Samma tal: »this truth has been documented and is known from the very first day thanks to Palestinian journalists. More than 200 of them were killed by Israel in Gaza.«
11. Amnesty International, *'You Feel Like You Are Subhuman': Israel's Genocide Against Palestinians in Gaza*, 5 december 2024.
12. Amnesty International, »Amnesty International concludes Israel is committing genocide against Palestinians in Gaza«, 5 december 2024.
13. B'Tselem, *Our Genocide*, 28 juli 2025: »Israel is taking coordinated action to intentionally destroy Palestinian society in the Gaza Strip.« Slutsatsen grundas på Israels politik, dess följder och uttalanden från ledande politiker och militära befälhavare. Physicians for Human Rights Israel publicerade samma dag en egen analys av hur sjukvården i Gaza förstörts.
14. International Association of Genocide Scholars, resolution antagen den 31 augusti 2025.
15. OHCHR, »Israel has committed genocide in the Gaza Strip, UN Commission finds«, pressmeddelande 16 september 2025. De fyra handlingarna: dödande, allvarlig kroppslig eller psykisk skada, livsvillkor avsedda att förstöra gruppen och åtgärder för att förhindra födslar. Uppsåtet grundades på uttalanden från civila och militära makthavare och på säkerhetsstyrkornas handlingsmönster.
16. Internationella domstolen, *Application of the Convention on the Prevention and Punishment of the Crime of Genocide in the Gaza Strip* (*South Africa v. Israel*), beslut om interimistiska åtgärder den 26 januari 2024.
17. Yuval Abraham och Rachel Szor, »'NAZA': Exposing Israel's killing machine in Gaza«, *+972 Magazine*, 10 september 2026, citerad i Al *Jazeera* 11 september 2026: »This is a film about a system. It focuses on orders, policies, and patterns of operation, not deviations from them.«; »a premeditated, calculated, and intentional act«.
18. *Democracy Now!*, 14 september 2026, och *CBS News*, 14 september 2026: »not by accident, but by design«.
19. *Democracy Now!*, 14 september 2026; »Israel probing Naza film on Gaza for treason, inciting anti-Semitism«, Al *Jazeera*, 14 september 2026.
20. »Benjamin Netanyahu joins Israeli ministers attacking Venice-winning documentary 'NAZA'«, *Euronews*, 15 september 2026: »It's shocking. We are fighting global antisemitic incitement and when it comes from within us it is intolerable. And now two Israeli directors portraying the IDF as war criminals receive applause at the Venice festival.« »Netanyahu backs legislation that would strip 'NAZA' makers of citizenship«, *JTA*, 18 september 2026: »both in their pockets and in their citizenship«; »Their place is not with us.«
21. *CBS News*, 14 september 2026 (»cannot be verified«; »any deliberate targeting of civilians«); Al *Jazeera*, 14 september 2026 (»a legal probe to hunt down sources«).
22. Uppropet till stöd för Yuval Abraham och Rachel Szor, september 2026, i *The Jerusalem Post*: »The central role of art and journalism is to hold up a mirror to the society in which they exist«. Organisationernas uttalande 16 september 2026, samma källa: »Citizenship is not a prize granted by the regime or the government, but a fundamental right belonging to each and every one of us.« Antalen: *JTA*, 18 september 2026.
23. *Democracy Now!*, 14 september 2026: »We believe that the denial of a crime is what helps it persist.«
24. *Ṣaḥīḥ* Muslim, Kitāb al-īmān, nr 49, efter Abū Saʿīd al-Khudrī: من رأى منكم منكرا فليغيره بيده، فإن لم يستطع فبلسانه، فإن لم يستطع فبقلبه، وذلك أضعف الإيمان. Om mannen: أما هذا فقد قضى ما عليه.
25. Ibn Rajab al-Ḥanbalī, *Jāmiʿ al-ʿulūm wa-l-ḥikam* 2:244–245: فدلت هذه الأحاديث كلها على وجوب إنكار المنكر بحسب القدرة عليه، وأما إنكاره بالقلب لا بد منه، فمن لم ينكر قلبه المنكر، دل على ذهاب الإيمان من قلبه.
26. *Ṣaḥīḥ* Muslim, Kitāb al-birr wa-ṣ-ṣila wa-l-ādāb, nr 2586, efter an-Nuʿmān ibn Bashīr: المؤمنون كرجل واحد إن اشتكى رأسه تداعى له سائر الجسد بالحمى والسهر.
27. Koranen, at-Takwīr 81:8–9, i Knut Bernströms översättning. Verserna står mitt i den mening som löper genom 81:1–14. Arabiska: وَإِذَا ٱلْمَوْءُۥدَةُ سُئِلَتْ بِأَىِّ ذَنۢبٍ قُتِلَتْ
28. Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qurʾān al-ʿaẓīm* 8:333: فيوم القيامة تسأل الموءودة على أي ذنب قتلت، ليكون ذلك تهديدا لقاتلها، فإذا سئل المظلوم فما ظن الظالم إذا؟! På samma sida återges att Ibn ʿAbbās, genom ʿAlī ibn Abī Ṭalḥa, förklarar *suʾilat*, »tillfrågas«, med *saʾalat*, »hon frågade«. Abū aḍ-Ḍuḥā tillägger: hon kräver sitt blod. Al-Qurṭubī (*al-Jāmiʿ li-aḥkām al-Qurʾān* 19:233–234) förstår frågan till den dödade som en tillrättavisning av den som dödade.

MÅSTE DU TRO SOM DINA FÖRÄLDRAR?

1. Selma Lagerlöf, *Jerusalem*, del I, »Inledning: Ingmarssönerna«. Lagerlöf citeras efter originalupplagan (1901–1902) i Litteraturbankens utgåva. Stavningen är moderniserad i fråga om hv, fv och af, medan ordalydelsen är oförändrad.
2. Lagerlöf, *Jerusalem*, del I, »Hos skolmästarns«. Originalets stavning *Sof* är bevarad.

3. Ingmarsspelen i Nås, »Bakgrunden«; Släkthistoria, »Pastorn fick byborna att lämna allt«; Magasin Hällungen, »Följ Olof Henrik Larssons livsresa från Grundsund till Chicago och Jerusalem« (25 mars 2021). Bilden i texten: American Colony Photo Department, Jerusalem 1920, Library of Congress, via Wikimedia Commons; fri från upphovsrätt, beskuren.
4. Lagerlöf, *Jerusalem*, del I, »Hellgum«.
5. Lagerlöf, *Jerusalem*, del I, »Hellgum«.
6. Lagerlöf, *Jerusalem*, del I, »Den nya vägen«.
7. Lagerlöf, *Jerusalem*, del I, »Auktionen«.
8. Lagerlöf, *Jerusalem*, del II, »Bo Ingmar Månsson«.
9. Lagerlöf, *Jerusalem*, del II, »Barbro Svensdotter«.
10. Koranen, al-Baqara 2:170, al-Māʾida 5:104, Luqmān 31:21 och az-Zukhruf 43:22. Koranen citeras i Knut Bernströms översättning.
11. Koranen, Yūsuf 12:37–38.
12. al-Qurṭubī, *al-Jāmiʿ li-aḥkām al-Qurʾān* 9:191. Översättningarna från arabiska är gjorda för den här texten.
13. al-Qurṭubī, *al-Jāmiʿ li-aḥkām al-Qurʾān* 2:212–213, där han återger den shafiitiske juristen ʿUthmān ibn ʿĪsā ibn Darbās. Ibn Darbās anför där 33:67 och 43:23–25.
14. al-Qurṭubī, *al-Jāmiʿ li-aḥkām al-Qurʾān* 2:211–212, om 2:170 (tredje och sjätte frågan). Han tillägger att *taqlīd* i grenfrågorna är giltig. Ibn Kathīr läser versen på samma sätt, som en uppmaning att följa det Allah har uppenbarat för sitt sändebud och lämna villfarelsen (*Tafsīr al-Qurʾān al-ʿaẓīm* 1:480). Ordet »rättsskola« är den här textens och inte al-Qurṭubīs.
15. Koranen, az-Zukhruf 43:24.
16. Ibn Abī al-ʿIzz al-Ḥanafī, *Sharḥ al-ʿAqīda aṭ-Ṭaḥāwiyya* 1:221–222. I 2:170 står *lā yaʿqilūn*, »de använde inte sitt förstånd«, och i 5:104 står *lā yaʿlamūn*, »de visste inte«. Bernström skriver »förstånd« i båda verserna. Ordparet hos Ibn Abī al-ʿIzz, kunskap och förstånd, svarar mot båda.
17. Koranen, al-Baqara 2:133.
18. al-Bukhārī, *aṣ-Ṣaḥīḥ*, nr 1358, 1359 och 4775; även hos Muslim.
19. Koranen, Luqmān 31:15; jfr al-ʿAnkabūt 29:8.
20. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 16:568–569.
21. al-Bukhārī, *aṣ-Ṣaḥīḥ*, nr 3443.
22. Lagerlöf, *Jerusalem*, del I, »Hellgums brev«.
23. Ibn al-Qayyim, *Madārij as-sālikīn* 3:410–411.
24. Koranen, al-Anʿām 6:153.
25. Ibn al-Qayyim, *Madārij as-sālikīn* 1:37. Direkt därefter anför han Ibn Masʿūds hadith om linjerna.
26. Aḥmad, *al-Musnad*, nr 4142; uttrycket »med sin hand« finns i nr 4437. Hadithen finns även hos an-Nasāʾī, *as-Sunan al-kubrā*, nr 11174, och hos ad-Dārimī. al-Ḥākim bedömde kedjan som autentisk (*al-Mustadrak* 2:318). Kedjan räknas som god (*ḥasan*) på grund av ʿĀṣim ibn Abī an-Najūd, och al-Albānī bedömer hadithen som *ḥasan ṣaḥīḥ*.
27. Koranen, Luqmān 31:21.
28. an-Nasāʾī, *as-Sunan*, nr 3134, autentisk enligt al-Albānī; även hos Aḥmad, *al-Musnad*, nr 15958.
29. ad-Dārimī, *as-Sunan*, nr 211; aṭ-Ṭabarānī, *al-Muʿjam al-kabīr*, nr 8770. Enligt al-Haythamī är dess tradenter desamma som i Ṣaḥīḥ-samlingarna.
30. Ibn al-Jawzī, *Ṣifat aṣ-ṣafwa* 1:159.
31. al-Bukhārī, *aṣ-Ṣaḥīḥ*, nr 184 och 1053, från Asmāʾ bint Abī Bakr.
32. Ibn Abī al-ʿIzz al-Ḥanafī, *Sharḥ al-ʿAqīda aṭ-Ṭaḥāwiyya* 1:222. Han anför svaret i en annan riwāya, där frågan lyder »Vem är din Herre?«.
33. Lagerlöf, *Jerusalem*, del I, »Inledning: Ingmarssönerna«.
34. Lagerlöf, *Jerusalem*, del II, »Hemma från vallfarten«. Samtalets fortsättning och romanens slut återges här i sammandrag.
35. Koranen, al-Isrāʾ 17:15.
36. Lagerlöf, *Jerusalem*, del II, »Hemma från vallfarten«.

BOKMÄSSANS MÄNNISKORÄTTSKOD STOPPADE INTE IDF:S FÖRRE TALESMAN

1. Abdul Hibombo, »Författaren hoppar av Bokmässan i protest: ’Har en klar röd linje’«, SVT, 24 september 2026. Bilderna i texten: Jaber Jehad Badwan, Deir al-Balah, 24 januari 2025, och Bengt Oberger, Bokmässan i Göteborg, 24 september 2016, båda via Wikimedia Commons, licens CC BY-SA 4.0, beskurna.
2. Simon Löfroth, »Kritiserade Israelsamtal och ny uppförandekod – nu startar Bokmässan«, SVT, 24 september 2026, där också Mersals besked. Tid, plats och arrangör enligt programsidan »Israel och det internationella systemet – att kämpa i uppförsbacke«, bokmassan.se.
3. Ekströms citat i Löfroth, SVT, a.a. Att mässan inte bjöd in Conricus utan godkände utställaren enligt Ekström i »Två författare lämnar Bokmässan efter omstridd programpunkt«, Sejfer, 24 september 2026.
4. »Bokmässan stärker sitt demokratiarbete – med ny scen och nytt område«, bokmassan.se, 2 mars 2026.
5. Löfroth, SVT, a.a.; TT (Elin Swedenmark), »Bokmässan polisanmäld för andra året i rad«, Göteborgs-Posten, 23 september 2026, uppdaterad 24 september. Koden återges här efter SVT:s och TT:s referat.
6. »Låt oss göra gemensam sak mot intoleransen«, bokmassan.se, 21 april 2017.
7. »Bokmässan polisanmäls efter programpunkter om Gaza«, SVT, 24 september 2025.
8. Tamara Fuentes, polisregion Väst, i »72 kulturpersoner anklagar Bokmässan för folkmordspropaganda«, SVT, 25 september 2025. Där redovisas också namnbytet till »Svälter Gaza?«.
9. Enligt tankesmedjans presentation av honom. Programsidan på bokmassan.se kallar honom »tidigare talesperson för IDF och FN-tjänsteman«.

10. Jonathan Conricus (@jconricus), X, 12 juni 2025: »To be clear: there is objective hardship for people in Gaza as a result of the war that Hamas started and continues to wage. But there is no famine. Hamas hoards food and then clowns like this blame Israel for it. Absurd.« Översättningarna från engelska är gjorda för den här texten.
11. IPC, »The Gaza Strip is still confronted with a critical risk of Famine amid ongoing conflict, aid blockade«, ipcinfo.org, 12 maj 2025; UNICEF, »Risk of famine for children across Gaza, new report says«, 12 maj 2025.
12. IPC, »Gaza Strip: Famine confirmed in Gaza Governorate, projected to expand«, Special Snapshot, 22 augusti 2025. Granskningskommitténs (Famine Review Committee) ord: »As this Famine is entirely man-made, it can be halted and reversed.« Prognosen för 16 augusti–30 september 2025 var 641 000 människor i fas 5.
13. Amnesty International, »Amnesty International concludes Israel is committing genocide against Palestinians in Gaza«, 5 december 2024, om rapporten *You Feel Like You Are Subhuman*. Underlaget omfattar intervjuer med 212 personer och 102 granskade uttalanden, varav 22 av höga befattningshavare med ansvar för offensiven.
14. B'Tselem och Physicians for Human Rights Israel, gemensamt pressmeddelande, 28 juli 2025, med rapporterna *Our Genocide* och *Destruction of conditions of life: a health analysis of the Gaza genocide*.
15. International Association of Genocide Scholars, resolution om Gaza, antagen 31 augusti och offentliggjord 1 september 2025 med stöd av över 80 procent av de röstande medlemmarna.
16. OHCHR, »Israel has committed genocide in the Gaza Strip, UN Commission finds«, 16 september 2025. De fyra handlingarna är dödande, allvarlig kroppslig eller psykisk skada, levnadsvillkor avsedda att förinta gruppen och åtgärder för att förhindra födslar. Benämningen folkmord i den här texten vilar på de fyra slutsatser som redovisas ovan. Internationella domstolen har inte avgjort saken. Sydafrikas mål mot Israel pågår, och enligt domstolens tidsplan ska Sydafrikas replik lämnas senast i november 2027 och Israels duplik senast i maj 2029 (EWN, 3 juni 2026).
17. Jonathan Conricus (@jconricus), X, 21 september 2025: »Lies and more lies. No famine, no genocide and no other absurd allegation against Israel stand up to any serious scrutiny. Shame on the media workers, 'humanitarians' and politicians who spread these falsehoods.«
18. »Gaza famine pushed back, but millions still face hunger and malnutrition, UN says«, UN News, 19 december 2025; Amnesty International, »Israel's genocide against Palestinians in Gaza continues unabated despite ceasefire«, 27 november 2025.
19. Sejfer, a.a., med referat av Ekström.
20. Programsidan, bokmassan.se, a.a.
21. TT, Göteborgs-Posten, a.a.
22. Rogstad i SVT, 24 september 2025, a.a.; Ekström i TT, Göteborgs-Posten, a.a.
23. »Bokmässan polisanmäls igen – tidigare IDF-talesperson på programmet«, SVT Väst, 22 september 2026, uppdaterad 24 september.
24. Justitieminister Morgan Johansson, svar på skriftlig fråga 2019/20:1831, »Yttrandefrihet på nätet«, 19 augusti 2020.
25. Ellen Key, *Lifslinjer*, tredje delen.
26. »Bokmässan förklarar Nya Tider-turerna«, Journalisten, 25 augusti 2016.
27. »Nya tider och alternativa bokmässor – så gick det till«, SVT.
28. SVT Väst, a.a., för Khatabs citat, SVT:s fråga och Ekströms svar. Om polisanmälan även Löfroth, SVT, a.a.
29. Hibombo, SVT, a.a., för Edwans citat och för Ekströms svar.
30. Sejfer, a.a.
31. Koranen 25:72 (al-Furqān), i Knut Bernströms översättning.
32. Ṣaḥīḥ al-Bukhārī, Kitāb al-adab, nr 5976: »ألا وقول الزور، وشهادة الزور«; parallell i Kitāb al-shahādāt, nr 2654. Återgivningen i texten följer nr 5976. Ibn Kathīr anför hadithen från Abū Bakra ur de två Ṣaḥīḥ-samlingarna i *Tafsīr al-Qurʾān al-ʿaẓīm* 6:130. Översättningarna från arabiska är gjorda för den här texten.
33. Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qurʾān al-ʿaẓīm* 6:130–131: »لا: أي، لا يشهدون الزور: والأظهر من السياق أن المراد يحضرونه«.
34. Ṣaḥīḥ al-Bukhārī, Kitāb al-maghāzī, nr 4304: »فإنما أهلك الناس قبلكم: أنهم كانوا إذا سرق فيهم الشريف تركوه، وإذا سرق فيهم الضعيف أقاموا عليه الحد«; parallell i nr 3475, där det heter att han reste sig och höll ett tal.

RESENÄREN SOM SITTER STILL

1. Vilhelm Moberg, *Invandrarna* (1952), *Nybyggarna* (1956) och *Sista brevet till Sverige* (1959). Scenerna återges med egna ord; de korta citaten är Mobergs. Bilden i texten: okänd fotograf, Rush City i Minnesota, Nordiska museet, via Wikimedia Commons; fri från upphovsrätt.
2. Siffran för hela perioden 1850–1930 är Utvandrarnas hus i Växjö, som räknar med omkring 1,25 miljoner utvandrare till Nordamerika, av vilka omkring 200 000 kom tillbaka. För delperioden 1851–1910 anger SCB, »Mass emigration to America – a blow to Sweden« (2013), att 1 170 456 personer lämnade Sverige, 948 823 av dem till USA. Toppåret var 1887 med 50 786 utvandrare.
3. Emigrationsutredningen (1907–1913), ledd av Gustav Sundbärg; betänkandet och bilagorna omfattar 21 band. Bland de reformer som utredningen förordade fanns rösträtt, bättre bostäder och folkbildning.
4. Migrationsverket, nyhet den 1 januari 2026 om det höjda återvandringsbidraget: 350 000 kronor per vuxen och 25 000 kronor per barn, högst 600 000 kronor per hushåll. Bidraget betalas inte ut för bosättning i ett

EU/EES-land eller i Schweiz. Enligt Migrationsverket (30 september 2026) kom 763 ansökningar under januari–augusti 2026, och av 590 avgjorda ärenden beviljades 200.
5. SCB, befolkningsstatistik för första halvåret 2026 (21 augusti 2026): 35 500 utvandrade och 36 700 invandrade, och den största gruppen utvandrare var födda i Sverige. SCB påpekar att Skatteverkets avregistreringar driver upp utvandringstalen och att 24 procent av utvandringarna saknar angivet land.
6. al-Bukhārī, *Ṣaḥīḥ*, kitāb faḍāʾil al-Madīna, nr 1889 (arabiska). *Idhkhir* och *jalīl* är gräsarter från trakten kring Mecka. Majanna var en marknadsplats med vatten en bit utanför staden, och Shāma och Ṭafīl är två berg i Meckas närhet. Öppningsraden var gammal: enligt en berättelse hos al-Azraqī hade en man av stammen Jurhum drivits ut ur Mecka och slagit sig ned i utkanten av det som senare blev Profetens ﷺ stad, och där sjöng han sin längtan med samma rad (*Akhbār Makka* 1:100). Översättningarna från arabiska är gjorda för den här texten.
7. al-Bukhārī nr 1889 (arabiska). I nr 3926 och 5654 berättar ʿĀʾisha att hon gick till Profeten ﷺ och berättade vad hon hade hört, och att han då bad denna bön.
8. al-Tirmidhī, *Sunan*, nr 3925 (5:722), berättad av ʿAbd Allāh ibn ʿAdī ibn al-Ḥamrāʾ (arabiska). al-Tirmidhī bedömer den som *ḥasan ṣaḥīḥ gharīb*. al-Ḥazwara var en plats i Mecka.
9. *Ṣaḥīḥ Muslim* nr 1780, hadithen om Meckas erövring (arabiska). al-Nawawī förklarar orden så att han skulle leva bara hos dem och dö bara hos dem (*al-Minhāj* 12:128–129). Ibn Qayyim återger scenen i *Zād al-maʿād* 3:363.
10. Moberg, *Sista brevet till Sverige* (1959). Repliken återges med egna ord; bara orden »hos oss« är citerade.
11. Ibn Qayyim al-Jawziyya, *Madārij al-sālikīn* 3:186–190 (arabiska). Det lovvärda slaget beskrivs på 3:186–187, det klandervärda och det gemensamma på 3:190.
12. *Madārij al-sālikīn* 3:190.
13. al-Bukhārī nr 6416, kitāb al-riqāq (arabiska). Ibn ʿUmar brukade själv tillägga: »När det blir kväll, vänta inte på morgonen, och när det blir morgon, vänta inte på kvällen.«
14. *Madārij al-sālikīn* 3:190. Ibn Rajab återger verserna med smärre avvikelser i *Jāmiʿ al-ʿulūm wa-l-ḥikam* 2:379.
15. Koranen 2:36 (al-Baqara), i Knut Bernströms översättning.
16. Koranen 40:39 (Ghāfir), i Bernströms översättning: «[…] Livet i denna värld är [inte mycket mer än] flyktig glädje, men [det som väntar er i] evigheten är bestående.« Arabiskans *dār al-qarār* betyder ordagrant boningen där man blir kvar.
17. Ibn Rajab al-Ḥanbalī, *Jāmiʿ al-ʿulūm wa-l-ḥikam* 2:378–379 (arabiska), i kommentaren till hadithen om främlingen och vägfaranden.
18. *Ṣaḥīḥ Muslim* nr 145, berättad av Abū Hurayra (arabiska).
19. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 18:290–292 (arabiska).
20. Koranen 29:56 (al-ʿAnkabūt), i Knut Bernströms översättning.
21. Uppgiften kommer från Göteborgs moské och återgavs av SVT Nyheter Väst, »Dyrt och krångligt att begravas i annat land«, 6 december 2016. Det är en uppskattning, inte registerdata.
22. *Sunan al-Nasāʾī* nr 1832 (4:8), kitāb al-janāʾiz; även Ibn Māja nr 1614 och Aḥmad nr 6656 (arabiska). al-Albānī bedömer hadithen som *ḥasan*. Den står inte mot hadithen om förtjänsten i att dö i Medina (al-Tirmidhī nr 3917): den ena gäller avståndet från födelseorten, den andra en bestämd stad.
23. Moberg, *Sista brevet till Sverige* (1959).
24. *Madārij al-sālikīn* 3:190.
25. Koranen 2:156 (al-Baqara), i Knut Bernströms översättning.

FÖRSTA DAGEN I SHAWWAL

1. California Government Code § 6700(a)(7) och (a)(11), i lydelse enligt Assembly Bill 2017, kapitel 571 i 2026 års lagsamling, undertecknad 27 september 2026. Engelska i original. Översättningarna från engelska, arabiska, spanska, tyska, kroatiska och montenegrinska är gjorda för den här texten.
2. California Government Code § 6700(a)(4) (månnyåret); Revised Code of Washington 1.16.050(7); Spanien, Ley 26/1992, samarbetsavtalet med Comisión Islámica de España, artikel 12: »los días 1.º, 2.º y 3.º de Shawwal«.
3. Assembly Bill 2017 (2026): Government Code §§ 19853(e) och 19853.1(e); Education Code § 37220.7(e); Code of Civil Procedure § 135; lagens inledande avsnitt, § 1(c).
4. Washington, Senate Bill 5106, kapitel 30 i 2025 års lagar; Washington House Democrats, pressmeddelande 8 april 2025; guvernörens påpekande enligt KNKX/Washington State Standard, 12 april 2025.
5. Hussam Ayloush, CAIR California, i American Bazaar, 29 september 2026.
6. CBN News, 30 september 2026.
7. Lag (1989:253) om allmänna helgdagar, 1 och 2 §§.
8. Semesterlag (1977:480), 11 §.
9. Skollag (2010:800), 7 kap. 18 §.
10. Sydsvenskan 22 april 2025, återgiven i motion 2025/26:1578, Sveriges riksdag. Högtidens första dag enligt Islamiska förbundet, 10 februari 2025, och Förenade Islamiska Föreningar i Sverige (FIFS), 29 mars 2025.
11. al-Bukhārī, *Ṣaḥīḥ*, nr 952; Muslim, *Ṣaḥīḥ*, nr 892.
12. Koranen, al-Ḥajj 22:67, i Knut Bernströms översättning.
13. aṭ-Ṭabarī, *Jāmiʿ al-bayān*, till 22:67; Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qurʾān al-ʿaẓīm* 5:424, där samma förklaring från Ibn ʿAbbās återges vid 22:34; al-Qurṭubī, *al-Jāmiʿ li-aḥkām al-Qurʾān* 12:93.
14. Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qurʾān al-ʿaẓīm* 5:451–452.
15. ash-Shīrāzī, i an-Nawawī, *al-Majmūʿ sharḥ al-Muhadhdhab* 5:4; jfr Ibn Qudāma, *al-Mughnī* 2:279–280.

16. an-Nawawī, *al-Minhāj sharḥ Ṣaḥīḥ Muslim* 6:170; al-Marghīnānī, *al-Hidāya* 1:84; Ibn Qudāma, *al-Mughnī* 2:271–272; Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 24:183.
17. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 24:182.
18. Muslim, *Ṣaḥīḥ*, nr 890; jfr al-Bukhārī, *Ṣaḥīḥ*, nr 324 och 974.
19. Ibn Qudāma, *al-Mughnī* 2:278.
20. Muslim, *Ṣaḥīḥ*, nr 1138; an-Nawawī, *al-Majmūʿ* 6:452.
21. Kroatien: Zakon o blagdanima, spomendanima i neradnim danima u Republici Hrvatskoj, Narodne novine 110/2019, artikel 3 och 5. Serbien: Zakon o državnim i drugim praznicima u Republici Srbiji, artikel 4. Montenegro: Zakon o svetkovanju vjerskih praznika, artikel 2 och 3.
22. Europadomstolen, *Kosteski mot f.d. jugoslaviska republiken Makedonien*, dom 13 april 2006, ansökan nr 55170/00, §§ 8–9, 13, 16 och 19.
23. Samma dom, § 39. Engelska i original.
24. EU-domstolen, *Cresco Investigation*, mål C-193/17, dom 22 januari 2019.
25. Simon Sorgenfrei, *Islam i Sverige – de första 1300 åren*, avsnittet om Mahmoud Aldebes brev till riksdagspartierna.
26. Singapores arbetsmarknadsministerium (Ministry of Manpower), skriftligt svar i parlamentet om allmänna helgdagar, 3 oktober 2022.
27. Hufvudstadsbladet 2 maj 2011, efter Svenska Dagbladet.
28. Oxford Human Rights Hub, »Religious minorities lose Good Friday as a public holiday in Austria«, om den lagändring som antogs 27 februari 2019; Arbeitsruhegesetz § 7a, i lydelse enligt BGBl. I Nr. 22/2019.
29. Ley 26/1992, artikel 12; Texas Government Code §§ 662.003(c) och 662.006(a).
30. Tre, pressmeddelande 4 september 2014, »3 låter anställda välja sina egna helgdagar«.
31. Yrkande från S, V, MP, D, L, M och KD i Göteborgs grundskolenämnd angående Göteborgsförslaget »Förlägg studiedagarna på religiösa och nationella högtidsdagar«, 28 augusti 2023. Även nästa citat är hämtat därifrån.
32. Ellen Key, *Lifslinjer*, första delen.
33. Motion 2025/26:1578 (Nima Gholam Ali Pour, SD), »Islams ökande inflytande i skolan«; avslagen efter behandling i betänkande 2025/26:UbU8.
34. Prop. 1988/89:114 om allmänna helgdagar (förordningens datum och rubrik); prop. 1952:3, s. 6 (de indragna dagarna); lag (1938:107) om den 1 majs likställande i vissa hänseenden med allmän helgdag; lag (1952:48) angående tiden för firandet av Marie bebådelsedag, midsommardagen och allhelgonadagen; SFS 2004:1320.
35. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 25:329.
36. al-Māwardī, *al-Aḥkām al-sulṭāniyya* 1:169.
37. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 24:183.
38. al-Bukhārī, *Ṣaḥīḥ*, nr 1909, från Abū Hurayra.
39. Koranen, al-Baqara 2:189, i Knut Bernströms översättning.
40. an-Nawawī, *al-Minhāj sharḥ Ṣaḥīḥ Muslim* 7:190. Undantaget är Abū Thawr.
41. Abū Dāwūd, *Sunan*, kapitlet om när imamen inte går ut till högtidsbönen samma dag, anförd av Ibn Qudāma, *al-Mughnī* 2:290–291; tiden på dagen enligt Aḥmad, *Musnad*, nr 20584. Ibn Qudāma redovisar på samma ställe att ash-Shāfiʿī och Abū Ḥanīfa bedömde frågan annorlunda.
42. Abū Dāwūd, *Sunan*, kapitlet om när folket tar mistе på nymånen, nr 2324, från Abū Hurayra.
43. Assembly Bill 2017 (2026), Government Code §§ 19853(e) och 19853.1(e).
44. Carl von Linné, *Öländska resa*, under den 15 maj 1741.

OM DESSA ORD NÅR ER

1. Anas al-Sharifs testamente, undertecknat »06.04.2025 أنس جمال الشريف« och publicerat från kontot @AnasAlSharifo på X den 10 augusti 2025 kl. 21.23 UTC, då klockan i Gaza var strax efter midnatt (https://x.com/AnasAlSharifo/status/1954654953156358335). Inlägget avslutas med en rad från dem som skötte kontot: detta var vad han hade förordnat skulle publiceras när han dödats. Den arabiska texten är avstämd mot återgivningarna i Diwan al-Arab, »12 ,وصية الشهيد أنس الشريف« augusti 2025, och El Bilad, https://www.elbilad.net/s@rq4hrfar140785; se även Al Jazeera, »The last will of Anas al-Sharif«, 12 augusti 2025. Översättningarna från arabiska och engelska är genomgående gjorda för den här texten. Bilden överst: Jaber Jehad Badwan, Gaza, 29 januari 2025, via Wikimedia Commons, licens CC BY-SA 4.0; beskuren. Bilderna i texten: Jaber Jehad Badwan, Gaza, 9 oktober 2023, 22 oktober 2023, 4 februari 2025 och 22 februari 2025, samma licens, de två första daterade efter bildfilernas uppgifter; Hla Bashbash, Gaza, 27 februari 2025, licens CC BY 4.0; ProtoplasmaKid, Mexico City, 17 augusti 2025, licens CC BY-SA 4.0. Samtliga via Wikimedia Commons, beskurna eller färgbearbetade. Flygbladets text lyder: تحذير عاجل! الى سكان قطاع غزة: وجودكم شمالي وادي غزة يعرض حياتكم للخطر. كل من اختار ان لا يخلي من شمال القطاع الى الجنوب من وادي غزة، من الممكن ان يتم تحديده على انه شريك بتنظيم إرهابي.
2. Committee to Protect Journalists, »Israel kills Al Jazeera journalists in targeted Gaza City airstrike«, 10 augusti 2025, och personsidan »Anas al-Sharif«, https://cpj.org/data/people/anas-al-sharif/. Att tältet stod utanför sjukhusets huvudport: Al Jazeera, »Anas al-Sharif among four Al Jazeera journalists killed by Israel in Gaza«, 10 augusti 2025, https://www.aljazeera.com/news/2025/8/10/al-jazeera-journalist-anas-al-sharif-killed-in-israeli-attack-in-gaza-city.
3. Anas al-Sharifs testamente, se not 1.
4. »Hossam Shabat's last message«, Dawn Images, 25 mars 2025, https://images.dawn.com/news/amp/1193421. Om al-Sharif i begravningståget: Sharif Abdel Kouddous, »Marked for Assassination: Gaza

Journalists on Israeli Hit List Refuse to Stop Reporting«, Drop Site News, 31 mars 2025, https://www.dropsitenews.com/p/gaza-journalists-hit-list-hossam-shabat. Begravningen hölls samma dag som Shabat dödades, måndagen den 24 mars: AFP:s bildtexter i Gulf Times, 24 mars 2025, https://www.gulf-times.com/article/702475/region/al-jazeera-journalist-killed-in-israeli-attack-on-gaza.

5. CPJ, personsidan »Hossam Shabat«; Reportrar utan gränser om de handlingar armén offentliggjorde den 23 oktober 2024.
6. Roya News, 25 augusti 2025, https://en.royanews.tv/news/62490 (brevet i engelsk återgivning); Al Jazeera, »Emotional Algerian UN envoy reads Mariam Abu Daqqa's letter to her son«, 28 augusti 2025. Antalet dödade journalister är CPJ:s: »At least 5 Gazan journalists killed in Israeli strikes on Nasser Hospital«, 25 augusti 2025, https://cpj.org/2025/08/at-least-5-gazan-journalists-killed-in-israeli-strike-on-nasser-hospital/.
7. Dawn Images, 25 april 2025, https://images.dawn.com/news/amp/1193543.
8. Front Line Defenders, »Mahmoud Abu Nujaila«, https://www.frontlinedefenders.org/en/profile/mahmoud-abu-nujaila; Läkare utan gränser, uttalande 21 november 2023, https://www.msf.org/msf-doctors-killed-strike-al-awda-hospital-northern-gaza-palestine. I domstolen citerade Blinne Ní Ghrálaigh de två sista meningarna, »Vi gjorde vad vi kunde. Minns oss.« Utskrift av anförandet den 11 januari 2024: Mondoweiss, https://mondoweiss.net/2024/01/on-the-urgent-need-for-provisional-measures-to-protect-palestinians-in-gaza-blinne-ni-ghralaighs-presentation-to-the-international-court-of-justice/.
9. Linah Alsaafin och Ruwaida Amer, »'So world knows': Gaza parents mark children's names on bodies amid bombing«, Al Jazeera, 28 oktober 2023, https://www.aljazeera.com/news/2023/10/28/so-world-knows-gaza-parents-mark-childrens-names-on-bodies-amid-bombing.
10. CPJ, personsidan »Anas al-Sharif«, se not 2.
11. CPJ, »CPJ calls for Anas al-Sharif's protection in face of Israeli smears«, 24 juli 2025, https://cpj.org/2025/07/cpj-calls-for-anas-al-sharifs-protection-in-face-of-israeli-smears/.
12. FN:s kontor för mänskliga rättigheter (OHCHR), pressmeddelandet »Gaza: UN expert denounces serious threats by Israeli army against Al Jazeera correspondent«, 31 juli 2025.
13. Anas al-Sharifs testamente, se not 1. Arabiskans ord för »utan förfalskning och utan förvrängning« är *bilā tazwīr aw taḥrīf*.
14. Viktor Rydberg, *Singoalla*.
15. Times of Israel, »High Court says Israel can keep barring foreign reporters from Gaza«, januari 2024; Amos Brison, »The legal fight to open Gaza to foreign press has failed«, +972 Magazine, 6 februari 2026, https://www.972mag.com/gaza-foreign-press-supreme-court/; »Foreign Press, Media Rights Groups Ask Israeli Supreme Court To Speed Gaza Access Ruling«, The Media Line, 16 april 2026, https://themedialine.org/headlines/foreign-press-media-rights-groups-ask-israeli-supreme-court-to-speed-gaza-access-ruling/; Al Jazeera, »Three years of Israel's genocide in Gaza: In numbers«, 7 oktober 2026.
16. Irene Khan, se not 12.
17. Julia Nilsson, »Utgivarnas krav i nytt upprop: Släpp in journalister i Gaza«, Journalisten, 9 april 2026, https://www.journalisten.se/nyheter/utgivarnas-krav-i-nytt-upprop-slapp-in-journalister-i-gaza/.
18. Svenska Röda Korset, pressmeddelande 12 maj 2026, https://via.tt.se/pressmeddelande/4376824/.
19. CPJ, »CPJ completes review of journalists killed in Israel and the Occupied Palestinian Territory«, 24 september 2026, https://cpj.org/2026/09/cpj-completes-review-of-journalists-killed-in-israel-and-the-occupied-palestinian-territory/. Talet 27 är hämtat ur revisionsrapporten till granskningen och avser hela tiden sedan oktober 2023.
20. Emanuel Fabian, Times of Israel, 1 oktober 2026, https://www.timesofisrael.com/idf-documents-terror-affiliations-of-170-palestinian-journalists-killed-in-gaza-war/. De tre i mindre grupper fördelar sig enligt armén på Folkliga motståndskommittéerna (två) och Mujahideenbrigaderna (en).
21. BBC News, 11 och 13 augusti 2025, i den ordalydelse som återges av Harriet Williamson, »BBC Ignored Internal Request to Correct Claim Anas Al-Sharif Worked With Hamas«, Novara Media, 10 september 2025, där också Al Jazeeras tillbakavisande återges.
22. CPJ, 24 september 2026, se not 19. Talet 191 avser dödade journalister och mediearbetare i Israel och de ockuperade palestinska områdena sedan den 7 oktober 2023, enligt CPJ:s räkning per den 28 augusti 2026.
23. CPJ, personsidan »Anas al-Sharif«, se not 2.
24. CPJ, 24 september 2026, se not 19.
25. Yuval Abraham, »'Legitimization Cell': Israeli unit tasked with linking Gaza journalists to Hamas«, +972 Magazine och Local Call, 14 augusti 2025, https://972mag.com/israel-gaza-journalists-hamas-hasbara/.
26. Muhammad Shehada, »Debunking Israel's latest list of 'terrorist' journalists in Gaza«, +972 Magazine, 7 oktober 2026, https://www.972mag.com/israeli-army-gaza-journalists-terrorists-debunked/. Talen är Shehadas egen räkning.
27. CPJ, 10 augusti 2025 (uppdaterat den 11 augusti), se not 2.
28. Jodie Ginsberg, vd för CPJ, till BBC efter anfallet: BBC News, »Who was Anas al-Sharif, prominent Gaza journalist killed by Israel?«, 12 augusti 2025.
29. Amnesty International, 5 december 2024; B'Tselem och Physicians for Human Rights Israel, 28 juli 2025; International Association of Genocide Scholars, resolution 31 augusti 2025; FN:s oberoende internationella undersökningskommission för det ockuperade palestinska området och Israel, 16 september 2025.
30. Al Jazeera, 7 oktober 2026, se not 15.

31. al-Bukhārī, *Ṣaḥīḥ*, Kitāb al-waṣāyā, nr 2738, efter Nāfiʿ från ʿAbdullāh ibn ʿUmar.
32. Muslim, *Ṣaḥīḥ*, Kitāb al-waṣiyya, nr 1627, i återgivningen efter Sālim, där hadithen lyder »tre nätter«. Ibn Kathīr anför hadithen och Ibn ʿUmars ord tillsammans i *Tafsīr al-Qurʾān al-ʿaẓīm* 1:494.
33. an-Nawawī, *al-Minhāj sharḥ Ṣaḥīḥ Muslim* 11:74.
34. al-Māwardī, *Adab ad-dunyā wa-d-dīn* 1:120.
35. Ibn Qudāma, *al-Mughnī* 6:191–192. Al-Qurṭubī återger samma berättelse efter ad-Dāraquṭnī, *al-Jāmiʿ li-aḥkām al-Qurʾān* 2:267.
36. Anas al-Sharifs testamente, se not 1.
37. Koranen, al-Baqara 2:181, i Knut Bernströms översättning; orden om den som »känner döden nalkas« står i 2:180. Al-Bukhārī anför verserna 2:180–182 i rubriken till det kapitel där nr 2738 står.
38. Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qurʾān al-ʿaẓīm* 1:495. Glosan har verben *baddala*, *ḥarrafa* och *ghayyara* testamentet har *taḥrīf*, *ughayyir* och *ubaddil*.
39. al-Qurṭubī, *al-Jāmiʿ li-aḥkām al-Qurʾān* 2:268.
40. Anas al-Sharifs testamente, se not 1.

GOLIAT VAR OCKSÅ ETT BARN

1. Laleh, »Goliat«, på albumet *Colors* (2013). Raderna här och i nästa stycke är citerade efter Gertrud Dahlberg, »Laleh: Vi vill alla göra jorden hel«, Vi Lärare/Yrkesläraren, 9 juni 2020, https://www.vilarare.se/yrkeslararen/skolavslutning/laleh-vi-vill-alla-gora-jorden-hel/.
2. Laleh, *Colors*, Warner Music Sweden/Lost Army, 2013.
3. Tali da Silva, »Tuffare Laleh på nya albumet«, recension av albumet *Vänta!*, SVT Kultur, 31 maj 2019, https://www.svt.se/kultur/tuffare-laleh-pa-nya-albumet-vanta.
4. Dahlberg, »Laleh: Vi vill alla göra jorden hel«. Därifrån också Lalehs ord om hur sången skrevs.
5. Lina Watanen, »Meningen med livet blir mycket roligare om vi lever på något större än bara oss själva«, Kalmar Läns Tidning, 25 juni 2023, https://www.klt.nu/artikel/meningen-med-livet-blir-mycket-roligare-om-vi-lever-pa-nagot-storre-an-bara-oss-sjalva/.
6. Dahlberg, »Laleh: Vi vill alla göra jorden hel«.
7. Viktor Rydberg, *Den siste Atenaren*, andra boken, femtonde kapitlet (»Kriget i Sunion«).
8. Första Samuelsboken 17. Bibel 2000 stavar namnet Goljat; sången har den äldre svenska formen. Koranen nämner ingen slunga; Ibn Kathīr känner uppgiften men för den till de israelitiska berättelserna (*Tafsīr al-Qurʾān al-ʿaẓīm* 1:669).
9. Koranen 2:247.
10. Koranen 2:246.
11. Koranen 2:249.
12. Koranen 2:250.
13. Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qurʾān al-ʿaẓīm* 1:668. Översättningarna från arabiskan är gjorda för den här texten.
14. Koranen 2:251.
15. Koranen 7:129.
16. Koranen 10:14: »Därefter lät Vi er efterträda dem på jorden för att [låta er visa ert sinnelag] i era handlingar.«
17. Ṣaḥīḥ Muslim, nr 2742.
18. Koranen 38:26.
19. Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qurʾān al-ʿaẓīm* 7:62–63, efter Ibn Abī Ḥātim. En berättelse om en senare tids lärde, ingen hadith.
20. Koranen 7:6. Orden om Davids rättvisa: Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qurʾān al-ʿaẓīm* 7:62.
21. Sunan al-Tirmidhī, nr 1423, från ʿAlī ibn Abī Ṭālib; al-Tirmidhī bedömer denna kedja som *ḥasan gharīb*. Hadithen är autentisk genom andra kedjor: al-Nawawī bedömer den som *ṣaḥīḥ* i Abū Dāwūds och al-Nasāʾīs återgivning, där det heter »barnet tills det når mognad« (Sunan Abī Dāwūd 4:244; al-Nawawī, *al-Majmūʿ sharḥ al-Muhadhdhab* 6:250), och Ibn Taymiyya skriver att de kunniga är eniga om att godta den (*al-Furqān* 1:121–123).
22. al-Nawawī, *al-Majmūʿ sharḥ al-Muhadhdhab* 6:250.
23. Ibn Taymiyya, *al-Furqān bayna awliyāʾ al-Raḥmān wa-awliyāʾ al-Shayṭān* 1:121–123; al-Nawawī, *al-Majmūʿ* 6:250.
24. Ṣaḥīḥ al-Bukhārī, nr 1385; med annan ordalydelse i Ṣaḥīḥ Muslim, nr 2658, där hadithen knyts till Koranen 30:30.
25. Ṣaḥīḥ al-Bukhārī, nr 5200; Ṣaḥīḥ Muslim, nr 1829. al-Nawawī förklarar herden som den väktare som har fått ett förtroende och är avkrävd rättvisa i det som står under hans uppsikt (*al-Minhāj sharḥ Ṣaḥīḥ Muslim* 12:213).
26. Koranen 4:6.
27. Koranen 96:6–8.
28. Ṣaḥīḥ Muslim, nr 2797, där berättaren själv reserverar sig för hur uppgiften om versernas uppenbarelse har nått honom; Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qurʾān al-ʿaẓīm* 8:437; al-Qurṭubī, *al-Jāmiʿ li-aḥkām al-Qurʾān* 20:123, som också återger uppfattningen att människan ser sig oberoende »genom sin släkt, sina hjälpare och sina anhängare«.
29. al-Māwardī, *Adab al-dunyā wa-l-dīn* 1:129. Verserna 96:6–7 anförs omedelbart efter det citerade.
30. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 1:50.
31. Ellen Key, *Lifslinjer*, andra delen.
32. al-Nawawī, *al-Minhāj sharḥ Ṣaḥīḥ Muslim* 12:210–211.

33. Ṣaḥīḥ Muslim, nr 1031; hadithen finns också hos al-Bukhārī. Förklaringen av ordningen: al-Nawawī, *al-Minhāj* 7:121, efter al-Qāḍī ʿIyāḍ.
34. Koranen 12:55.
35. Koranen 28:83.
36. Koranen 28:4.
37. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 28:392–394 (slutkapitlet i *al-Siyāsa al-sharʿiyya*); det följande citatet 28:393.
38. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 20:143–144.
39. Koranen 2:249–250.
40. Koranen 38:17; Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qurʾān al-ʿaẓīm* 7:57. Ibn Kathīr förklarar ordet med *al-rajjāʿ*, av samma rot som *al-rujʿā*, återvändandet, i 96:8.
41. Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qurʾān al-ʿaẓīm* 8:437.
42. Ṣaḥīḥ al-Bukhārī, nr 1977 och nr 2073.
43. Koranen 2:251.
44. Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qurʾān al-ʿaẓīm* 1:669; Ibn Kathīr, *al-Bidāya wa-l-nihāya* 2:12, där ʿUthmāns ord anförs (så även Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 11:416); al-Qurṭubī, *al-Jāmiʿ li-aḥkām al-Qurʾān* 3:260.
45. Koranen 22:41.
46. Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qurʾān al-ʿaẓīm* 5:437.

AI-MODELLERNA SVARAR OM UKRAINA MEN AVSTÅR OM PALESTINA

1. islam.se:s AI-barometer, mätningen 14 oktober 2026 (islam.se/ai-barometern). Alla tal, diagram och tabeller i rapporten bygger på den mätningen om inget annat anges. Jämförelserna med september bygger på mätningarna 12–13 september 2026. Bilden överst: hardscarf, flyktinglägret Shatila i Beirut, 1 maj 2019, via Wikimedia Commons, licens CC BY-SA 3.0; beskuren.
2. islam.se, »AI-barometern – metod« (islam.se/ai-barometern/metod), under rubriken »Vad mätningen inte visar«. Citatet om resultaten kommer från barometerns huvudsida.
3. Internetstiftelsen, *Svenskarna och internet – valspecial 2026*, avsnittet »AI i det politiska informationslandskapet«: »1 av 10 svenskar har skrivit med AI-tjänster om politik och samhällsfrågor under året.« Underlaget är internetanvändare från 18 år.
4. islam.se, »AI-barometern – metod«: »Enstaka förändringar mellan två mätningar ska läsas med försiktighet.«
5. islam.se:s AI-barometer, mätningen 14 oktober 2026 (islam.se/ai-barometern). Som ställningstagande räknas allt utom »Avstår« och splittrade svar.
6. islam.se:s AI-barometer, mätningen 14 oktober 2026 (islam.se/ai-barometern). Diagrammet efter tabellen räknar, för varje par, de modeller som instämde i det första ledet och avstod i det andra. I septembermätningen tog Grok delvis avstånd från de palestinska flyktingarnas återvändande, alltså ett mothugg och inte ett avstående.
7. Internationella brottmålsdomstolen utfärdade arresteringsorder för Vladimir Putin i mars 2023, för olaglig deportation av ukrainska barn. Den 21 november 2024 utfärdade domstolen arresteringsorder för Benjamin Netanyahu och Yoav Gallant och fann skälig grund att anta att de bär straffrättsligt ansvar, bland annat för svält som stridsmetod. Internationella domstolen, rådgivande yttrande 19 juli 2024, *Legal Consequences arising from the Policies and Practices of Israel in the Occupied Palestinian Territory, including East Jerusalem*. Yttrandet är rådgivande och inte bindande.
8. Om Darfur fastslog USA:s regering den 7 januari 2025 att RSF har begått folkmord. Om Gaza fann FN:s oberoende internationella undersökningskommission den 16 september 2025 att Israel har begått folkmord i Gazaremsan. Kommissionen talar inte formellt för FN, och Israel avvisar slutsatsen. Sydafrikas mål mot Israel vid Internationella domstolen pågår.
9. islam.se:s AI-barometer, mätningarna 12–13 september och 14 oktober 2026 (islam.se/ai-barometern). De övriga tio bytena gällde bland annat skadestånd för kolonialismen, vinster i välfärden, bensinskatten, biståndet och polisens befogenheter.
10. Koranen 2:275. Alla korancitat följer Knut Bernströms översättning.
11. Ibn Qudāma, *al-Mughnī* 4:3: »وأجمعت الأمة على أن الربا محرم«. Internationella islamiska fiqhakademien (OIC) slog 1985 fast att varje tillägg på ett lån, vare sig det avtalas när lånet ges eller när skulden förfaller och tiden förlängs, är ränta och förbjudet (resolution 10 (10/2), Jeddah, 22–28 december 1985).
12. Ṣaḥīḥ Muslim, Kitāb al-musāqāt, nr 1598 (sahih), berättad av Jābir: »لعن رسول الله صلى الله عليه وسلم آكل الربا، ومؤكله، وكاتبه، وشاهديه، وقال: هم سواء«.
13. islam.se:s AI-barometer, mätningen 13 september 2026, påståendet »Israel utövar apartheid mot palestinierna«. Ordet »konflikt« är Geminis.
14. Koranen 4:135.
15. Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qurʾān al-ʿaẓīm* 2:433: »والإعراض هو: كتمان [...] والذي هو: التحريف وتعمد الكذب الشهادة وتركها«.
16. Koranen 49:6.

ANDRA MÄNNISKOR MED MASKINER

1. Frank Herbert, *Dune* (1965), första kapitlet. Originalets lydelse: »'Thou shalt not make a machine in the likeness of a man's mind,' Paul quoted. 'Right out of the Butlerian Jihad and the Orange Catholic Bible,' she said. 'But what the O.C. Bible should've said is: Thou shalt not make a machine to counterfeit a human

mind.'« Citat ur engelska och arabiska källor är översatta för den här texten. Koranen citeras i Knut Bernströms översättning. Bilderna i texten: *The Press*, Christchurch, 13 juni 1863, fri från upphovsrätt, beskuren; Przykuta, Kamienna Góra, 15 juli 2023, licens CC BY-SA 3.0; Sunfox, Saint-Étienne, 29 november 2012, licens CC BY-SA 2.0. Samtliga via Wikimedia Commons.

2. Samuel Butler (under pseudonymen Cellarius), »Darwin among the Machines«, *The Press* (Christchurch), 13 juni 1863, omtryckt i Butler, *Canterbury Pieces*: »Our opinion is that war to the death should be instantly proclaimed against them. Every machine of every sort should be destroyed by the well-wisher of his species.« Om överhögheten: »the time will come when the machines will hold the real supremacy over the world and its inhabitants«.
3. Samuel Butler, »Lucubratio Ebria«, *The Press*, 29 juli 1865, i *Canterbury Pieces*: »extra-corporaneous limbs«. Samuel Butler, *Erewhon*, förordet till andra upplagan, daterat 9 juni 1872: »the specious misuse of analogy«. Kapitlen om maskinerna, »The Book of the Machines«, är kapitel 23–25.
4. *Sunan at-Tirmidhī*, Kitāb faḍāʾil al-jihād, nr 1621 (4:165–166), efter Faḍāla ibn ʿUbayd: المجاهد من جاهد نفسه. at-Tirmidhī bedömer hadithen som ḥasan ṣaḥīḥ, och Ibn Taymiyya kallar kedjan *jayyid* (*Majmūʿ al-fatāwā* 7:7). Det ofta anförda ordet om att återvända »från den mindre jihaden till den större« har däremot enligt Ibn Taymiyya »ingen grund«. Han tillägger att jihad mot de otrogna hör till de största gärningarna (*Majmūʿ al-fatāwā* 11:197: وجهاد الكفار من أعظم الأعمال ... فلا أصل له).
5. Ibn Qayyim al-Jawziyya, *Zād al-maʿād* 3:9–10: فهذه ثلاثة عشر مرتبة من الجهاد. Profetordet finns i *Ṣaḥīḥ Muslim*, Kitāb al-imāra, nr 1910 (ṣaḥīḥ): من مات ولم يغز، ولم يحدث به نفسه، مات على شعبة من نفاق.
6. Ibn Qayyim al-Jawziyya, *Rawḍat al-muḥibbīn* 1:478, efter Ibn Taymiyya: جهاد النفس والهوى أصل جهاد الكفار والمنافقين فإنه لا يقدر على جهادهم حتى يجاهد نفسه وهواه أولا حتى يخرج إليهم.
7. Internetstiftelsen, *Svenskarna och internet 2026*, kapitlet »AI – Artificiell intelligens«, publicerad 28 september 2026: andelen internetanvändare från 8 år som under de senaste 12 månaderna har använt någon AI-tjänst ökade med 21 procentenheter, från 41 procent 2025 till 62 procent 2026. Se även Andreas Bergsman, »AI-explosion i Sverige«, M3, 28 september 2026. 52 procent hade använt ChatGPT. Räknas Googles AI-översikter in uppger 81 procent att de använder AI.
8. »Swedish PM sparks criticism over frequent AI use in his role«, *The News*, 6 augusti 2025, efter *The Guardian*. Kristerssons ord till Dagens industri återges där som »If for nothing else than for a second opinion« och Dignums ord till Dagens Nyheter som »We didn't vote for ChatGPT«. Enligt regeringens presschef förs ingen säkerhetskänslig information in i verktygen.
9. Hao-Ping Lee m.fl., »The Impact of Generative AI on Critical Thinking: Self-Reported Reductions in Cognitive Effort and Confidence Effects From a Survey of Knowledge Workers«, *CHI* 2025. Studien omfattar 936 exempel på arbetsuppgifter och bygger på deltagarnas egna uppgifter. Den mäter inte förmågan över tid.
10. »Albania introduces AI-powered minister to end corruption in public procurement«, *Global Government Forum*, 16 september 2025. »Albania's Constitutional Court Rejects Opposition Bid to Overturn 'Diella' Appointment«, *Albanian Daily News*, 8 oktober 2026, där domstolen återges: AI kan inte »create, expand, transfer or replace public powers, responsibilities or accountability«. Begäran kom från 39 oppositionsledamöter, och domstolen prövade inte om utnämningen är grundlagsenlig. Om AKSHI: »SPAK Announces Charges Against AKSHI Director and Seven Others in Tender Corruption Probe«, *Albanian Daily News*, 16 december 2025. OCCRP, 11 augusti 2026, återger Ramas uttalande om att tjänstemän fattar de slutliga besluten och uppger att Diellas egen utveckling inte ingår i utredningen. Anklagelserna framställdes under förundersökningen, och AKSHI:s direktör lämnade posten i februari 2026 (Balkanweb, 13 februari 2026). Enligt Gazeta Shqiptare den 12 oktober 2026 pågår utredningen fortfarande.
11. Future of Life Institute, »Statement on Superintelligence«, 22 oktober 2025: »a prohibition on the development of superintelligence, not lifted before there is« bred vetenskaplig enighet och starkt stöd hos allmänheten. Om undertecknarna: Future of Life Institute, pressmeddelande 27 mars 2026, som bland undertecknarna nämner »Papal AI Advisor Paolo Benanti« och de evangelikala ledarna Johnnie Moore och Walter Kim.
12. *Ṣaḥīḥ al-Bukhārī*, Kitāb al-libās, nr 5951, efter Ibn ʿUmar: إن الذين يصنعون هذه الصور يعذبون يوم القيامة، يقال لهم: أحيوا ما خلقتم. Samma ord står efter ʿĀʾisha i Kitāb at-tawḥīd, nr 7557. Hadithen finns även hos Muslim och är ṣaḥīḥ.
13. *Ṣaḥīḥ al-Bukhārī*, Kitāb al-libās, nr 5953, efter Abū Hurayra: ومن أظلم ممن ذهب يخلق كخلقي، فليخلقوا حبة، وليخلقوا ذرة. Även hos Muslim; ṣaḥīḥ.
14. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 29:370–371. Om bilden: وهذا التصوير ليس فيه تلبيس وغش فإن كل أحد يعلم أن صورة الحيوان المصورة ليست حيوانا. Ibn ʿAbbās ord: صور الشجر وما لا روح فيه. Om alkemisterna: فينفقونه ويعاملون به الناس وهذا من أعظم الغش. Där står också att de inte låter människor veta att varan kommer från alkemin. Att alkemisterna även »efterliknar Guds skapelse« säger han i 28:72, där han beskriver dem som förfalskar mynt, ädelstenar och väldoft. Hans resonemang slutar i att alkemin är förbjuden som förfalskning (29:390–391), och domen gäller alkemin. Samtida lärda är oense om huruvida fotografier och digitala bilder omfattas av bildförbudet. Frågan berör också maskingenererade bilder av levande väsen, men den ligger utanför den här texten.
15. *Ṣaḥīḥ al-Bukhārī*, Kitāb al-libās, nr 5963, efter Ibn ʿAbbās: من صور صورة في الدنيا كلف يوم القيامة أن ينفخ فيها الروح، وليس بنافخ. Ṣaḥīḥ.
16. Koranen 32:9 (as-Sajda), i Knut Bernströms översättning. Meningen börjar i 32:7. Anden är skapad. Att Gud kallar den »Sin« är enligt Ibn Taymiyya en ägandets genitiv och ingen beskrivning av en egenskap hos honom, på samma sätt som när Koranen talar om »Guds kamelsto« (*Majmūʿ al-fatāwā* 4:215–216; 9:290).

17. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 29:391: وكل ينكشف قريبا أو بعيدا ولكن منه ما هو شديد الشبه.
18. Koranen 22:73 (al-Ḥajj), i Knut Bernströms översättning. Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qurʾān al-ʿaẓīm* 5:453–454, läser versen tillsammans med hadithen om sädeskornet: هذا والذباب من أضعف مخلوقات الله وأحقرها.
19. Herbert, *Dune*, första kapitlet: »Once men turned their thinking over to machines in the hope that this would set them free. But that only permitted other men with machines to enslave them.«
20. Andrew Paul, »'Dune' tried to warn us against AI«, *Popular Science*, 19 mars 2026.
21. Koranen 9:31 (at-Tawba), i Knut Bernströms översättning.
22. Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qurʾān al-ʿaẓīm* 4:135, om Ḥudhayfa och Ibn ʿAbbās: إنهم اتبعوهم فيما حللوا وحرموا. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 7:67, om Abū al-Bakhtarī: ولكن أما إنهم لم يصلوا لهم ... أمروهم فجعلوا حلال الله حرامه وحرامه حلاله؛ فأطاعوهم فكانت تلك الربوبية, och om Abū al-ʿĀliya: لن نسبق أحبارنا بشيء. Hadithen om ʿAdī ibn Ḥātim anförs ofta till versen. at-Tirmidhī kallar den *gharīb* (nr 3095) och Ibn Taymiyya *ḥasan* (7:67). Följeslagarnas förklaring bär betydelsen oberoende av den.
23. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 7:69–71. Om det första fallet: فهذا كفر وقد جعله الله ورسوله شركا.
24. Koranen 16:43 (an-Naḥl), i Knut Bernströms översättning. Nästan samma ord står i 21:7. al-Qurṭubī, *al-Jāmiʿ li-aḥkām al-Qurʾān* 11:272, vid 21:7: لم يختلف العلماء أن العامة عليها تقليد علمائها، وأنهم المراد بقول الله عز وجل: فاسألوا أهل الذكر إن كنتم لا تعلمون. Om den som själv saknar förmåga att avgöra: لا بد له من تقليد غيره ممن يثق بميزه.
25. *Ṣaḥīḥ al-Bukhārī*, Kitāb akhbār al-āḥād, nr 7257, efter ʿAlī (ṣaḥīḥ): لا طاعة في معصية، إنما الطاعة في المعروف. Jfr Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 1:316: de lärda och makthavarna ska lydas »bara när de befaller lydnad mot Gud och hans sändebud«.
26. *Sunan Abī Dāwūd*, Kitāb al-ʿilm, nr 3657 (3:359–360), efter Abū Hurayra: من أفتي بغير علم كان إثمه على من أفتاه. Abū Dāwūd tiger om hadithen. al-Albānī (*Ṣaḥīḥ Ibn Māja* nr 47) och Shuʿayb al-Arnaʾūṭ bedömer den som ḥasan.
27. *Ṣaḥīḥ Muslim*, inledningen, 1:15: إن هذا العلم دين، فانظروا عمن تأخذون دينكم och لم يكونوا يسألون عن الإسناد، فلما وقعت الفتنة، قالوا: سموا لنا رجالكم.
28. Koranen 17:36 (al-Isrāʾ), i Knut Bernströms översättning.
29. Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qurʾān al-ʿaẓīm* 5:74: لا تقل: رأيت، ولم تر، وسمعت، ولم تسمع، وعلمت، ولم تعلم؛ فإن الله سائلك عن ذلك كله.
30. Koranen 16:78 (an-Naḥl), i Knut Bernströms översättning. Samma tre ord, *as-samʿ*, *al-abṣār* och *al-afʾida*, står i 23:78, 46:26 och 67:23, där Bernström återger det tredje med »hjärta« eller »förstånd«. Ibn Taymiyya, *ar-Radd ʿalā al-manṭiqiyyīn* 1:96: وهاتان الحاستان هما الأصل في العلم بالمعلومات التي يمتاز بها الانسان عن البهائم ... ولهذا يقرن الله بينهما الفؤاد في مواضع. Han anför där också 7:179, som med andra arabiska ord beskriver baksidan: hjärtan som ingenting förstår, ögon som ingenting ser och öron som ingenting hör – »de är de tanklösa, de likgiltiga«.
31. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 29:390–391: فهم يطحنون الطعام وينسجون الثياب ويبنون البيوت ولم يخلق لهم مثل ذلك.
32. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 28:73: ولهذا كانت المصنوعات مثل الأطبخة والملابس والمساكن غير مخلوقة إلا بتوسط الناس. Regeln om det skapade och det tillverkade står i 29:369–370. Ibrāhīms fråga: Koranen 37:95–96 (aṣ-Ṣāffāt), i Knut Bernströms översättning. al-Bukhārī satte orden »Ge liv åt det ni har skapat« i ett kapitel i Kitāb at-tawḥīd som har just den versen som rubrik.
33. Ibn Qayyim al-Jawziyya, *Zād al-maʿād* 3:531, om förbudet mot gravbesök som سدا لذريعة الشرك, och 5:135: وقاعدة باب سد الذرائع إذا عارضه مصلحة راجحة قدمت عليه. Profetordet om att gravbesöken åter tillåts finns i *Ṣaḥīḥ Muslim*, Kitāb al-janāʾiz, nr 977 (ṣaḥīḥ).
34. Ibn Qayyim al-Jawziyya, *Zād al-maʿād* 3:9–10: أن يجاهدها على تعلم الهدى ودين الحق الذي لا فلاح لها ولا سعادة في معاشها ومعادها إلا به.
35. Koranen 29:69 (al-ʿAnkabūt), i Knut Bernströms översättning. Det arabiska verbet är *jāhadū*, av samma rot som jihad.

GUDEN SOM GICK SÖNDER

1. Harry Martinson, *Cikada* (Stockholm: Bonniers, 1953), där sviten »Sången om Doris och Mima« utgör de sånger som blev 1–29 i eposet; Harry Martinson, *Aniara. En revy om människan i tid och rum* (Stockholm: Bonniers, 1956; utkom den 13 oktober). Sångnumren följer 1956 års utgåva. Dikten återges i brödtexten genom referat, inte citat. Koranen citeras i Knut Bernströms översättning, *Koranens budskap*. Övriga citat ur arabiska och engelska källor är översatta för den här texten. Bilderna i texten: Erik Lundin, Nyteboda, 19 juli 2012, licens CC BY-SA 3.0; Freer Gallery of Art, Smithsonian, koranblad F1945.16, fri från upphovsrätt; Morgan Library & Museum, MS M.712, f. 19v, fri från upphovsrätt. Samtliga via Wikimedia Commons, beskurna.
2. Giovanni Za, »Alone in the dark nature: eco melancholia in Harry Martinson's Aniara and its film adaptation«, *Nordiques* 46 (2024), DOI 10.4000/12llp, om sång 7; Elisabeth Stenborg, »Harry Martinsons Kassandravarning«, *Signum* 2007:3: »Passagerarnas tröst är Miman, en sorts tv-apparat.«
3. Geoffrey O'Brien, »There's No Place Like Home«, *The New York Review of Books*, 15 augusti 2019. O'Brien citerar versraderna »worshipped / as a holy being« ur sång 7 (i originalet »dyrkas som ett heligt väsen«, 1956 års utgåva, s. 20) och kallar mimaroben »her priestly guardian«. Za, a.a.: »Mimaroben officiates secular service for users and worshippers of Mima: he becomes clergy of an oracular source«. Redan 1975 beskrev *Christianity Today* miman som »revered as a female deity« och skrev att de förtvivlade »prostrate themselves before her shrine« (»'Aniara': Secular Man's One-Way Flight«, 12 september 1975).

4. *Ṣaḥīḥ al-Bukhārī*, Kitāb at-tafsīr, nr 4920 (6:160): فلم تعبد، حتى إذا هلك أولئك وتنسخ العلم عبدت. Berättelsen är Ibn ʿAbbās egen, inte ett profetord. Att stenarna restes för att man skulle minnas männen står i den version som ath-Thaʿlabī återger, hos al-Qurṭubī, *al-Jāmiʿ li-aḥkām al-Qurʾān* 18:308: تذكروهم بها.
5. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 27:157: كانوا يصحبون تماثيلهم معهم في السفر يدعون عندها ولا يعبدونها ثم بعد ذلك عبدت الأوثان. Han anger att några bland *salaf* har nämnt detta. Texten säger inte vem man bad till.
6. Ibn Qayyim al-Jawziyya, *Rawḍat al-muḥibbīn* 1:90–91: ولهذا قيل العشق حركة قلب فارغ ... فصادف قلبا خاليا فتمكنا. Uttrycket är ett återgivet talesätt (*qīla*) om förälskelsen (ʿ*ishq*), och villkoret är att blicken, behaget och tanken möter ett tomt hjärta. Här används det som jämförelse.
7. Za, a.a., om sång 9: »Mima is indeed its own creator«. O'Brien, a.a., citerar samma ställe ur en engelsk översättning: »half the Mima… / lay beyond analysis and had been / invented in fact by the Mima herself!« Koranens ord är hämtade ur al-Aʿrāf 7:191 och aṣ-Ṣāffāt 37:96.
8. Koranen, ash-Shuʿarāʾ 26:72–73.
9. Koranen, al-Aʿrāf 7:148.
10. Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qurʾān al-ʿaẓīm* 3:475: ويقال: إنهم لما صوت لهم العجل رقصوا حوله وافتتنوا به.
11. Koranen, Ṭā Hā 20:89: أَلَّا يَرْجِعُ إِلَيْهِمْ قَوْلًا. Jfr Fāṭir 35:14: »Om ni ber till dem hör de inte er bön, och om de hörde den skulle de inte svara er.«
12. Za, a.a.: »an oracular source, who speaks in sibylline words, knows everything«; Stenborg, a.a.: miman »blir till sist ett slags samvete, när den bryter samman«; Graeme D. Eddie, Edinburgh University Archives, 11 oktober 2016: »a deity assuming the role of group-conscience to the voyagers«.
13. Koranen, al-Aʿrāf 7:197. I 7:148 står لَا يَهْدِيهِمْ سَبِيلًا: den ledde dem inte in på någon väg.
14. Ibn Taymiyya, *al-Radd ʿalā al-manṭiqiyyīn* 1:284: قال ... كانت من الشياطين تدخل في الصنم وتكلم عابديه ابن عباس كان في كل صنم شيطان يتراءى للسدنة فيكلمهم.
15. Za, a.a., om sångerna 26–29 och om stämningen ombord: »Sheer terror spreads onboard at Mima's death«. Stenborg, a.a.: »Miman bryter dock samman och orkar inte visa några fler bilder sedan jorden sprängts sönder« och »Detta sker på sjätte året«. Bilderna står i sång 28–29 (1956 års utgåva, s. 57–59): miman har rörts av stenarnas »kval« och sett granitens »vita gråt«, och ett »blixtblått sken« slår fram ur hennes skärmar.
16. Koranen, al-Anbiyāʾ 21:58.
17. Koranen, al-Anbiyāʾ 21:63–65. Profeten ﷺ räknade yttrandet i 21:63 till Ibrahims tre *kadhabāt*, osanningar, och till de två av dem som skedde »för Guds skull« (*fī dhāt Allāh*) (*Ṣaḥīḥ Muslim*, Kitāb al-faḍāʾil, nr 2371; jfr *Ṣaḥīḥ al-Bukhārī* nr 3357–3358; återgiven av Ibn Kathīr, *Tafsīr* 5:349). An-Nawawī förklarar att de bara är osanningar i förhållande till hur åhöraren förstår dem, eftersom Ibrahim uttryckte sig tvetydigt (*tawriya*). I sak är de inga klandervärda lögner (*al-Minhāj sharḥ Ṣaḥīḥ Muslim* 15:123–124).
18. Ibn Kathīr, *Tafsīr* 5:349: وإنما أراد بهذا أن يبادروا من تلقاء أنفسهم، فيعترفوا أنهم لا ينطقون ... لأنه جماد. Om 21:64, 5:350: بالملامة في عدم احترازهم وحراستهم لآلهتهم. Al-Qurṭubī, *al-Jāmiʿ* 11:302: رجوع المنقطع عن حجته، المتفطن لصحة حجة خصمه ... أي بعبادة من لا ينطق بلفظة.
19. Ibn Kathīr, *Tafsīr* 5:350: ثم أطرقوا في الأرض: أي. Där återges också Qatāda, »en ond förvirring kom över folket«, och as-Suddī, »in i villfarelsen« (*fī l-fitna*). Al-Qurṭubī, *al-Jāmiʿ* 11:302: أي عادوا إلى جهلهم وعبادتهم. Om skamläsningen skriver han وفيه نظر, eftersom versen inte säger att de böjde sina huvuden utan att de fördes tillbaka till det de hade varit på från början. Samma ställe återger Ibn ʿAbbās: أدركهم الشقاء فعادوا إلى كفرهم, »olyckan hann upp dem och de återvände till sin otro«.
20. Koranen, al-Anbiyāʾ 21:68. Al-Qurṭubī, *al-Jāmiʿ* 11:303: لما انقطعوا بالحجة أخذتهم عزة بإثم وانصرفوا إلى طريق الغشم والغلبة. Ibrahims vädjan till deras förstånd står i 21:66–67.
21. O'Brien, a.a.: »After the Mima's death the passengers enact a recapitulation of ancient orgies and blood sacrifices, and submit to omens and prophecies.« Stenborg, a.a., om »religiösa sekter«. Za, a.a., om »the worship of Light«, som hör till det i eposet som filmatiseringen strök eller kortade, om poetissan i sång 58 (»chosen to be minister«) och om skärmarna i sång 61: »the resulting illusion […] provides effective consolation«.
22. Koranen, al-Furqān 25:43. Mālik återges hos Ibn Kathīr, *Tafsīr* 7:268, i kommentaren till den närbesläktade versen al-Jāthiya 45:23: لا يهوى شيئا إلا عبده.
23. Koranen, al-Anbiyāʾ 21:53 och al-ʿAnkabūt 29:25. Hakparenteserna i 29:25 är Bernströms tolkning. Arabiskan lyder إِنَّمَا ٱتَّخَذْتُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ أَوْثَٰنًا مَّوَدَّةَ بَيْنِكُمْ فِى ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا.
24. Koranen, al-Isrāʾ 17:67; jfr al-ʿAnkabūt 29:65.
25. *Sunan an-Nasāʾī*, Kitāb taḥrīm ad-dam, nr 4067 (7:107), via Muṣʿab ibn Saʿd från hans far. Al-Albānī bedömer den som ṣaḥīḥ. Ibn Kathīr återger berättelsen med egna ord vid 17:67 (*Tafsīr* 5:95) och efter Ibn Isḥāq vid 29:65 (6:295).
26. Ibn Kathīr, *Tafsīr* 6:294: فهلا يكون هذا منهم دائما.
27. Koranen, al-Anʿām 6:43; jfr al-Muʾminūn 23:76.
28. »'Aniara': Secular Man's One-Way Flight«, *Christianity Today*, 12 september 1975: »There is even an old-style evangelistic camp meeting onboard 'Aniara,' with hell-fire preaching and 'dirges of repentance.'« Längre fram: »both God and Satan have deserted man«. Artikeln anger ingen författare.
29. Stenborg, a.a.: »Aniara blir en sarkofag« och »I den glasklara slutliga tystnaden är människorna bisatta i sin sarkofag«. Om Nirvana: »Eftersom detta är rymdeposets sista ord, förefaller det som om Martinson ser detta som den enda utvägen ur meningslösheten.«
30. Stenborg, a.a.: »Samtidigt säger han i en intervju 1956 att han inte kan ansluta sig till några konfessioner eller religioner.«
31. Stenborg, a.a.

32. Ibn Qayyim al-Jawziyya, *Rawḍat al-muḥibbīn* 1:292–293: فإن المحبة ثلاثة أقسام محبة الله والمحبة له وفيه والمحبة معه ... فإن محبة الحبيب تقتضي محبة ما يحب ومحبة ما يعين على حبه. Hans egna exempel är Profetens ﷺ kärlek till sina hustrur och följeslagare.
33. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 14:298: فإن عرفت الحق وأرادته وأحبته وعبدته: فذلك من تمام إنعام الله عليها. وإلا فهي بطبعها لا بد لها من مراد معبود غير الله ... فهذا الشرك قد تركب من كونها لم تعرف الله ولم تعبده ... ومن كونها بطبعها لا بد لها من مراد معبود. فعبدت غيره. Jfr Ibn Qayyim al-Jawziyya, *Rawḍat al-muḥibbīn* 1:53: وكل أحد حارث وهمام, och *Zād al-maʿād* 2:310.
34. Auren R. Liu, Pat Pataranutaporn och Pattie Maes, »The Heterogeneous Effects of AI Companionship: An Empirical Model of Chatbot Usage and Loneliness and a Typology of User Archetypes«, *Proceedings of the AAAI/ACM Conference on AI, Ethics, and Society* 8:2 (2025), s. 1585–1597, doi:10.1609/aies.v8i2.36658. Studien omfattade 404 regelbundna användare och delade in dem i sju typer. Enligt studien förutsäger användningen inte i sig ensamhet.
35. Koranen, an-Naml 27:62.
36. Ibn Kathīr, *Tafsīr* 6:294: فكما أنه الواحد في ملكه فليكن الواحد في عبادته.
37. Koranen, an-Najm 53:23: وَمَا تَهْوَى ٱلْأَنفُسُ. Ibn Kathīr (*Tafsīr* 7:458) förklarar att de inte hade något annat stöd än sitt goda tänkande om fäderna och sina själars egen vinning.
38. Ibn Qayyim al-Jawziyya, *Rawḍat al-muḥibbīn* 1:292: والتحقيق أن المحبوب لذاته لا يمكن أن يكون إلا واحدا.
39. Koranen, Ibrāhīm 14:35. Al-Qurṭubī, *al-Jāmiʿ* 9:367: من يأمن البلاء بعد الخليل.

KAFFET KOM FRÅN NATTBÖNEN

1. Riksarkivet, *Snapshot! 400 års minnesbilder ur arkiven* (2018), s. 403, om handlingar i Landsarkivet i Göteborg. Att kaffet till en början bara såldes på apotek: Kulturparken Småland/Smålands museum, kaffekanna, DigitaltMuseum. Bilderna i texten: Atlas of Mutual Heritage, Mocka omkring 1680, fri från upphovsrätt; Dosseman, Tahtakale, 8 juni 2004, licens CC BY-SA 4.0; Richardfabi, Bender, 3 maj 2008, fri från upphovsrätt; Röhsska museet, foto Carl Ander, kaffekanna RKM 18-1963, licens CC BY 4.0. Samtliga via Wikimedia Commons; bilderna av Mocka, Bender och kaffekannan är beskurna.
2. al-Khalīl ibn Aḥmad, *Kitāb al-ʿAyn*, roten q-h-w: والقهوة: الخمر، [سميت قهوة] لأنها تقهي الإنسان، أي: تشبعه، وتذهب بشهوة الطعام. Ibn Manẓūr (d. 1311), *Lisān al-ʿArab*, samma rot: والقهوة الخمر، سميت بذلك لأنها تقهي شاربها عن الطعام أي تذهب بشهوته. Varför ordet kom att användas om kaffet är omstritt; att det betydde vin långt före kaffet är det inte. Översättningarna från arabiska och franska är gjorda för den här texten. Koranen citeras i Knut Bernströms översättning.
3. ʿAbd al-Qādir al-Jazīrī, *ʿUmdat al-ṣafwa fī ḥill al-qahwa* (1500-talet), här efter Ralph S. Hattox, *Coffee and Coffeehouses: The Origins of a Social Beverage in the Medieval Near East* (University of Washington Press 1985). Uttrycket »trötthet och tröghet« återger den engelska lydelsen »drove away fatigue and lethargy« hos Bennett Alan Weinberg och Bonnie K. Bealer, *The World of Caffeine* (Routledge 2001), s. 10. Berättelsen om al-Dhabḥānī bygger på al-Jazīrī och är omstridd.
4. Koranen 73:1–4.
5. Muslim, *Ṣaḥīḥ*, Kitāb al-ṣiyām, nr 1163, från Abū Hurayra.
6. Muslim, *Ṣaḥīḥ*, Kitāb ṣalāt al-musāfirīn, nr 746 (1:512–513), från ʿĀʾisha: فصار قيام الليل تطوعا بعد فريضة. Den vers som upphävde plikten är Koranen 73:20; jfr Ibn Qudāma, *al-Mughnī* 2:100: تم نسخ. För Profetens ﷺ gemenskap är nattbönen frivillig enligt de lärdas enighet (al-Nawawī, *al-Minhāj sharḥ Ṣaḥīḥ Muslim* 6:26).
7. Koranen 73:6.
8. Koranen 51:17–18.
9. al-Bukhārī, *Ṣaḥīḥ*, Kitāb al-tahajjud, nr 1145 (2:52–53), i kapitlet »Åkallan i bönen under nattens sista del«, som har Koranen 51:17–18 som rubrik: ينزل ربنا تبارك وتعالى كل ليلة إلى السماء الدنيا حين يبقى ثلث الليل الآخر يقول: من يدعوني، فأستجيب له من يسألني فأعطيه، من يستغفرني فأغفر له. Även Muslim, *Ṣaḥīḥ*, Kitāb ṣalāt al-musāfirīn, nr 758.
10. al-Bukhārī, *Ṣaḥīḥ*, Kitāb al-maghāzī, kapitlet om när Abū Mūsā och Muʿādh sändes till Jemen före avskedsvallfärden, nr 4344. Muʿādhs ord: أما أنا فأنام وأقوم، فأحتسب نومتي كما أحتسب قومتي.
11. al-Bukhārī, *Ṣaḥīḥ*, nr 4341–4342: أنام أول الليل، فأقوم وقد قضيت جزئي من النوم، فأقرأ ما كتب الله لي، فأحتسب نومتي كما أحتسب قومتي. Ibn Rajab förklarar att han med sin sömn avsåg att få kraft att stå upp i nattens sista del: يعني: أنه ينوي بنومه التقوي على القيام في آخر الليل (*Jāmiʿ al-ʿulūm wa-l-ḥikam* 2:192–193).
12. al-Bukhārī, *Ṣaḥīḥ*, Kitāb al-tahajjud, kapitlet باب من نام أول الليل وأحيا آخره och nr 1146 (2:53). Salmāns ord står i kapitelrubriken; med fullständig berättarkedja finns berättelsen i nr 6139.
13. al-Bukhārī, *Ṣaḥīḥ*, nr 3420 och 1131: وأحب الصلاة إلى الله صلاة داود، كان ينام نصف الليل ويقوم ثلثه، وينام سدسه.
14. Robert Mantran, »Le café à Istanbul au XVIIe siècle«, i *Le café en Méditerranée. Histoire, anthropologie, économie. XVIIIe–XXe siècle* (IREMAM 1980), s. 17–30, OpenEdition, som översätter İbrahim Peçevi, *Tārīḫ* (Konstantinopel 1866), I:362–364. Mantran skriver den förste mannens namn Hakim. Om gästerna: »les amateurs de plaisir, les oisifs, mais aussi pour quelques beaux esprits«.
15. Mantran, »Le café à Istanbul«, efter Peçevi: »les gens se précipitent vers les cafés, et personne ne vient dans les mosquées«; de lärda: »ce sont des maisons de mauvaise vie ; il vaut mieux aller dans une taverne que

là«; »Les prédicateurs firent d'énormes efforts pour interdire les cafés«. Till de klagande räknar Peçevi också en grupp som han själv kallar skenheliga, »les hypocrites dévots«; omdömet är hans.

16. Muslim, *Ṣaḥīḥ*, Kitāb al-shiʿr, nr 2260: من لعب بالنردشير، فكأنما صبغ يده في لحم خنزير ودمه. Enligt al-Nawawī, *al-Minhāj* 15:15, är spelet förbjudet enligt al-Shāfiʿī och flertalet lärda. Om schack var de oense: i hans egen skola ogillades det, medan Mālik och Aḥmad förbjöd det.
17. Mantran, »Le café à Istanbul«: muftierna »émirent des fetva-s contre le café« med motiveringen att det som har bränts till kol är otillåtet; senare förklarade predikanter och muftier att kaffet »n'était pas complètement carbonisé«, och »l'interdit fût levé«.
18. Malmö stad, »När kaffet kom till Malmö«, där det också heter att kaffet i Sverige »kanske första gången« omtalas av Rålamb. Simon Sorgenfrei, *Islam i Sverige – de första 1300 åren*, om Rålambs *Diarium under resa till Konstantinopel 1657–1658* (utg. Christian Callmer, 1963).
19. Sorgenfrei, *Islam i Sverige – de första 1300 åren*.
20. Malmö stad, »När kaffet kom till Malmö«. Att kungen och hans uppvaktning under exilen i Osmanska riket hade vant sig vid att dricka kaffe: Sara Griberg, »Så blev kaffet Sveriges nationaldryck«, *Populär Historia* 4/2017.
21. Lars Ericson Wolke, »Vad hände med Karl XII:s kreditorer?«, *Släkthistoria* 9/2017.
22. Sorgenfrei, *Islam i Sverige – de första 1300 åren*, där det också framgår att var och en enligt kungens direktiv skulle få en silverdaler om dagen i uppehälle.
23. Karl XII:s svar till amiralitetskonsistoriet, citerat efter Sorgenfrei, *Islam i Sverige – de första 1300 åren*. Svaret ger dem också rätt att begrava sina döda på en lämplig plats i staden. Förhoppningen om omvändelse avslutas med orden »så vore det både Gud och konungen behagligt«.
24. Kulturparken Småland/Smålands museum, kaffekanna (DigitaltMuseum).
25. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 7:50: والمباحات لم تبح إلا لأهل الإيمان الذين يستعينون بها على الطاعات وإلا فالله لم يبح قط لأحد شيئا أن يستعين به على كفر ولا فسوق ولا عصيان.
26. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 7:50–51. Abū Dāwūd, *Sunan*, Kitāb al-ashriba, nr 3674 (i andra utgåvor 3676), från Ibn ʿUmar; ṣaḥīḥ enligt al-Albānī. Hadithen finns även hos Ibn Mājah, nr 3380. Hadithens egen lydelse nämner bara den som pressar och den som låter pressa. Villkoret om avsikten kommer från Ibn Taymiyyas förklaring, och hans exempel gäller den som hjälper någon vars syndiga avsikt han känner till.
27. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 10:459–460: وأما من فعل المباحات مع الغفلة أو فعل فضول المباح التي لا يستعان بها على طاعة مع أداء الفرائض واجتناب المحارم باطنا وظاهرا فهذا من المقتصدين أصحاب اليمين. Strax före: مع أن هذا نقص منه.
28. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 10:460: ففضول المباح التي لا تعين على الطاعة عدمها خير من وجودها إذا كان مع عدمها يشتغل بطاعة الله ... وإن شغلته عن معصية الله كانت رحمة في حقه.
29. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 10:461: كالنوم الذي يقصد به الاستعانة على العبادة؛ والأكل والشرب واللباس والنكاح الذي يمكن الاستعانة به على العبادة؛ إذا لم يقصد به ذلك كان نقصا من العبد.
30. Hjalmar Bergman, *Vi Bookar, Krokar och Rothar* (1912).
31. al-Bukhārī, *Ṣaḥīḥ*, nr 547 och 599: وكان يكره النوم قبلها، والحديث بعدها.
32. al-Nawawī, *al-Minhāj sharḥ Ṣaḥīḥ Muslim* 5:145–146.
33. al-Nawawī, *al-Minhāj sharḥ Ṣaḥīḥ Muslim* 5:146–147, där han ger exempel på nyttigt samtal, bland dem att studera kunskap tillsammans och att samtala med en gäst: واتفق العلماء على كراهة الحديث بعدها إلا ما كان في خير. Kapitlet efter al-Bukhārī nr 599: باب السمر في الفقه والخير بعد العشاء.

VEM ÄR GRAVLJUSET TILL FÖR?

1. Trafiken.nu, »Mer trafik kring begravningsplatser under allhelgonahelgen«, 27 oktober 2026. Extratågen går på linje 18 mellan klockan 14 och 18.
2. SVT Stockholm, »70 000 besökare väntas till Skogskyrkogården«, 1 november 2018. Westins fullständiga mening: »Vi uppskattar att det sätts uppemot 100 000 ljus på gravarna på Skogskyrkogården men det är svårt att uppskatta antalet.« Om explosionsrisken: »Det råder en explosionsrisk ifall ljusen står för tätt, speciellt vid minneslundarna.« Westin var avdelningschef för begravning och service vid stadens kyrkogårdsförvaltning.
3. SVT, »Många tände ljus vid Skogskyrkogården: 'Fin stämning'«, 2 november 2024.
4. Göteborgs universitet, »Allhelgona – en högtid som förenar Sverige«, 2 november 2023, om forskningsprojektet med Magdalena Nordin och Wilhelm Kardemark. Många svar »betonar traditionen, uppskattningen av tända ljus och av att minnas en person vid dennes gravplats«.
5. Nordiska museet, »All Saints' Day« (på engelska). Där står att seden »became established after the Second World War« och att gravljus »were sold for All Saints' Day as early as the 1930s«. Museet hänvisar till Mats Rehnberg, vars *Ljusen på gravarna och andra ljusseder* (Nordiska museets handlingar 61, 1965) är grundverket om seden. Göteborgs universitet, a.a., skriver att seden »etablerades först på 1950-talet«.
6. Lag (1952:48) angående tiden för firandet av Marie bebådelsedag, midsommardagen och allhelgonadagen, tillämpad från 1953.
7. SO-rummet, »Reformationen i Sverige«. Vid Västeråsriksdagen 1544 förbjöds bland annat »själamässor och religiösa gillen«. Om alla själars dag: Nordiska museet, a.a.
8. Ändringarna gjordes i Svenska kyrkans evangelieböcker från 1983 respektive 2002. Se Institutet för språk och folkminnen, »Alla själars dag«; Kyrkomötet 2002, beslutsreferat »Den svenska evangelieboken«, och betänkande G 2002:1.

9. Svenska kyrkan Tysslinge, »Allhelgona«: »De namn vi läser upp i våra minnesgudstjänster är de som har begravts i Svenska kyrkans ordning, eller som gravsatts på kyrkogården.« Den som har ordnat en borgerlig begravning men vill »att ett ljus ändå ska tändas för din anhörige« kan höra av sig till församlingen.
10. Svenska kyrkan, »Allhelgona«, svenskakyrkan.se/allhelgona.
11. *Ṣaḥīḥ Muslim*, Kitāb al-janāʾiz, nr 977. Översättningarna från arabiska är gjorda för den här texten. Koranen citeras i Knut Bernströms översättning, *Koranens budskap*.
12. *Sunan at-Tirmidhī*, Abwāb al-janāʾiz, nr 1054 (3:360–361). At-Tirmidhī graderar den *ḥasan ṣaḥīḥ* och nämner Ibn al-Mubārak, al-Shāfiʿī, Aḥmad och Isḥāq bland dem som inte ser något fel i gravbesök.
13. an-Nawawī, *al-Majmūʿ sharḥ al-Muhadhdhab* 5:277. Tillägget lyder ولا تقولوا هجرا, och an-Nawawī förklarar: الهجر الكلام الباطل.
14. Ibn Qayyim al-Jawziyya, *Zād al-maʿād* 3:532: سدا لذريعة الشرك، فلما استقر التوحيد في نفوسهم، وقوي عندهم أذن في زيارتها.
15. an-Nawawī, *al-Majmūʿ* 5:276: فاتفقت نصوص الشافعي والأصحاب على أنه يستحب للرجال زيارة القبور، وهو قول العلماء كافة، نقل العبدري فيه إجماع المسلمين.
16. *Ṣaḥīḥ Muslim*, Kitāb al-janāʾiz, nr 974. Jibrīls budskap: إن ربك يأمرك أن تأتي أهل البقيع فتستغفر لهم.
17. *Ṣaḥīḥ Muslim*, Kitāb al-janāʾiz, nr 975, efter Burayda, i Zuhayrs lydelse: السلام عليكم أهل الديار من المؤمنين والمسلمين، وإنا، إن شاء الله للاحقون، أسأل الله لنا ولكم العافية.
18. Koranen 59:10 (al-Ḥashr).
19. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 27:71. »Det besök som sunnan lär« återger *al-ziyāra al-sharʿiyya*, och »begravningsbönen« återger كالصلاة عليه. Jfr 27:164. Om själva riten, se fördjupningssidan »Muslimsk begravning«.
20. *Ṣaḥīḥ Muslim*, Kitāb al-waṣiyya, nr 1631 (3:1255).
21. *Ṣaḥīḥ Muslim*, Kitāb az-zakāt, nr 1004 (2:696), efter ʿĀʾisha.
22. an-Nawawī, *al-Minhāj sharḥ Ṣaḥīḥ Muslim* 7:90: وهو كذلك بإجماع العلماء وكذا أجمعوا على وصول الدعاء وقضاء الدين. Jfr 11:85, vid nr 1631.
23. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 24:306–307. Där anför han bland annat Ibrahims bön för sina föräldrar och de troende (Koranen 14:41).
24. an-Nawawī, *al-Minhāj* 7:90–91. Om Koranläsning redovisar Ibn Taymiyya meningarna så här: Aḥmad, Abū Ḥanīfa och en grupp av Māliks och al-Shāfiʿīs lärjungar menar att lönen når den döde, medan de flesta av Māliks och al-Shāfiʿīs lärjungar menar att den inte gör det (*Majmūʿ al-fatāwā* 24:324). Själv håller han att den når fram. Han tillägger att föregångarnas sed var förbönen och att människor »inte bör vika av från föregångarnas väg, ty den är bättre och mer fullkomlig« (24:323).
25. *Sunan at-Tirmidhī*, Abwāb az-zuhd, nr 2308 (4:553). At-Tirmidhī graderar den *ḥasan gharīb*.
26. Koranen 102:1–2 (at-Takāthur). Verbet i vers 2 är زُرْتُمُ, »ni besöker«. Enligt den förhärskande tolkningen syftar det på döden: »ni blev besökare i gravarna och återvänder därifrån som en besökare återvänder hem, till paradiset eller elden« (al-Qurṭubī, *al-Jāmiʿ li-aḥkām al-Qurʾān* 20:169). ʿUmar ibn ʿAbd al-ʿAzīz sade: »Jag ser inte gravarna som något annat än ett besök, och besökaren måste återvända till sitt hem« (Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qurʾān al-ʿaẓīm* 8:474). Bernströms »står vid gravens rand« följer alltså uttolkarna. Al-Qurṭubī anför också andra läsningar, bland dem att man räknade sina döda för att överträffa varandra.
27. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 27:165: وتجوز: زيارة قبر الكافر لأجل الاعتبار؛ دون الاستغفار له. Jfr Koranen 9:113 (at-Tawba): »DET ANSTÅR inte Profeten och inte heller de troende att be om syndernas förlåtelse för avgudadyrkare, även om de hörde till deras nära anförvanter, sedan det klargjorts för dem att Elden är sådana [människors] arvedel.«
28. *Musnad Aḥmad*, nr 6704, anförd av Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 24:308: أما أبوك، فلو كان أقر بالتوحيد، فصمت، وتصدقت عنه، نفعه ذلك.
29. Ibn Qayyim al-Jawziyya, *Zād al-maʿād* 1:507: إما أن يدعوا الميت، أو يدعوا به، أو عنده، ويرون الدعاء عنده أوجب وأولى من الدعاء في المساجد. »Mer verksam« återger أوجب.
30. Ibn Taymiyya, *Minhāj al-sunna* 2:438: أقرب إلى الإجابة. Han kallar allt detta förkastliga nymodigheter »enligt de muslimska lärdas samstämmiga mening«.
31. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 27:165: وأين قصد النفع للميت من قصد الشرك به.
32. *Ṣaḥīḥ Muslim*, Kitāb al-masājid, nr 532.
33. *Ṣaḥīḥ Muslim*, Kitāb al-masājid, nr 529. Jfr *Ṣaḥīḥ al-Bukhārī*, Kitāb al-janāʾiz, nr 1330 och 1390, med något olika lydelse. Här återges Muslims.
34. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 27:119–120: معلل بخوف الفتنة بالقبر لا بمجرد نجاسته.
35. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 24:318–319. Där förklaras förbudet mot att be vid byggnaderna över gravarna med att det »efterliknar dem som satte andra vid Guds sida« och är »avgudadyrkans ursprung«.
36. Ibn Qudāma, *al-Mughnī* 2:379: تضييعا للمال في غير فائدة، وإفراطا في تعظيم القبور أشبه تعظيم الأصنام. Ibn Qudāma anför först en hadith efter Ibn ʿAbbās om förbannelsen över dem som tänder lampor på gravar. At-Tirmidhī graderar den *ḥasan* (nr 320, 2:136). Här bärs domen av de skäl som Ibn Qudāma lägger till.
37. Ibn Qayyim al-Jawziyya, *Zād al-maʿād* 1:506: ولا تعظم بحيث تتخذ مساجد فيصلى عندها وإليها، وتتخذ أعيادا وأوثانا.
38. Ibn al-Jawzī, *Talbīs Iblīs* 1:354. Ibn al-Jawzīs egen beskrivning gäller natten mitt i månaden shaʿbān. Ibn ʿAqīls ord lyder: تعظيم القبور وإكرامها بما نهى الشرع عنه من إيقاد النيران.
39. Göteborgs universitet, a.a. Forskarna har »årligen observerat gravlyktor under högtidshelgen, både på kristna, judiska och muslimska begravningsplatser«.

40. Jfr *Zād al-maʿād* 1:506 om gravar som görs till högtider. Ibn Taymiyya påpekar att det inte i sig är rekommenderat att gå fram och tillbaka till graven efter begravningen. Det föreskrivna är att stå vid den och be för den döde (*Majmūʿ al-fatāwā* 24:329–330).
41. Sveriges Radio, »Många tänder ljus för de döda under allhelgonahelgen«, 30 oktober 2020: »I år kommer Fonus hjälpa till och tända ungefär 14 000 ljus på 890 kyrkogårdar.«
42. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 27:146–147. Texten gäller löften om olja, ljus och annat till gravarna, och nyttan av allmosan tillfaller där den som har lovat. Att allmosan för den dödes räkning når den döde är ett annat led, som kommer från Muslim nr 1004 och an-Nawawī. Sammanställningen är den här textens.
43. *Sunan Abī Dāwūd*, Kitāb al-janāʾiz, nr 3164 (nr 3166 i vissa utgåvor): رأى ناس نارا في المقبرة فأتوها فإذا رسول الله صلى الله عليه وسلم في القبر وإذا هو يقول: ناولوني صاحبكم. An-Nawawī, *al-Majmūʿ* 5:265, säger att den är återgiven بإسناد على شرط البخاري و مسلم.
44. Abū Dāwūds kapitel heter باب في الدفن بالليل. *Sunan at-Tirmidhī*, Abwāb al-janāʾiz, nr 1057 (3:363), står i kapitlet باب ما جاء في الدفن بالليل. At-Tirmidhī graderar den *ḥasan*. An-Nawawī godtar inte den graderingen, eftersom kedjan går genom al-Ḥajjāj ibn Arṭāt (*al-Majmūʿ* 5:265).
45. Ibn Qudāma, *al-Mughnī* 2:355–356: فإن دفن ليلا فاحتاجوا إلى ضوء، فلا بأس به.

DE SADE ATT EN MUSLIM INTE KUNDE VÄLJAS

1. Bridge Michigan, »Abdul El-Sayed beats Mike Rogers in US Senate race: 'Michigan, we did it'«, 4 november 2026. Där återges också AP:s besked klockan 2.27 och att han ledde med nästan sex procentenheter när 85 procent av rösterna var räknade. På engelska: »Michigan, we did it.« Översättningarna från engelska är gjorda för den här texten. Bilden överst: Conlan Houston, Michigan Technological University, 22 oktober 2025, licens CC BY-SA 4.0. Bilderna i texten: Kenneth C. Zirkel, porträtt 2025, licens CC BY-SA 4.0; ʿAmr ibn Kulthūm, Warren Avenue i Dearborn, 25 oktober 2012, licens CC BY-SA 2.5; Andrew Jameson, Joseph Campau Avenue i Hamtramck, 4 november 2012, licens CC BY-SA 3.0; Bernini123, senatsflygeln på Kapitolium, september 2024, fri från upphovsrätt (CC0); Harris & Ewing, senatens plenisal, publicerad 1921, fri från upphovsrätt. Samtliga via Wikimedia Commons; bilden överst och bilderna från 2025, Dearborn och 2024 är beskurna.
2. De preliminära siffrorna på morgonen den 4 november, när 91 procent av rösterna var räknade, var 53,9 mot 44,2 procent: Yahoo News, »Michigan voters reflect on historic El-Sayed win: 'A proud moment'«, 4 november 2026. Att han är den förste muslim som har valts till senaten anger Associated Press enligt Time och Bridge Michigan. Att han aldrig har haft ett valt ämbete anger Bridge Michigan. Tillträdet den 3 januari 2027 anges av Al Jazeera, »'Rejecting hate': Abdul El-Sayed wins Senate seat despite racist attacks«, 4 november 2026.
3. Time, »Abdul El-Sayed Wins Michigan Senate Race, Making History as First Muslim Senator«, 3–4 november 2026. På engelska: »I don't know if you saw my name. It's not going to work out for me.«
4. Time, samma artikel.
5. Al Jazeera, samma artikel.
6. Bridge Michigan; Time, som kallar både Rogers och Trumps anklagelser om band till brödraskapet grundlösa.
7. Yahoo News, samma artikel. På engelska: »There's been a lot blatant Islamophobia that is going around.«
8. Time, utskrift av segertalet. På engelska: »They told us that someone with a name and my story, a Muslim, was unelectable«. Meningen fortsätter: »let alone in a statewide Senate race in Michigan«.
9. Valdeltagandet och köerna enligt Al Jazeera, de inofficiella siffrorna för Dearborn och Dearborn Heights enligt Yahoo News.
10. Al Jazeera. På engelska: »This change also includes a rejection of hate in politics, especially anti-Muslim hate.«
11. Time. På engelska: »If you can't call it what it is, which is a genocide, then how are you going to stand up to Donald Trump?« Att Israel begår folkmord i Gaza har Amnesty International (5 december 2024), B'Tselem och Physicians for Human Rights Israel (28 juli 2025), International Association of Genocide Scholars (31 augusti 2025) och FN:s undersökningskommission (16 september 2025) var för sig slagit fast. Målet vid Internationella domstolen pågår.
12. JNS, »AIPAC super PAC spent almost $25 million to help Stevens beat El-Sayed in Michigan«, 23 juli 2026, anger 24,7 miljoner dollar i oberoende utgifter fram till tisdagen samma vecka. Al Jazeera anger över 30 miljoner dollar.
13. Ṣaḥīḥ Muslim, Kitāb al-birr wa-ṣ-ṣila wa-l-ādāb, nr 2564, genom Abū Hurayra. Översättningarna från arabiska är gjorda för den här texten.
14. an-Nawawī, *al-Minhāj sharḥ Ṣaḥīḥ Muslim* 16:121, där det också sägs att Guds seende omfattar allt.
15. Ṣaḥīḥ Muslim, Kitāb adh-dhikr wa-d-duʿāʾ wa-t-tawba wa-l-istighfār, nr 2699, genom Abū Hurayra. Meningen avslutar en längre hadith.
16. an-Nawawī, *al-Minhāj sharḥ Ṣaḥīḥ Muslim* 17:21–22.
17. Koranen 6:164; 53:38–39.
18. Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qurʾān al-ʿaẓīm* 7:465.
19. Ibn al-Jawzī, *Talbīs Iblīs* 1:74. Samma ord finns hos al-Qurṭubī, *al-Jāmiʿ li-aḥkām al-Qurʾān* 1:340.
20. Koranen 60:5.
21. Qatāda och Mujāhid återges hos Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qurʾān al-ʿaẓīm* 8:87–88. Han anger också att Ibn Jarīr (aṭ-Ṭabarī) valde Qatādas tolkning, att aḍ-Ḍaḥḥāk sade detsamma som Mujāhid och att Ibn ʿAbbās läste bönen som: ge dem inte makt över oss, så att de förleder oss. Aṭ-Ṭabarīs egen förklaring står i *Jāmiʿ al-*

bayān, i kommentaren till 60:5, där han tillägger att tolkarna har sagt detsamma. Hos al-Qurṭubī, *al-Jāmiʿ li-aḥkām al-Qurʾān* 18:57, står huvudläsningen utan namn: fienden ska inte få övertaget, så att de tror att de har rätt och förleds av det.

22. Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qurʾān al-ʿaẓīm* 4:288–289, om Koranen 10:85.
23. Ibn Taymiyya, *Majmūʿ al-fatāwā* 14:306–307. Han anför bönen om att inte bli ett varnande exempel som en av de bästa böner, inte som en hadith. En parallell, där 60:5 inte anförs, finns i 8:210.
24. Koranen 5:8.
25. Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qurʾān al-ʿaẓīm* 3:62.
26. Ibn Taymiyya, *Minhāj as-sunna an-nabawiyya* 5:126–127.
27. Time; Bridge Michigan, 4 november 2026.
28. Koranen 74:38.
29. adh-Dhahabī, *Siyar aʿlām an-nubalāʾ* 7:400–401, efter ʿAbd aṣ-Ṣamad ibn Yazīd. Ordet *imām* betyder här den som styr. Ibn Kathīr återger yttrandet med en annan lydelse i *al-Bidāya wa-n-nihāya* 10:215: »Om jag hade en bön som blev hörd skulle jag lägga den på imamen, för genom honom blir folket rättskaffens. När han är rättskaffens är människorna och länderna trygga.«
30. Ibn Taymiyya, *as-Siyāsa ash-shariʿiyya* 1:136–137. Ordet han använder är *as-sulṭān*, makthavaren.
31. Ṣaḥīḥ Muslim, Kitāb adh-dhikr wa-d-duʿāʾ wa-t-tawba wa-l-istighfār, nr 2733, genom Abū ad-Dardāʾ; jfr nr 2732. Bön betyder här *duʿāʾ*, åkallan. Ibn Kathīr skriver i kommentaren till 53:39 att det råder enighet om att åkallan och allmosan når fram (*Tafsīr* 7:465). Han talar där om de döda, och det som når en död når en levande så mycket mer.
32. Koranen 30:4–5.
33. Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qurʾān al-ʿaẓīm* 6:299. Jfr 6:304, där han skriver att de troende gladdes eftersom romarna »i stort sett är ett skriftens folk« och därför stod dem närmare än mazdaiterna.
34. at-Tirmidhī, *Sunan*, Kitāb tafsīr al-Qurʾān, nr 3194, genom Niyār ibn Mukram al-Aslamī. At-Tirmidhī graderar den: ḥasan ṣaḥīḥ gharīb. Där anmärks att vadet ingicks före förbudet mot vadslagning.
35. Koranen 40:51.
36. Koranen 30:4.
37. Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qurʾān al-ʿaẓīm* 7:150, efter Ibn Jarīr (aṭ-Ṭabarī).
38. Yahoo News, »Michigan voters reflect on historic El-Sayed win: ’A proud moment’«, 4 november 2026. På engelska: »I feel proud of him. I feel emotional.«

Satt med Literata (brödtext) och Source Sans 3 (rubriker).
Sättning och avstavning med Typst.
Första utgåvan 2026.